

NGUYỄN THUY LONG

KINH NƯỚC ĐEN

kinh nước đen

Nguyễn Thụy Long

TẠP CHÍ THƯ TƯ
xuất bản 1969

kinh nước đen

nguyễn thụy long

Bìa: *Tạp chí Thứ Tư*

Nguồn: *Internet*

Trình bày: *Muôn Phương*

**kinh
nước đen**

NGUYỄN THỤY LONG

TIỂU SỬ NHÀ VĂN
NGUYỄN THỤY LONG
(1938 – 2009)

Di ảnh
nhà văn NGUYỄN THỤY LONG

Tiểu sử văn học:
NGUYỄN THỤY LONG

Nhà Văn Nguyễn Thụy Long sinh ngày 09/08/ 1938 tại Hà Nội.

Mất ngày 03/9/2009, lúc 14 giờ tại bệnh viện Nhân Dân Gia Định.

Năm 1952, ông và gia đình vào Nam sinh sống tại Sài Gòn.

Cựu học sinh trường trung học Hồ Ngọc Cẩn.

Sinh viên trường Cao Đẳng Mỹ Thuật Gia Định.

Cộng tác báo Ngàn Khơi với nhà văn Nhã Ca, nhật báo Sống của nhà văn Chu Tử.

Trước 1975, ông xuất bản hơn 30 tác phẩm. Tiểu thuyết đầu tay có tên Vác Nhà Voi (1965) với bút hiệu Lan Giao. Các tác phẩm sau, đều lấy tên thật là Nguyễn Thụy Long.

Ngoài hơn 30 tác phẩm xuất bản, Nguyễn Thụy Long còn cả trăm truyện ngắn và những tác phẩm sáng tác sau này.

Tiểu thuyết Loạn Mắt Nhung gây xao động từ tác phẩm, đến tập phim Loạn Mắt Nhung do đạo diễn Lê Dân dàn dựng năm 1970.

Năm 2005, ông được phát giải Văn Chương Toàn Sự Nghiệp do Nguyệt san Khởi Hành (Mỹ) trao tặng, nhưng vì sức yếu không tham dự được.

TÁC PHẨM NGUYỄN THỤY LONG: (tiêu biểu)

1/ Vác Ngà Voi (1965, với bút hiệu Lan Giao)

2/ Sầu Đời (Âu Cơ, 1967)

3/ Bước Giang Hồ (1967)

4/ Vòng Tay Đàn Ông (1967)

5/ Chim Trên Ngọn Khô (1967)

6/ Loạn Mắt Nhung (1967)

7/ Tay Anh Chị (1968)

8/ Bà Chúa Tám Cửa Ngục (1968)

9/ Vết Thù (1968)

10/ Đêm Đen (1968)

- 11/ Gái Thời Loạn (1968)
- 12/ Bóng Tối (1968)
- 13/ Kinh Nước Đen (1969)
- 14/ Nữ Chúa (1969)
- 15/ Xóm Cô Hồn (1969)
- 16/ Kiếp Hoang (1969)
- 17/ Nợ Máu (1969)
- 18/ Nhà Chúa (1970)
- 19/ Ven Đô (1970)
- 20/ Bão Rớt (1970)
- 21/ Cầu Cá (1970)
- 22/ Dấu Chân Gió Chạy (1970)
- 23/ Biển Đen (1971)

24/ Biệt Thự Phù Du (1971)

25/ Đàn Ông Đàn Bà (1971)

26/ Hạt Giống Của Trời (1971)

27/ Những Cánh Tay Thuồng Luồng
(1971)

28/ Tốt Đen (1971)

29/ Vang Tiếng Ruồi Xanh (1971)

30/ Dưới Chân Non Nước (1972)

31/ Gió Hú (1972)

32/ Tử Tội Hoan Hỉ (1972)

33/ Mặt Biển Đen (1973)

34/ Nửa Đời Bóng Tối (1991)

35/ Viết Trên Gác Bút (1999)

36/ Giữa Đêm Trường (2000)

37/ Người Xây Lò (2001)

38/ Thìn Ma (2007)

.....

Ngoài ra, Nguyễn Thụy Long còn 3 tác phẩm mới viết:

*Hồi Ưc 40 Năm Cầm Bút

*Hồi Ký Thuở Mơ Làm Văn Sĩ

* Vùng Mả Động (2009)

NGUYỄN THỤY LONG,
BÓNG CHIM TRÊN NGỌN KHÔ
NGÔ NGUYỄN NGHIÊM

ĐU NHẬP VÀO NHỮNG ĐƯỜNG HƯỚNG mới trong văn học nghệ thuật thập niên 60, quả nhiên có nhiều ngã rẽ, lập dựng cho mỗi văn nghệ sĩ thời đó một nét nhìn sáng hóa đặc biệt, giúp tác phẩm được bùng vỡ mãnh liệt. Mỗi người văn nghệ đột phát cho mình một phương hướng sáng tạo riêng biệt, không lẫn lộn vào

ai, tạo cho văn chương miền Nam nhiều hướng đi mới rạng rỡ, đối chiếu không thua sút văn chương nước ngoài. Từ thơ văn nhạc kịch biên khảo hội họa kinh kịch sân khấu kiến trúc điêu khắc, nhìn lại thật hãnh diện cho bước đường sáng hóa của nghệ thuật giai đoạn sơ khai này. Từ những bóng dáng khai hoang văn nghệ của lớp đi trước ở phía Nam như Nguyễn Chánh Sắt, Hồ Biểu Chánh, Phú Đức, Phi Long... dẫn đến Nguyễn Văn Hầu, Nguyễn Bá Thế, Truy Phong, Sơn Nam, Kiên Giang, Nguyễn Minh Tâm... Đến lớp sĩ phu Bắc hà như Vũ Hoàng Chương, Đinh Hùng, Vũ Khắc Khoan và lớp văn nghệ sĩ gần gũi thế hệ văn chương phía Nam trong thập niên 60 như Mai Thảo, Viên Linh, Duyên Anh, Lý Hoàng Phong, Hoàng Trúc Ly nổi tay cùng bóng dáng

của Trần Tuấn Kiệt, Phạm Công Thiện, Dương Hà, Ngọc Linh, Dương Trữ La, Hoài Điệp Tử, Phan Bá Thụy Dương, Võ Hồng, Nguyễn Thị Thụy Vũ, Nhã Ca... Còn nhiều tên tuổi nữa gắn bó tạo một sinh khí đa dạng, tân lập cho phong hóa văn chương thời bấy giờ, chuyển biến cùng cực và kỳ diệu.

Nguyễn Thụy Long là một nhà văn cũng bùng vỡ tài hoa trong giai đoạn thập niên 60 này, tác phẩm của Ông chột bước vào một lối rẽ sáng tạo mới. Ông đi thẳng vào đề tài tuổi trẻ khơi dậy trong nỗi quạnh hiu bất công cuộc đời, đưa nhân vật hùng cứ một phương cách sống trong một xã hội đen biệt lập. Trước 1965, vài tác phẩm của Nguyễn Thụy Long ra đời cũng đã biểu hiện phong cách tự do theo nghĩa ngoài lề xã hội. Từ Vác Ngà Voi vẫn còn mang

một bút hiệu khác Mặc Lan Giao, là hình như tác giả còn ẩn nấp trong tư thế chờ đợi. Đến những tác phẩm kế tiếp, tên tuổi Nguyễn Thụy Long bùng sáng trong giới giang hồ văn chương, nhất là những tác phẩm nổi đình nổi đám như *Loan Mắt Nhung* (1967) rồi *Kinh Nước Đen* (1969)...Khi *Loan Mắt Nhung* được chuyển hóa phim ảnh do đạo diễn Lê Dân thực hiện với Huỳnh Thanh Trà, Thanh Nga, Tâm Phan, Ngọc Phu, Kim Xuân, Nguyễn Hạnh...phim truyện Việt Nam bắt đầu tiếp nối tranh bá quyền với phim Hồng Kong, Ấn Độ.

Sức sáng tạo những năm trước 1975 của Nguyễn Thụy Long thật mãnh liệt, tác phẩm như dòng suối tuôn trào không thời gian ngừng nghỉ. Tôi bước vào lối đi của Ông, bằng sự tò mò như

tò mò với Hồ Thắm Tư Tưởng của Phạm Công Thiện, tò mò với những bộ tiểu thuyết Yêu – Điên - Loạn... của Chu Tử. Nhưng sự bất gặp kinh khiếp với những hình ảnh phơi bày cực kỳ ghê rợn trong tác phẩm Chim Trên Ngọn Khô, ám ảnh tang thương trong đời sống hạ tầng bị dấn quá, bị dấn trước thiên nhiên, trước nhân tình và cuộc đời, khiến tôi thường xuyên tìm kiếm tác phẩm Ông. Hình như, Chim Trên Ngọn Khô xuất hiện trước Loan Mắt Nhung, nhưng chính vì phong cách tài tình trong dựng truyện, khiến Nguyễn Thụy Long được đặt trên ngôi vị độc đáo trường phái riêng.

Thật sự, trước những tác phẩm quyết định hướng đi cho sự hòa nhập vào xã hội đen, bằng một lối rẽ phải có trong tận cùng đời sống đầy cá tính

phản kháng với đời thường. Mỗi mặt trái mặt phải đều nặng nề một cương lĩnh đạo lý khác biệt. Nghĩa khí và cách trao đổi cuộc sống thắm đẫm tư duy sinh học chên nhau như những vòng xoắn hình ống trong một không gian hình học ba chiều. Nên cách cư xử như thế thường của lý triết hủ nho không đầy được bản chất phá cách, liễu lĩnh, tư duy của một xã hội tận cùng nếp sống. Nguyễn Thụy Long hoàn toàn bình tĩnh bước vào môi trường đột biến như vậy, hóa thân trong tâm thức và hành động của những con người phá cách đó. Ông thành công mãnh liệt trong hai bộ tiểu thuyết *Loan Mắt Nhung* và *Kinh Nước Đen*. Theo hồi ký viết *Trên Gác Bút* (NXB Văn Nghệ, California 1999), Nguyễn Thụy Long bước vào làm ký giả báo *Sống* của nhà văn

Chu Tử, được sự khuyến khích hợp với cách viết theo trào lưu của một xã hội có thực những anh hùng của một xã hội có lối rẽ riêng. Tác phẩm *Loan Mắt Nhung* ra đời năm 1967, bằng hình ảnh một cậu học trò lương thiện sống tại đô thành Sài Gòn trong thập niên 60, trước những áp bức cuồng rối phủ dập tạo nên hoàn cảnh xã hội đẩy đưa trở thành du đảng nổi tiếng. Sống cuồng loạn trong một xã hội đen như một thủ lĩnh anh chị làng dao búa. Nhưng trong những phút giây bất chợt, vẫn cảm thấy cô đơn trong cuộc đời, hối hận đánh mất một thời tuổi trẻ, muốn hoàn lương bằng cách cuối cùng diệt kẻ ác rồi nộp mình cho cảnh sát. Cách viết bạch hóa sự gai góc trong cuộc đời của lớp người sống trong hoàn cảnh của xã hội đen tối.

Thật ra, trong giai đoạn đầy rẫy hỗn loạn của thời kỳ thập niên 60, với nhiều sự du nhập những khuynh hướng ngoại lai, và những hiện trạng bất an trong xã hội đương thời, khiến cuộc sống phân cách theo xu hướng nhận định tự kỷ. Chính vậy, sự tách biệt nhiều thành phần trong xã hội cũng là một logic, Nguyễn Thụy Long thành công như hoàn chỉnh một luận án sâu sắc của thế giới tận cùng. Tác phẩm thành công như bước đi mới trong đoạn đường phá cách lối sáng tác với điển tích sáo mòn.

Hàng chục tác phẩm liên tiếp ra đời, nối tiếp những hình ảnh sinh động trong thế giới như thế, đương nhiên Nguyễn Thụy Long trở thành một nhà văn “du đảng”, bằng phong cách viết như thế...Thật ra, người nghệ sĩ đều

muốn mình có một thế giới văn phong riêng, tạo dựng cho chính sáng tác một sự sáng hóa biệt lập. Sự tự do đó giúp nhà văn xây dựng được hình ảnh đặc thù độc đáo trong văn học.

Sau 1975, những buổi trưa ngồi với Nguyễn Thụy Long trong hẻm nhỏ 6C đường Tú Xương Quận 3, tôi lặng lẽ nhìn hình ảnh một “đại ca” văn nghệ oanh liệt một thời. Cung cách sống vẫn còn hào nhoáng khí phách, vẫn bụi đời trên trang phục thô ráp, vẫn lịch thiệp cùng những bạn bè văn nghệ nhỏ tuổi quay quần bên Ông. Thời chưa mở cửa, mỗi ngày gặp gỡ là những lần chung đụng những tàn phai của quá khứ, tâm sự cho qua ngày tháng bên những chai bia lên men con cộp, cười đùa thăm viếng trong mọi vấn đề cần hỏi, rồi theo gót buổi chiều sắp băng lãng hoàng

hôn, chìa tay đóng góp trả quán ra về, không quên hẹn lại ngày mai... Nguyễn Thụy Long vẫn cung cách trang trọng lịch lãm, nhưng anh em đều hiểu rõ sự cơ cực phủ đầy trên nếp áo. Ngoài căn bệnh huyết áp cao, Nguyễn Thụy Long còn tiểu đường nặng với nhiều di chứng. Hình như, cũng vài lần Nguyễn Thụy Long đương đầu với triệu chứng tai biến mạch máu não. Nhưng mỗi lần thù tạc, anh em khuyên uống ít thôi, thì Ông cười ngó tôi có thấy thuốc lo gì? Tâm trạng hình như Ông thích gập gờ bằng hữu để giải tỏa những bức bách trong lòng, mọi bệnh trạng khắc nghiệt như thế nhưng Nguyễn Thụy Long vẫn trầm tĩnh như không còn thời giờ ngó ngang tới.

Khoảng hơn 15 năm gác bút, mười năm kể tiếp (1991-2001) Nguyễn Thụy

Long viết được thêm 4 tác phẩm: Nửa Đời Đối Bóng (1991), Viết Trên Gác Bút (1999), Giữa Đêm Trường (2000), Người Xây Lò (2001). Bước qua thiên niên kỷ mới, Nguyễn Thụy Long viết lại hồi ký và tác phẩm Thìn Ma (2007), Ông tâm đắc trong quyển Hồi Ức 40 Năm Cầm Bút và Hồi Ký Thuở Mơ Làm Văn Sĩ. Trong cuộc sống khắc nghiệt cơ cực, nên trong Hồi Ức 40 Năm Cầm Bút, Nguyễn Thụy Long trần tình mình không bao giờ giấu diếm những thói hư tật xấu, nên viết thật như đã sống thật với cuộc đời, với vinh nhục xấp lổp trong cuộc sống, nhưng vẫn thản nhiên phó mặc những vui dập trôi nổi chung quanh. Chính vậy, nhân vật của nhà văn Nguyễn Thụy Long thường nhẵn nhụi, chịu đựng những nghịch cảnh, nhân ái và độ lượng.

Năm 2009, Ông dồn hết tâm huyết cho bộ bản thảo Mả Động, dự trù khoảng 4000 trang, nhưng đến khi nhắm mắt lìa đời, Mả Động mới viết được hơn 1000 trang.

Nguyễn Thụy Long để lại, ngoài dang dở của bộ tác phẩm Mả Động còn hơn trăm truyện ngắn, (nằm u buồn vất vưởng giữa thế gian !!!....)

NGÔ NGUYỄN NGHIÊM
Viết tại Thư trang Quang Hạnh
Cuối Đông/2012

<https://luanhoan.net/gocchung2013/html/bm%2025-10-2013%2018.htm>

1.

CHIẾC XE LÔ ĐỔ BỘ BA
TUYỂN, THANH, HỢP
xuống đầu Phú Nhuận. Lúc đó vào
khoảng sáu giờ chiều ngày thứ bảy, xe
cộ đông đảo.

Tuyển nhìn bộ quần áo lính trên
người mình và các bạn, hấn cười:

– Trông bọn mình thật ngô nghê,
nước da đánh “xia-ra” dân Sài Gòn
đâu có!

Thanh nhìn thành phố tắt nập,
ngậm ngùi:

– Tao tưởng chừng đã xa Sài Gòn
lâu lắm rồi!

Hợp buồn bã nói:

– Mới hai tháng mấy.

Tuyển nhìn các bạn hỏi:

– Mình chia tay ở đây chứ?

Thanh nói:

– Nhà tao gần đây, hôm nay ông bà
bô biết tao về thế nào cũng làm cơm
thiệt ngon, tao mời hai đứa bây về nhà
tao ăn cơm rồi tao sẽ lấy Vespa của ông
bô đưa từng thằng về nhà!

Hợp hỏi Tuyển:

– Ý kiến mấy sao?

– Tao thế nào cũng được!

Thanh khoác tay lên vai hai bạn:

– Mình đi!

– Tao thèm một ly cà phê ngon, tao đã định trước ở Quang Trung khi về tới Sài Gòn phải uống một ly cà phê “ra gì” cho bỏ những ngày mình uống thứ cà phê chó đẻ trong câu lạc bộ của bọn nhà thầu...

Thanh dễ dãi:

– Đắc-co, tao chiều mấy (hắn nhìn sang Tuyển) còn thằng ông vua ba phải khỏi cần góp ý kiến.

Ba người bạn cười vang, dắt nhau sang đường. Thanh nhìn Tuyển riều cợt:

– Vậy mà cái bản mặt cù lần này khi ra trường làm xếp tụi mình đó, chào trung sĩ.

– Thôi dẹp đi, tui bây ra trường là được về đơn vị liền chớ tao còn những mấy tháng đi học căn cứ sinh lầy lộn...

– Nhưng bảnh, mấy không thấy mấy thằng hạ sĩ, trung sĩ trong Quang Trung hét ra lửa đó sao? Tao vái trời khi mấy tốt nghiệp hạ sĩ quan rồi mấy đổi về Quang Trung hành lại thằng hạ sĩ già cho tao, đ.m. nó lớn lối quá chừng, nó hành hạ mình chết lên chết xuống.

Hợp chỉ tay vào mặt Tuyển:

– Sau này gặp lại mấy, mấy bắt tao hô cái mừng đó tao bắn mấy bể gáo nghe chưa!

Tuyển chỉ cười, tính hăn vốn đã dễ dãi, hăn không bao giờ to tiếng với ai, bạn bè muốn trêu chọc gì cũng được. Đối với bạn luôn luôn hết lòng dù cực nhọc đến đâu.

Thanh hỏi:

- Bây giờ mình uống cà phê ở đâu?
- Đây là thổ công ở Phú Nhuận mà không biết sao?
- Tao chuyên môn uống la-ve, à mà theo tao, quán này cũng bán cả cà phê nữa. Hay lắm, tội mình sẽ được nhìn em mát con mắt.

Hợp nôn nả:

- Bốc hốt chút đỉnh được không?
- Đó là quyền của mây!

Tuyển theo các bạn vào quán. Quán khá sang trọng. Mấy cô chiêu đãi viên ế khách ngồi căn hột dừa ở chiếc bàn gần đó. Bọn Tuyển vào quán, các em tưởng vợ món bỏ vội bu lại mời chào. Khi ngồi yên chỗ, hai cô kéo ghế ngồi luôn bên cạnh:

– Các anh dùng gì, bia 33 nhé!

Tuyển nhìn hai bạn. Cô chiêu đãi viên kia chưa chi đã bóc nem:

– Nem ngon lắm, các anh ăn thử mấy cái?

Hợp chặn tay cô ta lại:

– Không ăn!

– Vậy anh uống 33?

– Cũng không uống 33!

– Uống nước ngọt, ăn quít?

Cô ta toan bóc quít. Hợp bất mãn:

– Chỉ uống ba ly cà phê đen thôi, lính nghèo không có tiền xài sang.

Hai cô chiêu đãi viên đứng dậy, một cô bảo bạn:

– Mấy vào xem còn cà phê không bán cho người ta.

Cô này lưng khùng đi vào:

– Không biết có còn không, phải pha thì ngại quá!

Hợp nhìn hai bạn, nhìn theo con nhỏ chiêu đãi viên, vắng tục:

– Thật chó đẻ!

Thanh lăm lì, hẩn chằm một điều thuốc lá. Tuyển cúi mặt nhìn xuống bàn, hẩn biết hai bạn đang bất mãn vì thái độ tiếp khách của bọn chiêu đãi viên này. Hai tên này không hiền, nhất là Hợp: hẩn dễ nổi nóng, hẩn từng bị an ninh trong quân trường hỏi thăm sức khỏe vì tính ẩu tả. Một lần hẩn đã cầm nguyên tô hủ tiểu úp vào mặt con mẹ chủ câu lạc bộ chỉ vì mẹ nói hẩn. Trong ngày nghỉ phép này Tuyển không muốn có chuyện đó xảy ra, hẩn can khéo:

– Hay mình đi quán khác uống vậy?

Hợp hẩn học:

– Không đi đâu hết: nếu cần mây với thằng Thanh về trước đi!

Thanh nhìn thẳng vào mặt bạn:

– Như bao nhiêu lần khác tao không bỏ mây.

Tuyển im lặng, Hợp hồi thúc:

– Mây về đi!

Tuyển nhìn sang bàn bên cạnh nơi con bé chiêu đãi viên đang ngồi vắt vẻo cắn hạt dưa. Chiếc mặt bự phấn son càng càng, xác láo. Ả quay mặt đi chỗ khác khi thấy Tuyển nhìn. Tuyển nói nhỏ:

– Tao không thể bỏ tụi bây!

Hợp đưa tay bắt tay hai bạn:

– Mình sống chết có nhau, hy vọng mình sẽ được về chung đơn vị.

Đôi mắt Thanh nhìn trùng trùng vào con bé chiêu đãi viên đồng đánh:

– Tụi bây đoán thử thuê con dĩ kia một đêm bao nhiêu?

Hợp nhìn từ đầu đến chân con bé:

– Thượng số, một xín!

Thanh nhún vai:

– Tao sẽ thuê nó ba xín trả tiền trước! Tao thì đi... làm gì có tiền nhưng tao khuan của ông bô tao đi mười xín ổng cũng cho liền.

– Thuê làm gì mà mắc quá vậy?

Thanh cười vỗ vai bạn:

– Sao “trung sĩ” cù lần vậy?

Hắn ghé vào tai Tuyển nói nhỏ, hắn cười:

– Tao sẽ nhét vô một bi thuốc phiện thôi, em đi đến đâu sẽ thối hoảng đến đó, em chỉ có nước đi ăn mây cho hết tính xác láo, đm. đời vẫn thường chơi đùa nhau như vậy đó!

Tuyển nói nhỏ:

– Ác quá mây ạ!

– Đm. đi với bụi mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy, mây đã bao giờ bị đời xử ức chưa?

Tuyển không trả lời, hẩn cúi gằm mặt. Hẩn kín đáo nên bạn bè ít người biết đến hoàn cảnh hẩn. Nhất là Tuyển lại không muốn ai rõ về mình, hai người bạn đồng ngũ thân nhất của Tuyển, gia đình đều khá giả. Họ chỉ biết Tuyển nghèo, nhưng không biết gia đình hẩn ra sao. Tuyển cũng chẳng bao giờ tâm

sự... Tuyển nghĩ chẳng hay ho gì, hấn lì lợm sống, như tù bao nhiêu năm nay.

Tuyển lén nhìn hai bạn, mặt chúng lăm lè dễ sợ.

Tuyển nghĩ đến cái phép ngăn ngui của mình, đến mẹ, anh và cô em gái, đến Hiền, nét duyên dáng và thật thà của nàng. Khu Cầu Muối mà hấn sinh ra ở đó, đến cái chết của cha, nỗi cơ cực của mẹ và anh em hấn.

Con bé chiêu đãi viên ngồi vắt vẻo ca một bài hát rẻ tiền: “Em chỉ yêu có anh binh nhì... dù rằng đồng lương... anh thì rất ít...”

Mặt Hợp tự nhiên đỏ lên, hấn gằn giọng:

– Con bé này đáng đánh đòn, nó kiêu ngạo mình!

Tuyển cười đều:

– Nó đáng “măng giê” thuốc phiện lắm, tao hứa với tụi bây tuần sau về đây khi bước chân vào tới cửa quán là đã thấy thối hoảng lên rồi.

Con bé vẫn lải nhải hát. Bài hát đó từng được các em ca sĩ tuyển lựa ở Ngã ba Chú Ía lên Quang Trung ca cho lính nghe. Một bản nhạc mị lính thời nhất thời đại, vô ý thức nhất thời đại được cơ quan tâm lý chiến khai thác để chửi cha lính một cách tận tình. Lính Quang Trung từng nghe đi nghe lại bản nhạc đó quá nhiều, sự bất mãn hằn lên những khuôn mặt rám nắng. Kỷ luật sắt như một vòng đai siết chặt sự nổi loạn.

Hợp nói nhỏ:

– Tao cảm tưởng con bé này lái xe tăng chui vào tai tao pháo kích.

Thanh so sánh:

– Đại tá Trần Tử từng động đầu tao vào thùng phân tao cũng không oán bằng nghe con này ca bài đó.

Vừa lúc đó một tốp bốn người thanh niên vào quán.

Con bé chiêu đãi viên ngừng hát, bật người dậy như chiếc lò xo, nhảy đến bá cổ một tên:

– Trời ơi cứng, sao lâu quá mới thấy mặt!

Gã thanh niên hôn đến chụt một cái vào má ả:

– Bạn!

– Bạn cái mẹ gì, bạn đi với con đi nào phải không?

Ba gã thanh niên kia cười vang:

– Mấy làm cho em ghen rồi đó!

Bọn chiêu đãi viên tủa ra, mỗi ả co kéo một thằng, chúng bóc nem bóc quít nhồi nhét vào miệng bọn con trai, bia mang ra... Phút chốc, bọn chiêu đãi viên không thềm nhớ đến ba gã tân binh quân dịch đã ngồi đợi cà phê khá lâu. Bọn chiêu đãi viên và bọn thanh niên vừa ăn uống vừa bóc lột nhau từng bùng.

Mặt Hợp hăm hăm, hăn đứng dậy. Tuyển vội níu lại.

Hợp cương quyết gỡ tay bạn ra:

– Trong đời tao chưa từng đánh đàn bà, hôm nay bắt đắc dĩ tao phải ra tay.

Tuyển nhìn theo Hợp lo lắng, mặt Thanh lạnh như tiền. Tuyển tới vỗ vai ả chiêu đãi viên:

– Chờ cà phê hơi lâu rồi đó cô!

Ả chiêu đãi đang ngả ngớn trong lòng gã con trai, vênh mặt liễn:

– Hết cà phê rồi!

Hợp quắc mắt:

– Không muốn bán sao không nói, hay chê lính ít tiền?

Ả chiêu đãi phúi phúi vai áo nơi Hợp vừa vỗ vào...

Hợp giận run người, hấn cắn chặt hai hàm răng, hất hàm nói với gã con trai:

– Xin lỗi người anh em, con này hỗn quá, bắt buộc tôi phải khện cho nó một trận!

Dứt câu nói, Hợp túm lấy cổ áo ả chiêu đãi, xốc dậy, đánh liên nột cái tát. Mấy gã thanh niên đứng dậy, một thằng vung tay thoi Hợp. Nhưng một chiếc ghế từ chỗ Thanh ngồi bay vụt sang. Tiếng đổ vỡ, tiếng la hét. Hợp, Thanh, Tuyển nhẩy vào như bầy hổ, bọn thanh niên và mấy ả chiêu đãi ngã dôn cục vào một góc tường, chúng không kịp trở tay. Thanh la lên:

– Đánh chết mẹ chúng nó bây ơi!

Tuyển hăng mau, hấn đá văng mạng, trước mắt chỉ còn nhìn thấy sự cảm hờn, uất ức, đồn nén bung ra bằng chiếc ghế đầu gãy. Đồn nén chất chứa từ bao lâu nay ứ lên cổ bật ra lời chửi bới:

– Bọn bây khinh tụi tao bọn bây chết mẹ! .

Tuyển bỗng thấy giọng mình lạc đi, mắt mờ đi, hấn như điên cuồng, hấn nghe mơ hồ tiếng bạn gọi:

– Chạy đi Tuyển ơi!

Hấn bị lôi xềnh xệch ra cửa, hai người bạn ù té chạy, Tuyển nghe sau lưng mình có tiếng la chối lói:

– Bắt lấy nó!

Tuyển chạy thực mạng bằng qua đường chui vào một ngõ hẻm ngoắt ngoéo, hẩn chạy, chạy miết. Hẩn kiệt sức, hẩn gục đầu vào một góc tường, hẩn bật khóc. Khi hẩn ngừng khóc, hẩn chùi nước mắt. Hẩn nhìn thấy hai đứa trẻ bản thủ đứng thô lỗ mắt nhìn mình. Tuyển nhìn quanh, hẩn không thấy bạn đầu, hẩn thần thờ như người mất hồn. Những giọt nước mắt lâu lắm mới có dịp trào ra, tất cả những bất mãn như vơi đi, niềm thù hận cũng lắng xuống. Hẩn bâng khuâng tự hỏi: Mình khóc à? Tại sao lại khóc? Mình nổi điên? Tuyển nhìn hai đứa trẻ bằng cái nhìn dịu dàng:

– Đi chơi các em, có gì đâu mà xem!

Hai đứa nhỏ len lét, chúng quay đi. Tuyển nhìn hai ba đường hẻm nhỏ, hẩn

không nhớ lối nào mình đã chạy vào. Hắn lo lắng cho hai người bạn, không biết chúng ra sao? Tự nhiên Tuyền phì cười, rõ khỉ, cù lần như mình còn chạy thoát nữa là hai thằng trời đánh đó, chiều mai gặp lại lo gì. Tuyền vẫy đứa nhỏ lại:

– Này em, biết lối nào ra đường không?

Đứa nhỏ không trả lời, nó chỉ vào một đường hẻm nhỏ rồi lon ton chạy trước dẫn lối. Chỉ một lát sau Tuyền ra tới mặt lộ, Tuyền xoa đầu đứa bé:

– Cám ơn em nhé!

Nó ngửa mặt lên nhìn Tuyền, tay sờ vào bộ quần áo nhà binh của Tuyền, nó ngần ngại một lát mới lên tiếng hỏi:

– Sao ông lính lại khóc?

Tuyển không biết trả lời sao, Tuyển móc túi lấy một đồng đưa cho đứa nhỏ:

– Cho cứng mua kẹo!

Đứa nhỏ cầm tiền nói:

– Anh hai tui cũng là lính!

– Vậy hả?

– Má biểu anh đi quân dịch!

– Anh về phép thường không?

Đứa nhỏ lắc đầu:

– Lâu lâu, mà anh không có khóc, anh biểu đi lính không bao giờ khóc, tui lớn tui cũng đi lính như anh!

Đứa bé dứt lời, nó lon ton chạy vào ngõ hẻm.

Tuyển chỉ biết đứng nhìn theo đứa bé, hần thở dài: Mình thật mau nước mắt. Hình ảnh thời thơ ấu sống lại trong trí nhớ của Tuyển: mình vẫn thường ngồi ở cột đèn khóc khi nhìn thấy rổ cá quá ít. Tuyển nhìn vào bàn tay mình, những ngón tay nát, sứt sẹo vì mang cá ngoạm phải mỗi lần giơ tay chụp con cá do người anh ngoại chân đá lại. Những con cá còn tươi lúc ba giờ sáng ở chợ cá Cầu Muối, dây đánh đập.. Đó là dĩ vãng của Tuyển, một thằng con nít sống bằng nghề đá cá lăn dưa.

Tuyển nhắm đếm lại số tiền trong túi áo, hần mạnh dạn gọi xe về nhà. Tuyển cố thu vào tầm mắt mình những hình ảnh bên đường, Tuyển thấy vui sướng sau ba tháng trời xa cách Saigon.

Ngày Tuyển ra đi, buổi sáng sớm tinh mơ mẹ hắn đưa ra ngoài lộ, bà nắm lấy bàn tay gã con trai ân cần dặn dò:

– Con cố giữ gìn sức khoẻ, mãi khóa về thăm mẹ.

Tuyển nhìn bầu trời mờ mờ tối, nhìn chợ cá, nhìn mẹ. Hắn thở dài, mười lăm năm trước cha hắn đã chết ở đó, vào một sáng tinh mơ như sáng nay. Chiếc giỏ cần xé đầy cá đổ úp lên khuôn ngực còm cõi của ông. Ông đã nằm xuống bỏ lại vợ và đàn con nheo nhóc. Sự nhục nhằn khốn khó đè nặng trên gia đình này suốt mấy chục năm trời. Hận thù hắn sâu trên mặt người anh cả. Lúc nào Hai Dậu cũng lăm lì, anh nói với Tuyển:

– Tao không quên mỗi thù này khi còn nhìn thấy vợ chồng thằng Tư Thung.

Tuyển nghĩ đến cái chết của cha, những đồng tiền phúng điếu của bà con lối xóm đã bị vợ chồng Tư Thung vợ vét sạch. Mỗi thù đó Hai Dậu nhớ mãi. Tuyển còn nhớ đôi mắt căm thù của anh khi nhìn vợ chồng Tư Thung dành giết trên tay mẹ hăn. Đôi mắt hăn mở lớn, không một giọt nước mắt, tiếng nói rít qua hàm răng:

– Tao sẽ giết vợ chồng nó, khi tao cầm nổi con dao!

Cho đến bây giờ mười lăm năm qua. Tuyển còn ớn khi nhớ lại lời nói của anh.

Chiếc xe đậu lại ở chợ Cầu Ông Lãnh. Tuyển xuống xe, lòng hần nao nao. Buổi tối xe cộ đông đảo, hần muốn băng qua đường ngay để về nhà. Chờ đợi mãi Tuyển mới băng được qua đường, hần chạy nhanh vào những chiếc lều cất dọc theo mé sông. Hần ngạc nhiên vì những chiếc lều đó đã thay đổi vị trí. Căn lều của gia đình Tuyển không còn ở chỗ cũ. Trên nền đất đó một gia đình khác đã chiếm chỗ. Tuyển đứng bần thần, gặp một người lạ, Tuyển vội níu lại hỏi:

– Xin ông vui lòng cho biết gia đình bà Sáu Họ bây giờ dời đi đâu?

Người đàn ông bắn khoăn:

– Ở đây đông quá tôi làm sao rõ được, cách đây khoảng hai tháng nhà nước giải tỏa khu này, các nhà cửa ở

đây mỗi người đi một phương, một số liều lĩnh cất lều ở lại, chưa biết bao giờ họ lại giải tỏa...

Tuyển đành quay ra, hẩn bốn chồn, không biết mẹ, anh và các em ở đâu. Tuyển đi dài theo Cầu Ông Lãnh, hy vọng gặp một người quen để hỏi thăm.

Tuyển gặp thằng Chín Sún đang bê mẹt đậu phộng rang đi lang thang ngoài đường. Chín Sún reo lên

– A anh Tuyển, chà đi lính le quá ta.

Tuyển vội vàng nắm lấy vai nó hỏi:

– Mấy biết má tao ở đâu không?

– Từ hôm giải tỏa đến giờ không biết bà ở đâu, nhưng tôi có gặp loanh quanh đây hoài...

Thằng Chín Sún vỗ trán ra điều suy nghĩ:

– À tôi nhớ ra rồi, hình như hồi nãy tôi có nhìn thấy anh Hai Dậu ngồi nhậu trong quán, theo tôi.

Chín Sún kéo Tuyển đi, tới quán hẳn nghiêng ngó nhìn, reo lên:

– Ảnh kia!

Tuyển quên cả cảm ơn thằng Chín Sún, vội chạy vào quán. Hai Dậu ngồi ở chiếc bàn trong cùng, trước ly Vĩnh Sanh Hòa đã vơi phân nửa. Hai Dậu chậm chạp ngó lên:

– Mấy mới về à?

Tuyển ngồi xuống đối diện anh:

– Gia đình mình bây giờ ở đâu?

Hai Dậu không trả lời vào câu hỏi:

- Mày uống gì không?
- Tôi hỏi má bây giờ ở đâu?
- Khoan, chuyện đâu có đó!

Hai Dậu chậm rãi uống rượu, hần nhìn em bằng cái nhìn lăm lì, lạnh lùng cổ hữu, đôi mắt ngầu đỏ:

- Mày đen quá, đời sống ra sao?

Tuyển đang nóng ruột vì muốn biết tin gia đình nhưng thấy anh bình thản nên đỡ lo lắng, Tuyển biết tính anh, hần trả lời nhát gừng:

- Thường vậy thôi!

Tuyển nhìn lại anh, vẻ mặt Hai Dậu trầm ngâm, giọng nói thấp xuống:

– Mấy cố gắng nên người nghe chưa, má chỉ trông cậy vào mỗi mình mấy, trong số anh em coi như bỏ hết, chỉ còn mình mấy đáng cho má tin cậy.

Tuyển biết anh mình nói tới câu đó tức là anh đã xúc động lắm, suốt hai mươi năm trời sống cạnh anh, lần này là đầu tiên Tuyển nghe anh nói được một câu đầy nghĩa lý, chan hòa tình thương yêu. Tuyển ngập ngừng:

– Còn anh, chị ba, anh tư... con út.

– Bỏ, bỏ hết, kể cả tao.

Mắt Hai Dậu đột nhiên trở nên dữ tợn, hần nhìn ra một góc quán. Tuyển nhìn theo ở chiếc bàn tròn một bọn năm người đang ngồi nhậu nhẹt cười cười nói nói, Tuyển nhận ra tên Tư Thung, tên chuyên môn cho vay tiền

đứng cũng ở trong bọn đó, hấn bặn bộ pi-da-ma trắng. Miệng hấn ngậm chiếc ống đót răng beo bít vàng y.

Đột nhiên thấy Hai Dậu ngừng lời. Hấn nhìn ra phía Tư Thung rồi nhìn xuống bàn tay mình, hấn co ra nắm vào, buồn bã lắc đầu:

– Tao đã cầm nổi con dao từ năm năm nay. Hừ, vậy mà...

Tuyển biết anh đang nghĩ gì, đột nhiên Tuyển nắm lấy tay anh:

– Anh, anh nghe tôi, chuyện đó xưa rồi...

Hai Dậu ngó Tuyển dăm dăm:

– Mấy nói sao, xưa rồi?

Hai Dậu bỗng cười khanh khách, hấn uống một hớp rượu:

– Tao đã nói với mấy, mẹ không nhờ vả gì được ở tao hết. Tao nói bét ra là tao đã đổi đứt cái mạng tao cho cả nhà Tư Thung.

Lời nói của Hai Dậu sắc và lạnh. Hẩn dẫn ly rượu xuống bàn. Tuyển vội níu tay anh:

– Anh định làm gì bây giờ!

Hai Dậu bình tĩnh trở lại:

– Tao không làm gì bây giờ hết, tao không đại giết một đứa, phải có đủ mặt vợ con nó kia.

Tuyển nhìn anh van nài:

– Anh say rồi!

– Tao không bao giờ say, vì tao còn biết suy nghĩ.

Tuyển cố năn nỉ:

– Thôi, anh uống nốt rồi đưa tôi về nhà đi!

Hai Dậu nâng ly Vĩnh Sanh Hòa lên, nhìn vào đó rồi uống cạn. Hấn khà một tiếng, đặt chiếc ly đến cộp xuống bàn:

– Tao chưa đã, nhưng thôi. Ủa, mày không uống gì sao?

Tuyển cười:

– Không thiết uống gì hết, tôi nóng thấy má!

Hai Dậu cười bí mật, dần tờ giấy năm đồng xuống chiếc ly, đứng dậy thân mật khoác vai em:

– Mày nóng gặp con Hiền lắm phải

không, nhà nó cũng ở gần nhà mình.

Hai anh em ra khỏi quán. Vừa đi Hai Dậu vừa hỏi chuyện lính tráng của Tuyền. Tuyền tâm sự:

– Khổ thì có khổ thiệt, nhưng đối với tôi thì ăn thua gì. Chỉ mấy thằng nhà giàu quen ăn sung mặc sướng mới than trời như bọt, còn hạng mình có cơm ăn là may rồi...

Tôi một quây thuốc lá, Tuyền đứng lại mua một gói thuốc lá đưa cho anh:

– Tôi biếu anh.

Hai Dậu ngạc nhiên:

– Đi lính mà có tiền nhiều vậy sao?

Hai Dậu chỉ vào xấp giấy trăm trên tay Tuyền, Tuyền cười:

– Hai tháng lương đó, tôi lĩnh “rấp ben”!

– Bao nhiêu?

– Trừ tiền cơm đi còn hơn một ngàn, tôi mang về cho má mấy bò!

Hai Dậu gật gù:

– Tao đã biểu mà, má chỉ còn trông cậy vào có mình mấy, mấy là người có học có bằng cấp. Ra khỏi Quang Trung mấy được lon gì?

– Còn đi Nha Trang học trường hạ sĩ quan thêm mấy tháng nữa, nếu thi đậu ra trung sĩ.

Hai Dậu bóc thuốc hút, hẩn ngẫm nghĩ:

– Có được đội kết không?

– Theo đúng điệu ra thì được đội đó, nhưng tôi chắc không đội?

– Sao không, đội kết coi le chứ mậy. Con Hiền mà thấy mậy đội kết nó mệt mậy bằng chết.

Nói xong Hai Dậu cười vang, hần nói nhỏ lại:

– Chắc bây giờ con Hiền không có nhà, nó đi bán ngoài bờ sông, lát mậy ra đón nó. Ủa, bận bộ quần áo lính này cho le. Đ.m. mấy tháng nữa mậy lên tới chức trung sĩ lận, con Hiền tha hồ lấy le, má đi khoe cùng khắp xóm. Trong xóm mình có mấy thằng lính binh nhì mà phách lối quá chừng.

Tuyển vui lây cái vui của anh, hần hòa vô:

– Tôi sẽ bắt tội nó chào tôi cụp cụp!

Hai Dậu cười vang:

– Phải đó, cho tội nó biết tay.

Hai anh em đã về đến xóm. Hai Dậu đưa em vào một con hẻm nhỏ, giắt em đi qua những vũng lợi bắn thiu, những túp lều mới cất nằm vô trật tự ở lối đi. Tuyền đã quá quen mắt với cảnh nhà cửa kiểu này. Nhiều căn nhà không ra hình thù, chỉ là một chiếc giường gỗ, bốn góc cắm bốn chiếc cọc, phía trên che mái lá, xung quanh vây bằng đủ thứ vật liệu nhặt được, từ một tấm cạc tông, một miếng tôn.

Tuyền nhìn thấy ánh đèn tù mù trong những túp lều, một vài tiếng nói chuyện, một câu ca vọng cổ buồn rười rượi, tiếng trẻ con khóc choe choé,

tiếng ầu ơ, tiếng cằn nhằn. Tuyển tìm thấy âm thanh quen thuộc đó, khung cảnh đó, mùi vị đặc biệt đó. Tuyển bỗng thấy lòng mình ấm lại, mình đã sinh trưởng ở đây, giữa chốn bùn lầy nước đọng này.

Tối trước một căn lều lụp xụp, Hai Dậu đứng lại:

– Nhà mình đó!

Tuyển đứng lặng người, hần nói nhỏ

– Tôi không nhận ra nữa, anh vào với tôi không?

Hai Dậu quay lưng đi:

– Tao chuẩn!

Tuyển giở tấm liếp lách mình vào nhà. Căn nhà chỉ kê đủ một chiếc giường và một chiếc bàn con đóng bằng gỗ thùng sữa bò. Trên bàn có khung hình ám khói của cha Tuyển, một cái bình cắm nhang bằng lon sữa bò, cây nhang đã cháy được hơn phân nửa. Chiếc đèn hột vịt chiếu ánh sáng lơ mờ. Trên chiếc giường mùng buông sùm sụp. Tuyển nghe đâu đây tiếng muỗi đói kêu vo vo.

Tuyển vặn to ngọn đèn dầu, hắt ngó vào mùng gọi nhỏ:

– Má, má ơi!

Trong giường có tiếng trở mình, tiếng một người đàn bà yếu đuối vọng ra hỏi:

– Đứa nào đó?

– Con, Tuyển đây má!

Dứt lời Tuyển vén mùng chui vào. Bà Sáu Họ đã ngồi dậy, bà mừng rỡ lập cập nói:

– Trời mây. Tuyển, mây về hồi nào vậy?

Tuyển nắm lấy tay mẹ cảm động:

– Con về từ chiều, nhưng sấm tối mới tới đây, cảnh vật thay đổi quá, may gặp anh Hai...

– ù! Hồi tháng trước nhà nước giải tỏa... Anh Hai mấy dựng nhà đại ở đây, chưa biết lúc nào họ làm nữa.

Bà Sáu Họ sờ nắm bàn tay chai cứng của con:

– Mây đen đi nhiều, nhưng khoẻ, nhờ Trời Phật...

Tuyển thấy mẹ sụt xịt, hấn sờ tay lên trán mẹ:

– Má sao vậy?

– Tao cảm xoàng thôi!

Bà mò trên đầu giường kiểm chai dầu cù là quệt, bôi lên hai bên thái dương:

– Cứ bao giờ mưa nắng thất thường là tao lại bị đau vặt.

Bà Sáu Họ hỏi chuyện lính tráng của con, bà chép miệng:

– Tao tính mấy lần lên thăm mây, nhưng rồi bận chuyện nọ sang chuyện kia...

Tuyển móc túi lấy tiền đưa cho mẹ:

– Con biểu má!

Bà Sáu Họ mở to mắt nhìn vào những tờ giấy trăm, giọng bà như lạc đi:

– Cái gì vậy, tiền à, mấy lấy đâu vậy?

Tuyển mỉm cười:

– Con không lấy đâu hết, tiền lương con không tiêu đến.

– Lính mà lương vậy sao?

– Có hơn một ngàn, con lãnh «rấp ben» hai tháng lương.

Bà Sáu Họ cảm động, bà nhìn Tuyển, bà ngân ngai:

– Mấy cho tao rồi lấy gì mà tiêu?

– Trong lính người ta lo đủ mà má!

– Ăn uống sướng không?

Tuyển cười:

– Lính mà lấy đâu ăn sướng, nhà
thầu cho ăn sao chịu vậy, cũng có thịt
có cá, má biết cá mỗi chớ, họ mua hàng
tấn cá cho vô thùng phuy nấu quậy nát
lên mình múc ra «gàò mèn» ăn với
cơm, mệt nên ăn vẫn thấy ngon.

Bà Sáu Họ an ủi con:

– Ủa, họ cho ăn vậy cũng là sung
sướng lắm rồi!

– Có nhiều thằng nhà giàu ăn
không nổi phải đi ăn câu lạc bộ, mình
con nhà nghèo nên ăn được tốt.

– May mà mình nghèo ăn uống
kham khổ quen rồi!

Tuyển bỗng nhớ ra một chuyện, khoe với mẹ:

– Cách đây hai hôm tụi con ăn một bữa ngon hết sức má à, có gà rô-ti, thịt quay, cơm trắng, canh nấu giò heo và ăn chuối tráng miệng.

– Tụi bây có công ơn gì với nhà nước mà họ cho ăn ngon như vậy?

– Lính tráng sức mảy mà công ơn, hôm ấy có ông trung tướng lên thăm, ông ăn cơm với bọn con. Bọn con được ăn sướng một bữa.

Thấy mình nói chuyện với mẹ hơi lâu, Tuyển đỡ mẹ nằm xuống:

– Má ngủ đi, con ra ngoài này chơi một chút đã.

Bà Sáu Họ cầm hơn ngàn bạc trong tay, bà sướng run lên:

– Ủa, mấy đi chơi rồi về sớm nghen, lát biểu anh hai mấy kiếm chỗ ngủ cho. A mấy cần lấy lại hai trăm xài không?

Tuyển vắn nhỏ ngọn đèn, quay lưng ra cửa

– Thôi khỏi, con còn đây!

Bà Sáu Họ nằm xuống, bà sung sướng quá, bà không thể nào ngủ nổi, chưa bao giờ bà thấy thương yêu con như lúc này, trong ấy anh em chỉ có thằng Tuyển là khá nhất. Nó hiền lành, thật thà, và nhất là rất thương mẹ

Sau khi ông Sáu Họ chết đi, gia đình quá cùng quẫn, các con còn nhỏ sống nheo nhóc, vậy mà trời sanh voi trời

phải sanh cỏ. Thằng Tuyển chỉ được học biết đọc biết viết rồi nó không biết nhờ ai chỉ bảo mà học đến có bằng cấp. Nó phải theo các anh kiếm sống hồi còn để chỏm.

* * *

Bà Sáu Họ suy nghĩ miên man, bà không thể nào ngủ được. Bà lò mò ngồi dậy thòng chân xuống giường tìm guốc. Bà ra bàn thờ chồng đốt thêm một nén nhang, bà lăm bằm khăn vái chồng.

Ngọn khói nhang uốn éo vờn qua khung hình ông Sáu Họ đã ố màu, bà Sáu Họ không thể nào quên được người chồng đó. Người đàn ông miền Bắc bỏ làng bỏ nước vào Nam làm phu cạo mủ cao su qua bao nhiêu đồn điền.

Bà Sáu Họ đã gặp người đàn ông đó ở đồn điền Dầu Tiếng. Hai người chấp nối với nhau, ông Sáu Họ thường nói:

– Không lẽ mình chịu cùng đời ở đây sao? Mình phải về Sài Gòn mới có thể khá được.

Khói nhang tản mát trong căn nhà nhỏ, bà Sáu Họ trần trọc mãi không ngủ được. Những con muỗi đói bay vo ve ngoài mừng. Bà nghe tiếng sóng vỗ ì ọp ngoài con kinh. Tất cả những âm thanh đó bà nghe quen thuộc, bà đã nghe âm thanh đó từ mấy chục năm trời nay, từ khi bà còn là gái đôi mươi. Bà mừng tượng thấy hình ảnh ông Sáu Họ. Người thanh niên hiền lành lưu lạc từ miền Bắc vào đây gá nghĩa với bà. Hai vợ chồng bỏ đồn điền cao su Dầu Tiếng về đây.

Hình ảnh buổi sáng nào ông Sáu Họ ra đi, hiện ra rõ mồn một trong đầu óc bà. Ông thắt chiếc thắt lưng da có móc sắt, ông đứng nhìn năm đứa con nhỏ ngủ say trong giường. Hồi đêm qua ông lên cơn sốt, bà Sáu lo ngại:

– Mình coi có chịu đựng nổi không, em lo quá.

– Anh cố gắng, không nổi cũng phải nổi, vợ chồng thằng Tư Thung đêm qua làm dữ quá anh chịu muốn không nổi. Mình cứ làm việc, nó thấy, nó yên trí mình còn có thể trả nợ được cho nó. Nó chửi bới vợ chồng mình hoài có ngày anh giết nó.

Bà Sáu Họ trở dậy vét trong túi mấy đồng bạc lẻ đưa cho chồng:

– Anh cầm lấy đi uống cà phê!

Ông Sáu Họ ra khỏi nhà, trời vẫn chưa sáng rõ. Đêm qua một trận mưa đổ xuống, đường sá lầy lội bắn thiu, ông Sáu Họ nghe lạnh căm căm, ông thu hai vạt áo vào ngực, run rẩy đi. Hình như cơn sốt lại muốn kéo đến, ông thấy người váng vất khó chịu. Ông tự nhủ, mình uống một ly cà phê cho tỉnh táo.

Tối quán cóc, Sáu Họ đã thấy bạn bè đông đủ, những khuôn mặt khắc khổ phong trần. Họ bàn tán về những xe cá sẽ xuống chợ trong lát nữa. Sáu Họ ghé xuống ngồi cạnh, kêu một ly cà phê đen nhỏ, ông xé chiếc bánh tiêu chấm vào cà phê ăn lót lòng. Người bạn ngồi đối diện hỏi:

– Mấy hết bệnh rồi sao?

Sáu Họ chán nản trả lời:

– Không hết cũng phải đi làm, tối hôm qua vợ chồng Tư Thung đến nhà tao chửi bới quá!

Gã đầu dọc khuôn vác bỗng trở nên tử tế:

– Hôm nay tôi để cho anh mấy giò cần xé!

– Dạ cảm ơn thầy!

Gã đầu dọc nháy mắt:

– Tối cho tôi đi nhậu một mạch là êm!

– Dạ, em lãnh được tiền đâu dám tiếc thầy.

Sáu Họ, khắp khởi mừng trong bụng. Sau châu cà phê, đám cu-li kéo

nhau ra chợ cá. Ở đó, một tốp phu khuân vác đã ngồi chờ sẵn.

Những chiếc xe cá nối đuôi nhau chạy tới, đám phu tủa ra. Gã cai cu-li la hét om xòm. Sáu Họ được xếp vào đám người khuân vác. Một số không có việc chán nản ra về.

Sáu Họ bỗng thấy chóng mặt, anh lo lắng, anh vận động chân tay cho người nóng lên. Nhưng anh chỉ thấy chân tay bủn rủn. Tai Sáu Họ ù đi, Sáu Họ vịn vào vai một người bạn. Anh này hỏi:

– Mấy làm sao đó Sáu Họ?

Sáu Họ sợ mất chỗ, chối:

– Không có sao đâu!

Người bạn chửi thề:

– Đm. giờ này còn buồn ngủ sao
mây...

Gã cu-li đang la hét chửi bới um sùm. Đám phu khuân vác lần lượt đi lên chiếc cầu ván bắc xeo xéo lên cam nhông. Từng giỏ cần xé cá được chuyển xuống một cách gọn gàng. Những giỏ cá được chuyển nhanh vào chợ, một vài con cá rơi ra ngoài, những đứa trẻ đứng chực sẵn nhẩy xổ đến tranh cướp nhau. Con cá bị đá bắn đi như trái banh, một thằng đứng xa chụp gọn lấy đút vào chiếc giỏ đeo trước bụng....

Gã cai cu-li la hét, tay cầm chiếc roi đuôi cá đuổi quất túi bụi vào bọn trẻ. Khung cảnh đó quá quen thuộc ở Chợ Cá này mỗi buổi sáng.

Một đứa trẻ bị tát văng ra một góc nó ngồi dậy xoa má rồi lại nhào tới cướp cá, lần này nó cướp ngay trong giỏ, bất chấp cả những làn roi cá đuổi quất vun vút vào lưng. Hai tay nó cầm hai con cá lóc lớn chạy thục mạng vào đường hẻm trong chợ. Gã cai cu-li đứng chỉ theo chửi bới:

– Đm. mầy còn vác mặt tới đây tao đánh chết mẹ luôn. Đi luôn nghe mậy!

Gã cai quay lại la hét đám cu-li:

– Lẹ lên, đm. coi gì vậy?

Sáu Họ run rẩy leo lên thang, chiếc thang ướt nước mưa trơn trượt. Sáu Họ cố bấm ngón chân xuống để cho khỏi té. Đầu óc anh lúc này vằng vất lạ thường. Giỏ cần xé cá được móc vào cái quai ở bụng anh để khỏi tuột. Sáu

Họ có cảm tưởng giỏ cá hôm nay nặng gấp đôi gấp ba ngày hôm qua. Anh phải cố sức lắm mới nâng được giỏ lên. Gã cai cu-li thúc hối:

– Đm. lẹ lên, ai hơi sức đâu mà chờ nhà anh!

Sáu Họ thấy đầu óc mình choáng váng, anh muốn buông ngay giỏ cá, nhưng nghĩ đến con nợ, nổi nhục nhằn, Sáu Họ rướn người lên nâng bổng giỏ cá.

Gã cai cu-li thấy Sáu Họ đứng lại bèn la um sùm:

– Đm. xuống đi chớ!

Mắt Sáu Họ hoa lên, chân tay bủn rủn. Anh nhìn xuống dưới xe, anh thấy mặt đất xa thăm thẳm. Anh thoáng nghĩ

đến hình ảnh vợ, những đứa con nhỏ dại, vợ chồng Tư Thung chủ nợ. Anh cố gắng nhích bước chân. Anh bước xuống cái thang mà thấy trời đất tối sầm lại. Anh rơi hững. Chiếc giỏ cần xé đựng đầy cá đã đập nát ngực nạn nhân.

Bà Sáu Họ trở mình, hai mươi năm qua rồi, bà vẫn còn nhớ như in buổi sáng hôm ấy.

* * *

Tuyển ra khỏi nhà đi lang thang dọc theo bờ sông ngược lên phía công trường Diên Hồng. Mỗi bước đi của hắn lại nhắc hắn nhớ đến một kỷ niệm. Những kỷ niệm đau buồn thuở ấu thơ. Chính nơi này lính đã rượt mình chạy có cờ...

Tuyển lên tới bờ sông, buổi tối thứ bảy khách dạo mát vô cùng đông đảo. Tuyển để ý đến những kẻ bán hàng rong xem có thấy bóng Hiền đâu không? Hẳn tìm không khó. Hiền bán gần hết mía ghim, nàng đang mời chào một cặp nhân tình ngồi quay mặt ra sông.

Tuyển rón rén đi tới đằng sau nàng:

– Bán một xâu mía ghim!

Hiền quay phắt lại, nàng sững người, reo lên:

– Trời, anh!

Tuyển cười. Nụ cười của hắn thật hiền lành:

– Anh mới được về phép!

– Sao lâu quá vậy?

– Mới có gần ba tháng mà...

Tuyển kéo tay Hiền:

– Mình đi chơi!

– Đi đâu, em chưa bán hết mà!

– Bỏ đi, mình đi chơi.

Hiền nhìn những xâu mía ghim tiếc rẻ:

– Để em gọi bạn em bán nghe anh!

Hiền mang rổ mía ghim đến một con nhỏ đứng xó rợ gần đó:

– Mấy làm ơn làm phước bán giùm tao!

– Mấy đi đâu vậy!

Hiền chỉ về phía Tuyển, đứa con gái cười:

– Le nhĩ, bồ mây đấy hả?

Hiền cười, đặt rổ mía ghim xuống, chạy ra phía Tuyền, đưa con gái la lên:

– Ê, còn cái rổ của mây!

– Gởi mây luôn!

Đứa con gái cần nhần, Hiền cười giờ tay lại vẫy chào nó. Nàng kéo Tuyền đi:

– Đi anh, mặc kệ nó, nó chỉ cần nhần vậy thôi chứ tốt lắm anh.

Hai người sang đường, Hiền nói nhỏ:

– Mình đi chơi nơi khác, mình đi với nhau ở đây bọn nó chọc đó...

Hiền sung sướng, nàng sờ nắn cánh tay rắn rỏi của người yêu:

– Chắc anh không thèm nhớ đến em.

– Bậy, không nhớ sao lại đi kiếm!

– Sao anh không biên thư cho em!

– Biên gửi về đâu, nhà em có số không?

Hiền toét miệng cười, nàng đồng đánh:

– Em tưởng anh quên em rồi chứ, anh đâu thèm nhớ đến con nhỏ bán mía ghim ở hàng xóm.

– Bậy!

– Chắc hẳn ở trên Quang Trung anh quen nhiều cô lắm!

– Con gái ở đâu mà quen, chỉ ghen xằng ghen bậy.

Hiền cười khúc khích. Tuyền thấy mình lâng lâng vui sướng. Tuyền nhìn sang người yêu, hình như sau mấy tháng xa cách nàng lớn và đẹp hơn. Nước da nàng mai máo coi mịn mà làm sao. Tuyền nắm nhẹ bàn tay nàng, bàn tay mũm mĩm. Tự nhiên hắn thấy ngưỡng ngưỡng khi thấy người đi đường nhìn mình và người yêu. Tuyền biết Hiền yêu mình lắm. Hắn nói:

– Anh cứ ngỡ rằng đi lính về không thấy em nữa chứ!

– Sao vậy?

– Chốn phồn hoa đô hội này thiếu gì thằng bảnh hơn anh!

– Lại ghen ngược đấy phải không? Con này còn lâu thằng khác mới o nổi.

– Thiệt hả?

Hiền kể lể:

– Em đi bán hàng có thằng cưỡi xe Mobylette rều rệu theo chọc hoài, vậy mà đâu có ăn cái giải gì. Nó phải mua mía ghim của em thấy mẹ luôn, em còn bán mắc nữa kia.

Tuyển sung sướng:

– Sao em ác vậy em?

– Không ác cũng uổng!

Hai người đi bọc ra phía sau Hội trường Diên Hồng, Tuyển ngửa mặt nhìn lên hàng cây sao trên đầu. Thấp thoáng sau bóng lá cây, những ngôi sao lấp lánh. Hẳn tưởng chừng như mình bé lại hàng mười năm, khi đó Hiền cũng là một cô bé loắt choắt, hai đứa

dắt nhau đi trên con đường này. Hiền hay giận dỗi, nhưng nó không thể giận Tuyền được một ngày. Chỉ một lúc nó lại đi tìm Tuyền, toét miệng cười:

– Tao lại chơi với mày!

– Nghỉ đi bồ tèo ơi!

Thế là nước mắt Hiền ứa ra. Nó quay lưng lủi thủi đi. Tuyền cảm động chạy theo khoác vai nó:

– Tao nói giỡn chơi mày giận tao thiệt sao?

Tuyền nhìn sang Hiền, hần thấy nàng vẫn bình thản. Hiền bây giờ đã là một cô gái, một cô gái khá đẹp ở khu bờ sông này. Hiền lay tay Tuyền:

– Anh nghĩ gì vậy?

– Anh nghĩ đến hồi chúng ta nhỏ xíu.

Hiền cười tươi, nàng nắm chặt lấy bàn tay chai cứng của người yêu. Chưa bao giờ nàng thấy thương một người thanh niên như vậy.

Ở sát bờ tường hội trường Diên Hồng một cây hoa dạ lan, ban đêm hoa nở thơm ngát. Hiền nhớ lại thời thơ ấu, những buổi tối ngồi với Tuyền trên bờ tường, Hiền ao ước:

– Nếu em có một bông hoa bỏ vô túi, em đi đến đâu người cũng thơm ngát!

Tuyền chỉ lên đầu nàng:

– Cài lên tóc như trong hát bóng!

Hiền cười vui vẻ. Bây giờ đôi bạn

cũ đi bên nhau, những hình ảnh xa xưa lần lượt hiện ra trong trí nhớ họ. Một sự ngậm ngùi len lén dâng lên trong tâm khảm hai người. Tuyển hỏi nhỏ:

– Bây giờ mình đi ăn hả em?

– Em không biết!

– Anh chưa ăn gì. Hay mình đi ăn trước đã rồi tính sau...

– Phải đó, mình ăn... Ăn gì?

– Ăn mì xào Chú Hỏa!

Hiền reo lên, nàng vô tư như thuở nào. Nàng vẫn khoái ăn mì xào bán ở sát chân tường dinh cơ nhà chú Hỏa. Tự nhiên nàng ứa nước bọt.

Những chiếc bàn tròn xếp chật vĩa hè. Hàng chục chiếc bàn, bàn nào cũng

chặt người ngồi. Tuyển và Hiền phải đứng lóng nhóng mãi mới tìm được hai chỗ ngồi.

Tuyển gọi hai đĩa mì xào và hai chai nước cam. Chú Ba Tàu bụng phê đứng trước lò lửa cháy lớn xào mì không ngơi tay. Mùi mì xào xông lên thơm lừng làm Tuyển phải nuốt nước bọt.

Hiền ngồi chống tay lên cằm nhìn người yêu, nàng vui sướng, cái vui sướng hồn nhiên của một thiếu nữ mới yêu. Nàng ngắm nhìn Tuyển không chán mắt, chiếc mũi cao, gương mặt khá thông minh. Hiền thấy mình là một đứa con gái có phúc nếu Tuyển lấy nàng làm vợ. Nàng sẽ có dịp hãnh diện với chị em bạn bè mình đã lấy được một người chồng xứng đáng... Thốt nhiên nàng thấy lo sợ, lo sợ cho một sự đổ vỡ

có thể xảy ra vì đời sống chốn đầu tên mũi đạn mà Tuyền đã chọn. Nàng đưa tay sang nắm tay người yêu:

– Anh cẩn thận nhé!

Tuyền ngó người con gái:

– Cẩn thận gì?

– Nếu phải ra trận anh đừng liều lĩnh...

Tuyền mỉm cười, hấn vổ về người yêu:

– Em khéo lo xa.

– Em sợ!

– Em không sợ gì hết, anh luôn luôn nghĩ đến em, anh biết đường né tránh mà. Em ở nhà nhớ sang thăm hỏi má anh luôn nhé!

– Dạ!

Tuyển rót nước cam ra ly cho Hiền:

– Em uống đi, còn lâu mì xào của mình mới xong!

Hiền thấy lòng mình lâng lâng sung sướng. Bây giờ nàng thấy không cần thiết, thèm muốn một thứ gì hết. Chỉ tình yêu của Tuyển cho nàng không cũng quá đủ rồi.

Một lát sau hai đĩa mì xào mang ra. Tuyển thấy Hiền ăn một cách nhỏ nhẹ thì hỏi:

– Sao em ăn như mèo vậy?

– Em không thích ăn nữa.

– Sao vậy?

– Không biết, gặp lại anh em mừng quá!

Sau mấy tháng chịu kham khổ, hôm nay Tuyền mới được ăn một bữa thật ngon. Hiền chỉ ăn hết nửa đĩa mì xào, còn lại nàng trút sang đĩa cho Tuyền:.

– Anh ăn dùm em!

Chưa bao giờ Tuyền thấy mình tràn trề hạnh phúc như tối hôm nay. Hẳn lại nghĩ đến hai người bạn cùng hấn đánh lộn hồi chiều. Không biết chúng có thoát được không? Giờ này chúng đang làm gì hay lại nằm bó gối trong quân vụ thị trấn.

Bồng Hiền lên tiếng:

– Mình đi coi hát anh nhé, lâu lắm em không đi coi...

- Ủa, tùy em, mình đi coi ở đâu?
- Rạp Long Duyên¹, phim hay lắm
- Phim gì vậy?
- Hai đứa trẻ mồ côi.
- Ủ thì đi, lẹ lên muộn rồi đó!

Vào tới rạp hát, vừa vắn chiếu phần quảng cáo.

Hiền nũng nịu ngời ngã đầu vào vai Tuyền:

- May quá chưa chiếu phim chính.

Tuyển bạo dạn hơn, hấn vuốt ve trên vai trên tóc người yêu:

– Lần này là lần thứ hai chúng mình đi coi hát với nhau. Không biết đến bao giờ mình mới lại...

¹ đường Hồ Văn Ngà/Lê Thị Hồng Gấm/Hamelin

Hiền vuốt ve trên cánh tay Tuyền:

– Bao giờ anh lại đi?

– Chiều mai!

Hiền thở dài:

– Mai anh đi rồi!

– Thì giờ hai đứa mình gần nhau ít quá!

Hiền ngửa mặt lên, nhìn vào mặt người yêu; nàng nhìn thật lâu, suy nghĩ:

– Em sẽ không rời anh nửa bước từ bây giờ cho tới lúc anh đi!

Tuyền giật mình, nàng có thể liều lĩnh thế sao:

– Đâu được?

– Sao không được?

– Còn ngủ ghê.

– Em không đáng ngủ với anh sao?

Tự nhiên Tuyển thấy hồi hộp, hấn bóp nhẹ vai người yêu:

– Em liều lĩnh thế sao?

– Ủa!

Tuyển bỗng thấy khó nghĩ. Hấn băn khoăn, chính hấn cũng chưa biết đêm nay mình ngủ ở đâu. Nhà hấn chỉ bằng cái lỗ mũi. Và có lẽ đêm nay hấn sẽ theo hai thằng anh đi ngủ đường ngủ chợ đầu đó!

– Anh ngủ ở đâu cũng được, nhưng còn kệt em.

Hiền hỏi Tuyển một câu đột ngột:

– Anh còn nhiều tiền không?

– Vài ba trăm!

– Vậy là đủ rồi, hai đứa mình sẽ mượn một phòng ngủ.

Tuyển choáng váng, hấn không ngờ người yêu lại táo bạo như vậy.

Mặc dầu là tối thứ bảy, nhưng rạp rất vắng. Hiền bạo dạn vít cổ Tuyển xuống. Đôi mắt hấn chăm chăm nhìn vào đôi môi xinh xắn, bóng nhẫy. Đôi môi đó mấp máy chờ đợi. Tim Tuyển đập hồi hộp, hấn cúi gấn xuống, cảm thấy hơi thở của người yêu phả vào mặt mình, đôi môi hấn chạm vào đôi môi ẩm ướt, mềm, những sợi lông tơ trên mép người yêu. Một nụ hôn thật nhỏ, Tuyển buông Hiền ra, hấn nhìn vào mặt nàng, khuôn mặt rạng rỡ tươi cười. Nàng gục đầu vào cổ người tình. nói nhỏ:

– Em không tiếc anh, em không tiếc gì hết, rồi đây em sẽ là vợ anh.

Tuyển cảm động, lần đầu tiên trong đời hắn được đặt môi hôn một người con gái, nhất là người đó hắn đặt tất cả lòng yêu thương. Tuyển vuốt ve vai người yêu:

– Thật không?

Nói xong Tuyển thấy câu hỏi của mình hơi vô lý.

Hiền hăng hái gật đầu:

– Thật chứ, ai nói xạo anh làm chi.

Hiền gỡ tay Tuyển ra, đứng dậy

– Mình về anh!

– Chưa hết phim mà.

– Thây kệ!

Tuyển như một kẻ mất hồn, đứng dậy đi theo người yêu ra khỏi rạp. Đi cạnh Hiền, tự nhiên Tuyển thấy mắc cỡ, hấn nghĩ đến nụ hôn vừa qua, và cảm thấy mình không còn được tự nhiên như trước.. Tuyển nói lỏng tay. Hiền nắm chặt tay hấn lại, mặt Tuyển nóng bừng bừng:

– Người ta thấy!

Hiền bực mình:

– Kệ mẹ người ta!

Tuyển có cảm tưởng bước chân của mình phiêu phiêu. Hấn đi qua những đường phố, khu chợ trái cây đông đảo. Cuối cùng hấn và Hiền đứng lại ở bờ sông. Gió đêm mát lạnh.

Tiếng nói của Hiền phảng phất trong gió:

– Tới rồi anh!

Tuyển nhìn dãy nhà dài trông ra mặt sông. Chũ phòng ngủ được thấp sáng, nổi bật trong một chiếc lồng kính treo trước cửa khách sạn.

Tự nhiên Hiền cũng thấy run sợ, sự táo tợn của nàng hồi nãy hình như đang bị rút lẩn ra khỏi đầu nàng. Nàng nhìn sang Tuyển, anh chàng này bản thân, ngỡ ngác trông đến tức cười. Hắn đứng như chôn chân, mặt cúi gằm.

Hiền bóp vào những ngón tay của Tuyển:

– Bây giờ sao anh?

Tuyển nhìn người yêu, hấn cố giữ bình tĩnh. Hấn không muốn nàng nghĩ mình là một tên cù lần, hấn buông thả:

– Tùy em!

Hiền nhìn thẳng vào mặt Tuyển, đôi mắt nàng trở nên khờ khạo:

– Mình vô...

– Vô thì vô!

Tuyển hăng hái đi trước, tới cửa khách sạn. Hấn thấy mình hồi hộp lạ thường, hấn đi chậm lại. Bước chân lên thêm, hấn tưởng chừng không nghe, không nhìn thấy gì cả. Lối vào phòng ngủ là một con hẻm nhỏ sâu hun hút, một bóng đèn điện vàng vọt soi lối đi.

Tuyển nhìn thấy cái bàn nhỏ, một người đàn ông đang cắm cúi trên cuốn

số lớn. Người đàn ông ngẩng đầu lên tiếng:

– Thuê phòng hả?

– Dạ!

Người đàn ông nhìn cặp trai gái, nhìn Tuyển trong bộ đồ nhà binh, hẳn nói:

– Đưa thẻ cho tôi vào sổ!

Tuyển nhìn, sang Hiền, cả hai đều khó nghĩ. Gã đàn ông ghi sổ hình như bắt mạch được sự ngại ngùng của đôi trai gái. Gã cười:

– Nếu không tiện đưa giấy thì thôi nhưng... phải đưa cho thằng già này ít... chục lẻ uống cà phê.

Tuyển móc túi lấy tiền đưa cho lão già 20 đồng. Lão già phàn nàn:

– Hai chục đồng mà làm gì, thôi đưa đây năm chục.

Hiền xót ruột:

– Hai chục được rồi, tội tôi vợ chồng chớ mè mà gì đâu, mà làm dữ vậy.

Tuyển không muốn lôi thôi về chuyện tiền bạc, hắn đưa thêm cho lão già một chục:

– Ông đưa tôi đi coi phòng!

Lão già nhanh nhẩu đi trước dẫn đường. Tuyển và Hiền phải leo lên một cái cầu thang xoay tròn. Ở đó cũng có một ngọn đèn điện vàng vọt. Lão già mở cửa phòng. nói:

– Tôi để cho hai vợ chồng chú ở phòng này, thiết phong tình, thấy không. Đứng ở cửa sổ nhìn ra dòng sông, giường ấm nệm êm!

Lão già trao chìa khóa cho Tuyền:

– Cần gì cứ bấm chuông kêu. Buồng tắm ở ngoài hành lang.

Lão già quay ra. Hiền gieo mình ngồi phịch xuống giường. Nàng nhún nhảy, thích thú nằm lăn ra giường. Nàng ngửi mùi băng phiến từ chiếc gối rộng tỏa ra, buột lời khen:

– Sang quá!

Trong đời Hiền và Tuyền, chưa bao giờ họ được ở trong một căn phòng đẹp dễ như thế này. Một chiếc ghế bố kê ngay trên vũng lợi ngủ qua đêm là may mắn lắm rồi.

Ánh mắt Hiền lúc này thật đắm đuối, chiếc miệng xinh cười ngượng ngùng. Nàng dùng ngón tay vẽ xuống mặt nệm những hình thể vô nghĩa. Trước đây nửa giờ nàng hung hăng bao nhiêu, bây giờ ngồi với người yêu trong căn phòng vắng vẻ nàng đắm lo lắng bấy nhiêu.

Tuyển bạo dạn hơn, hấn đưa tay nâng cằm người yêu lên. Nàng hất tay Tuyển ra:

– Kỳ quá!

Tuyển cụt hứng, hấn ngồi bần thần, hấn không biết mình phải làm gì. Hấn lại thò tay nắm lấy bàn tay Hiền. Hiền để nguyên nhưng mặt cúi gằm. Khi bàn tay Tuyển chạm vào người nàng, nàng lại hất ra.

Tuyển đứng dậy:

– Anh đi tắm đây!

Hiền im lặng không nói gì. Nàng vẫn ngồi cúi gằm mặt. Ngón tay nàng lồng vào nhau. Nàng hồi hộp vô cùng. Nàng không biết giây phút đầu tiên nàng buông xuôi đời con gái sẽ ra sao?

Tuyển đứng lóng nhóng một hồi rồi ra khỏi phòng:

– Anh đi tắm nghe em.

Hiền nghe tiếng cửa kẹt mở, rồi tiếng bước chân của Tuyển đi trên hành lang. Nàng thở phào đứng dậy ra cửa sổ đứng nhìn xuống đường...

Hiền thấy mình xa lạ với cảnh vật phía dưới, con đường về đêm vẫn còn tắt nập. Khu nhà lá đông đảo le lói ánh

đèn, nhà nàng ở dưới đó. Hiền cố tìm vị trí nhà mình nhưng nàng không tìm nổi. Trên con kinh nước đen ngòm chảy ngang chợ Cầu Ông Lãnh, một vài chiếc ghe thương hồ cắm neo lặng lẽ. Bên kia con kinh là vùng Khánh Hội sáng ánh đèn. Mới hồi chiều Hiền còn bán hàng bên đó, nàng đi rều rều trước mấy quán rượu có chiêu đãi viên trước mấy kho hàng. Nàng dừng lại ở một tiệm uốn tóc, nhìn vào trong xem mấy cô thợ làm việc. Một sự ao ước thầm lặng dậy lên trong tâm khảm Hiền. Ước gì mình được làm cái nghề sạch sẽ này.

Tất cả cảnh vật dưới kia đều quen thuộc với nàng. Vậy mà bây giờ đứng trên cao nhìn xuống, nàng thấy mình xa cách làm sao, Hiền bàng hoàng và thầm trách mình sao lại táo tợn như vậy? Tự nhiên mặt nàng nóng lên. Rồi

bà con lối xóm sẽ nghĩ sao khi biết nàng đi với Tuyền suốt một đêm. Nghĩ đến Tuyền tự nhiên Hiền thấy lòng mình rộn rã.

Hiền bỗng hốt hoảng khi nghe tiếng bước chân của người yêu từ trong buồng tắm đi vào. Nàng vội rời cửa sổ chạy ra giường. Nàng với tay tắt đèn, nằm lăn ra giường, co người lại như con tôm. Tiếng cửa kẹt mở, tiếng khóa xoay lạch cạch trong ổ. Tuyền lên tiếng:

– Em ngủ đấy à!

Hiền không trả lời, nàng không hiểu tại sao mình lại hồi hộp đến vậy? Trống ngực nàng đập thình thịch. Tất cả sự bạo dạn của nàng hồi nãy biến đi đâu hết. Nàng vừa hồi hận vừa tiếc rẻ.

Chiếc giường nệm mút lún xuống.

Tuyển ngồi xuống cạnh Hiền đặt một tay trên vai nàng. Hiền run bắn người lên, Tuyển lay nhẹ hỏi lại:

– Em ngủ đấy à?

Hiền vẫn không trả lời, nàng chỉ âm ừ, nàng nghe ngóng từng tiếng động nhỏ. Tuyển thấy mình khó nghĩ, hấn đứng dậy:

– Anh buông mùng nghe

– Đừng anh:

Tuyển cười nhẹ:

– Làm bộ ngủ hả?

Trong bóng tối, Tuyển thấy nhìn bạo dạn hơn, hấn ngả mình nằm xuống cạnh người yêu. Chiếc giường nệm rung rinh. Hiền thấy tê dại cả người khi Tuyển đặt tay lên vai nàng, xoay nàng

nằm lại. Bàn tay ram ráp vuốt ve trên má nàng.

Tự nhiên Hiền hất tay Tuyền ra:

– Kỳ vậy?

Tuyền ngạc nhiên không hiểu tại sao nàng lại đốc chứng ra như vậy? Hắn nghĩ mình đã làm gì khiến nàng phật ý chẳng? Tuyền nằm ngay ngắn trở lại:

– Anh đâu có làm gì, em giận anh hả?

Hiền nằm im, sự im lặng đó khiến Tuyền càng thêm phân vân. Hắn nghe thấy tiếng thở đều đều của người yêu. Hắn cố giải thích:

– Anh đâu có làm gì để em giận. Em bày đặt rủ rê anh vô đây rồi giận dỗi.

Hiền cười thâm thẳm cha này thiệt ngu quá, chẳng hiểu cái gì hết. Nàng lại thấy mặt mình nóng bừng bừng. Tuyền càng thêm bực mình khi thấy người yêu im lặng:

– Biết vô đây em giận dữ như vậy anh khỏi thêm vô.

Những con muỗi bay vo vo quanh hai người. Tuyền đập muỗi, hấn cố gắng làm thân với người yêu:

– Anh buông mùng nhé!

Hiền thấy bớt xấu hổ dần; nàng thốt nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay Tuyền:

– Khoan anh!

Tuyền mừng hóm trong bụng; nàng không giận mình thật. Mãi lúc này hấn mới cười:

– Em không giận anh chứ?

Hiền đưa bàn tay người yêu lên môi mình hôn, Tuyền xoay người lại:

– Sao em kỳ cục quá vậy, anh hỏi không thèm nói.

Tuyền nhìn thấy nụ cười của người tình mờ mờ trong bóng tối. Nụ cười dễ thương làm sao? Nàng hỏi nhỏ:

– Hỏi chi vậy?

Tuyền bạo dạn ôm nàng hôn lên má nàng:

– Em bất thường thấy mẹ, khi thế này khi thế khác.

Những câu trách móc nhẹ nhàng này làm Hiền thấy vui vui, nàng yêu Tuyền hơn, hẳn thực thà quá. Nàng hỏi một câu tình tứ:

– Anh có bao giờ hết thương em không?

– Hết sao được!

Nàng bạo dạn trao đổi những nụ hôn, những nụ hôn còn vụng về của hai kẻ tập sự ái ân. Hiền xô nhẹ người yêu nằm sang một bên:

– Bao giờ anh mãn khóa?

– Tháng sau mãn khóa ở Quang Trung anh còn ra Nha Trang học Hạ sĩ quan nữa.

Nghe Tuyển nói, tự nhiên Hiền phác họa ra trong đầu một tương lai thật tốt đẹp, nàng bẽn lẽn:

– Khi anh mãn khóa ở Nha Trang về, hai đứa mình làm đám cưới, em sẽ

không đi bán mía ghim nữa. Anh biết em làm gì không?

Tuyển lắc đầu:

– Không biết, em làm gì?

– Em học nghề uốn tóc, em quen một chị làm ở tiệm uốn tóc bên Khánh Hội, chỉ hứa sẽ giới thiệu em vô học nghề, học một thời gian khá rồi mới được ăn lương.

Tuyển thấy lòng mình lâng lâng vui sướng, khi nghe những lời thủ thỉ của Hiền. Một tương lai thật đẹp để cho hai người. Nhưng Tuyển lại buồn ngay, hấn nghĩ đến hoàn cảnh gia đình mình hiện tại. Mẹ già, các anh không lo buồn gì cho gia đình:

– Nếu anh phải đổi đi nơi xa thì

làm sao ở cạnh em được.

– Em sẽ chờ, nhưng khi anh mãi khóa về anh phải cưới em liền. Cưới xong rồi anh đi em vẫn ở bên má em, đâu có phiền phức gì. Nếu anh xin đổi về Sài Gòn thì tốt nhất.

– Chưa chắc!

Hiền không để ý đến lời nói đó của Tuyển, nàng say sưa với hạnh phúc ngày mai:

– Mình sẽ không ở cái xóm bần thủ này nữa. Mình thuê một căn nhà nhỏ, ngày ngày hai đứa đưa nhau đi làm.

Chưa bao giờ Tuyển thấy tương lai mình đẹp dễ như vậy. Hắn quên thực tế, hắn lạc vào giấc mộng do Hiền tạo ra:

– Còn má anh, anh phải lo cho má và con Út!

– Đưa nó về ở với mình luôn?

– Còn mấy người kia lớn rồi mình khỏi phải lo.

Hiền bữu môi:

– Sức mấy!

Tuyển kê đầu người yêu lên cánh tay mình, hấn nằm ngửa mặt nhìn lên đỉnh mừng. Mừng chưa buông, muỗi đói vẫn vo ve lượn quanh. Nhưng cả hai hầu như không để ý đến chuyện đó. Họ vẫn say sưa xây mộng đẹp tương lai. Giọng Hiền êm đềm:

– Căn nhà của mình thật xinh hén anh, có mấy cái cửa sổ, em sẽ mua vải bông về may ri-đô. Ừ quên mình phải

có bộ sa-lông đan bằng ni-lông như nhà con Thảo, cái bàn lồng kiếng em sẽ để mấy cái hình của anh và em ở dưới đó cho đẹp.

– Còn trên tường?

– Một cái hình lớn của hai đứa mình chụp chung!

Tuyển như nhìn thấy căn nhà lý tưởng đó trước mắt. Một đôi vợ chồng son ở trong căn nhà êm ấm. Hiện tiếp:

– Mình sẽ mua một cái la-dô, tối thứ bảy mình nằm nhà nghe cải lương.

Bổng Tuyển mỉm cười hóm hỉnh:

– Nằm ở đâu?

– Nằm ở nhà chứ ở đâu, anh này...

– Nằm dưới đất hả?

– Anh này hỏi kỳ cục, nằm trên giường chớ sao lại dưới đất!

Tuyển cười thành tiếng:

– Hồi nãy em quên chưa tả cái giường của hai đứa mình.

Hiền cười nhéo Tuyển một cái đau điếng:

– Vậy mà cũng kê đi-văng vào miệng người ta.

Tuyển sờ tay xuống nệm:

– Mua chiếc giường như chiếc giường này!

– Ủa, như chiếc giường này!

Hiền nhắc lại qua nụ cười. Nàng đón nhận nụ hôn của người yêu. Những cái vuốt ve của chàng làm nàng sung

sướng, nàng cở cảm tưởng mình đã nắm được hạnh phúc trong tay, nàng không còn tiếc rẻ gì, nàng phải hưởng thụ:

– Em là của anh rồi! Em sẽ trung thành với anh suốt đời...

Tiếng nói của nàng nhỏ lại khi hình bóng người yêu trùm kín tầm mắt nàng. Nàng sờ nắn trên bả vai người yêu, ở đó có những bắp thịt, một cái nốt ruồi lớn, chiếc cổ chắc chắn. Nàng sờ tay lên đầu chàng, những sợi tóc cắt ngắn, khuôn mặt chàng phủ mờ bóng tối, đôi mắt thăm thẳm.

Hiền người thấy mùi băng phiến từ chiếc gối, người thấy mùi xà bông thơm từ thân thể Tuyền tỏa ra. Nàng im lặng nghe ngóng, chờ đợi. Cảm giác huyền

diệu đầy ứ lên cổ nàng. Nàng nghiền chặt hai hàm răng... Nàng nhắm nghiền mắt lại. Một tiếng kêu nhỏ vừa bật ra khỏi cổ họng nàng.

Hiền thấy mình mất mát, tâm hồn nàng lúc này trở nên trống rỗng. Một sự chán chường lẫn đau xót tràn ngập tâm hồn nàng. Nàng nhìn sang người yêu, chàng nằm đó, một tay gác lên trán, Hiền thấy lòng mình dịu lại. Nàng thầm nhủ em đâu có tiếc gì anh. Những ngón tay của Tuyền lồng vào ngón tay nàng như an ủi nàng. Tiếng nói của Tuyền nhỏ nhẹ:

– Anh yêu em, sẽ yêu em suốt đời!

Bỗng nhiên Hiền òa khóc, nàng ôm chặt lấy Tuyền:

– Đừng bao giờ bỏ em nghen anh!

– Không bao giờ, em tin đi. Bắt đầu từ giờ phút này em là vợ anh rồi. Mình không cần phải chờ mấy tháng nữa.

Tuyển chùi những giọt nước mắt trên đôi má bầu bĩnh của người yêu. Tiếng nức nở của Hiền nhỏ dần, nàng nín khóc, nàng lại nghĩ đến hạnh phúc, đến tương lai.

Đêm yên lặng trôi ngoài cửa sổ. Tuyển ngồi dậy buông mừng. Hấn nhìn thân thể người tình, cảm động đến tột độ. Mái tóc đen nhánh của nàng bung ra trên chiếc nệm trắng lôm lổp, Tuyển ngửi thấy mùi dầu dừa xúc tóc thoang thoảng. Tuyển úp mặt vào mái tóc đó.

Từ dưới đường vắng tiếng rao hàng, âm thanh đó chạy suốt bờ sông. Âm thanh thật quen thuộc, Tuyển nhớ

cả dáng người Tàu già bán dầu cháo quảy. Chính tiếng rao hàng đó của hắn từ bao nhiêu năm nay. Tiếng rao hàng đó hình như bây giờ yếu đi, hơi run run vì tuổi tác. Tuyến nghe tiếng rào rào chổi tai của dây sên sét rỉ xiết vào cái lốp mòn rãnh của chiếc xe đạp. Lão vẫn đi chiếc xe đó. Tuyến hình dung dáng người lom khom của lão trên chiếc xe, chiếc đèn khí đá máng bên cạnh chiếc thùng lớn đựng đưa phía sau pọc-ba-ga làm thành một vùng ánh sáng đựng đưa tròn trên mặt đường.

Bên cạnh Tuyến, Hiền đã ngủ. Nàng nằm gác một tay lên ngực Tuyến, ngoan ngoãn như một con mèo. Tuyến cúi hôn lên trán người tình, nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra, ngồi dậy đi ra cửa. Tuyến vừa mệt mỏi vừa cảm động. Lần đầu tiên trong đời hắn được một người

con gái trao thân gởi phận. Nàng nằm đó, nước mắt tiếc nuối đời con gái còn đọng trên rèm mi.

Tuyển đứng ở cửa sổ nhìn xuống đường. Gió mát lồng lộng, Tuyển nhìn thấy trên con kinh đen một vài ánh đèn tù mù của những ghe thương hồ lơ lững trôi. Lửa cũng bắt đầu nhóm lên trong những xóm nghèo. Nơi đó Tuyển đã ra đời, nàng cũng vậy.

Tuyển nhìn suốt con đường dài thấp thoáng bóng người: Tiếng động cơ xe cộ âm ì xa xôi vọng lại. Khu chợ cá đã hoạt động...

2.

 A CHOÁT NHÂM NHI LY
CÀ PHÊ, hấn đăm chiêu suy
nghĩ. Một lát hấn hỏi hai tên đồng bọn:

– Mầy có chắc con mồi mang theo
vàng bạc không?

Thiếc Móm bực mình văng tục một
câu:

– Đm. mầy hỏi đi hỏi lại câu đó
hoài. Đm. tao nói không bảo đảm sao,

tao biết thằng chả từ hồi hấn còn sống lận. Tao không nói đến vụ vàng bạc hấn mang theo, nói nội cái vụ hàm răng vàng của nó thôi, biết bao nhiêu của rồi.

Thái Vỗ cả quyết:

– Tao đã theo dõi đám ma đó từ đầu đến cuối, cam đoan không thể trật vuột đi đâu được. Mà tụi bây biết rằng đám ma ba Tầu không bao giờ họ để cho người chết đi tay không. Con mỗi thuộc hạng nhà giàu, đám ma người đi đưa dài tới một cây số lận.

Ba Choát vững trí, hấn gật gù:

– Được, tối nay mình làm, bọn mình đợi lâu lắm rồi. Lát bọn mình về nhà Tám Thạch nhậu một bữa thịt chó rồi bàn cho thiệt kỹ.

Bàn bạc xong xuôi, cả bọn kéo nhau đi về nhà Tám Thạch. Trong khi nhậu nhẹt, cả bọn lại tiếp tục bàn bạc về kế hoạch đào mả gã ba Tàu già.

Trời sụp tối, Thiếc Móm mang đồ nghề đi trước dấu vào nghĩa địa. Ba Choát nói với anh em:

– Đùng thẳng nào uống quá say, không thì hỏng việc cả đấy!

Ba Choát quay sang vợ Tám Thạch cười nịnh:

– Bà chị có thể chi cho bọn này ít tiền lẻ trước được không?

Mụ Tám Thạch vênh váo:

– Sức mấy mà chi trước, ngộ lỗ các chú không kiểm chác được gì, con này mất tiền toi à?

– Đi đâu mà mất, chỉ sợ kỳ này về bà chị không đủ tiền chi thôi.

– Bỏ đi tám!

Ba tên quái đảo mả nai nịt quần áo gọn gàng, chúng giơ tay lên chào vợ Tám Thạch.

– Không cho mượn thì thôi, nhớ sắp sẵn cân ra để cân vàng và hột xoàn nghen.

Ba tên quái ra khỏi nhà. Nghĩa địa ngay phía đằng sau nhà, chúng không phải đi xa. Chúng đi khom người, men cạnh bờ rào xương rồng. Cách đó khoảng năm chục thước có một chòi canh của trại Nhảy Dù cao sừng sững nổi bật trên nền trời.

Đôi mắt Ba Choát mở lớn, nhìn

lom lom lên chòi canh. Hấn nói nhỏ với đồng bọn:

– Coi chừng thằng lính trên kia!

Thiếc Móm cầm cái kéo to tướng cắt cây xương rồng để làm một lỗ hổng vừa một người chui lọt:

– Yên chí, mình quen nghề này quá rồi mà.

Cả ba đứa đều chui lọt vào hàng rào một cách dễ dàng. Thái Vỗ chỉ nắm mộ mới cách đó khoảng năm chục thước:

– Nếu mình không làm lẹ, ngày mai gia đình nó mang gạch tới xây đó.

Ba Choát nhìn địa thế:

– Trống trải quả, tao sợ người ta nhìn thấy!

Thái Vỗ xem đồng hồ:

– Chờ lát nữa cho thằng gác chòi mệt, mình sẽ hành động. Bây giờ 1 giờ 15 rồi, thằng nầy thay phiên từ lúc 12 giờ, mình chỉ còn có 40 phút để hành động, 1 giờ 20.

Chiếc kim đồng hồ chạy thật chậm chạp. Mọi người hồi hộp chờ đợi. Ba Choát bắt đầu lấy xẻng cuốc đất ở một bụi rậm ra:

– Thôi mình hành động!

Ba đưa bò lên ra chiếc má mới. Bóng đêm bao trùm khắp khu nghĩa địa. Gió thổi qua hàng phi lao trên lối đi vী vút. Ba Choát bổ nhát cuốc đầu tiên xuống nắm mồ... Mùi đất mới xông lên ảm mốc. Chỉ một lát sau ba tên quái đã san bằng nắm mộ. Mồ hôi bắt đầu rỉ ra

trên trán chúng.

Thái Võ lau mồ hôi, dừng tay:

– Mình phải đào sâu ít ra một thước nữa mới tới hòm.

Ba Choát hỏi:

– Đào lẹ lên!

– Đêm còn dài mà lo gì!

– Đm. mấy cà rình cà ràng hoài có mà ăn cứt.

Những nhát búa hối hả bổ xuống. Một tên hốt đất thận trọng để sang một bên. Ba Choát luôn miệng thì thào khuyến khích:

– Cố gắng lên, mình đào khá sâu rồi đó!

Khoảng nửa giờ sau chúng đào tới nắp hòm, Ba Choát liệng cuốc lên trên:

– Hay quá mình làm xong trước thời hạn 10 phút.

Ba Choát xoa hai tay vào nhau hẩn móc túi lấy lọ dầu cù là xoa vào mũi, cổ, hai bên thái dương. Hai tên quái cũng làm theo. Chúng dùng khăn mùi-xoa bịt kín mũi miệng.

Ba Choát lành nghề như một bác sĩ giải phẫu. Gã lấy dụng cụ từ cái túi đen cạnh người ra bầy lên nắp hòm. Mũi dùi sắc nhấn trên nắp hòm, Ba Choát dùng cả người đè xuống, hẩn xoay chiếc cần. Mũi khoan sắt xiết trên gỗ cứng rào rạc. Mũi khoan thụt sâu xuống, hơi hơi thổi từ xác chết trong hòm xì lên nồng nặc, làm ba tên quái đào mả choáng váng

cả người, mặc dầu chúng đã thoa dầu cùng khắp.

Ba Choát đặt chiếc đèn lên nắp hòm, hẩn bảo với hai tên đàn em:

– Tụi bây leo lên cho rộng chỗ.

Hai tên quái thú leo lên. Ba Choát lấy một lưỡi cưa, hẩn cưa hồi hả, một lát sau hẩn nhấc miếng ván ra. Mùi hôi thối lợm giọng. Ba Choát soi đèn pin vào trong lục soát, ánh sáng loang loáng. Ba Choát rùng mình khi nhìn thấy xác chết hiện ra dưới ánh đèn. Chất nước vàng gập không khí bắt đầu vữa ra chảy chan hòa trên mặt tử thi làm những đường nứt mở lớn, gương mặt tử thi xạm lai đôi mắt trũng sâu.

Ba Choát phải đứng dậy, hẩn đã quá quen thuộc với nghề đào mả này.

Vậy mà bây giờ hăn cũng vẫn thấy lợm giọng buồn nôn.

Hăn móc xì rượu để ra tu một hớp, kéo chiếc băng che miệng lại. Hai tên quái ngồi trên mả lên tiếng hỏi:

– Sao nhiều vàng không?

Ba Choát trả lời:

– Nhiều lắm, một thằng xuống đây giúp tao một tay, mang theo cái mai ghen.

Thiếc Mỏm lẹ làng nhảy xuống, hăn soi đèn pin vào mặt tử thi. Ba Choát ra lệnh:

– Cạy lấy bộ răng vàng, tao lục soát phía dưới.

Thiếc Mỏm ngần ngại một lát, hăn

giờ chiếc mai lên bổ mạnh xuống mặt tử thi hai ba nhát, âm thanh nhe phòm phốp, nhào nhoẹt. Nước vàng phọt lên, mùi hôi dậy phát lộn mửa. Thiếc Móm nín thở, hấn bổ thêm mấy nhát nữa. Ba Choát phải la lên:

– Nhẹ nhẹ chớ mây, hôi quá!

Thiếc Móm mạnh dạn thọc tay xuống móc nguyên hàm răng, hấn dốc an-côn rửa hàm răng tuốt chất thịt bấy nhầy ra khỏi xương. Hấn đút vôi vào chiếc túi đeo bên sườn. Khuôn mặt tử thi nát bét vì những nhát mai. Hàm răng bị đào mất, để lại một hốc lớn lẫn thịt vữa và nước vàng.

Ba Choát lần vào bàn tay trương phình của tử thi, hấn sờ những chiếc nhẵn lẫn vào trong thịt. Hấn tuốt mạnh

giờ lên soi, hẩn dốc “an-côn” ra rửa, bỏ vào túi. Tên Thái Võ ngồi trên mả chiếu đèn pin xuống kiểm soát. Ba Choát la lên:

– Tắt đèn đi, nó thấy thì bỏ mẹ cả lũ bây giờ.

Ba Choát chợt nhìn thấy ở ngón tay áp út tử thi một chiếc cà rá lóe sáng, ánh sáng của một mảnh hột xoàn, hẩn vội nắm chặt trong tay, hẩn thầm nghĩ công mình khó nhọc, không thể để bọn này đớp chung được. Ba Choát dốc “an-côn” ra tay bí mật rửa sạch chiếc nhẫn. Thiếc Mỏm ngồi bên cạnh lục soát tử thi mà vẫn không hay biết mảy may. Đôi mắt Ba Choát lảo liên hẩn lén đưa chiếc nhẫn hột xoàn lên miệng. Hẩn lợm giọng khi ngậm vào chiếc bạch kim. Không còn cách nào

hơn, hẩn nuốt chửng vào bụng, hớp vào một hớp rượu.

Hẩn súc miệng rồi nhổ phì phì:

– Hôi quá!

Bỗng nhiên Thiếc Mỏm lên tiếng hỏi:

– Còn gì nữa không?

– Hết rồi, mấy kiếm được gì không?

– Tiền, đm. hàng xấp giấy trăm.

Ba Choát nháy lên miệng huyệt:

– Chuẩn đi!

– Khoan tao kiểm soát lại xem còn thiếu gì không?

Đêm khuya lắm, Ba Choát rửa tay sạch sẽ một lần nữa bằng “an-côn”, hẩn

ngậm rượu phun vào lòng bàn tay xoa đều:

– Thôi mình về!

Nhưng Thiếc Móm vẫn còn phân vân, hắn soi đèn pin một lần nữa vào bàn tay tử thi.

– Mấy lấy được mấy cái cà rá?

– Hai cái!

– Tao nghĩ là ba cái, vì ba ngón tay bị tróc thịt.

Ba Choát thấy mình khôn mà không ngoan, nhưng hắn vẫn nói ngang:

– Chỉ có hai cái, không lẽ tao nuốt đi một cái sao?

Thiếc Móm leo lên khỏi huyết:

– Biết đâu đấy?

Rất may là sau câu hỏi đó, hai tên Thiếc Mỏm và Thái Võ không hỏi gì nữa. Ba Choát hỏi:

– Mình về cho lạ, khốn khổ bây giờ.

Ba đưa bò lần ra hàng rào xương rồng, chuẩn về nhà Tám Thạch thật yên ổn. Ba Choát gõ tay ba cái vào tấm cửa gỗ. Vợ Tám Thạch ra mở cửa, bỗng mù đưa tay bịt mũi:

– Đi tắm đã mấy ông nội, hôi thối quá!

Ba thằng quái cười vang, chúng ra phía sau nhà tắm rửa ùm ùm, chúng kỳ cọ bộ răng vàng, cạy hẳn những chiếc răng vàng ra. Một lát sau chúng trở lên,

mang theo những món nữ trang kiếm được, cân cho mụ Tám Thạch.

Công chuyện buôn bán giữa mụ Tám Thạch và bọn quái đào mả thật sòng phẳng. Gần sáng chúng chia tay nhau, mỗi thằng đi một ngả.

Ba Choát về chợ Cầu Muối. Hắn lần mò vào một tiệm hút làm một điều cho tỉnh táo. Trong túi hắn có năm sáu ngàn bạc, hắn trở nên hách dịch. Một tên bồi tiệm gầy như cái que cười nịnh:

– Ông anh mới được món bở?

– Rồi sao?

– Làm ơn chi cho đàn em một vại bò xài đỡ.

Ba Choát cười trần ra, nằm ngay xuống sàn:

– Đấm lưng xem có ngon không nào?

Gã bồi đặt cái dục tẩu xuống:

– Ông anh mà truyền thì đàn em đâu dám trái lệnh.

Vừa đấm lưng cho Ba Choát gã bồi tiêm vừa nói nịnh:

– Hồi nầy ông anh có vẻ làm ăn khấm khá dữ.

– Làm gì mà khá?

– Thấy ông anh có tiền tiêu đều đều.

Gã nói hết chuyện nọ sang chuyện kia, cuối cùng gã hỏi:

– Thằng em của anh về đó, anh biết chưa?

– Ai?

– Thằng Tuyển!

– Ồ, tôi đâu hay biết gì, tôi đi cả tuần.

Trời sáng dần, Ba Choát đứng dậy, hăn quăng ba trăm bạc cho gã bồi tiêm.

– Tôi phải về!

Gã bồi tiêm vật nài:

– Ông anh cho đàn em xin thêm một bò nữa cho đẹp.

Ba Choát quăng thêm một bò ra. Hăn ra cửa. Gã bồi tiêm quay vào, nằm xuống bàn đèn nói xấu ngay kẻ vừa cho tiền mình với một khách hút:

– Thằng nầy chắc lại đào mồ đào mả ở đâu được chút tiền còm. Tôi biết

nó đào mả mà, ngồi đấm lưng cho nó mà tôi còn ngửi thấy mùi hôi.

Người khách hút ngạc nhiên hỏi:

– Thiệt vậy sao?

– Tôi nói láo anh làm chi, tôi biết bọn nầy từ khi chúng còn cưỡi truồng lặn.

Người khách hút tặc tặc lưỡi:

– Không ngờ lại có kẻ làm nghề ghê gớm như vậy.

Gã bồi tiêm được thể nói xấu kẻ vắng mặt:

– Tôi có đói thì đành chịu chứ không bao giờ làm cái nghề bất nhân bạc ác đó.

Nói xong gã cười hích hích:

– Dem cái nghề bắt nhân bạc phước.

Ba Choát đi lang thang ra chợ, gã vào một quán cà phê ngồi ăn điểm tâm. Hắn nghĩ đến chiếc nhẫn hột xoàn nuốt vào bụng, hắn lại thấy lợm giọng. Gã hớp một hớp cà phê. Mình sẽ có một món tiền lớn, mình qua mặt hai thằng đồng bọn như chớp. Ba Choát khoái chí cười ruồi một mình.

Một lát Ba Choát thấy Tuyền và con nhỏ Hiền bước vào quán. Hai người đang tìm chỗ ngồi. Ba Choát kêu rồi rít:

– Tuyền, Tuyền lại đây!

Tuyền chợt nhận ra anh, hắn kéo Hiền lại. Hiền giùng giàng. Tuyền nói nhỏ:

– Tôi với anh một lát!

Hiền miễn cưỡng tới. Ba Choát vui vẻ kéo ghế cho em và Hiền:

– Tụi bây đi đâu mà sớm quá vậy?

– Cũng đi ăn như anh chó còn đi đâu?

– Tao có nghe người ta nói mây về ngày hôm qua, nhưng vì kẹt công chuyện mãi bây giờ mới gặp mây. Thế nào đi lính có sướng không?

– Đi lính mà sướng cái nỗi gì.

Khi Tuyển còn ở nhà hăn không mấy ưa người anh này. Nhưng bây giờ, nhân dịp mình đi xa về, Tuyển không muốn làm anh mất lòng. Hăn cười nói cho qua chuyện. Ba Choát được thể nói ngang:

– Mấy nghĩ sao lại đi lính, đ.m. mấy lên được tướng được tá gì mà ham dữ vậy? Ở nhà làm du đãng còn sướng hơn.

Tuyển bắt đầu nổi sùng:

– Thôi anh đừng nói nữa, tôi nghe không nổi rồi đó.

– Tao nói toàn là đồ nghĩa lý, tao có nói bậy bao giờ, mấy là em tao, tao thương nên mới dạy bảo.

Tuyển gắt:

– Thôi đi anh, tôi không khiến anh thương, anh có giỏi thì anh lo lấy thân anh.

– Ủa, tao có nhờ ai lo giùm tao bao giờ?

Ba Choát nắm một xấp tiền ném lên bàn:

– Mấy thấy chưa, ai cho nổi tao ngân nầy tiền.

Tuyển dừng dừng nhìn xấp tiền, hần đẩy về phía anh:

– Cất đi mà tiêu, không ai ham đâu!

Ba Choát vơ xấp tiền, xẻ đôi ra:

– Tao cho mấy hần một nửa đó, lấy không?

Tuyển lăm lì nhìn anh:

– Cám ơn, tôi không cần!

– Đm. cầm lấy, còn làm bộ với tao nữa sao? Bộ tiền nầy bằng giấy nhật trình sao?

Tuyển hỏi ngang:

– Tiền nầy anh lấy ở đâu mà nhiều quá vậy?

– Hỏi làm chi, không cần biết lý do.

– Nếu là đồng tiền lương thiện mà anh cho tôi lấy liền.

Ba Choát thu tiền lại:

– Tao thì không bao giờ có lương thiện hết. Tao chỉ có tiền ăn cắp ăn trộm, tiền đào mả mà thôi. Đừng có lên mặt khi rẻ tao.

Hắn hậm hực nhìn thẳng em

– Đm. nói cho mày biết, chưa thẳng nào khi rẻ tao nổi hết, mày là em tao...

Hiền thấy không khí giữa hai anh

em mỗi lúc một gầy cấn, nàng kéo
Tuyển:

– Mình sang bàn khác ngồi!

Ba Choát đang tức, giận lây sang cô
nhỏ:

– Con đi ngựa, không có xía vô
chuyện này nhé!

Hiền bị chửi trắng trợn, nàng bực
bội, trả lời:

– Anh nói ai là đi ngựa vậy?

– Nói mấy có được không?

Hiền đáo để không vừa, nàng sẵn
sở nhào tới, miệng chửi, tay cầm cái ly
tính táng vào đầu Ba Choát. Tuyển vội
vàng giữ lấy tay người yêu:

– Ô hay, em kỳ quá vậy?

Hiền mồm năm miệng mười, xả xói:

– Tao không nể mấy là anh của anh
Tuyển tao đập quần dơ vào mặt mấy.

Ba Choát đứng bật dậy:

– Tuyển, mấy coi đó, con nhân tình
khốn nạn của mấy...

Tuyển thật khó nghĩ, hăn quay lại
người yêu cần nhân:

– Em không thương anh chút nào...
– Hăn quay sang anh – Nó đáng em út
anh mà anh lại chửi nó trước chi vậy?

Nói xong Tuyển kéo Hiền đi mặc
cho Ba Choát đứng chửi bới, phân bua
với những người hiếu kỳ:

– Nó binh con đĩ chó, nó chửi tôi, cái đồ chỉ biết rúc đầu vào... Đm.. tui là anh nó mà, tôi thương hại nó đi lính nghèo đói, cho tiền nó, nó còn làm hành làm tôi tôi.

Mỗi người can một câu. Ba Choát càng được dịp ba hoa, nào là thương em, nào là nghĩ đến tình nghĩa ruột thịt, không ngờ làm ớn mắc oán.

Mấy mụ đàn bà chuyên ngồi quán cà phê ngóng chuyện, nói lấy lòng Ba Choát:

– Đời mà, tao gặp vụ đó hoài Ba Choát ời!

Ba Choát được nịnh tở ra rộng lượng, hăn trả tiền cà phê cho mấy mụ đàn bà. Bỗng chốc qua lỗ miệng của mấy mụ đàn bà vô công rồi nghề, Ba

Choát trở thành một nhân vật ăn ở có nhân, có nghĩa trong khu Cầu Muối này:

– Anh coi vậy chứ là người tốt, không có tiền thì chịu, chứ khi có tiền cũng đem chia tam chia tứ ráo trôi.

Ba Choát hiên ngang ra khỏi quán, hăn nhìn ngang nhìn dọc. Hăn tính về nhà, nhưng lại nghĩ đến chuyện phải giáp mặt thằng em hăn bèn đi thẳng:

– Tội đ... gì, mình phong lưu một bữa chơi.

Ba Choát nghĩ đến cái bê, tại sao mình không mua cái bê đàn hoàng, lột đi đầu được. Hăn mỉm cười một mình. Hăn quen ngay câu chuyện gây gổ vừa rồi, hăn nghĩ đến chiếc cà rá nhận hột xoàn. Hăn tới tiệm thuốc tây mua một

liều thuốc xổ. Hấn không quên mua một cái chậu thau xách lên nhà ngủ. Nơi đó thật kín đáo, không có ai nhòm ngó gì hết. Hấn đánh một giấc ngủ tới lúc bụng sôi ùng ục thì trở dậy.

Ba Choát hài lòng khi nhìn thấy chiếc cà rá lẫn lộn trong phân. Hấn sung sướng quá, hấn nhảy nhồm lên:

– Đm. tao giàu rồi!

Hấn không ngần ngại dơ bẩn, hấn vục luôn tay vào chậu, cầm chiếc cà rá nhận hột xoàn lên. Hấn chạy đến chỗ la-va-bô, mở nước không quên đập nút cống lại, hấn rửa chiếc cà rá năm bảy nước, hấn dùng chiếc khăn bông trắng lau đi lau lại. Hấn soi lên nhìn, hấn nhảy tưng bưng như con nít. Trong đời hấn chưa bao giờ được sung sướng. Hấn lồng chiếc nhẫn vào ngón tay, hấn

lăn lộn trên giường, nhẩy đùng đùng trên nệm. Hắn nhấn ngón tay vào cái nút chuông, gã hầu phòng chạy lên gõ cửa.

Ba Choát lên tiếng:

– Đẩy cửa vô!

Cánh cửa mở Ba Choát đồng dặc sai:

– Mấy đồ chậu cắt nầy đi cho tao, cho luôn mấy cái chậu về rửa mặt.

Gã bồi phòng ngạc nhiên, tròn xoe mắt nhìn Ba Choát rồi nhìn chậu thau phân:

– Anh có điên không?

– Không điên đâu, cắt thối lắm, nhưng tiền thì thơm.

Nói xong Ba Choát xòe ra một nắm tiền.

– Vậy được chớ?

Gã bồi phòng tiến lại giựt lấy nắm tiền đút túi rồi lảng lảng ra bê chậu phân đi. Ba Choát hài lòng, hân cười vang. Ông giàu rồi, ông sẽ có nhiều tiền. Ba Choát lẩm bẩm. Hân đi xuống nhà, leo lên một chiếc xe xích lô không thềm trả giá.

– Đi!

– Đi đâu cậu?

– Tới Chợ Cũ!

Ba Choát quen một con mẹ chuyên môn mua bán đồ lậu ở Chợ Cũ, hân phân vân, không biết lần này mụ đủ tiền mua chiếc cà rá quý giá này không.

Nhưng hắn vẫn cứ đến.

Ba Choát ra hiệu cho xe xích lô đậu lại. Hắn ấn tờ giấy một trăm vào tay gã xích lô:

– Khỏi thối lại!

Gã xích lô ngơ ngác, một trăm bạc đi từ Cầu Muối về Chợ Cũ. Ba Choát tới ngay cửa hàng bán cháo lòng của người quen. Mụ Bảy Lành thấy mặt Ba Choát hỏi liền:

– Có món gì đó đây?

Ba Choát ngồi sà xuống cạnh mụ:

– Lần này không phải mấy thứ tầm thường đâu.

– Thứ gì mà mấy hăm tao dữ vậy?

Ba Choát nói nửa úp nửa mở:

– Bán cả nhà chị đi cũng không đủ mua...

Mụ Bảy Lành cười, hỏi tới:

– Đâu mày đưa đây thử coi!

Ba Choát đã cầm sẵn trong tay, hấn dí sát vào mặt mụ, mở he hé. Mụ Bảy Lành nửa tin nửa ngờ:

– Thiệt hay giả đó mậy?

– Thằng nầy đâu có bao giờ xài đồ giả.

– Đưa đây tao coi hăn hời nào!

Ba Choát vênh váo:

– Đâu có được, tôi chắc chị không đủ tiền mua đâu, thôi dẹp hàng đi, chị biết chỗ nào thì mời chào kiếm ít tiền còm.

Mụ Bảy Lành kêu đứa con gái đến coi hàng. Mụ nói với Ba Choát:

– Tao biết một chỗ chuyên mua đồ quý giá, mầy chia tao bao nhiêu phần trăm.

– Mười phần trăm!

– Mốc xì!

– Vậy đòi bao nhiêu?

– Xỉu xỉu cũng phải bốn mươi phần trăm.

Ba Choát bữu dài môi ra, hấn phải dít đứng dậy:

– Nghèo mà ham!

Mụ Bảy Lành sợ Ba Choát đi mất, nín lại:

– Thôi ba mươi được không?

Ba Choát đứng dừng lại:

– Dứt dạt hai mươi, chịu thì chạy còn không để tôi kiếm người khác.

Mụ Bảy Lành cắn nhằn một hồi.
Mụ lườm xéo Ba Choát:

– Mới gì đã lên mặt rồi, hôm nay
mấy ức hiếp tao quá!

– Đờ! mà chị!

Mụ Bảy Lành dẫn Ba Choát đi
loanh quanh một hồi, tới trước một
cửa hàng vàng, mụ nói với Ba Choát:

– Mấy đứng đây chờ tao, tao vô coi
người ta có nhà không đã.

Ba Choát đứng thọc tay vào túi
quần, lòng hẩn phời phới. Một lát sau

mụ Bảy Lành vẫy Ba Choát vào:

– Vô đây mấy!

Ba Choát theo Bảy Lành vào nhà trong. Một mụ đàn bà coi bèo tốt phương phi ngồi trên bộ ngựa bằng gỗ thau lau lên nước bóng láng. Mụ xĩa trâu thuốc. Chiếc môi dưới mụ cong lên như có ý hứng lấy chất nước đỏ quạch khỏi rót ra chiếc áo bà ba bằng phin mỏng, trắng lớp.

Mụ nhắc cái ống nhổ lên, nhổ toẹt bã trâu vào trong, rút chiếc mù-xoa lau thận trọng hai bên mép, thái độ mụ thật khoan thai ra vẻ một kẻ giàu sang đã từng trong tay có nhiều món quý giá. Ba Choát hơi thất vọng, mụ ta không hề vô vập như hẳn tưởng. Mụ chỉ chiếc đi-văng thấp ở phía dưới:

– Ngồi chơi!

Mụ Bảy Lành khúm núm, mụ chỉ Ba Choát giới thiệu:

– Xin thưa với bà chủ, người này có món hàng mà em đã thưa với bà chủ hồi nãy.

Mụ chủ nhà nhìn Ba Choát khinh khỉnh:

– Vậy hả? Đưa coi nào!

Ba Choát thấy nản, hắn nhìn mụ Bảy Lành dò xét.

Bảy Lành gật đầu:

– Đưa cho bà chủ coi!

Ba Choát đưa món hàng ra, mụ chủ nhón hai tay cầm lên coi. Mụ ngắm nghía một hồi rồi mụ đặt xuống một

chiếc khăn trải rộng. Mụ ngẩng lên:

– Món hàng không lấy gì làm quý lắm, mà tôi còn phải coi lại...

Mụ thọc tay vào túi lấy một cái kiến hiển vi nhỏ, soi kỹ vào những hột xoàn. Mụ lại đặt chiếc cà rá xuống, thất vọng ra mặt:

– Có ba hột, hột nào cũng có sạn, có điều là tôi công nhận chiếc cà rá này là thứ thiệt.

Mụ để chiếc cà rá tênh hênh trên chiếc khăn, làm như không buồn dòm ngó đến. Mụ lại lấy một cục thuốc xỉa khác xiết vào răng, ngậm thành một cục trên môi:

– Bán rẻ thì mua.

Ba Choát nhìn mục Bảy Lành dò hỏi. Mục Bảy Lành hình như thấy cái oai phong của người nhà giàu nên không dám lắm lời:

– Thưa bà chủ em nghĩ, chiếc cà rá này nhận hột xoàn cũng đáng giá...

Mục chủ hừ một tiếng:

– Nhà chị làm như con nầy không nhìn thấy hột xoàn bao giờ, hột xoàn cũng có năm bảy thứ chớ bộ.

Mục mở ngăn kéo ở cái tủ gần đó, lấy ra một chiếc hộp bằng bàn tay, mục mở banh ra để trên bộ ngựa.

– Chị nhìn thấy hột xoàn của tôi không, đối với nhà chị suốt đời mới được cầm một cái cà rá hột xoàn thì tưởng là ghê gớm lắm!

Ba Choát hoa mắt lên vì hấn thấy hột xoàn quá nhiều, hấn nghĩ bụng hèn chi người ta coi thường. Tự nhiên hấn có mặc cảm về món hàng của mình, hấn muốn cho xong chuyện.

Mụ Bảy Lành vẫn còn vót vát:

– Bà chủ cho bao nhiêu, nếu được giá em xin để.

Mụ chủ nhà không thèm cầm chiếc cà rá lên. Mụ chỉ đưa mắt nhìn:

– Năm ngàn!

Ba Choát như bị một gáo nước lạnh dội suốt từ đầu đến chân, hấn đâu có ngờ cà rá hột xoàn lại rẻ mạt đến như vậy. Hấn tưởng chừng khi mang chiếc cà rá này đi người ta sẽ vô lấy, trả cho hấn ít ra cũng năm sáu chục ngàn. Ba

viên hột xoàn, mỗi viên bằng một hạt đậu.

Mụ Bảy Lành xoa tay:

– Bà chủ trả vậy cho chúng em thì rẻ quá.

– Chị muốn bao nhiêu?

Mụ Bảy Lành quay lại Ba Choát hỏi:

– Mấy muốn bao nhiêu?

Ba Choát thất vọng buông thả:

– Tùy chị đó.

Bảy Lành cầm chiếc cà rá lên ngắm nghía:

– Bà chủ trả như vậy ít quá, xin bà chị cho thêm?

– Bao nhiêu?

– Hai chục ngàn!

Bà chủ bữu môi:

– Chị có thể mang đi nơi khác, ở đây không mua đồ ăn cấp hạng bét này với giá cắt cổ vậy.

Mụ Bảy Lành tự động sụt giá:

– Dạ thôi 15 ngàn!

– Mười ngàn giá chót!

Mụ Bảy Lành quay lại hỏi Ba Choát:

– Được không mấy?

Ba Choát quá chán nản, hấn gặt đầu đại cho xong việc:

– Tôi chịu!

Mụ chủ nhà cầm chiếc nhẫn lên,
bỏ vào hộp:

– Lấy “séc” nhé!

Ba Choát không hiểu lấy “séc” là gì,
hắn nhìn Bảy Lành. Bảy Lành cười với
mụ chủ:

– Bà chủ có tiền mặt xin cho em!

– Chỗ buôn bán lớn ít khi tôi xài
tiền mặt. Nếu vậy chiều đến lấy tiền.

Ba Choát do dự vì chiếc nhẫn mụ
chủ đã bỏ vào hộp và không thấy đưa
lại. Mụ thản nhiên ngồi nhai trầu. Nhìn
sự bình tĩnh đó, Ba Choát thấy ngại
ngại. Hắn muốn mở miệng xin lấy lại
nhưng hình như á khẩu, không lẽ con
người sang trọng như vậy nỡ lật lọng
mình sao.

Mụ chủ lên tiếng:

– Cứ về đi chiều đến lấy tiền!

Mụ Bảy Lành hình như cũng thấy ngại ngùng:

– Còn chiếc cà rá?

– Để đây mòn mất sao, đưa cho nhà chị rồi nhà chị về đổi hột hả?

Mụ Bảy Lành cười:

– Dạ em đâu dám không tin nhưng...

Mụ chủ móc túi quăng ra một ngàn bạc:

– Cầm lấy đi xe, tiền này tôi cho. Còn 10 ngàn tôi vẫn trả đủ.

– Bà chủ đã nói vậy, mấy đừng ngại gì hết.

– Tôi thì sao cũng được, nhưng chị bảo đảm cho tôi...

Mụ Bảy Lành kính cẩn cúi chào mụ chủ:

– Dạ em về, chiều mấy giờ chúng em có thể đến lấy tiền?

– Ba giờ!

Mụ chủ nhắc cái ống nhổ lên, nhổ toẹt bãi quết trâu.

Chờ cho Bảy Lành và Ba Choát ra khỏi nhà, mụ mới mở hộp ra, lấy chiếc cà rá hột xoàn coi lại. Mụ hài lòng, mụ mỉm cười...

Ba Choát ra khỏi nhà mụ mua hàng. Hắn thất vọng lẫn lo lắng, hắn quay sang mụ Bảy Lành:

– Mất thì chị thường tôi đó.

– Mất thế nào được, mấy không thấy nhà cửa người ta sao?

Ba Choát nổi sùng:

– Nhà cửa thì làm đ... gì, tôi cạp gạch của người ta ăn sao?

Mụ Bảy Lành ngó Ba Choát, xì một tiếng:

– Mấy không chịu thì sao hồi nãy không lấy lại?

– Nhưng bởi tại chị cản mũi tôi!

– Cản mũi mấy hồi nào. Ủa, đồ của mấy mà, mấy có quyền lấy lại chứ!

Càng nghĩ ngợi, Ba Choát càng thấy mình đại dột, mình nắm dao đằng lưỡi. Hấn bực mình:

– Nếu không lấy được tiền thì chị biết tôi!

– Vậy hả, tao sẽ chờ coi mày làm gì tao?

Ba Choát thấy mục này găng một cách ngang phè, hăn nghi ngờ, nhưng hăn nghĩ nếu mình ngang bướng thì chỉ thiệt, giả dụ mục Bảy Lành lật lọng. Ba Choa dịu giọng:

– Nói vậy, chớ chỗ tôi với chị buôn bán lâu với nhau biết nhau quá rồi!

– Vậy mà mày hăm he tao!

– Lâu lâu tôi nói đùa một câu không được sao?

– Mày nói đùa cái mừng đó khác nào đào mả cha tao lên!

Ba Choát cười hề hề:

– Mả cha của chị có vàng tôi cũng đào đâu có ngân!

Vừa lúc đó đi tới quán của mụ Bảy Lành, mụ chia tay:

– Mấy về đi. Ba giờ tới.

– Tới đâu?

– Tới cửa hàng này không thấy mấy cứ tới tiệm bà chủ, tao sẽ chờ mấy ở đó!

Chờ cho Ba Choát đi khỏi, mụ Bảy Lành mỉm cười, mụ hối đứa con gái:

– Mấy đẹp hàng đi, hôm nay không buôn bán gì hết.

– Còn cháo mà má!

– Đồ đi!

Mụ Bảy Lành cho con 10 đồng bạc:

– Cho mây, dẹp xong thì đi chơi!

Mụ Bảy Lành hồi hả trở lại nhà mụ chủ mua hột xoàn. Mụ đã thấy mụ chủ để sẵn bốn ngàn bạc trên kết bạc:

– Phần của chị đó!

– Rồi chiều thằng nhỏ tới đây bà chị tính sao?

Mụ chủ nhà cười:

– Chị đừng lo chuyện đó, tôi tính cả rồi, chị vẫn cứ bán hàng như thường, coi như không có chuyện gì!

Mụ Bảy Lành đứng dậy:

– Tôi về nghe chị!

Mụ Bảy Lành ra khỏi nhà mụ chủ. Mụ vừa đi vừa nghĩ cách đối phó với chuyện tất phải xảy ra giữa mụ và Ba Choát.

Trong khi đó Ba Choát nôn nóng, đứng ngồi không yên. Hắn thấy thời gian đi thật chậm, hắn lại tự trách mình sao dại dột quá vậy, hắn đang nắm dao đằng lưỡi, cầm bằng như mất luôn chiếc nhẫn. Hắn chỉ còn một hy vọng mong manh ở lòng lương thiện của con mẹ mua hàng.

Buổi trưa Ba Choát ăn uống qua loa ở quán rồi lên phòng ngủ. Suốt một đêm thức trắng, bây giờ Ba Choát thấy mình mệt mỏi lạ thường. Gió từ dưới sông thoang thoảng thổi qua cửa sổ làm hai mắt Ba Choát díp lại. Hắn lịm đi trong một giấc ngủ mệt mỏi.

Ba Choát thấy mình lạc vào một vùng sương mù đặc im lặng như tờ. Hắn không biết mình đang ở chỗ nào. Những đám mây đen bỗng nhiên vận chuyển xoay vòng tròn quanh người Ba Choát. Những đám mây mỗi lúc một quánh lại, hòa lẫn với nhau và xoay mỗi lúc một mau hơn. Rồi tiếng gió từ xa xói lăm tiến dần lại ào ạt rít lên trong không khí. Lẫn trong âm thanh đó, Ba Choát nghe thấy những tiếng lắc cắc, như có kẻ cầm hai khúc cây gõ vào nhau.

Tiếng gió rít lặng dần, lúc này những đám mây không còn vận chuyển nữa. Chúng biến thành bức tường màu xám dày đặc, những bức tường mịn màng vây quanh Ba Choát. Ba Choát có cảm tưởng mình ở ngay bức tường, bức tường đó không có giới hạn, chỉ

là một khoảng trống, nhưng là một khoảng trống đầy đặc.

Tiếng gõ lách cách nhỏ dần, nhỏ dần rồi im bật.

Không khí trở nên nặng nề, ngột ngạt trong khoảng khắc. Tiếp theo một tiếng cười khan nổi lên, hai tiếng cười, rồi ba tiếng cười mỗi lúc một vang lớn, phút chốc Ba Choát có cảm tưởng hàng trăm tiếng cười cùng nổi lên một lượt, vây kín lấy thân thể còm cõi của hắn. Tiếng cười ở trên đầu, ở sau lưng, ở đằng trước, ở đằng sau, ở ngay dưới chân.

Ba Choát hốt hoảng bịt kín hai tai lại, tiếng cười vừa chui vào lỗ tai, hình như không phải âm thanh đó chỉ chui vào lỗ tai mà chúng ngấm vào lỗ chân

lông, chúng phá phách gào thét trong cơ thể Ba Choát. Tiếng cười mỗi lúc một dữ dội. Ba Choát toan há miệng kêu, tiếng cười lặng dần, rồi tắt hẳn. Ba Choát thở phào.

Ba Choát ngồi phệt xuống, nhưng mông dít hẳn không đụng xuống đất, hẳn nổi bông bênh. Hai mắt Ba Choát mở lớn. Thốt nhiên hẳn thấy một đôi mắt xanh biếc từ xa phóng lại vùn vụt. Đôi mắt dừng lại ngay trước mặt Ba Choát. Đôi mắt đó quắc lên, từ màu xanh biếc biến dần sang màu vàng, rồi màu đỏ gay gắt với những tia máu đen.

Rồi lần lượt hàng chục đôi mắt xanh từ đầu phóng lại, chúng đổi màu y hệt đôi mắt đầu tiên. Chúng xếp hàng dài ngay ngắn ngay trước mặt Ba Choát.

Những đôi mắt đỏ dần dần tản ra, vây xung quanh Ba Choát. Ba Choát lại nghe thấy những tiếng gõ thật đều đặn. Những đôi mắt đỏ ngầu như lửa nhìn Ba Choát chăm chú. Chúng nhịp nhàng di chuyển, chậm rồi nhanh dần, nhanh dần theo tiếng gõ lách cách mỗi lúc mỗi nhanh. Những đôi mắt lúc này đánh đai xung quanh người Ba Choát thành một vòng lửa đỏ rực. Ba Choát hình như á khẩu, hần muốn hét lên nhưng không thể nào hét nổi. Hần đưa hai tay lên ôm lấy mặt.

Đột nhiên Ba Choát thấy xung quanh mình im lặng như tờ, hần mở mắt nhìn những đôi mắt lửa đã biến mất từ lúc nào. Bức tường bằng không khí màu xám loãng dần, một bóng người lẳng đẵng hiện ra. Ba Choát không nhìn rõ mặt, hần mặc chiếc áo dài

trắng rộng thùng thình theo kiểu Tàu. Hấn lững thững đi lại, hai tay cầm hai lóng xương. Tự nhiên Ba Choát nghĩ, âm thanh lách cách hồi nãy do hai lóng xương nầy gõ vào nhau. Gã đàn ông mặc áo dài trắng tiến gần lại, hình như hấn lướt tới vì Ba Choát không nhìn thấy đôi chân hấn di chuyển. Khuôn mặt hấn gầy hốc hác, xanh nhợt nhợt. Ba Choát thấy ngờ ngợ, hình như mình có gặp ở đâu rồi.

Gã đàn ông mặc áo dài trắng cầm hai lóng xương lách cách, hấn quăng đi. Hấn giơ hai bàn tay lên nhìn, những ngón tay tróc hết thịt còn trơ xương.

Hấn cười khà khà bước tới trước mặt Ba Choát. Ba Choát nhìn thấy hai hốc mắt sâu hoắm, từ trong đó chất mù vàng ri rỉ chảy ra, ướt đầm đìa khuôn

mặt, nhỏ giọt xuống chiếc áo trắng. Giòng mủ chảy đến đầu, mang theo từng lớp thịt tróc ra, bấy nhầy.

Khuôn mặt đỏ tía tươi như một năm giẻ rách. Lớp thịt tróc đi. Ba Choát nhìn thấy một hàm răng vàng choé hiện ra trên khuôn mặt còn trơ xương trắng. Gã đàn ông run rẩy. Ba Choát nghe thấy tiếng thở hổn hển của hắn, tiếng thở đứt quãng. Một bàn tay hắn đưa lên tự vuốt mặt, những ngón tay run rẩy dừng lại ở hàm răng. Những ngón tay bấu chặt vào đó, giựt mạnh ra.

Ba Choát giật mình, hắn muốn la lên, nhưng hắn đã á khẩu, hắn muốn lùi lại, nhưng hai chân hắn không nhấc lên nổi. Hắn giương mắt nhìn gã đàn ông móc trợn ra cầm trên tay hàm răng vàng choé. Ở khuôn mặt hắn có một

cái hốc tối om, chất nước vàng từ trong đó tóe ra, chảy ồng ộc như tháo cống, phút chốc chiếc áo trắng bị nhuộm vàng,. Bàn tay kia hấn móc vào ngực, lôi ra một quả tim đỏ ửng. Hấn run rẩy đưa đến mặt Ba Choát, một tiếng nói ồm ồm từ trong hốc rỗng ở mặt phát ra:

– Này răng ta, này... tim ta.

Ba Choát kinh hãi đến tột độ; hấn có cảm tưởng một chậu nước lạnh buốt vừa dội lên đầu làm gai góc nổi lên cùng mình hấn. Hàm răng và trái tim được gã đàn ông dí sát vào mặt Ba Choát, Ba Choát hét lên, hấn nghe thấy tiếng mình hét, người hấn bật lên như bị lò xo bung lên:

– Ối! Cứu tôi!

Ba Choát mở bừng mắt, mồ hôi tứa ra ướt đầm người. Trong trạng thái còn mê sảng hắn sờ tay sang bên cạnh. Hắn thấy tay mình đụng vào lớp nệm êm ái, hắn thở hổn hển, hắn mở mắt trừng trừng, hắn nhìn thấy trần nhà, hắn quay đầu sang bên phải, hắn nhìn chiếc cửa sổ mở rộng, hắn nhìn thấy những đồ đạc trong phòng. Hắn chặn tay lên ngực hắn thở hổn hển. Một lát sau hắn trở lại trạng thái bình thường. Mình vừa trải qua một cơn ác mộng

Ba Choát nằm lịm người, hắn suy nghĩ về cơn ác mộng vừa qua. Hắn vẫn thấy trống ngực mình đập thành thịch. Ba Choát ngồi dậy, hắn thấy một khoảng nệm trắng thắm ướt mồ hôi mình. Hắn nghe từ dưới đường vang lên tiếng rao hàng, những âm thanh ồn ào. Ba Choát tự an ủi mình, chỉ là một

giấc mơ. Chắc mình mệt mỏi quá nên bị những hình ảnh ma quái ám ảnh.

Ba Choát tụt xuống khỏi giường, hần thần thờ đi ra cửa sổ nhìn thẳng xuống đường. Gió từ dưới bờ sông thổi lên mát hây hây làm hần tỉnh táo dần. Bỗng Ba Choát nhớ đến cái hẹn hồi sáng, hần vội nhảy vào giường vợ chiếc áo khoác lên người:

– Chết cha, không biết mấy giờ rồi?

Hần chạy vội xuống cầu thang, hỏi gã gác đàn:

– Mấy giờ rồi bồ tèo?

– Ba giờ rưỡi!

– Chết cha lỡ hẹn rồi!

Ba Choát ba chân bốn cẳng chạy ra đường kiếm xe để đi Chợ Cũ. Ba Choát bực mình vì giữa lúc mình mắc chuyện gấp thì đường sá lại vắng hoe không có một chiếc xe trống nào. Hắn cần nhả chửi thề, chạy bộ tuốt đến đầu đường mới tìm thấy một chiếc xích-lô máy. Hắn nhảy lên:

– Đi lẹ, lên Chợ Cũ!

Gã xích lô cà rịch cà ràng quay đầu xe. Ba Choát bực mình dậm thành thịch:

– Lẹ lên chớ ông nội!

– Bộ cần cướp sao mà hồi dũ vậy?

– Ủ, ăn cướp đó!

Gã xích lô nóng mặt:

– Tôi không chở, xuống đi. Đừng cậy có tiền phá xe tôi không được đâu!

Ba Choát tức uất người, nhưng đành xuống giọng năn nỉ:

– Trời ơi! Làm ơn làm phúc mà. Tôi có chuyện gấp!

Gã tài xế xích lô máy sang số xe:

– Thì để thùng thắng, đường đông hối người ta chạy thực mạng đâu có được.

Ba Choát lên chỗ hẹn với mụ Bảy Lành, không thấy Bảy Lành, cửa hàng bán cháo của mụ đã dẹp rồi. Ba Choát nghĩ bụng có lẽ mình đến muộn nên mụ chuẩn mất rồi chẳng. Gã đi thẳng lên tiệm kim hoàn. Cũng không thấy mụ Bảy Lành đứng đợi ở cửa.

Ba Choát đứng lơ ngơ ngoài đường, hần hồi hộp, không lẽ hai con mẹ này lừa mình thật? Càng nghĩ Ba Choát càng thấy mình dại dột. Hần đứng lâu lắm, không nghe động tĩnh gì, hần đánh bạo bước vào tiệm, một người đàn ông ngồi bên trong.

– Ông cho tôi hỏi bà chủ?

Gã đàn ông cau mày:

– Bà chủ nào?

– Bà chủ tiệm này!

Gã đàn ông nhìn suốt từ đầu đến chân Ba Choát khinh khỉnh:

– Hỏi có việc chi vậy?

Ba Choát ngập ngừng:

– Tôi có việc riêng...

– Chắc bà chủ cũng chẳng có việc riêng gì để nói với anh, chỉ có việc buôn bán thôi. Mà tôi là quản lý, anh cứ nói với tôi cũng được.

– Tôi muốn nói đến chuyện chiếc cà rá hột xoàn.

– Đâu, đưa coi, bán hả?

– Dạ bán cho bà chủ.

– Đưa coi!

Ba Choát bối rối:

– Tôi đã đưa rồi!

Gã đàn ông nhìn sững Ba Choát:

– Giỡn mặt hoài, đưa hồi nào, đưa cho ai?

Ba Choát cười cầu tài, giải thích:

– Tôi đưa cho bà chủ từ hồi sáng, bà chủ hẹn chiều nay tôi tới lấy tiền.

Gã đàn ông gấp cuốn sổ lại:

– Này chú nói thật hay nói giỡn đấy, nếu là nói giỡn tôi khuyên chú nên ra khỏi nhà này ngay tui bỏ qua cho.

Ba Choát biết mình bị lừa, hấn nổi nóng:

– Các người tính giựt của tôi hả?

– Giựt cái gì?

– Chiếc cà rà hột xoàn!

– Cái mặt chú mà có cà rà hột xoàn bán sao? Lần thứ hai tôi tha thứ, tôi không muốn kêu lính bắt chú!

Ba Choát tức uất ức lên tận cổ, hăn không còn giữ được nổi bình tĩnh, hăn la lên:

– A các người ăn không của tôi...

Nghe tiếng la, người trong cửa hàng bu đông lại, gã quản lý làm dữ:

– Thằng này muốn vào tổng tiền tôi, nó lại còn vu vạ cho tôi giựt cà rá hột xoàn của nó. Đó quý ông quý bà, làm ơn kêu lính giùm tôi .

Ba Choát bị lừa gạt, hăn không còn biết sợ, hăn chửi thề tùm lum, hăn đứng chống nạnh:

– Kêu lính thì kêu ngay đi, tao không ngán đâu, tụi mày ăn không của tao đâu được.

Mặt gã đàn ông tím ngắt:

– Đó ông bà coi, ông bà làm chứng giùm...

Ba Choát lửa dịp sơ hở, hấn chạy tọt vào nhà, hy vọng bắt gặp mục chủ. Mấy người đàn ông lực lưỡng chạy theo níu lại. Ba Choát nhìn thấy trên chiếc phản gỗ trống trơn không có bóng một ai. Bọn đàn ông thoi tới tấp vào mặt Ba Choát:

– Ăn cướp hả mày?

Họ lôi Ba Choát xềnh xệch ra cửa. Vừa lúc đó một người cảnh sát cũng tới. Ông ta nhìn khuôn mặt bết máu của Ba Choát hỏi:

– Ai thừa đâu?

Gã đàn ông chạy ra, mồm nậm miệng mười:

– Thừa xếp, tôi thừa thằng này, nó vào cửa hàng của tôi tính giật đồ...

Ba Choát chồm lên:

– Nó nói láo, nó giật đồ của tôi!

Người cảnh sát cau mặt nhìn Ba Choát:

– Giật cái gì?

Ba Choát uất ức quá không còn giữ gìn gì nữa:

– Chúng nó giật của tôi chiếc cà rá hột xoàn.

Người cảnh sát đứng chống nạnh:

– Mày mà có cà rá hột xoàn cho người ta giật, tao phải đưa mày về bóp đã...

Người cảnh sát móc túi lấy ra chiếc còng sắt, ngoạm liền vào cổ tay Ba Choát. Ba Choát la lên:

– Tại sao lại bắt tôi?

Người cảnh sát điểm mặt Ba Choát:

– Tao biết cái bản mặt mày quá mà, mày chuyên môn móc túi ở Cầu Muối chớ đâu!

Ba Choát ngó người ra, lúc nãy hăn mới biết mình ngu dại, hăn căm tức:

– Tui oan, các người hại tôi...

Người cảnh sát mặc cho Ba Choát la hét quay lại nói với gã quản lý tiệm Kim Hoàn:

– Tôi đưa thằng này về bót trước, lát ông lên.

Gã đàn ông dạ dạ luôn miệng:

– Trăm sự nhờ thầy, buôn bán bây giờ khó khăn quá, cứ bị bọn mất dạy này phá phách hoài.

Người cảnh sát quay sang táng cho Ba Choát một cái:

– Có cam miệng không, gái dĩ già mồm!

Ba Choát biết lúc này mình làm dữ chỉ thiệt vào thân, đảng nào hấn cũng bị bắt về quận. Hấn giải thích, nhưng là để giải thích cho những người hiếu kỳ bu đông:

– Tôi có chiếc cà rá hột xoàn bán cho con mẹ chủ nhà này. Nó hẹn tôi chiều đến lấy tiền rồi bây giờ lật lọng.

Một người hiếu kỳ hỏi:

– Tai sao bán lại không lấy tiền ngay?

Ba Choát đờ ra, mọi người cười ồ:

– Thiệt là quân ăn cướp ngày, còn dám thừa ngược lại thì dữ quá xá rồi!

Ba Choát không còn cách nào khác, hăn nuốt uất hận đành đi trong sự xô đẩy của người cảnh sát.

Những đôi mắt khinh rẻ nhìn hăn, những lời dè bĩu, Ba Choát cúi đầu, hăn không thể nói được gì hơn. Tự nhiên nước mắt hăn trào ra.

Tiếng con nít la lên:

– Nó khóc tụi bây ơi!

– Ê, lêu lêu mắc cỡ, đồ ăn cắp.

Ba Choát mím chặt môi, người cảnh sát vịn tay vào vai hắn xô đi:

– Còn khóc nữa hả mày, ăn cướp về quận mày còn thấy mẹ con ạ!

Đầu Ba Choát choáng váng, hắn ngen ngào, hắn thăm chửi đời đểu giả, tự chửi mình dễ tin người. Hắn lảm bảm:

– Con mẹ Bảy Lành sẽ biết tay tao.

Người cảnh sát bấu chặt lấy vai Ba Choát:

– Mày chửi tao phải không?

Ba Choát im lặng, người cảnh sát cười nhạt:

– Được mày cứ chửi đi, mày chửi mà!

Anh ta lên tiếng xua đuổi đám con nít:

– Đi chơi chỗ khác.

Nước mắt Ba Choát lúc này đã ngừng chảy, mặt hắn trở nên lì lợm. Hắn không còn biết xấu hổ, hắn nhìn ngang nhìn dọc. Hắn nghĩ cách đối phó.

Hắn thở phào khi người cảnh sát đưa hắn vào bót. Hình như chẳng ai buồn để ý đến hắn, việc đó xảy ra ở một bót cảnh sát thường quá. Khi người cảnh sát đưa hắn qua mấy hành lang, những khuôn mặt ở trong song sắt ngó ra:

– Ê bồ tèo tội gì vậy?

Ba Choát không trả lời, một kẻ

khác trong song sắt hỏi tới:

– Vô xế hả?

– Đm... thằng nầy cầm!

Người cảnh sát mở còng cho Ba Choát ấn hần vào một phòng giam tạm đông người.

– Vô đó ngồi tạm, lát nữa xếp hỏi thì khai nghen. Đm... mấy chạy tội không nổi đâu con ơi!

Mấy người ngồi trong phòng giam, lê lại bởi Ba Choát:

– Tội gì vậy?

Ba Choát lắc đầu không nói, hần vừa uất ức, lúc nầy tự nhiên nước mắt hần lại ứa ra. Một người hỏi:

– Ủa khóc sao vậy?

Một người khác gật gù:

– Nó tù con so.

Một người vỗ ngực:

– Tao đây nè, tội to bằng cả cái “binh đinh” mà tao đâu thêm khóc.

Nhìn tất cả mọi người đều có vẻ thản nhiên, Ba Choát trở nên bình tĩnh hơn. Hắn không buồn nói chuyện với ai, hắn tìm một xó nằm. Buổi chiều đã xuống ở ngoài trời. Ba Choát vẫn chưa thấy cảnh sát đã động gì tới mình. Hắn mệt mỏi quá, hắn đánh một giấc ngủ cho tới sáng ngày hôm sau.

Ba Choát đang ngồi rầu rĩ ở một góc phòng giam thì người cảnh sát chiều hôm qua lôi hắn ra:

– Lên khai!

Người cảnh sát đưa Ba Choát vào một căn phòng nhỏ, ở đó có một ông xếp ngồi sau cái bàn. Ông xếp lạnh lùng hỏi:

– Tên?

Ba Choát thấy mình không thể bướng bỉnh được ở nơi này:

– Dạ tên là Nguyễn Văn Choát!

– Bí danh?

Ba Choát ngơ ngác, người cảnh sát giải thích:

– Ngoài tên thật ra người ta còn gọi mấy bằng gì khác nữa không?

Ba Choát chột hiếu:

– À, Ba Choát!

Ông xếp ghi vào một mảnh giấy hỏi tiếp:

– Mấy có làm nghề gì không?

Ba Choát ngơ ngác một lát rồi lắc đầu, ông xếp gật gù:

– À vô nghề nghiệp!

Ông ta hỏi tiếp:

– Hiện giờ mấy cư ngụ ở đâu, nhà số mấy đường nào?

– Dạ hồi trước ở bến Vân Đồn, nhà bị giải tỏa, hiện giờ không ở chỗ nào nhất định.

Ông xếp cắm cúi ghi vào tờ giấy:

– Vô gia cư!

Ông ta hỏi tiếp:

– Có thể cản cước không?

Ba Choát lắc đầu. Ông ta ra lệnh cho người cảnh sát:

– Khám túi nó!

Người cảnh sát khám túi Ba Choát tìm thấy một xấp tiền, anh ta đếm rồi thừa với ông xếp:

– Dạ thừa có năm ngàn rưỡi.

Ông xếp đặt bút xuống, ngẩng lên hỏi:

– Mấy vô gia cư, vô nghề nghiệp, vậy số tiền này lấy ở đâu?

Ba Choát đứng như chôn chân xuống sàn. Hắn không biết phải trả lời làm sao cho suông sẻ, hắn lí nhí:

– Dạ tiền riêng của em!

Ông xếp đập tay đến thành một cái xuống bàn:

– Láo!

Ba Choát giật bắn người hấn lấp bắp:

– Dạ của con thiệt!

– Thiệt ở cái chỗ nào, phải có nghề mới kiếm ra tiền, mấy khai đầu có nghề ngỗng gì.

Ông ta bồng dịu giọng lại:

– Nhưng thôi, chuyện đó hãy gác lại, bây giờ tao hỏi mấy về chuyện hôm qua!

Ba Choát hấp tấp toan nói, ông xếp chặn lại:

– Khoan, có người ở tiệm Kim

Hoàn thừa mấy toan vô tổng tiền người ta, rồi khi chuyện đổ bể mấy làm dữ, hành hung gia chủ để thoát thân, có đúng vậy không?

– Dạ không phải, em oan, họ vu khống cho em!

– Mấy vô cửa tiệm người ta làm chi vậy?

Ba Choát kể đầu đuôi câu chuyện. Ông xếp chăm chú nghe, gật đầu:

– Nghĩa là mấy tới bán chiếc cà rá hột xoàn phải vậy không?

– Dạ!

– Đúng như vậy chứ?

– Dạ đúng!

– Mấy bán cho ai?

– Người đàn bà chủ tiệm!

Ông xếp ghi chép tất cả những lời Ba Choát khai, ông ta nói với người cảnh sát:

– Anh ra kêu nguyên cáo vào đây!

Trong khi chờ đợi, ông xếp không hỏi Ba Choát câu nào, ông ta có vẻ suy nghĩ, mỉm cười. Một lát sau người quản lý tiệm vàng vào. Ông xếp tiếp tục hỏi Ba Choát:

– Mấy bán chiếc cà rá hột xoàn cho ông này phải không?

Ba Choát lắc đầu:

– Không, tôi bán cho chủ ông này!

Gã đàn ông cười nhạt, nói với ông xếp.:

– Thưa xếp, chủ tôi đi vắng đã hai ngày. Hôm nay, mọi công việc đều do tôi điều khiển như trong lời khai của tôi.

Ba Choát toan cãi, ông xếp quắc mắt lên:

– Mấy thấy chưa, mấy khôn mà không ngoan, mấy chạy sao được. Rõ ràng là mấy ăn cướp...

– Dạ oan em quá!

Ông xếp bình tĩnh:

– Tao hỏi mấy thêm một câu nữa nhé, mấy chạy xộc vào trong nhà người ta làm chi vậy?

– Em kiếm con mụ mua cà rá!

– Được, tao cứ tạm tin mấy có cà rá đi, nhưng tại sao bán mấy lại cho thiếu?

– Em ngỡ là....

– Ngỡ làm sao?

– Ngỡ là bà ta tử tế!

Ông xếp cười ngất:

– Tại sao mấy lại dễ tin người vậy, mới gặp đầu tiên mấy đã tin được ngay, mấy biết lòng dạ người ta ra sao?

Ba Choát thấy mình đuối lý, lúc này hẳn chỉ còn biết chửi thầm mình. Ông xếp chậm rãi nói:

– Đó là một điểm chứng tỏ mấy gian hiểm, thứ hai là mấy xâm nhập gia cư bất hợp pháp, điểm thứ ba là toan cướp đồ rồi khi nội vụ đổ bể lại hành hung gia chủ. Các nhân chứng có mặt đã xác nhận hai điểm dưới.

Ông xếp nói với gã quản lý:

– Vụ thưa gởi của ông đã xong, bị can hết đường chối cãi. Chúng tôi sẽ đưa vụ này ra pháp lý. Bây giờ ông cứ về, nếu khi nào có giấy đòi ông phải lên ngay.

Người đàn ông dạ dạ cảm ơn rồi rít, ra khỏi cửa.

Ông xếp lúc này có vẻ thân mật với Ba Choát hơn, ông ta chỉ cái ghế:

– Mấy ngời xuống đi cho đỡ mỏi chân, chúng ta còn nhiều chuyện để nói với nhau.

Ông ta đánh đòn tâm lý:

– Tao có hai cách để nói chuyện với mày. Nếu mày tỏ ra là người hiểu biết thì chóng lắm, mình có thể vừa ngồi

uống trà vừa nói chuyện với nhau. Nếu
mấy tỏ ra ngoan cố, hì hì, tao sẽ nói
chuyện cách khác.

Ông xếp nhún vai:

– Không “dăng nghệ” tí nào hết!

Ba Choát bắt đầu thấy sợ sệt, hần
ngập ngừng hỏi:

– Ông xếp tính nói chuyện gì nữa?

Ông xếp chỉ xấp tiền:

– Còn số tiền này, chiếc cà rà hột
xoàn?

Ba Choát toát mồ hôi, giờ phút này
hần mới thấy mình dại, với những câu
hỏi gài bấy đó, hần thấy rằng mình bất
lực. Hần không biết mình phải khai ra
sao cho hợp lý. Hần lo lắng bản thân

nhìn xuống chân mình.

Bỗng ông xếp đập đến thành xuống bàn, làm Ba Choát giật nảy mình:

– Sao, mấy lì không khai hả?

Ba Choát vẫn đứng yên, ông xếp ngồi ngựa lưng ra ghế, cơn thịnh nộ của ông ta dịu xuống, ông cười nhạt:

– Mấy cú yên trí đi, mấy không thể qua mặt được tao, tao còn gặp nhiều thằng còn có sừng có sỏ nữa kia.

Dứt lời ông xếp bấm nút chuông ngay cạnh bàn. Cửa mở, một gã mặc quần dài áo thun xuất hiện, gã cao lỏng thong, tiến gần lại, nhìn ông xếp rồi nhìn Ba Choát từ đầu xuống chân:

– Làm thật thằng này hả xếp?

– Cho nó mò tôm!

Một cái tát như trời giáng quạt vào mặt Ba Choát. Hắn ngã ngối phệt xuống sàn, mắt hoa lên, gã đàn ông nhìn xuống:

– Chịu khai chưa mấy?

Ba Choát xoa má, hắn vừa dòm chừng mũi giày của gã đàn ông vừa kêu van:

– Con lạy xếp!

Ông xếp ngồi ở cạnh bàn giấy lạnh lùng:

– Nhấn nước nó!

Gã đàn ông cúi xuống, tóm cổ Ba Choát xách lên. Ba Choát kêu rối rít:

– Con lạy xếp, xếp để con khai.

Gã đàn ông hù:

– Mấy khai cũng muộn rồi!

Gã lôi Ba Choát xềnh xệch, Ba Choát luôn miệng van lạy. Ông xếp giờ tay ra hiệu:

– Khoan!

Gã đàn ông hù thêm:

– Xếp để mặc em!

– Thôi, nó xin rồi, để tôi coi xem nó khai ra sao?

Gã đàn ông có vẻ tiếc rẻ:

– Coi mặt thằng này lì lăm xếp, từ sáng đến giờ em chưa thoi thằng nào, em mới táng thằng này có một cái, em ăn sáng chưa thấy ngon.

Ba Choát thấy ớn cả người. Ba Choát được chỉ ngồi ở cái ghế dài. Nhưng hắn vẫn dòm chừng gã đàn ông.

Ông xếp ngồi bật ngựa trên ghế hút thuốc lá, ông ta hát hàm:

– Khai đi!

Ba Choát ngồi lặng yên, một lát hắn mới ngáp ngừng hỏi:

– Xếp muốn em khai gì?

– Mày lấy chiếc cà rá hột xoàn ở đâu?

Ba Choát vẫn ngán gã đàn ông, hắn nói liều:

– Con bắt được!

Gã đàn ông toan chồm lên thoi, ông xếp ngăn lại, hỏi tiếp Ba Choát:

– Bắt được ở chợ?

– Dạ!

– Cả năm ngàn rưỡi bạc nữa?

– Dạ!

Ông xếp cười bí mật quay sang hỏi gã đàn ông:

– Chú em tin được lời khai nó không?

Mắt gã đàn ông long lên sòng sọc:

– Thưa xếp thẳng nầy ngoan cố, xếp cho em thôi thấy mẹ nó.

Ông xếp vẫn từ tốn:

– Tôi biết nó nói láo – ông quay lại phía Ba Choát – Tao cho mày khai lại.

Ba Choát toát mồ hôi, đầu óc hấn

rối tinh hẩn, không biết phải khai ra sao cho hợp lý hợp tình. Ông xếp gác chân lên bàn:

– Mấy móc túi phải không?

Ba Choát cúi mặt, hẩn đoán chừng ông xếp muốn hẩn khai như vậy, hẩn gật đầu đại:

– Dạ móc túi!

– Ở đâu?

– Ở chợ... chợ Bến Thành!

Ông xếp dụi tắt mẩu thuốc lá vào cái gạt tàn bằng sứ, hất hàm hỏi gã đàn ông:

– Chú tin được lời nó khai không?

Gã đàn ông hằm hằm:

– Từ sáng em chưa được ăn điểm tâm, xếp cho phép em...

Ông xếp ôn tồn:

– Chú thấy vô lý ở điểm nào?

– Dạ, nó khai là móc túi, tiền người ta để ở trong túi nó móc còn có lý, đằng này chiếc cà rá hột xoàn người ta phải đeo ở tay...

Ông xếp gật gù:

– Vậy theo chú thì nó phải làm sao?

Gã đàn ông nhìn thẳng vào mặt Ba Choát, mắt gã có những tia máu đỏ:

– Nó phải giết người!

Ba Choát giật nẩy người, vội cãi:

– Dạ đâu có!

Gã đàn ông đứng dậy, ông xếp gập gù:

– Chú nói có lý, đúng thẳng nẩy sát nhân, trông mặt nó thì biết.

Gã đàn ông tung luôn một cùi chõ vào mặt Ba Choát làm hấn ngã lộn xuống sàn. Vừa lồm cồm bò dậy, Ba Choát lãnh một cú vào sườn, hấn nằm thẳng cẳng ra sàn, hấn không kêu nổi một tiếng. Ông xếp đứng dậy

– Khoan! Vậy đủ rồi, mình cứ ghi vào biên bản tội của nó sát nhân, cướp của... Tội này chắc chắn bị chém đầu.

Ba Choát vừa đau vừa sợ, hấn vội vàng bò dậy:

– Dạ không phải ...

Ông xếp hất đầu, gã đàn ông xóc cổ Ba Choát ấn hẳn ngòl xuống ghế:

– Vậy sao, khai đi, hợp lý tao ghi vào biên bản đảng hoàng.

Ba Choát vừa đau vừa sợ, hẳn không còn đủ can đảm chối quanh, vì hẳn thấy mình không còn cách gì nói dối, nếu hẳn khai thật, chưa chắc tội hẳn đã nặng. Ông xếp kiên nhẫn ngòl chờ, gã đàn ông lặng lẽ. Không khí trong phòng điều tra thật yên lặng. Không khí đó làm thần kinh Ba Choát căng thẳng, hẳn lắp bắp nói:

– Dạ con không giết người cướp của...

Mặt ông xếp và gã đàn ông vẫn lạnh như tiền.

Ba Choát tưởng họ không nghe thấy vội nhắc lại:

– Con không ăn cướp giết người.

Ông xếp ngồi khoanh tay trước ngực nhắm mắt lại:

– Cứ khai đi, tao buồn ngủ rồi!

– Thừa xếp con khai thiệt!

– Ủa!

Gã đàn ông ngồi ngửa mặt nhìn lên trần nhà, điều thuốc lá gấn lên môi tàn cong vòng. Hắn phớt tỉnh như không chú ý đến những lời khai của Ba Choát. Ba Choát cố gắng giữ mình khỏi hồi hộp.

Ba Choát nhìn dáng điệu lơ mơ của ông xếp và gã đàn ông, hắn lại muốn

chạy tội. Hẩn im lặng một lát trước khi khai:

– Con ăn trộm!

Ông xếp vẫn nhắm mắt:

– Có lý, ăn trộm ở đâu?

Ba Choát lại bối rối, hẩn khai đại:

– Ăn trộm ở một nhà sang lắm!

– Đường nào?

Trót ném lao phải theo lao, Ba Choát khai bừa:

– Ở đường Cô Giang!

– Số nhà bao nhiêu?

– Dạ không nhớ số nhà.

– Vậy mấy còn nhớ nhà chứ?

Ba Choát gật liều:

– Dạ!

– Đồng bọn của mày có mấy thằng?

– Dạ một mình con.

– Được, mày ăn trộm bao giờ?

– Đêm hôm kia!

– Được những thứ gì?

– Cái cá rá hột xoàn và sáu ngàn đồng.

Ông xếp mở mắt, ông mỉm cười:

– Tốt lắm, mày cứ khai thiệt như vậy có phải đẹp không nào, tao đâu thèm động đến cái lông chân của mày.

Ba Choát tưởng là mình đã thoát tội. Ông xếp tử tế mời hẵn một điều

thuốc lá. Gã đàn ông chán nản, đứng dậy vắng tục:

– Đm. hôm nay tao đi ăn mất ngon sao mày không nói láo để tao thoi mày một hồi.

Ông xếp nói với gã đàn ông:

– Anh ra coi sổ xem ở đường Cô Giang có ai khai mất trộm mất cắp gì không?

Ba Choát không ngờ cảnh sát lại kỹ càng như vậy, hấn hồi hộp, hấn lòi tội nói láo ra thì thiệt khó sống nổi. Hấn lấm lét nhìn ông xếp, hấn lại muốn thú thật. Nhưng ông xếp ngồi im như tượng nên Ba Choát không dám lên tiếng.

Một lát sau gã đàn ông trở vào, hấn tươi cười. Ba Choát không hiểu nổi thái

độ của hần. Gã đàn ông gỡ điều thuốc lá trên môi ra, đưa cho Ba Choát:

– Mày hút giùm tao.

Ba Choát hồi hộp, gã đàn ông vê chiếc áo thung lên tận ngực, bẻ những lóng xương tay kêu rộp rộp. Hần hà hơi vào hai lòng bàn tay xoa đi xoa lại. Hần vuốt lại mớ tóc, hần từ tốn như một người cẩn thận. Tuyệt nhiên hần không có một nét giận dữ nào. Ông xếp vẫn ngồi im lặng, ông ta bình thản môi một điều thuốc khác. Ông ta chẳng buồn ngó ngang gì tới thái độ kỳ lạ của gã đàn ông.

Sau khi gã đàn ông sửa soạn bộ vó, hần tiến lại trước mặt Ba Choát:

– Mày khai đúng lắm, tốt, biết ăn năn hối lỗi, nhưng mày vẫn còn kẹt...

Ba Choát bối rối, hắn không biết gã đàn ông này nói thật hay nói chơi. Có một sự trùng hợp nào chăng? Gã đàn ông cười:

– Mấy còn kẹt gì mấy biết không?

Ba Choát lắc đầu:

– Dạ không biết!

Gã đàn ông làm ra vẻ mặt ngạc nhiên:

– Ủa mấy không biết kẹt gì thiệt sao?

– Dạ không?

– Lạ nhỉ, vậy đóng tai lên mà nghe nhé!

Gã đàn ông nói với nụ cười trên môi:

– Mấy kẹt ở chỗ qua mặt xếp và tao, nhìn mặt tao có phải con nít không?

Mặt Ba Choát tái ngắt như gà cắt tiết, hần lấp bắp trả lời:

– Dạ không!

– Không là con nít vậy mà mấy dám qua mặt người lớn thì gan mấy bằng chì rồi. Tao hết muốn nói chuyện tử tế với mấy.

Dứt lời, gã vung tay, Ba Choát không kịp kêu đã té huỵch xuống sàn. Rồi những cái đá cái đập như mưa bắc tưới lên đầu lên ngực Ba Choát.

– Đm. mấy dám khai lão!

Ba Choát lăn lộn dưới đất, lạy van:

– Ối con lạy xếp, xếp tha cho con, con xin khai thiệt!

Nhưng hình như tất cả những nhần nhện của gã đàn ông chỉ có chùng mực, mà bây giờ được dịp biến thành những cú đấm, cái cùi chỏ, gã đánh Ba Choát rầm rầm cho tới lúc Ba Choát nằm thẳng cẳng dưới sàn.

Hắn tới góc nhà bê một chậu nước tạt vào mặt Ba Choát. Ba Choát lơ mơ tỉnh dậy, hắn chột nhìn thấy mũi giày của gã đàn ông, hắn co rúm người lại kêu thất thanh:

– Ôi con lạy xếp!

Gã đàn ông cười ha hả, tiếng cười vang dội trong căn phòng:

– Đứng dậy!

Ba Choát ôm lấy đầu, ngồi dậy, đôi mắt hắn vẫn dòm chùng mũi giày, khắp

người hấn đau ê ẩm, hình như mặt hấn sưng húp, hấn thấy miệng mình đắng đắng, hấn nhổ phì phì, một chiếc răng rơi ra sàn.

Ba Choát ôm lấy miệng rên rĩ. Gã đàn ông không một chút thương tâm:

– Mày nói láo tao còn đập gãy luôn cả hàm răng nữa kia, mới có một cái ăn thua gì.

Ông xếp hỏi:

– Mày chịu khai thiệt chưa?

Ba Choát tự biết mình không thể nói láo được nữa, không thể qua mặt được những tay tổ này. Hấn ngược lên nhìn họ van nài:

– Xếp tha cho con, lần này con xin khai thiệt!

Ông xếp nói như giận dữ:

– Tùy mây, xứ này tự do nhân vị mà, người ta có quyền nói thiệt và có quyền nói láo.

Ba Choát cố thu hết can đảm:

– Con đào mả ăn trộm!

– Há?

Ông xếp tròn xoe mắt nhìn Ba Choát, ông ta hỏi dồn:

– Mấy đào mả ăn trộm!

– Dạ!

– Ở đâu?

– Thừa nghĩa địa Đô Thành!

Ông xếp nhìn từ đầu đến chân Ba Choát, ông ta chặc chặc lưỡi:

– Mày dám làm cái nghề ghê gớm vậy sao?

Ông ta ra chiều suy nghĩ:

– Tao có nghe báo cáo về những vụ này.

Ông ta cho phép Ba Choát ngồi lên ghế:

– Mày khai cho thiệt, chùi máu ở miệng đi.

– Dạ con không giấu một điều gì.

Ba Choát bắt đầu khai từ đầu công việc đào mả ăn trộm tiền bạc và nữ trang chôn theo tử thi của hắn với hai tên đồng bọn ra sao. Ông xếp luôn luôn gật gù “có lý, có lý”.

Ba Choát dứt lời, ông xếp quay sang gã đàn ông:

– Anh đi phối kiểm lại những lời khai của thằng này.

Ba Choát cuống lên:

– Dạ con khai hết rồi!

Ông xếp biết Ba Choát hiểu lầm, hấn đã thăm dòn.

Ông ta ôn tồn:

– Đừng lo, mấy cú ngoan ngoãn khai thiệt không ai đánh mầy đâu mà sợ.

Gã đàn ông đi ra phòng làm việc phía bên ngoài. Một lát sau hấn ta trở vào, hất hàm hỏi Ba Choát:

– Mấy ngàn tao thiệt rồi sao?

– Dạ!

Gã đàn ông báo cáo với ông xếp:

– Nó khai thiệt, có vụ đó xảy ra tại nghĩa địa Đô thành cách đây hai hôm. Kẻ bị đào mả là một thương gia Việt gốc Hoa giàu có, họ có thừa gởi ở bót quận ba.

Ông xếp nhìn Ba Choát bằng đôi mắt khác thường:

– Mình cứ việc khai thác nó – ông ta nói với Ba Choát– Tao hỏi đâu thì mày khai đó nghe.

– Dạ!

– Hai thằng đồng bọn của mày tên gì?

– Thiếc Mỏm và Thái Vồ!

– Tên thiệt của chúng?

– Con không biết.

– Tốt lắm, mày biết nhà chúng không?

– Dạ không, bởi vì chúng không có nhà có cửa chi hết.

Ông xếp gật gù:

– À ra toàn bọn vô nghề nghiệp vô gia cư, thôi được mày thường gặp chúng nó ở đâu?

– Dạ ngày nào cũng gặp ở những nơi nhậu nhẹt quen thuộc.

Ông xếp ghi chép cẩn thận những lời khai của Ba Choát vào một cuốn sổ. Ông ta hỏi:

– Tiền bạc và nữ trang tụi bây lấy được ở dưới mả tổng cộng bao nhiêu?

– Dạ bán hết đi mỗi thằng được sáu ngàn đồng.

– Tức là mười tám ngàn đồng!

Ông xếp gật gù:

– Bán cho ai?

– Dạ một nơi quen thuộc.

– Tên?

– Nhà Tám Thạch ngay cạnh nghĩa địa.

Ông xếp có vẻ hài lòng ông ta hỏi tới:

– Mỗi thằng cũng có một chiếc cà rá hột xoàn chứ?

Ba Choát lắc đầu:

– Không, mình con có thôi.

– Tại sao lại mình mày có?

– Con tìm thấy một chiếc, con giấu đi!

– Giấu bằng cách nào nói tao nghe coi,

Ba Choát kể lại nội vụ, ông xếp thốt hỏi:

– Mày nuốt vô bụng?

– Dạ!

Ông xếp nhăn mặt, nhìn Ba Choát như nhìn một con vật ghê tởm:

– Tởm vậy sao mày?

Gã điều tra viên chửi thề một câu:

– Đm. mày làm tao ăn sáng mất ngon.

Ông xếp nói với Ba Choát:

– Thôi xong rồi, chiều nay mây đưa tao đi bắt tất cả những kẻ đồng bọn của mây.

Nửa giờ sau Ba Choát được tổng về phòng. Ông xếp nói với người điều tra viên:

– Vụ chiếc cà rá hột xoàn có thiệt, thằng nầy bị con mẹ Bảy Lành và con mẹ chủ tiệm kim hoàn giật ngược.

Ông xếp ra về suy nghĩ:

– Vụ nầy khó lắm, không có bằng chứng nào buộc họ đã mua chiếc cà rá. Mình khó lòng truy tố họ, lời khai của thằng nầy chưa đủ yếu tố để mình câu lưu họ..

– Nhưng đó là sự thật!

Ông xếp lắc đầu:

– Sự thật chưa đủ, hàng bảy luật sư sẽ hết lòng hết dạ với họ. Nhiều khi thế lực và tiền bạc cũng thắng pháp lý.

– Mình cứ làm được đến đâu hay đến đó.

Cảnh sát bắt đồng bọn của Ba Choát không khó khăn. Buổi tối Ba Choát đang ngồi bó gối trong phòng giam thì Thái Võ và Thiếc Móm bị cảnh sát xô vào.

Vừa trông thấy mặt Ba Choát, Thiếc Móm chỉ mặt chửi:

– Đm. mày qua mặt tụi tao, bây giờ nuốt không nổi lại khai tụi tao.

Thái Võ hăm hăm:

– Đm. tao phải giết mày!

Ba Choát hoảng hồn năn nỉ:

– Tao đâu có muốn, kẹt vì tội cớm đánh tao quá!

Thiếc Móm lèm bèm chửi:

– Khi mày giấu chiếc cà rá nếu mày nuốt trôi mày có chia cho tội tao không, kẹt thì khai anh em, con c...!

Ba Choát không còn cách nào chống chế, hai thằng Thiếc Móm và Thái Võ vẫn còn bức tức. Thái Võ nghĩ đến ngày tù tội sắp tới của mình, hấn nhảy tới đập vào mặt Ba Choát, Thiếc Móm tiếp tay:

– Đm. đánh cho chết mày luôn!

Một trận đòn hội chợ diễn ra làm náo động cả phòng giam. Ba Choát la trời la đất:

– Ồi, xếp ơi chúng nó giết tôi!

Cảnh sát gác ngoài hành lang rầm rầm chạy tới. Họ mở cửa phòng giam vào lôi tuột hai kẻ hành hung mỗi thằng ra một xó, Ba Choát nằm sóng sượt trên sàn. Cảnh sát còng luôn tay Thái Võ và Thiếc Móm vào song sắt:

– Tai sao tụi bây đánh nó?

Thái Võ tức quá, không giữ gìn, hấn huych toẹt

– Tụi tôi sẽ giết nó, nó cũng ăn cắp ăn trộm, lại còn xấu với anh em, khi trôi chảy thì không nói gì, khi kẹt thì khai anh em...

Ba Choát bị một trận đòn đau ngồi một xó rên rỉ.

Người canh sát trước khi ra khỏi nhà giam còn hăm dọa:

– Bây còn lộn xộn tao còn hết!

Ba Choát chạy tới cửa năn nỉ:

– Xếp ơi cho em đổi sang phòng khác, hai thằng này giết em mất.

3.

 À CHÍN CHIÊU NGÔI Ở
THÊM NHÀ, vừa thấy mặt
Hiền bà nổi nóng liền:

– Tổ cha con dĩ ngựa, mây đi với
thằng nào suốt đêm hôm qua.

Hiền biết mẹ nổi nóng chỉ vì tối
hôm qua nàng đã quên không mang
tiền về cho mẹ đi uống rượu. Bà Chín
Chiêu nghiện rượu từ khi cha Hiền còn

ở nhà. Cha nàng đã quá chán nản nên đã bỏ đi biệt tăm. Bà Chín Chiêu không từ một hành động nào, miễn là có rượu uống, kể cả chuyện ngủ với trai để được nhậu nhẹt. Mọi chi tiêu trong nhà đều do một tay Hiền lo liệu, mỗi ngày nàng có bốn phen phát tiền cho mẹ đi uống rượu. Bà vẫn thường lấy làm bực mình vì thái độ chi ly đó của con. Không ngày nào là hai mẹ con không gấu ó nhau. Hiền đã quá quen. Nàng thản nhiên vào trong nhà thay áo, nàng nói vọng ra:

– Tối qua con quên không đưa tiền cho má đi nhậu, hôm nay con đưa gấp đôi, có gì đâu mà má la lối um sùm vậy?

Bà Chín Chiêu bực mình vì việc Hiền quên không đưa tiền cho bà thì ít, mà bực mình vì Hiền đã dám đi với trai

suốt đêm mà bà nghe lối xóm nói phong phanh từ hồi sáng. Bà Chín Chiêu cho rằng Hiền đã làm mất mặt bà, lối giữ kẽ danh dự rất vô lý của hạng người rạc rài nhưng vẫn thích được tiếng có con ngoan.

Bà Chín Chiêu găm lên:

– Mấy đối đáp với tao đó phải không hả Hiền?

– Hứ, tôi nói như vậy không phải sao, tôi thiếu má thì tôi trả lại.

Bà Chín Chiêu càng bức tức, vì bà thấy Hiền cố tình không hiểu lời bắt lỗi của bà, bà nhắc lại bằng giọng gắt gỏng:

– Tao hỏi mấy đi ngủ với thằng nào suốt đêm qua?

Hiền khùng khỉnh:

– Mặc mớ chi đến má?

Thế là bà Chín Chiêu được dịp la lối:

– Tao là mẹ mày, tao không có quyền hỏi mày sao?

– Hỏi tùy chuyện, chuyện riêng của tôi má đừng xía vô.

Bà Chín Chiêu đứng dậy, xắn xỏ:

– À con nầy quá xá rồi, mày làm điểm nhục mày nói tao không có quyền xía vô.

Hiền không vừa:

– Tôi lớn rồi, tôi có quyền của tôi, mà má lo cho tôi được gì. Tôi khôn thì sống mà dại thì ráng chịu, má cứ biết ở

nhà ngày ngày tôi lo đủ cho má, còn tôi làm gì mặc tôi...

– Tao đẻ ra mây, mây mèo mà gà đồng tao cũng phải chịu sao, mây có biết suốt từ sáng đến giờ lổ xóm xì xào về chuyện mây xách dít đi cho trai... không?

Hiền bực bội, nàng la to:

– Mặc mẹ chúng nó, má chỉ đứa nào nói láo tôi đập quần dơ vào mặt nó cho coi.

Bà Chín Chiêu làm ra bộ thiếu não, bà la trời la đất:

– Trời đất ơi mây đại dột mây biết gì đâu, mây hiền xác mây cho nó rồi nó chạy làng mây bú c.. nó trừ à, mây ngu đại, tao dạy mây điều khôn lẽ phải mây còn chửi tao.

Hiền dài miệng ra:

– Thôi bà để tôi yên, tôi cảm ơn lòng tốt của bà. Bà đừng nghe người ta nói bậy nói bạ... tôi bực mình tôi kiểm chúng nó đánh thấy mẹ hết.

Bà Chín Chiêu la lối:

– Mầy chạy tội phải không, mầy hô mầy không có đi với thằng nào phải không? Tao cho mầy đi bán hàng chợ tao đâu có cho mầy làm điểm hủ con đi ngựa?

Hiền không thể chịu đựng được thái độ của mẹ, nàng xắn xỏ bước ra:

– Tôi đi với trai đó, không việc gì tôi phải chạy tội, tôi đi với người tôi thương không ai có quyền nói tôi hết.

Bà Chín Chiêu cũng đứng dậy, vỗ ngực:

– Cái con mẹ mày đầy kinh nghiệm quá mà, đàn ông con trai không có thằng nào tử tế đàn hoàng hết xong rồi là nó xách c... chạy dài. Mày ngu tao nói cho mày biết còn làm bộ làm tàng.

– Tùy người chớ má!

Bà Chín Chiêu trợn mắt lên, cười nhạt:

– Tao khỏi nói đâu xa, tao nói ngay thằng cha mày, thằng cha mày nếu tử tế đã không bỏ tao, bỏ mày sống vất vưởng như ngày nay.

Hiền xí một tiếng:

– Má đàn hoàng không rệu chè be bét ba đầu có bỏ, má cũng quá trời quá đất mà.

Bà Chín Chiêu nhảy lên đong đong, bà khóc lóc thảm thiết, kể lể:

– Trời đất ơi, tao nuôi mây bảy lớn để mây chửi tao đó phải không? Biết vậy tao bóp mũi mây chết ngắt khi mây mới lọt lòng.

Người ta không biết từ đâu túa ra, họ bu lại trước cửa nhà Hiền. Bà Chín Chiêu được thể phân bua với mọi người, kể lể nầy nọ:

– Đó bà con coi, con tôi bắt hiếu bắt mực vậy đó. Nó đi với trai suốt đêm về, tôi chỉ khuyên nhủ nó, nó chửi lại tôi. Trời ơi, sao tôi vô phước thế nầy.

Hiền vừa tức vừa ngượng. Nhất là nàng thấy những đôi mắt của kẻ hiếu kỳ nhìn nàng kỳ dị. Bà Chín được thể làm tới:

– Tôi biết nó ngủ với thằng nào rồi, nếu thằng đó là hạng người đảng hoàng tôi còn mong còn cầu nữa. Đảng này anh em nhà chúng toàn hạng lưu manh, mèo mả gà đồng, nó thương, nó xót gì con tôi.

Lối xom bu lại xem mỗi lúc một đông, tiếng bà Chiêu chửi bới con gái quang quác, bà ta dùng đủ danh từ bẩn thỉu... cay độc nhất. Hiền không còn cãi lại nữa, nàng tấm tức khóc.

Tuyển ở nhà bên này vừa tắm xong, hăn mặc quần áo sửa soạn về trại. Hăn nghe suốt từ đầu cuộc đấu khẩu giữa hai mẹ con Hiền. Hăn thật bối rối, chuyện đó hoàn toàn có thật. Tuyển thấy mình có phần nào trách nhiệm, hăn càng xót xa cho hoàn cảnh người yêu. Khi Tuyển nghe bà Chín Chiêu nói cạnh nói khoe

đến mình, hấn trở nên bức bối. Tuyền càng đau lòng hơn khi nghe thấy tiếng khóc tím tím của Hiền.

Bà Sáu Họ cũng nghe không sót một câu, bà ngược lên nhìn con trai:

– Hôm qua mấy ngủ ở đâu?

Mặt Tuyền đỏ bừng, hấn thấy mình chẳng cần dấu giếm:

– Con ngủ với con Hiền!

Bà Sáu Họ không ngờ đứa con trai nhút nhát của mình lại dám trả lời một câu “huych toẹt” như vậy. Bà sững sờ nhìn con không chớp mắt. Thâm tâm bà nghĩ con trai mình phải chống chế một vài câu, bà sẽ hoành hoệ nó, lúc đó nó sẽ cúi gằm mặt gật đầu. Vì câu trả lời đó, bà Sáu Họ trở nên bức tức,

bà quên luôn Tuyền sắp đi, bà cần có những lời an ủi nó. Bà mím môi, bật ra một câu:

– Mấy nghe thấy gì không?

– Con nghe đủ!

– Tổ cha mầy, con mẹ Chín Chiêu đang bối con đĩ mụ nội tao lên đó.

Tuyền tự nhiên bực tức rất vô lý:

– Má mặt tôi!

Dứt lời, Tuyền bước ra cửa, bà Sáu Họ gọi giật giọng:

– Tuyền!

Nhưng không còn kịp nữa, Tuyền đã ra ngoài, rẽ đám đông để vào nhà Chín Chiêu. Tất cả mọi người đều quay nhìn Tuyền. Qua những lời chửi xiên

chửi xép vừa rồi, họ đã hiểu ai là kẻ đi với con Hiền suốt đêm hôm qua.

Nhìn thấy người yêu gục đầu vào khung cửa khóc tím tím, Tuyển vừa đau xót vừa nóng ruột. Hắn thấy rằng mình phải có nhiệm vụ cứu vãn danh dự cho nàng. Hắn cũng biết trong “giây phút” nghiêm trọng này, nếu mình nổi nóng chỉ tổ đổ thêm họa lên đầu người yêu. Hắn ôn tồn tới trước mặt bà Chín Chiêu:

– Cháu xin bác, bác đừng chửi Hiền nữa, bác bình tĩnh để cháu thưa chuyện.

Tuyển tưởng rằng bà Chín Chiêu sẽ dịu cơn nóng giận, nhưng trái lại bà ta ngó Tuyển dài miệng:

– Cám ơn, con tôi ngu dại xách... đi cho trai... không, tôi chửi mắng nó đó, tôi không muốn ai xía vô hết.

Nhìn thấy Tuyền, Hiền càng khóc to, Tuyền đau xót:

– Cháu xin bác!

– Ủa sao kỳ vậy nhẩy, tại sao mày lại cứ xía vô chuyện nhà tao hoài vậy?

Hiền chùi nước mắt, nằng gào lên:

– Anh Tuyền, anh để mặc em!

Tuyền chạy lại, toan đỡ Hiền, bà Chín Chiêu xô hấn sang một bên:

– Mầy làm cái giống gì vậy, tao cấm mầy đụng vào con tao.

Tuyền cố sức nhẫn nhịn:

– Bác không nên chửi em Hiền, lỗi cháu hết, cháu xin chịu tội.

Bà Chín Chiêu làm bộ hỏi:

– Ủa sao kỳ vậy, lỗi mấy hết là làm sao?

– Dạ lỗi cháu!

– À, à thì ra mấy quyển rũ con gái tao, mấy mang nó đi suốt đêm hôm qua.

Đám người hiếu kỳ cười ồ, Tuyển nhăn nhó:

– Dạ thưa bác, cháu nhận hết!

Thế là bà Chín Chiêu chu chéo lên:

– Bớ làng nước ơi, thằng Tuyển con nhà Sáu Họ hại đời con gái tôi.

Bà ta nhảy lên đong đong, xô đẩy Tuyên. Hiền khóc ré lên nhảy xổ ra ôm lấy Tuyên:

– Anh ơi, em nhục nhã chết mất...

Tuyên mím môi, khuyên lơn người yêu:

– Anh sẽ lạy má em, cứ để anh lo...

Bà Chín Chiêu như một con gà diên, bà ta xía xói:

– À tội bây còn ôm xà nẹo nhau, tội bây coi con già nầy không còn ra cái giống gì. Tổ cha con mẹ Sáu Họ, mây xúi con mây đi quyến rũ con tao.

Sự nhẫn nhục của Tuyên chỉ có giới hạn, nghe nói động tới mẹ, Tuyên xô Hiền ra, đứng dậy:

– Này, tôi nói cho bà biết, tôi cấm bà nói động đến mẹ tôi.

Bà Chín Chiêu xõ tóc ra, xấn xỏ:

– Tao chửi con đĩ mẹ mày không biết dạy mày đó, có giỏi mày đánh tao đi.

Bà Sáu Họ không còn chịu đựng được nữa, bà ra khỏi nhà:

– Nè con mẹ Chín Chiêu, tao nhin mày nhiều rồi nghe, mày còn lớn lối bà đánh thấy con đĩ mẹ nội mày.

Bà Chín Chiêu không vừa, quay lại vén quần, chống nạnh:

– Con mẹ nội bây, tao mong mày ra miệng đây, tao xé xác mày cho coi.

Hai người đàn bà lăn xả vào nhau.

Tuyển vội nhảy vào giữa can. Bà Chín Chiêu choe choé chửi, la lối:

– Bớ mã tà, mẹ con nhà Sáu Họ đánh tôi.

Bà Sáu Họ không đánh được bà Chín Chiêu cái nào nhưng vẫn la lối:

– Con mẹ say, tao xé tan xác mày ra coi!

Hiền cũng nhảy vào cuộc nàng vừa la vừa khóc:

– Anh Tuyển, làm sao anh Tuyển?

Tuyển không còn biết làm sao, hấn gỡ được bà già nẩy ra thì bà già kia lại nhào tới. Tuyển vội ôm lấy bà Chín Chiêu đẩy ra, Hiền chạy đến giữ bà Sáu Họ.

Vừa lúc đó chị Hai Đoan, chị dâu Tuyền từ chợ về nghe lối xóm nói mẹ và bà Chín Chiêu đánh lộn, nàng ba chân bốn cẳng rẽ đám đông nhảy xổ vào, nàng không cần biết nết gì, nàng thấy Hiền đang co kéo mẹ mình liền la lên:

– A con đỡ Hiền. Mấy đánh mẹ tao?

Nàng tóm liền tóc Hiền gặt kéo ra, dúoi xuống đất. Hai người con gái ngã lăn cù ra đất, lấm lem khắp người. Chị Hai Đoan vừa đánh vừa chửi bới. Tuyền la lên:

– Không phải chị Hai ơi!

Bà Chín Chiêu bị Tuyền ôm cứng, vùng vẫy chửi bới:

– Bớ bà con, ba mẹ con nhà Sáu Họ ăn hiếp mẹ con tôi.

Mấy bà xồn xồn lổi xóm nhẩy vào can, gỡ những người đánh lộn ra, chị Hai Đoan khỏe đê được Hiền xuống dưới, chị ta túm vạt áo Hiền xé toạt. Chị ta cũng bị Hiền xé lại, chị càng nổi nóng, chị xé luôn chiếc quần Mỹ A của Hiền. Khi lổi xóm gỡ được chị Hai Đoan ra, thì Hiền trần như nhộng với những mảnh vải tơ tả, tóc tai xổ tung mặt mày bầm tím.

Hiền bị đau quên cả xấu hổ, nàng vừa vắn tóc vừa chửi bới. Tuyên vội cởi ngay chiếc áo của mình khoác lên người Hiền:

– Anh van em, em vô nhà giùm!

Tuyên đau xót, hấn nghĩ thật nhanh đến hậu quả tai hại sau cuộc đánh lộn này. Hấn bực bội nói với chị:

– Tại sao chị lại đánh Hiền?

Chị Hai Đoan thuộc về loại gái có sừng có sỏ ở khu Cầu Muối này. Chị ta găm lên:

– A thằng khốn nạn, mày về phe mẹ con Chín Chiêu phải không?

Nhìn thân hình trầy trụa của Hiền, Tuyển đau xót. Thân hình đó mới đêm qua mình còn ôm ấp trong tay. Thôi thế là không còn gì nữa. Không còn gì để hàn gắn. Những thằng con trai hiếu kỳ đứng lố nhố, chúng lấy làm khoái chí phê bình, bàn tán đều giả.

Bà Chín Chiêu lăn lộn dưới đất gào khóc:

– Con gái tôi ngu dại, xách... đi cho chúng... bây giờ chúng chạy làng. Bớ bà con...

Tuyển phải vất vả lắm mới đẩy được Hiền vào nhà. Hiền gào thét chửi bới, nằng cào cào Tuyển. Tuyển nhịn đau chịu đựng, mặt hấn sứt sẹo vì móng tay của Hiền:

– Anh xin em.

Hiền vẫn gào khóc:

– Mẹ con anh đánh tôi, anh về phe họ?

– Anh xin em, chuyện lỡ ra vậy anh đâu muốn!

Hiền xô Tuyển ra:

– Anh đi đi! Tôi không muốn thấy mặt anh!

Tuyển bị người yêu đẩy ra khỏi nhà, đóng ập cửa lại, nàng ném theo cái áo

của Tuyền. Bà Sáu Họ và chị Hai Đoan đã được người lối xóm đưa về nhà, mỗi người khuyên một câu. Có kẻ còn lấy làm hỉ hả:

– Chị đánh như vậy thiệt mát lòng mát dạ, con mụ Chín Chiêu là con chó điên, người ta không thèm nói đến nó cứ tưởng bánh ai cũng chửi được.

Tuyền đứng lặng người, hấn bực bội:

– Má với chị thiệt kỳ cục!

Chị Hai Đoan mồm năm miệng mười:

– Mấy còn binh vực nhà Chín Chiêu phải không? Không có tao về chắc mấy để cho mẹ con nhà nó đánh chết má luôn.

Bà Sáu Họ dài miệng ra:

– Thôi mấy nói làm chi, thằng này mờ mắt vì gái rồi.

Một vài kẻ hiếu kỳ tò mò:

– Tôi nghe nói mẹ con Chín Chiêu tính đồ thừa gì cho cậu Tuyển?

Bà Sáu Họ vẫn còn bực tức:

– Có thằng này ngu dại, nó đi chán với thằng nọ đến thằng kia, bây giờ về gặp thằng Tuyển nhà tôi, thằng này tưởng được....

Tuyển ngắt lời:

– Thôi má ơi, con không muốn nghe nữa!

– Mấy muốn lấy nó thì đừng nhìn mặt tao, còn nếu mấy là con tao, sau

này mấy còn có “chức phận” mấy rước nó về làm vợ để nó ngồi lên đầu tao hả?

Bà Chín Chiêu ở ngoài sa sả chửi:

– Tao có thừa con gái cũng không gả bán cho quân lính tráng. Nó không làm được bà nọ bà kia cũng vợ thầy chú!

Tuyển không còn biết nói sao, hấn quá chán nản lẫn thất vọng. Hấn ra khỏi nhà không buồn từ giã mẹ và chị. Vừa ra đến đầu xóm thì gặp Hai Dậu đi về, anh ta nắm lấy vai Tuyển:

– Ở nhà có chuyện gì đó mây?

Tuyển lắc đầu:

– Muốn biết anh vô mà coi!

Mấy đứa nhỏ biết chuyện nhanh nhẩu:

– Văn hát rồi anh, chị Hai Đoan và má anh đánh mẹ con Chín Chiêu từng bừng hoa lá...

Chúng kể lại không sót một chi tiết, đôi khi còn thêm thắt vào cho gay cấn hơn.

Hai Dậu nhìn vẻ ủ rũ của em, thân mật khoác vai em:

– Tại sao mày lại để cho vụ đó xảy ra?

Tuyển buồn bã:

– Tôi làm sao được, thiệt khổ vì mấy bà già...

Tuyển theo anh ra ngoài chợ. Hai Dậu kiếm một quán cà phê dắt em vào:

– Hãy còn sớm, mày theo tao vào đây uống cà phê đã.

Ngồi trong quán cà phê, Tuyền không buồn nói năng gì hết. Hấn cúi gằm mặt, Hai Dậu mời gì Tuyền cũng không ăn, hấn chỉ uống một ly cà phê nhỏ. Hình ảnh của Hiền lúc này lẫn quẩn trong đầu Tuyền hơn bao giờ hết. Hấn thấy hoàn cảnh của mình lúc này cay đắng làm sao. Tuyền không thể nhẫn nhịn được nữa:

- Biết vậy tôi đi luôn!
- Mấy nói sao?
- Biết vậy tôi đi luôn, về tới nhà nhìn cảnh này tôi không chịu nổi.

Hai Dậu an ủi em:

- Mấy đừng buồn, còn hàn gắp được mà!

– Hàn gấn cái con mẹ gì, tôi chán đời lắm rồi!

– Tao cho rằng tại con mẹ Chín Chiêu hết!

– Tại... hừ tại tất cả chẳng riêng gì ai, nếu má thông cảm cho tôi, chị Hai hiểu thế kệt của tôi đâu có làm tùm lum tà la ra như vậy. Mấy người đó có thương xót tôi đâu.

Hai Dậu không còn biết an ủi em ra sao. Hấn nhún vai:

– Đời mà mây!

Tuyển thấy anh cũng chẳng giải quyết được mình, hấn bực bội văng tục:

– Đời là cái con c... gì.

Hai Dậu thương em, hấn không biết phải dùng lời lẽ gì để xoa dịu nỗi khổ tâm của em. Hấn an ủi:

– Mày đừng buồn, cố gắng học đi, khi mày ra trường với cấp bậc trung sĩ thiếu gì con mết mày!

– Cấp bậc mà làm mẹ gì, tôi không thương con nào hết ngoài con Hiền.

Hai Dậu cười nhạt:

– Mày cứ nói vậy, thời gian rồi phơi pha đi....

Tuyển lắc đầu, hấn rút một điều thuốc lá của anh gắn lên môi. Lần đầu tiên hấn hút thuốc. Hai Dậu bật lửa mời thuốc cho em. Hấn làm như mới tìm được một giải pháp quên sầu cho em:

– Ủa, mấy nên tập hút thuốc, uống rượu nếu cần thì đi chơi điếm, cuộc đời đỡ tê tái...

Tuyển lặng lẽ hút thuốc. Hắn không dám ngậm khói thuốc trong miệng lâu. Hắn nhả ra vội vàng, mắt hấp ha hấp háy. Hai Dậu nhìn em thấy tức cười, nhưng hắn cố nén. Hắn biết em đang buồn. Nó cần một sự an ủi bất cứ từ đâu đến.

Ngồi ở quán cà phê này, Tuyển có thể nhìn thấy khu bờ sông, những căn nhà lá xiêu vẹo, những ghe thương hồ đậu san sát trên con kinh nước đen ngòm. Mặt trời đang xuống, mặt nước óng ánh như mạ vàng. Ánh nắng chiều chênh chếch trên mặt bàn hai anh em Tuyển. Tuyển đứng dậy:

– Tôi đi đây anh!

Hai Dậu đứng dậy:

– Ừa mây đi (hắn đưa luôn bao thuốc lá cho em) – Cầm lấy mà hút.

Tuyển không nói không rằng, dứt luôn gói thuốc vào túi. Hai Dậu an ủi em câu chót:

– Mây cứ yên chí, ở nhà tao sẽ tìm cách hàn gắn cho mây.

Tuyển chỉ cười nhạt rồi đi ra. Vừa tới cửa quán, Tuyển gặp cô em gái út của mình. Hắn vuốt tóc em:

– Mây ở nhà ngoan nghe Út!

Út đã mười lăm tuổi nhưng nó cộc người nên trông chỉ bằng một đứa trẻ mười ba. Con Út hỏi:

- Bao giờ anh lại về?
- Chưa biết!
- Về nhớ mua quà cho em nhé!

Tự nhiên Tuyền thấy mũi lòng, hần quay đi, gật đầu:

- Anh nhớ!

Tuyền lăm lúi đi, bóng hần đổ xiêu xiêu trên mặt đường đầy rác rưởi. Con đường đó Tuyền và người yêu đã đi qua đêm hôm qua, sáng hôm nay. Và từ bao nhiêu năm trước. Những kỷ niệm đó dễ gì mỗi lúc đã quên ngay.

Tuyền thở dài, hần lại nghĩ đến người yêu. Bây giờ nàng ra sao? Nàng đang nghĩ gì? Nàng còn nhớ những điều nàng đã ao ước đêm qua không? Tự nhiên thấy mũi mình cay cay. Hần cúi gầm mặt.

Tuyển về đến trại vừa lúc trời nhá nhem tối. Hắn vào văn phòng trả phép rồi ra bãi đá banh ngồi. Hướng tây ráng hồng còn như cố sức vớt vát lại ngày tà. Từ khu nhà Tâm lý chiến, chiếc máy phóng thanh văng vẳng phát ra điệu hò Huế buồn rười rượi. Tuyển nhìn thấy trên những bức tường trắng hàng chục khẩu hiệu: “Thao trường đổ mồ hôi, chiến trường bớt đổ máu”.

Những khẩu hiệu đó quá quen thuộc với Tuyển. Như hình ảnh những người lính khiêng giường sắt, ở trên có một người bạn đồng đội nằm. Chiều chiều Tuyển vẫn thường thấy họ khiêng về phía bệnh xá. Tuyển cũng như các bạn ở trong trạng thái phập phồng lo sợ, không biết ngày nào mình sẽ nằm trên chiếc giường sắt kia vì chứng bệnh đau màng óc đột nhiên quật ngã. Tất cả sự gắng gượng trời dậy trong con

người nhỏ bé. Những cái chết thật vô lý chỉ vì tranh nhau một miếng thịt nạc. Một nhát lưỡi lê có thể đâm xuyên qua lồng ngực chỉ vì một sự thù hằn nhỏ mọn.

Buổi chiều đã tắt, khắp khu trại đã lên đèn. Trên con đường cạnh bãi đá banh dẫn ra cầu lạc bộ, từng tốp lính quân dịch vừa đi vừa nói cười. Họ kể cho nhau nghe những chuyện xảy ra trong 24 giờ nghỉ phép.

Tuyển thật cô đơn, hắn ngồi bó gối nhìn về hướng Saigon, ánh điện từ hướng đó làm sáng một góc trời. Tuyển thở dài, hắn đứng dậy lui thủi đi. Hắn cũng không biết mình sẽ đi đâu. Hình ảnh rã rượi của người yêu hiện ra, Tuyển chép miệng, bỗng nhiên cười nhạt... Hắn lẩm bẩm:

– Không còn gì hết.

Bổng Tuyển nghe tiếng reo:

– À thằng Tuyển đây rồi!

Vừa quay đầu lại, Tuyển gặp ngay Thạch và Hợp. Hai người bạn chạy đến ôm chầm lấy Tuyển hỏi thăm rồi rít:

– Tao tưởng mày bị quân cảnh tóm rồi chứ, chạy thoát à?

Tuyển gật đầu. Thạch và Hợp tranh nhau kể chuyện mình:

– Lúc đó tao chạy thực mạng tao vẫn nghe tiếng chân bịch bịch chạy theo, tao ngỡ là mây, quay lại hóa thằng Hợp, hai đứa tao đi tìm mây quá xá, chỉ còn biết vái Trời cho mây khỏi bị bắt...

Thạch và Hợp kéo Tuyển đi:

– Mây trốn ở đâu?

– Không trốn đâu hết, tao về nhà...

– Tối thứ bảy và ngày chủ nhật mà có mây đi chơi với tụi tao thì vui biết mấy. Đm. tao rửa hận được cho cả tụi mình rồi.

Tuyển không buồn hỏi han gì các bạn, hấn lăm lủi đi, nghe bạn kể chuyện một cách lơ đãng. Thanh nhú mắt nhìn vào mặt bạn:

– Mây làm sao mà mặt như đĩa đám vậy Tuyển?

Tuyển lắc đầu:

– Chẳng sao hết!

Hợp kéo Tuyển:

– Mình ra câu lạc bộ nhậu một phen, bà bỏ vừa “thân tặng” tao hai xấp.

Không chờ cho Tuyền đồng ý, Thanh và Hợp lôi hẩn tuần tuột:

– Mày phải báo cáo cho tụi tao hay trong 24 giờ phép mày làm gì ở Saigon?

– Chắc mày có điều gì giấu tụi tao.

Buổi tối chủ nhật, câu lạc bộ đông khách, phải khó khăn lắm ba người mới tìm được một bàn trống. Thanh hất hàm hỏi hai bạn:

– Uống gì?

Hợp trả lời:

– La-ve (hẩn nhìn Tuyền). Còn vị trung sĩ nhi đồng này cho uống nước ngọt.

Tuyền chợt nghĩ đến lời nói của anh mình “Mày nên tập hút thuốc,

uống rượu nếu cần thì đi chơi điếm, cuộc đời đỡ tẻ tái....”, Tuyển mỉm cười:

– Không, tao uống la-ve với tụi bây.

Thanh và Hợp mở mắt tròn xoe nhìn Tuyển:

– Ghê nhỉ, mới xa mấy có hai mươi bốn tiếng đã tiến bộ thế sao?

Tuyển vui lây cái vui của hai bạn:

– Đời mà mây!

Hợp đứng dậy ra quầy hàng, xĩa tiền ra lấy ba chai bia, và ba chiếc ly bằng sành. Vừa đặt ly xuống bàn, Hợp đã chửi thề:

– Đm. cầm tới chiếc ly sành là đời tao thấy sầu rồi, bọn nhà thầu câu lạc bộ chó đẻ coi lính tráng bằng nửa con mắt.

Thanh rót rượu ra ly móc túi lấy một xấp tiền ra đếm, hắn đặt lên bàn:

– Ba trăm cái là hết nước!

– Được, tụi bây có quyền đập hết, tao đền cho... Tao có tới năm ghim lặn.

Thanh và Hợp uống rượu, chúng bắt đầu bốc, chúng chửi thề:

– Đm. bọn nhà thầu coi mình như con chó, mình ăn uống mất tiền mà chúng khinh khi mình.

Hợp cười nhạt:

– Chỉ sĩ quan mới được uống ly bằng thủy tinh. Đã thế tao đập hết, tao phá tanh banh cái câu lạc bộ này rồi xin ông bỏ ký cho một cái “sếch”.

Tuyển nâng ly lên uống, hấn nhả mặt vì không quen uống rượu. Thanh và Hợp khuyến khích:

– Cố lên, mấy thấy tụi tao mỗi thằng hết một chai rồi không?

Tuyển gắng gượng, chất bia đắng chảy vào miệng hấn chui qua cuống họng một cách khó khăn. Tiếng các bạn khuyến khích:

– Cố lên, cố lên, nuốt ực, rồi, vậy đó!

Tự nhiên Tuyển hăng hái một cách lạ thường... bất quá thì như uống thuốc bắc. Hấn cố giữ không để cho chất rượu đắng chi phối. Hấn nuốt ừng ực, đặt úp chiếc ly xuống bàn trong tiếng hoan hô của các bạn. Hơi thở Tuyển bỗng trở nên nặng nhọc, và bụng cồn lên, mặt

nóng bừng. Hấn nghe mơ hồ có tiếng hỏi:

– Uống nữa không?

Tuyển hăng hái gật đầu:

– Uống nữa chứ!

Tuyển cũng chẳng hiểu tại sao mình lại gật đầu. Thanh giờ cao chiếc ly sành lên:

– Mừng thằng Tuyển biết uống rượu, mình đập ly chơi!

Nói xong hấn đập chiếc ly đến chát xuống gạch, Hợp đập theo rồi hấn lại ấn chiếc ly vào tay Tuyển:

– Đập đi mây!

Con mụ chủ câu lạc bộ vội chạy ra:

– Các người tính phá quán đó phải không?

Thanh nhăn răng cười:

– Lính sức mấy mà phá, buồn buồn đập chơi rồi... đèn!

Mụ chủ câu lạc bộ hầm hăm:

– Hai chục đồng một cái, muốn đập thì bỏ tiền ra!

Tuyển móc túi lấy tiền:

– Mới đập ba cái, vị chi là sáu chục, đây một bò, khỏi thối lại cho qua bốn choạc. Cho xin ba chai nữa và ba cái ly khác.

Con mẹ chủ câu lạc bộ giật phắt lấy tiền quay đi.

Thanh nhìn thấy hai chiếc ly không

ở bàn bên cạnh, với tay sang chụp lấy:

– Khởi thối lại, đập nốt hai chiếc này cho chặn một bò.

Dứt lời hắt tung lên cao, hai chiếc ly rơi xuống vỡ tan tành. Bọn lính ăn nhậu thấy vui cười vang. Phút chốc câu lạc bộ náo loạn, Thanh đứng trên bàn hô:

– Bao nhiêu ly sành đập hết, anh em cứ tự do, thẳng này lãnh đủ. Bảo đảm! Bảo đảm bảy mươi phần dầu.

Lúc này Tuyên không còn thiết gì, hắt nhìn đám lính đập phá bằng con mắt thản nhiên. Hắt gục đầu xuống bàn, tự nhiên hắt thấy buồn ghê gớm. Nỗi buồn ray rứt trong lòng hắt. Hình ảnh rã rượi của Hiền hồi chiều lại hiện ra trong đầu hắt. Ô, nước mắt nàng.

Tuyển thấy đau nhói trong lòng. Bỗng nhiên hắn thốt ra tiếng gọi:

– Hiền ơi!

Hắn bật khóc, hắn gào lên như một kẻ điên, hắn đứng bật dậy, hắn đập tung cái bàn, xô cái ghế. Tiếng ly, chai vỡ loảng xoảng, tiếng la hét. Tuyển vẫn gào lên, gọi tên người yêu. Hơi men đã ngấm, hắn đập phá từng bưng, không còn một ai ngăn chặn được.

Bỗng có tiếng còi tu huyết ré lên. Tiếng người la:

– Chạy tụi bây ơi, an ninh!

Tuyển nghe thấy, tiếng chân chạy rầm rập quanh mình. Bỗng hắn cười sảng sặc. Tuyển ngã chúi xuống, hắn không biết những cái đấm cái đập từ

đầu tười lên người hần như mưa bắc.
Hần gục hần rồi không còn biết ai...

Khi Tuyền tỉnh dậy, hần thấy khắp người mình lạnh toát, hần sờ tay sang bên cạnh. Đất ẩm. Hần mở bừng mắt, hần nhìn thấy một khoảng sáng tròn trên đầu. Hần đứng dậy, nhưng lại ngã ngối bệt xuống ngay, ôm đầu nhăn nhó. Khoảng trống phía trên được rào lại bằng những sợi dây thép gai giăng mắt cáo. Hần nhận ra mình đang bị nhốt ở một chiếc hầm nông, chỉ ngối, chứ không đứng được thẳng người.

Tuyền ôm đầu, lẩm bẩm:

– Mình đã làm gì?

Tuyền hồi tưởng lại những sự việc đã xảy ra, nhớ lại lần lần:

– Mình thật bậy!

Tuyển bình tĩnh trở lại. Hắn thở dài, gối đầu trên cánh tay. Sự hành hạ thể xác này làm Tuyển quên đi phần đón đau nội tâm.

Tuyển ngửi thấy mùi đất ẩm lẩn trong mùi cỏ tươi, hình như có cả mùi nấm đại đầu đó, Tuyển nghe thấy tiếng dế kêu ti tỉ ngay gần chỗ mình nằm. Hơi đất lạnh thấm vào người làm hắn run lên, hắn kéo cao cổ áo.

Trong hoàn cảnh này, tự nhiên Tuyển thấy tâm hồn mình bình thản lạ thường. Hắn mở to mắt nhìn vào khoảng trống độc nhất trên đầu. Sau hàng dây kẽm gai thưa là bầu trời đêm bàng bạc. Hình như trăng vừa mọc làm những áng mây sáng lên, thấp thoáng

một vài vì sao nhấp nháy. Đám mây di chuyển che lấp các vì sao, bầu trời tối lại.

Tuyển nghe tiếng hô của lính canh, tiếng chân di chuyển từ xa vắng lại. Tuyển lẩm bẩm:

– Đúng rồi, mình bị giam vào “chuồng cọp”.

Hình phạt này Tuyển thường nghe các bạn đồng ngũ nói đến. Hình phạt ghê gớm nhất cho những tên lính bất trị. Tuyển mỉm cười, vậy mà mình lại nằm đây. Mình là thằng lính ba gai, nguy hiểm. Rồi chuyện gì sẽ xảy đến cho mình khi trời sáng?

Tuyển suy nghĩ miên man, hẳn không ngờ chỉ vì một chút rượu đã đưa hẳn đến hậu quả tai hại như bây giờ.

Tuyển không thể bình thản như lúc mới tỉnh dậy được nữa, mình đã phá quán, mình có thể ra tòa, hoặc đi trại trừng giới. .

Càng suy nghĩ Tuyển càng thêm lo lắng, một hy vọng mỏng manh lóe sáng trong đầu Tuyển: Mình sẽ xin lỗi, chịu bồi thường bằng cách trừ lương. Có thể tội trạng của Tuyển xảy ra trong lúc này xếp thông cảm phần nào. Tuyển cay đắng chép miệng: Mình chỉ gặp toàn tai họa.

Tuyển tự an ủi mình bằng câu nói cũ kỹ buông xuôi:

– Việc gì đến sẽ phải đến!

Có những con bọ, Tuyển không biết là con gì đang bò trong áo mình. Tuyển vội cởi ra rũ, chiếc hăm chật hẹp

làm Tuyền khó xoay trở. Người Tuyền mỗi rời rã, hẳn muốn nằm thẳng người mà không tài nào nằm nổi. Hẳn muốn đứng dậy vươn vai cũng không được. Xương sống Tuyền luôn luôn bị uốn cong theo chiều cái hăm.

Tuyền sờ tay lên những sợi dây kềm gai, chất kim khí lạnh giá và ướt, sương đêm xuống nhiều. Tiếng dế kêu ran ran khắp nơi. Tuyền thấy bầu trời hình như tối lại, hẳn không còn nhìn thấy những vì sao. Hẳn đôi thế nằm kéo cao cổ áo, dẫu đầu vào ngực. Tuyền nhắm mắt lại, hẳn tự biết trong giây phút ngặt nghèo này mình phải giữ gìn sức khỏe. Và Tuyền thiếp đi lúc nào không hay. Cơn mệt mỏi làm Tuyền thiếp đi, những cơn bọ tự do bò vào hẳn.

Tuyển choàng thức giấc khi nghe gió rít mạnh. Hình như nột trận bão đang kéo đến. Bầu trời tối đen như mực. Trận gió dịu dần, mưa ập xuống, Tuyển cuống lên, hấn loay hoay trong cái hầm nhỏ, hấn đưa hai tay lên đẩy những sợi dây kẽm giăng trên miệng hố. Nhưng vô ích.

Mưa ào ạt, xối xả dội trên đầu trên cổ Tuyển. Người Tuyển ướt đẫm, lạnh run. Nước bắt đầu lỏng bóng dưới đáy hầm. Tuyển lo lắng, nó mà ngập thì mình chết đuối. Tuyển vội vã vục tay hứng nước hất lên hố. Hấn ngưng tay, sao mình có thể ngu vậy được. Không cứ nước từ trên trời rơi xuống, mà hình như nước từ khắp nơi dồn chảy ồ ồ xuống miệng hầm, mực nước mỗi lúc một dâng cao.

Nước đã ngập tới thắt lưng Tuyền, hẳn không còn ngồi được nữa. Hẳn phải quì lên. Mực nước vẫn tiếp tục dâng đến ngực rồi đến cổ Tuyền. Tuyền nghĩ rất nhanh, không lẽ người ta cố tình giết mình bằng cách này?

Đầu Tuyền đã đụng tới lưới sắt như một ngọn đèn sắp tắt bùng lên trong phút chót, Tuyền vùng vẫy gào lên:

– Cứu tôi với!

Tiếng kêu cứu của Tuyền lẫn trong gió mưa. Nước đã ngập lên đến cổ hẳn, chỉ còn một gang nữa vừa vịn Tuyền chết ngộp. Tuyền nghe tiếng nước chảy ô ô, tiếng mưa rơi xối xả, tiếng của thân thể mình quẫy lộn.

Hắn hy vọng trong tuyệt vọng, hẳn gắng gượng kêu cứu to hơn lần nữa.

Hắn hả miệng ra, nước tràn luôn vào miệng, chỉ còn một nửa mặt của Tuyền ở trên mặt nước, hai bàn tay run rẩy của Tuyền bấu lấy lưới dây kềm gai. Nước vẫn cứ tiếp tục dâng cao, Tuyền sắc sụa, hắn cố sức ngoi lên để thở.

Hai bàn tay lính quính bấu lấy hai sợi dây thép gai vệt ra hai bên. Những đầu nhọn của sợi dây thép đâm vào tay Tuyền đến sứt thịt. Trong giây phút ngặt nghèo, Tuyền cố nhin đau gắng hết sức vệt qua bên để lấy một lỗ hổng. Thình thoảng Tuyền lại sắc nước. Hắn húc đầu lên, những mũi nhọn đâm vào đầu Tuyền đau điếng người.

Tuyền mím môi dứt hai cánh tay qua mắt lưới, cố sức vệt mạnh để làm một lỗ hổng. Thừa cơ hội sợi dây căng ra, Tuyền dứt đầu qua, hắn rút hai tay

ra. Hai sợi dây bật lại như cũ như một gọng kìm đẩy răng cửa vào cổ Tuyền. Tuyền thấy bị mắc nghẹn ở đó, những gai sắt nhay vào cổ Tuyền đau điếng lại thêm nước thấm vào các vết thương đang chảy máu ở tay và cổ. Tuyền rên nhỏ:

– Trời ơi!

Mưa mỗi lúc một lớn. Tuyền nhìn thấy nước mênh mông. Mình không liều lĩnh thì chết ngộp rồi. Những giọt nước to quất vun vút vào khuôn mặt bị dây kẽm gai cào xước rát rạt. Trong đời Tuyền khổ sở đã nhiều, vậy mà hắn chưa bao giờ thấy khổ sở nhục nhã như lúc này. Hắn gào lên thảm thiết như một con thú tuyệt vọng. Những tiếng gào đó như trút theo ra những nhục nhã tủi hờn. Cho tới khi hắn bật khóc,

hắn nức nở, nước mắt, nước mưa và máu nhoè nhoẹt trên mặt hắn. Niềm thống khổ dịu dần. Tuyển bình tĩnh trở lại, ý tưởng hủy hoại thân thể mình tan dần. Tuyển mím chặt môi:

– Mình không thể chết nhục nhã như một con chó khốn nạn. ‘

Tuyển cắn răng chịu đựng những vết thương xót như xát muối trên mặt trên cổ mình. Tuyển nghĩ bụng nếu trời sáng mình sẽ nhìn thấy máu mình hòa trong nước.

Tuyển gắng gượng lần tay cởi nút áo, hắn cử động thật nhẹ nhàng để đỡ đau, hắn cởi được chiếc áo, nhẹ nhàng nâng dây thép gai ra, quấn chiếc áo quanh cổ, độn lên những chiếc gai sắt để khỏi nhảy vào mình.

Chiếc đầu của Tuyền như bị đóng gông, trợn thân thể hắc ngăm dưới nước lạnh giá. Hắc nhắm mắt lại để giữ sức khoẻ. Và lúc này hắc trở nên lì lợm, lì lợm đáng sợ của một con người vốn dĩ hiền lành.

Trời sáng rõ dần, anh binh nhất đứng ở trong điểm canh nhìn ra ngoài trời còn rỉ rả mưa, anh ta chợt thấy kẻ đang bị giam cầm ngoài chuồng cọp:

– Chết cha, hình như có người bị giam ngoài chuồng cọp.

Người trung sĩ giữ nhiệm vụ coi tù ngồi bật dậy:

– Ủa, tao quên, chắc nước ngập chết nó rồi, mấy ra coi thử xem sao?

Anh chàng binh nhất ù té chạy ra

phía chuồng cạp. Hấn nhìn thấy chiếc đầu của Tuyền thò lên khỏi tấm lưới dây kẽm gai. Mặt mũi đầy những vết xước dài, tuy không còn chảy máu nữa nhưng vẫn hở ra, trắng phếch như bị vết dao chém. Đôi mắt Tuyền nhắm nghiền.

Gã binh nhất tưởng Tuyền đã chết, lên tiếng:

– Ê... Chú mày làm gì đó?

Tuyền mở mắt, đôi mắt mệt mỏi đỏ ngầu. Hấn mỉm cười, bấu môi, phun một bãi nước bọt:

– Ở tù!

– Ủa, mày chưa chết à?

Tuyền bình tĩnh đến lì lợm:

– Sức mấy mà chết nổi.

Gã binh nhất bối rồi, hấn nhìn nước ngập tới miệng hố, hỏi:

– Nước ngập như vậy mây ở hoài dưới đó chịu gì nổi?

Chiếc đầu ngọ ngoạy, đôi môi héo hắt bỗng nhếch lên, một tiếng cười ngắn:

– Đi chơi chỗ khác mây!

Gã binh nhất trợn mắt nhìn Tuyển:

– Mây ba gai? Mây ngu như con bò...

Tự nhiên Tuyển trở nên ngang bướng:

– Tao biểu mây đi chỗ khác!

– Mấy muốn ở dưới hố đó hoài?

Tuyển bực mình hét to:

– Cút đi! Đm. mấy!

Gã binh nhất tức hộc máu, không lẽ gã lại đập cho Tuyển một cái, gã đá nước vào mặt Tuyển:

– Mấy biết tay tao!

Gã quay lưng đi. Tuyển cười ha hả, chưa bao giờ hắn cười to như vậy.

Gã binh nhất vào văn phòng, người trung sĩ hỏi:

– Nó có sao không mấy?

– Đm. thằng đó ba gai can không nổi xếp!

– Nó không làm sao chứ?

– Sét đánh nó suốt đêm qua mà đầu có hề hấn gì. Nó còn chửi tôi nữa xếp!

– Chửi mây?

– Dạ, chửi luôn cả xếp, nó biểu thả ra nó đâm chết mẹ hết.

Người trung sĩ chặc chặc lưỡi:

– Đm. lính gì đầu mà ba gai quá trời vậy, ủa nó có chửi tao nữa sao?

– Dạ có, nó chửi quá trời!

– Cha, tao đi lính gần hai chục năm chưa gặp thằng nào trật búa như vậy, mà nó chửi tao sao?

Gã binh nhất “thoọc” luôn:

– Đ. vợ trung sĩ, nó chửi vậy đó!

Gã trung sĩ nhảy nhồm lên:

– Đm. mầy trát tao, tao nhốt mầy.

Gã binh nhất mồm năm niếng
mười:

– Em học lại lời nó mà trung sĩ,
trung sĩ bắt em học lại chớ em đâu có
dám trát trung sĩ, không tin trung sĩ
ra coi, nó chửi em, em chỉ có nước de
luôn.

Gã trung sĩ dấm tay xuống ghế vải,
lắm bắm chửi.

Gã binh nhất hỏi tới:

– Em tha nó nghe, tội nghiệp nó...

Gã trung sĩ quắc mắt lên:

– Tha sao được, mặc ông cố nội nó,
nhà binh phải có kỷ luật. Tao không trị
nổi thằng nầy tao cời lon trả lại cụ Ngô

liền. Đm. nhiều thằng có sừng xanh sừng đỏ thấy tao còn lên kinh phong nữa là thằng này.

Gã binh nhất ra về xót xa:

– Nó chết mất trung sĩ.

Gã trung sĩ gất lên:

– Kệ cha nó, cái miệng mày còn lép nhép tao nhốt mày luôn.

Sau trận mưa đêm, bầu trời trở nên trong sáng, nước trong hầm rút dần. Tuyển vạch dây kẽm gai ra chui đầu xuống, hấn ngã ngời bệt xuống vũng nước lồm bồm. Hấn mệt mỏi không thể tưởng tượng nổi. Suốt một đêm đứng câu cổ trên dây thép gai khiến khắp người hấn hầu như tê liệt, những vết xước trên mặt trên cổ Tuyển bị nhiễm

độc bắt đầu sưng tấy làm hấn nhức nhối khó chịu. Hấn sờ tay lên những vết thương rên khế.

Nước bắt đầu bốc hơi nóng và hơi đất ẩm mốc xông lên. Tuyền chép miệng, miệng hấn vẫn khát khô. Hấn cúi nhìn vũng nước pha đất vàng. Tự nhiên Tuyền có ý tưởng muốn đẩy đọa mình. Hấn vực mặt ngay xuống vũng nước uống ừng ực. Uống đã đời, Tuyền ngẩng lên:

– Có chết chóc gì đâu!

Hấn mỉm cười vu vơ, mình hãy thử xem sự tận cùng của khổ cực tới đâu. Mót đá, Tuyền đá liên một bãi. Sau một đêm bị đày ải, Tuyền trở nên lì lợm. Hấn thấy tất cả mọi sự xảy ra trên đời này không nghĩa lý gì. Kể cả

hình bóng của Hiền. Tuyền như một kẻ được giải thoát, tâm hồn hẫ hẫ trở nên bình thản. Chửi thề một câu rồi quên hết mọi chuyện.

Buổi trưa gã binh nhất mang một gà-mên cơm ra chuồng cạp. Hẫ ngó xuống bằng cái nhìn của kẻ đặc chí:

– Sao mày hết ba gai chưa?

Tuyền ngẩng mặt lên, văng tục một câu. Gã binh nhất bực mình hất luôn gà-mên cơm xuống hố nước. Tuyền bỗng cười khanh khách. Hẫ vớt cơm đút vào miệng nhai ngon lành. Gã binh nhất trố mắt ra nhìn, hẫ kinh ngạc vì sự lì lợm của tên tù quân này. Tuyền ăn hết không chừa lại một thứ gì trong phần cơm. Hẫ lại uống nước ồng ọc.

Gã binh nhất coi tù rơi từ ngục

nhiên nầy sang ngạc nhiên khác. Hắn trở nên lo lắng, hắn nghĩ bụng thằng nầy liều rồi. Nếu Tuyển làm sao hắn cũng chịu phần nào trách nhiệm. Hắn muốn tìm một lối thoát phải chăng cho gã tù quân trời đánh nầy. Nhưng gã binh nhất vẫn giữ vẻ hách dịch:

– Mày muốn được tha không?

– Ai tha?

– Tao sẽ báo cáo với cấp trên tha cho mày!

– Đẹp đi!

– Mày không muốn được tha sao?

– Không!

Quả thật tên tù quân nầy cứng đầu như đá. Gã binh nhất trở nên hòa hoãn:

– Mấy ở dưới này bịnh chết à!

– Chết bỏ, đ...sợ!

Gã binh nhất hết đường, hấn không còn biết nói gì hơn với tên tù quân trời đánh thánh đâm này. Nhưng hấn vẫn hù:

– Ở dưới đó hoài chết đó mấy.

Tuyển chỉ cười nhạt. Gã binh nhất bỏ đi. Vừa tới văn phòng hấn lại nói với gã trung sĩ:

– Trung sĩ tính sao với thằng cha “queo qui lác” bị nhốt ở chuồng cọp?

– Tính gì?

– Có thả nó không?

– Sức mấy mà thả.

– Em ngán quá, nó làm reo, nó chết mình cũng mệt...

– Kệ cha nó. Lính đâu có vụ làm reo, cho nó chết luôn.

Gã binh nhất chán nản, hấn thơ thần ra cửa sổ đứng nhìn ra ngoài trời.

Trời nắng gắt, nước bị hâm nóng, Tuyền thấy người khó chịu lạ thường. Hấn ngâm mình dưới vũng nước, vớt nước lên người, lên mặt. Những vết thương ở cổ và ở mặt bắt đầu se lại, sưng tấy. Tuyền không dám cử động mạnh, vì mỗi lần cử động lại làm cho vết thương thêm nhức nhối.

Tuyền nhắm mắt, khi mở ra, mắt hoa lên. Hấn cảm thấy người hâm hâm sốt, cuối cùng hấn mê man không biết gì.

Buổi chiều gã binh nhất mang cơm ra, hắn thấy Tuyển không còn cục cựa gì hết. Gã binh nhất biến sắc:

– Ê, dậy ăn cơm mấy!

Nhưng Tuyển vẫn thêm thiếp. Gã binh nhất hoảng hồn đặt gà-mên cơm xuống đất hốt hải chạy vào văn phòng:

– Trung sĩ ơi, thằng “queo qui lác” ngỏm rồi!

Gã trung sĩ đang nằm lơ mơ hút thuốc lá ở ghế vải vội ngồi bật dậy:

– Sao, mấy nói sao?

Gã binh nhất mắt bình tĩnh:

– Em thấy nó không còn cục cựa gì hết ráo.

Gã trung sĩ vội xỏ chân vào giày:

– Sao lại để cho nó chết, nó mà chết thật thì phiền lắm đấy. Đm. mấy có việc coi tù cũng không xong.

– Em có báo cáo với trung sĩ mà!

Gã trung sĩ bực mình văng tục một câu. Gã hối hả chạy ra phía chuồng cạp. Gã binh nhất lót lót chạy theo sau. Tới chuồng cạp, gã trung sĩ ngó xuống, la lên:

– Mặt nó làm sao vậy mấy?

– Nó chui qua lưới kẽm gai.

– Toan vượt ngục hả?

Gã binh nhất gật đầu đại. Gã trung sĩ ra lệnh:

– Mở khóa chuồng cạp coi!

Gã bình nhất thi hành lệnh cấp trên như máy. Gã leo xuống hầm, xốc Tuyên dậy, gã reo lên:

– Nó còn sống, trung sĩ ơi!

4.

ĐUỐI TỐI, BÀ CHÍN CHIÊU
LẠI RA QUÁN ngồi nhậu lai
rai cá song với rượu Vĩnh Sanh Hòa. Ba
Chín Chiêu ngồi một mình, khi rượu
đã đời bà ta độc thoại, bà ta cười gằn
chép miệng, than thở, gật gù:

– Đm. con nhỏ thiệt ngu, ăn giải
gì, bây giờ nó chạy đàng làng thì b.c. nó
à? Đm. con già nầy kinh nghiệm quá
mà, hiểu lòng dạ chó đẻ của bọn đàn

ông quá mà. Đm. chẳng thà là đi làm điểm còn có tiền. Ái tình, ái tình là cái mẹ gì, đời có mang ái tình ra đớp được không?

Bà Chín Chiêu lại cười gằn, bà hớp một ngụm rượu xé miếng cá song nhét vào miệng nhai nhóp nhép. Khi bà Chín Chiêu uống rượu, bà ta nhớ rất nhiều chuyện. Bà nhớ đến người chồng đã bỏ đi mà bà cho là bạc tình. Nghĩ đến người đàn ông đó, bà Chín Chiêu uất ức, mặt bà sắt lại, hai con mắt long lên, có những tia máu đỏ ở tròng trắng:

– Đm. cứ lấy ngay chuyện thằng cha nó nói hoài không hết. Đm. ngày nào tao còn trẻ đẹp thì quì mọp dưới chân lạy như con chó. Một đứa con, mình tàn tạ nên nó bỏ, bèn chạy dài. Đàn ông thiệt chó đẻ...

Trong lúc này, bà Chín Chiêu thấy mình hoàn toàn phải, tất cả mọi lỗi lầm đều do bọn đàn ông. Bà thù ghét, nhất là người chồng đã bỏ đi biệt tăm. Bà nghiền răng ken kết:

– Tao mà gặp nó bây giờ thì nó chết mẹ. Tao xé xác nó ra cho coi.

Bà Chín Chiêu lại chép miệng:

– Nhưng dễ gì đã tóm được nó, đàn ông mà đã chạy dài thì hết đường đuổi.

Bà Chín Chiêu cười nhạt, khật khừ, chán đời:

– Đời chó đẻ vậy đó. Con Hiên ngu, bây giờ mất cả chì lẫn chài. Mấy thấy chưa, nó “làm” rồi là nó trở mặt liền, nó xúi mẹ xúi chị nó ra đánh tháo. Tao thương mấy, bởi tại mấy ngu đại

nên mới bị nó gạt, mấy đâu có hiểu tao, mấy thù oán tao... Tao có thương mấy nên mới la chửi mấy.

Thầy Tư Thung ngồi ở bàn gần đó, thầy ngừng nhậu đặt đĩa xuống ngó bà Chín Chiêu... Thầy lấy làm tức cười khi thấy con mẹ ngồi nhậu một mình mà nói trời nói đất. Thầy Tư Thung hỏi một gã đàn em:

– Này Ba, mấy biết con mẹ nầy là con mẹ nào không?

– Con mẹ Chín Chiêu đó mà thầy!

– Tao thấy tức cười, bộ bao giờ nó nhậu nó cũng nói trời nói đất vậy sao?

– Dạ con mề trời đất lắm thầy.

– Kêu nó sang đây nhậu cho vui.

– Kêu làm chi, con mẹ...

– Thầy kệ!

Gã đàn em tên Ba đành phải đứng dậy, sang bàn bên cạnh mời bà Chín Chiêu:

– Thầy Tư mời chị sang nhậu với thầy cho vui...

Bà Chín Chiêu đang ba hoa, liền ngó lên:

– Ai?

– Thầy Tư!

– Tao không biết thầy Tư thầy Năm nào hết ráo. Tao đang chán đời đây...

Gã đàn em khéo léo:

– Bộ một mình chị chán đời sao.

Thầy Tư cũng đang chán đời nên mời chị sang cùng nhậu.

Bà Chín Chiêu ngó thầy Tư Thung:

– Cha đó hả?

– Dạ!

– Nói với chả sang mời tao, tao mới sang.

Gã đàn em bực mình nhưng vẫn nhẫn nhịn:

– Trời... chị nói vậy...

– Ủa, tao nói vậy đó!

Nhưng thầy Tư Thung đã tươi cười đứng dậy sang bàn bà Chín Chiêu:

– Tôi Tư Thung đây, xin sang mời chị!

Bà Chín Chiêu neho mắt nhìn Tư Thung:

– Chú Tư Thung đó hả?

– Dạ tôi!

Bà Chín Chiêu bồng vỗ đùi cười:

– À Tư Thung, qua nhớ rồi. Có phải vợ chồng chú chuyên cho vay tiền đúng không?

Gã đàn em Tư Thung đứng gần đó lên tiếng:

– Nè, chị Chín ăn nói giữ lời nhen!

Nhưng thầy Tư Thung không giận, trái lại thầy vui vẻ:

– Đúng đó chị Chín... bà con lối xóm cả mà!

Thế là thầy Tư Thung kéo bà Chín Chiêu sang bàn mình nhậu. Thầy hỏi:

– Tại sao chị lại thích ngồi nhậu một mình?

– Không phải một mình thì mấy mình, tôi chán đời tôi đâu có chơi với ai.

– Chị chán đời, nói chi lạ vậy?

– Ủa, bộ người ta không được quyền chán đời sao? Lính đâu có cấm chán đời.

Tư Thung và tên đàn em cười ngất. Thầy Tư Thung tiếp:

– Tui cũng chán đời nên nhậu nhẹt hoài!

– Vậy hả?

– Chúng ta đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu mà.

Bà Chín Chiêu quên hết cả buồn phiền, bà ta cười:

– Đm. thầy xỏ nhơ cả chùm!

Thế là bà Chín Chiêu được dịp cười cười nói nói, bà ta kể hết chuyện nọ chuyện kia, kể chuyện con gái mình bị đời phụ bạc:

– Nó ngu hết sức đó thầy. Tôi kinh nghiệm tôi biết, biểu nó đâu có thèm nghe lời, bây giờ thì...

Thầy Tư Thung biểu đồng tình:

– Đời ấy mà... Mà con gái chị có đẹp không?

Bà Chín Chiêu cong cớn:

– Không phải thứ Tây Thi, Chiêu Quân chứ cũng ăn đứt những đứa con gái ở khu này.

Thầy Tư Thung ngó tên đàn em dò hỏi. Tên đàn em gật đầu:

– Chỉ nói thiệt đó thầy, con Hiền đẹp có tiếng ở đây ai mà không biết.

Bà Chín Chiêu than thở:

– Tôi tiếc hùi hụi, con tôi không lấy được chồng giàu, chồng sang ít ra cũng cỡ... bà bé của ông lớn.

Tư Thung hỏi ngang:

– Bây giờ con nhỏ làm gì?

– Buôn bán đều đều!

– Buôn bán gì?

– Mía ghim ở bến tàu!

Thầy Tư Thung gật gù:

– À... ra vậy đó!

Bỗng nhiên thầy trở nên băn khoăn:

– Tôi nói vậy coi hơi không phải, nhưng tánh tôi thẳng, tôi muốn giúp đỡ bà con lối xóm...

Bà Chín Chiêu trở nên lịch sự ngang xương:

– Dạ... thầy cứ nói.

– Chị vừa nói con nhỏ gặp “tai nạn”?

– Dạ!

Thầy Tư Thung cười mở:

– Xin chia buồn với chị, nhưng tôi thấy chị là người đàn ông nên muốn giúp đỡ, tôi chắc con gái chị buôn bán cái mủng đó chẳng lời lãi được bao nhiêu?

– Dạ...

Thầy Tư Thung nói một hơi:

– Không giấu gì chị, nhà tôi khá giả cũng có xe hơi nhà lầu không kém chi ai. Vợ tôi thì cứ đẻ đều đều năm một mà thời buổi này nầy muốn người khó quá. Nếu có thể chị cho con gái chị sang giúp đỡ gia đình tôi được không? Vợ tôi cũng cận ngày sanh, sắp nhỏ ở nhà không ai coi sóc...

– Dạ... Cái điều đó dễ mà thầy.

– Hề! hề! Tôi cần người đàn ông làm ăn sạch sẽ.

Gã đàn em chêm thêm một câu:

– Điều đó thấy khỏi lo. Con Hiền coi sạch nước cản lắm, còn coi bộ hiền lành.

Bà Chín Chiêu còn thắc mắc, vì nếu con Hiền đi làm thì ai là người sẽ cấp tiền cho bà mỗi tối đi uống rượu. Nhưng sự thắc mắc đó được thầy Tư Thung giải tỏa liền:

– Đừng ngại gì hết trơn. Chị cứ cho con nhỏ làm việc với gia đình tôi, tối nó về nhà mà... Tối nào tôi cũng đi nhậu, chỗ tôi với chị là bà con lối xóm, tối chị cứ ra đây nhậu với tôi cho vui.

Bà Chín Chiêu nói lảng:

– Dạ tôi đâu có ngại ngần gì, nhất là thấy lại là người làng hoàng.

Cả ba người ngồi ăn nhậu cười vang. Bà Chín Chiêu đêm nay được dịp uống thả giàn. Bà uống một hồi rồi nói huyền thuyên. Bao nhiêu buồn phiền hình như vơi hết. Bao nhiêu năm nay bây giờ ba Chín Chiêu mới biết yêu đời. Bà Chín Chiêu uống rượu Whisky, lần đầu tiên bà ta được uống thứ rượu ngon như vậy.

Hai Dậu đã vào quán, ngồi ở một chiếc bàn góc phía trong. Tại chỗ này anh ta có thể quan sát kẻ thù thật kỹ. Anh ta ngạc nhiên tại sao hôm nay Tư Thung lại chịu ngồi ăn nhậu với con mẹ Chín Chiêu. Người đàn bà bị cả xóm bờ sông này coi rẻ vì tư cách bê bối.

Tư Thung trông càng càng tốt tướng, hấn bệ vệ hách dịch. Thuở hàn vi của Tư Thung, Hai Dậu còn bé, hấn

không được rõ. Nhưng bà con lối xóm kể lại rằng ngày xưa Tư Thung cũng là một đứa trẻ sống đời đá cá lặn dưa ở khu bờ sông này. Vợ Tư Thung bán đậu phộng rang. Hai đứa sống với nhau, ký cốp tiền ăn cắp ăn trộm được đem cho vay lời. Sau này của cải đó nảy nở ra, Tư Thung trở nên có thế lực, hấn tàn ác với kiểu cho vay đúng. Hấn bóc lột con nợ đến hơi thở cuối cùng, cũng như trường hợp cha của Tuyển. Khắp khu bờ sông này hầu hết là con nợ của vợ chồng hấn. Ngày nay vợ chồng hấn đã có một cửa tiệm cầm đồ lớn ở khu Cầu Muối.

Hai Dậu ngồi quan sát kẻ thù, bao nhiêu năm nay hấn đã ngồi như vậy, kể từ khi biết uống rượu. Hấn không biết mình sẽ còn ngồi nhìn kẻ thù đến bao giờ. Vì mỗi lần Tư Thung đi đâu hấn

đều mang theo ít nhất một thằng đàn em. Mà tên nào cũng thuộc loại anh chị bụi, võ nghệ cao cường.

Hai Dậu chán nản, hấn sờ vào chuôi dao. Con dao vẫn nằm nguyên trong cặp quần, chưa lần nào hấn được dịp sử dụng đến. Hai Dậu nghĩ bụng mình sẽ giết người, nhưng chỉ giết một người là Tư Thung mà thôi.

Hai Dậu loáng thoáng nghe thấy Tư Thung và bà Chín Chiêu nói đến tên Hiền. Hấn lắng nghe, nhưng quán ồn ào quá nên nghe tiếng được tiếng mất. Cuối cùng hấn cũng hiểu đại khái là Tư Thung tính mượn Hiền về nhà làm người ở, bà Chín Chiêu lấy làm hỉ hả lắm.

Hai Dậu nghĩ đến Tuyền, thằng em của mình. Hắn bây giờ ra sao? Hai Dậu nghĩ đến lời hứa hẹn của mình với em khi hắn đi. Hai Dậu sẽ nói lại với con Hiền, tội nghiệp chúng nó thương nhau, chỉ vì mấy người đàn bà nên mới có chuyện “rẽ thúi chia loan”.

Tư Thung càng uống rượu, mặt hắn càng đỏ hồng. Nhìn tên đàn ông đó, bỗng nhiên Hai Dậu lo lắng cho Hiền. Gã này từng nổi tiếng “phá hoại” nhiều đời con gái. Hai Dậu nghĩ ngay đến chuyện Tư Thung mượn Hiền chắc không ngoài mục đích đó.

Bà Chín Chiêu uống đã đời. Thấy Tư Thung thân mật vỗ vai bà ta:

– Vậy hôm nào chị cho con gái chị sang giúp tôi?

– Để tôi về biểu nó, con nhỏ nhà tôi cứng đầu cứng cổ lắm.

Tư Thung đề nghị:

– Tôi nói dứt đật là nuôi cơm nó nuôi cơm luôn cả chị nữa. Mỗi tháng tôi còn trả cho nó một ngàn tiền công. Chị nên hiểu cho không phải ai tôi cũng mướn với giá đó.

– Dạ...

Thầy Tư Thung móc cái bóp to tổ bố ra, lấy tờ giấy hai trăm mới toanh đưa cho bà Chín Chiêu:

– Chị cầm lấy, tôi đặt cọc đó!

Bà Chín Chiêu nhìn thấy tờ giấy hai trăm thì ham, nhưng vẫn làm bộ khách sáo:

– Thầy đưa vậy coi sao tiện.

Thầy Tư Thung cứ dúm tiền vào tay bà Chín Chiêu:

– Thì chị cứ cầm lấy!

– Lỡ ra con tôi nó làm mình làm mẩy không chịu...

– Lúc đó chị trả lại tôi sau.

Bà Chín Chiêu nghĩ bụng sức mảy mà mình trả lại được. Tốt hơn hết là bà nên về ép Hiền nhận lời đi làm. Bà cười:

– Dạ xin thầy, tôi cam đoan mà.

Gã đàn em của Tư Thung chêm vào:

– Con chị có phước lắm mới được làm với thầy Tư đó.

Bà Chín Chiêu đã bốc, bà ta phụ họa ca tụng vợ chồng Tư Thung đủ điều. Bà ra khỏi quá với vẻ mặt hớn hở.

Hai Dậu lắc đầu: thế là rồi đời con Hiền. Hai Dậu tự nghĩ, mình phải làm gì chứ, không lẽ chịu trận để nhìn con Hiền rơi xuống vực thẳm sao. Nghĩ vậy anh ta liền ra khỏi quán.

Tư Thung đã say bí tỉ, hần không còn cần giữ gìn gì hết. Hần hỏi tên đàn em:

– Con nhỏ đẹp thiệt không mấy?

Gã đàn em tặc lưỡi phác một cử chỉ bâng quơ trong không khí:

– Đm. tôi không biết phải tả làm sao. Nhưng có điều anh nhớ giùm tôi là chưa bao giờ tôi tìm thứ của ôi của thối đưa cho anh.

Tư Thung tâm sự:

– Đm. con vợ tao cái bụng bằng cái chum không nước non gì hết. Nếu muốn được con nhỏ nầy thì vừa dịp. Nhưng không biết nó có dễ dàng không?

– Ăn thua ở mình chứ anh, anh từng có tiếng điệu nghệ một cây mà.

Tư Thung cười khà khà:

– Tao phải xài của dư!

– Ấy mà tốt đáo để, thứ đó mới dữ thân đó anh.

Tên đàn em cười lớn. Tư Thung vỗ vai đàn em bôm bốp, cười ngặt nghẽo. Họ bắt đầu nói bậy về người con gái, nói không cần giữ gìn.

Hai Dậu ra bờ sông, anh ta để ý tìm Hiền, anh ta tìm không khó. Hai Dậu tới bên Hiền:

– Hiền!

Hiền nhìn anh ta, hỏi xằng một câu:

– Gì đó!

Hai Dậu ngần ngại một lát rồi mới ngập ngừng nói:

– Tôi có chuyện riêng cần nói với em!

Hiền cười nhạt, lắc đầu:

– Không có chuyện gì là chuyện riêng hết.

– Không, chuyện này quan trọng lắm!

Hiền nhìn trước nhìn sau:

– Anh đi chỗ khác, tôi đã bị cả nhà anh đánh vì em trai anh, bây giờ anh muốn để tôi tan xác nữa sao?

Hai Dậu năn nỉ:

– Kìa Hiền, sao em lại nói vậy, em hết thương Tuyển rồi sao?

Hiền nhìn Hai Dậu, nàng buồn bã cúi xuống:

– Anh đi đi, tôi sợ lắm. Anh không thấy mấy đứa bạn tôi đang ngó kia sao?

– Kệ chúng nó, tôi muốn nói chuyện riêng với em.

Hiền bực bội gắt lên:

– Không có chuyện gì là chuyện riêng hết!

Hai Dậu vẫn nhẩn nại:

– Chuyện xảy ra hôm vừa rồi chỉ là một sự hiểu lầm, mình nên bỏ qua, tội nghiệp thằng Tuyển.

Nghĩ đến người yêu, Hiền cũng thấy lòng mình nao nao. Nhưng nghĩ đến trận đòn của chị Hai Đoan, đến sự nhục nhã hôm vừa rồi, Hiền lại nóng mặt lên:

– Tôi không muốn ai nhắc đến chuyện đó hết, tôi đã quên rồi.

– Còn Tuyển?

Hiền mím môi:

– Tốt hơn anh đừng nhắc tới!

– Hiền không còn nghĩ đến Tuyển nữa sao?

Hiền rất khó chịu vì những câu vặn hỏi của Hai Dậu. Mặc dầu còn thương Tuyền, nhưng nàng không muốn đến chuyện lôi thôi. Nàng cương quyết lắc đầu:

– Không còn gì hết!

Dứt lời Hiền quay lưng đi, mặc cho Hai Dậu gọi theo. Nàng cúi gằm mặt bước tới. Nàng có cảm tưởng người mình nhẹ hững. Nàng chớp mắt, nàng thấy ánh đèn đường nhòe nhoẹt.

Đêm đã khuya, Hiền đã bán hết hàng, nàng cắp cái mẹt đi lang thang trên đường bờ sông. Những con đường này Hiền và người yêu đã từng đi qua. Tuyền đã bạo dạn nắm lấy tay nàng ở đây, chàng đã ngỏ tình. Người con trai đó Hiền làm sao có thể quên được.

Nàng ngồi xuống vĩa hè, con đường về khuya vắng vẻ. Hiền ngửa mặt nhìn lên hàng cây cao. Trên đó có những vì sao thấp thoáng. Những ngôi sao cô đơn giữa bầu trời đêm. Tự nhiên Hiền nghĩ đến người yêu, bây giờ anh đang làm gì hở anh? Hiền không ngăn nổi nước mắt mình, nàng gục đầu xuống hai cánh tay khóc nức nở, nàng gọi tên người yêu:

– Anh Tuyển ơi!

Hiền nức nở khóc và một lát sau khi nước mắt đã cạn, nàng thấy vơi bớt nỗi sầu. Nàng đứng dậy uể oải đi về nhà. Con đường bờ sông lúc này chỉ còn những cặp nhân tình ngồi quay mặt ra lòng sông đen. Bên kia là Thủ Thiêm. Một con đò dọc nào đó trôi trên sông. Hiền nghe tiếng mái chèo bì bõm.

Hiền chán nản, nàng tự nhủ mình chẳng còn gì nữa. Nàng đi qua những vũng lợ trong đường hẻm. Nàng về tới nhà, mẹ nàng đã ngủ say.

Nhìn mẹ, Hiền càng thêm chán nản. Nàng leo lên giường nằm, nàng ngửi thấy mùi rượu nặc nồng xông lên. Hiền trở mình trần trọc mãi mới ngủ được.

Buổi sáng khi Hiền tỉnh dậy đã thấy mẹ nàng ngồi ở đầu giường. Bà nở một nụ cười khi thấy Hiền thức giấc:

– Đêm qua mày đi đâu mà về muộn thế con?

Hiền ngạc nhiên khi thấy mẹ có lời lẽ âu yếm với mình. Nàng thấy mệt mỏi kỳ lạ, nàng nằm nguyên không trở dậy.

Bà Chín Chiêu lay vai nàng:

- Dậy con!
- Dậy làm chi, còn sớm mà!
- Dậy đi ăn hủ tiếu uống cà phê.

Hiền linh cảm thấy mẹ muốn nói một điều gì với nàng, dĩ nhiên là một điều có lợi cho bà.

- Tôi không đi!

Bà Chín Chiêu nhần nại:

- Tao mời mấy chớ tao có bắt mấy bao đâu, tao muốn bàn đến một câu chuyện có lợi cho mày.

Hiền ngạc nhiên , tại sao hôm nay mẹ nàng lại có tiền và lại đối xử với nàng tử tế như vậy. Nhưng nàng vẫn nói:

– Có chuyện gì má cứ nói đi!

Bà Chín Chiêu hơi bực mình vì sự làm cao của con gái, bà bèn văng tục một câu:

– Đm. bây giờ mấy lổ với tao phải không? Tao cho mày đi ăn, mày cũng không thèm đi phải không?

Hiền đành ngồi dậy:

– Đi thì đi, nhưng mà nói ít thôi nghe, tôi còn nhiều công chuyện!

– Thì tao cũng phải nói cho đủ chớ, nói ít sao được.

– Tôi muốn má nói vắn tắt.

Hiền ra sau nhà rửa mặt, nàng phân vân hoài về thái độ của mẹ. Nàng tặc lưỡi, thì mình cứ đi xem bà nói gì.

Nếu phải thì nàng nghe, quấy thì nàng có quyền từ chối kia mà.

Bà Chín Chiêu cần nhằn vì Hiền sửa soạn lâu, bà đưa Hiền ra quán cà phê. Lâu lắm hôm nay nàng mới đi chung với mẹ. Từ lâu nàng vẫn nghĩ mẹ nàng bây giờ không còn “xài được nữa”. Suốt này bà say sưa be bét, mang tai mang tiếng với lối xóm. Tất cả mọi người đều nhìn bà bằng cặp mắt khi rẻ. Hôm nay bà lại muốn nói chuyện có vẻ “làm ăn” với Hiền, khiến nàng không khỏi nghi ngờ.

Bà Chín Chiêu hỏi Hiền:

– Mấy ăn gì?

Hiền trả lời buông thả:

– Cái gì cũng được, à tôi ăn hủ tiếu.

– Thôi ăn hủ tiếu mì đi!

Hiền gạt đầu, bà Chín Chiêu còn kêu cho Hiền một ly cà phê sữa. Bà cũng ăn như con gái. Bà không quên nói với con gái:

– Hôm nay tao không uống rượu, tao phải tỉnh táo mới nói chuyện đảng hoàng với mày mới được.

– Chuyện gì má nói gấp đi!

– Thì để thùng thảng nào, mày đi đâu mà gấp quá vậy?

Bà Chín Chiêu khề khà một hồi rồi mới nhập đề:

– Mày có biết thầy Tư Thung không?

Hiền nhú mày:

– Thằng cha Tư Thung cho vay tiền
đúng ấy hả?

Bà Chín Chiêu mắng át đi:

– Mấy chỉ nói bậy, ai mấy cũng kêu
là thằng cha...

– Chớ gì nữa, mấy đứa hút máu hút
mủ người đó mà thấy với cô cái mẹ gì?

Bà Chín Chiêu nổi sùng:

– Mấy ăn nói hoài cái mừng đó có
ngày người ta đập bể mặt mấy ra.

Hiền nghĩ mình nên nhịn mẹ một
lần cũng chẳng thiệt thòi gì, nàng hỏi:

– Chuyện gì má nói đi, cái gì mà lại
dính líu cả thầy Tư Thung vô đó.

Bà Chín Chiêu cũng nghĩ nên hòa
hoãn với con gái hơn là gây toáng lên

với nó. Rồi câu chuyện bà muốn nói sẽ không có dịp nói nữa. Bà chậm rãi nói:

– Thầy Tư Thung tuy vậy cũng là người tốt. Hôm qua thầy có gặp tao và nói chuyện với tao...

Hiền hoang mang, nàng không biết mẹ muốn nói gì. Nàng hỏi tới:

– Chuyện gì đó má?

Bà Chín Chiêu kể vắn tắt cho Hiền nghe về đề nghị của Tư Thung. Nàng ngồi trầm ngâm suy nghĩ, nàng hỏi mẹ:

– Má trả lời sao với người ta?

– Tao chưa trả lời chi hết, tao biểu phải về hỏi ý kiến mấy.

Hiền thoáng ngần ngại:

– Tôi nghe nói cha này không được
đàng hoàng.

Bà Chín Chiêu gắt lên:

– Mấy chỉ nghe nói bậy bạ. Mấy
còn lạ gì cái lỗ miệng thiên hạ, mình đi
làm công chớ bộ làm gì đâu, mà mấy...

Bà Chín Chiêu bỏ lửng câu nói, bà
ngó con gái dăm dăm:

– Tao nghĩ mấy nên nhận lời làm,
người ta nuôi cơm mình lại trả công
hậu tội gì mà không làm. Tao thấy mấy
đi bán hàng tối ngày mà đâu có được
bao lăm, lại cực nhọc cái thân nữa. Bọn
con trai thấy mấy có sắc đẹp chộc phá
mấy mất công.

Hiền thấy mẹ nó cũng hợp lý.
Nhưng nàng còn hỏi:

– Tại sao người ta không muốn người khác lại cứ phải tôi?

– Mấy ngu quá, mấy không biết gì hết. Sở dĩ người ta muốn mấy vì mấy sạch nước hơn những đứa khác. Người ta nhà giàu người ta cũng cần đẹp mặt dầu là kẻ ăn người ở. Công việc mấy đâu có gì, trông vài đứa trẻ.

Hiền nghe xuôi xuôi tai, nàng nói:

– Má để tôi suy nghĩ lại đã....

Bà Chín Chiêu gắt lên:

– Còn suy nghĩ gì nữa, mấy thấy còn chỗ nào ngon lành hơn không?

Hiền thú thật về hoài vọng của mình:

– Má à, tôi tính học nghề uốn tóc.

– Ai cho mày học?...

– Tôi có quen một chị làm ở tiệm uốn tóc, chị nói có thể giới thiệu được tôi....

Bà Chín Chiêu lấy làm bất mãn, bà gạt phăng đi:

– Mầy ngu lắm, học nghề mầy đâu có tiền lương. Vả lại học nghề đó mầy phải chữ nghĩa chút đỉnh, còn nói tiếng Tây tiếng Tàu chớ bộ. Mà mầy thì tao thấy đâu có mấy sức...

– Không mà má, uốn cái tóc đầu cần phải biết tới tiếng Tây tiếng Tàu...

Bà Chín Chiêu nói lý:

– Giả dụ bây giờ đâm vô uốn tóc nói biểu mầy uốn kiểu này mầy lại

uốn kiểu khác thì có chết mẹ mấy luôn không, chủ nó tổng cổ ra như con chó... Đảng này mấy làm việc ở nhà người ta phây phây lại tiền nhiều...

Hiền phụng phịu:

– Tôi vẫn khoái học nghề đó.

Bà Chín Chiêu nổi nóng:

– Đm. may mà hôm nay tao không nhậu lai rai ba sợi vô, chớ không thì mấy chết mẹ rồi. Tao đã bày hết lẽ phải trái mà mấy còn cố cãi, trứng cứ đòi khôn hơn gà thì khôn làm sao nổi. Tại tao nuông chiều mấy quá nên bây giờ tao không dạy nổi. Mấy thấy không, tao bày toàn điều lợi cho mấy chớ có điều gì bày bạ thiệt thòi cho mấy đâu. Ủa, khi tao say tao nói mấy không nghe đã

đành, hôm nay tao tỉnh mà mây. Tao sáng suốt như ông thần chớ bộ, việc đời tao từng trải...

Bà Chín Chiêu mắng con gái một hơi một hồi, bà chêm thêm một câu:

– Tao nói một trăm điều, nếu có sai thì cùng lắm là chín mươi chín điều, ít ra cũng có một điều phải.

Hiền bị mẹ tấn công tới tấp, nàng xuôi luôn:

– Tùy má đó!

– Tùy là làm sao, người ta đâu có muốn tao, người ta muốn mây kia mà, sao mây không trả lời dứt đật cho tao nhờ. Để tao còn nói lại với người ta. Chỗ người lớn nói chuyện với nhau chớ có phải con nít đâu.

Hiền thấy mẹ nói mình quá, nàg
bực mình xuôi luôn:

– Tôi nhận lời!

Bà Chín Chiêu tươi ngay nét mặt:

– Ủa, có vậy chớ, ít ra mây cũng
biết điều phải điều trái.

Hiền uống nốt hớp cà phê đứng
dậy:

– Tôi đi đây, má biểu với người ta
đầu tháng tới làm. Hôm nay tới đầu
tháng chỉ còn mấy hôm nữa thôi.

Bà Chín Chiêu móc tờ giấy hai
trăm mới toanh ra trả tiền. Hiền ngạc
nhiên hỏi:

– Tiền ở đâu đó má?

Bà Chín Chiêu cười:

– Thầy Tư Thung đưa trước cho
tao!

Hiền lắc đầu:

– Hèn chi!

Nàng quay lưng đi thẳng một mạch.

5.

 Ừ NGÀY VỢ CHỒNG TƯ THUNG làm ăn mát mặt ra đến giờ, nếp sống của họ thay đổi hẳn. Trong nhà luôn luôn có hai chiếc xe hơi. Một chiếc của chồng, một chiếc của vợ. Tư Thung suốt ngày lái xe ra Chợ Cũ ngồi la cà ở mấy quán cà phê bắt áp-phe. Chị vợ thì lên tiệm cầm đồ để mắt qua vào công việc buôn bán.

Tư Thung thường nói với vợ:

– Anh đâu có dè mình có ngày hôm nay.

– Ủa, cũng nhờ phước Trời Phật, bởi vậy ngày rằm, mồng một nào em cũng phải có mặt trên chùa để cúng dường tam bảo.

Chị vợ Tư Thung đã cúng dường không biết bao nhiêu tiền vào việc đúc chuông, xây chùa, nay một cân nho, mai một cân táo lên biếu các thầy. Nhưng những con nợ của chị vẫn là những nạn nhân khốn khổ nhất.

Khi vợ Tư Thung thức giấc thì trời đã sáng rõ. Chồng chị đã lấy xe hơi ra đi, lũ con đã đi học cả, chỉ còn hai đứa nhỏ ở nhà do Hiền coi.

Chị ta lên tiếng gọi:

– Con Hiền đâu?

Hiền đang ngồi đút bột cho đứa nhỏ nhất ăn, vội bế cả hai đứa chạy lên lầu:

– Dạ thưa bà chủ kêu em?

Chị Tư Thung cau có hỏi:

– Thầy đâu rồi?

– Dạ thưa thầy mới đi khỏi!

– Còn mấy đứa nhỏ?

– Dạ đi học hết!

– Hôm nay thứ mấy mà đi học?

– Thưa thứ năm!

– Tao cứ ngỡ là chủ nhật chớ!

Chi Tư Thung ngồi thòng chân xuống giường xoa cái bụng chữa tròn vo:

– Tao mệt quá xuống lầu ngại hết sức, mấy xuống bê một thau nước lên đây cho tao rửa mặt.

Hiền đã làm việc với vợ chồng Tư Thung ngót một tháng nay. Cuộc sống của nàng thật bình thản, hầu như không có gì nặng nhọc, ngoài việc trông mấy đứa trẻ và sai bảo lật vật.

Vợ Tư Thung chỉ nghiêm ngặt với những con nợ, chị ta đối với Hiền cũng tử tế. Đôi khi Hiền thấy bà chủ mình hờn của, lớn lối nhưng đối với Hiền nàng không muốn để ý đến. Hiền tự nhủ, mặc kệ họ, mình là người làm công hơi sức đâu để ý đến những chuyện đó.

Hiền đứng soi mặt vào chậu thau nước vừa mức đầy. Hiền nhận thấy mình mát da mát thịt ra sau khi không

còn phảii buôn bán lam lũ nữa. Nàng cũng nguôi ngoai nỗi buồn vì tình duyên trắc trở với Tuyền.

Tiếng bà chủ trên lầu lại kêu:

– Hiền ơi, sao lâu quá vậy?

Hiền vội vàng dạ lớn một tiếng rồi bê chậu thau nước lên lầu. Vợ Tư Thung rửa mặt xong, ngồi trước bàn trang điểm sửa soạn. Hiền tò mò ngắm bà chủ của mình, nàng thấy bà ta chẳng đẹp tí nào. Nàng chỉ hiểu lơ mờ về dĩ vãng của chủ mình. Bà chủ nói:

– Chắc tao sắp sanh, hôm nay tao phải đi thăm bác sĩ.

Hiền dạ nhỏ, bà chủ tiếp:

– Mấy đi luôn với tao.

– Còn các em?

– Cho chúng nó đi theo, mây xuống nhà biểu tài xế!

Hiền quay lại chạy xuống nhà, anh tài xế đi uống cà phê, nàng phải ra quán tìm. Thấy mặt Hiền anh ta chột nhả liền:

– Đi đâu đó em cưng?

Hiền lườm anh ta:

– Đừng có nham nhở, bà chủ kêu anh đó!

Anh ta bạo dạn nắm lấy tay Hiền:

– Ngồi uống cà phê, còn sớm mà!

Hiền vùng ra:

– Anh này kỳ không, bà chủ chờ đó.

Anh tài xế cười nham nhở, buông tay Hiến ra:

– Em về trước đi, anh về liền mà, mới đi uống cà phê chút xíu mà đã tìm kiếm rồi, anh có mèo mỡ chi đâu em.

Hiền bực mình vùng vằng đi về. Đám đàn ông trong quán cười rộ lên. Một người hỏi:

– Nhà Tư Thnng muốn được con nhỏ này ở đâu coi ngộ quá hén.

– Con gái mẹ Chín Chiêu đó mà!

– Con mẹ Chín Chiêu “queo qui lát” tối ngày đó phải không?

– Mẽ chớ ai!

Người đàn ông chặc chặc lưỡi:

– Chà con mẽ vậy mà để được đưa con gái coi cũng sạch nước cản.

Bọn đàn ông mới đầu còn bàn tán tử tế, sau bắt đầu đấu nhảm:

– Chắc không thoát khỏi tay tay thằng Tư Thung đâu .

Gã tài xế trả lời ngang:

– Chưa đâu, nhưng rồi trước sau gì con nhỏ này cũng bị. Cha Tư Thung còn chờ con vợ nó đi nằm nhà bảo sanh. Bây giờ thi im rơ bà rờ...

Một người khác nheo mắt:

– Mấy kiếm cách làm trước đi!

Gã tài xế ưỡn ngực làm bảnh:

– Thì tao đang tính đây!

– Tính cái con c... lúc đó lại trơ mắt ếch ra.

– Con nhỏ này coi bộ đông đánh dữ, tao rủ nó đi coi cải lương mấy lần mà chưa được.

Gã tài xế ngồi nói tào lao một hồi rồi mới đứng định ra về. Tới cửa, gã đã thấy bà chủ, Hiền và mấy đứa nhỏ đứng chờ.

Chị Tư Thung gắt lên:

– Uống cà phê chi mà lâu quá vậy, mỗi ngày chỉ có việc đưa tôi đi mấy lần mà cũng không xong.

Gã tài xế nín khe. Hiền nháy mắt chế nhạo, gã ức trong bụng: “Con nhỏ này ngạo mình, mấy sẽ biết tay tao”.

Bà chủ và hai đứa nhỏ ngồi băng sau xe, Hiền ngồi trước. Bà chủ nói với lên:

– Anh cho tôi tới nhà bác sĩ Thuận.

Gã tài xế lái xe chậm chậm, hẩn liếc nhìn vào kính chiếu hậu, bà chủ hẩn ngồi nhìn qua cửa sổ xe hơi. Gã nhìn sang bên cạnh, Hiền cũng nhìn vu vơ đâu đó. Đôi chân nàng duỗi song song, suông đuột trong màu quần đen bóng nhẫy. Một ý tưởng đều giả thoáng hiện trong đầu gã. Mắt gã chăm chú nhìn về phía trước. Bàn tay đặt lên cần số, hẩn sang sổ xe. Bỗng Hiền giật nảy mình, nàng đập đến bốp một cái vào tay gã. Bà chủ ngồi sau giật nảy mình hỏi:

– Gì đó?

Hiền gượng trả lời:

– Không!

– Vậy mà làm tao hết hồn.

Hiền lườm xéo gã, nàng muốn chửi cho hắn một câu, nhưng sợ bà chủ nên lại thôi. Lần này nàng ngồi một cách thận trọng hơn. Gã tài xế tủm tỉm cười.

Tới bệnh viện bà chủ xuống xe vào phòng thăm thai. Hiền dắt hai đứa nhỏ vào theo, nhưng bà chủ đã bảo nàng:

– Mấy đứa hai em ra vườn chơi, lát nữa tao ra.

Hai đứa nhỏ chạy tung tăng trong vườn. Hiền xuống một cái ghế đá. Gã tài xế cũng mon men đi vào, hắn tủm tỉm cười, tới bên Hiền tán tỉnh:

– Em hai ơi!

Hiền hứ một tiếng:

– Anh còn lộn xộn có ngày tôi đập bể mặt anh ra đó.

Gã tài xế ghé dít ngời ngay xuống cạnh Hiền:

– Làm chi mà khó vậy. Em có biết anh hằng đêm mơ tưởng đến em không. Hôm nay, anh đánh bạo giải tỏa cái nỗi lòng.

Gã tài xế tán như một anh kép độc cải lương. Gã có vẻ đặc ý về lối tán tỉnh bay bướm của mình. Hắn nhìn Hiền dò xét xem nàng có cảm động không? Miệng Hiền châu bầu ra:

– Anh coi chừng!

– Trời ơi, em không lòng nào để ý đến anh sao? Em có biết rằng nhiều

đêm anh ngủ không đặng vì hình ảnh diễm kiều của em lớn vồn trong tâm tưởng anh không?

Gã tài xế chỉ còn thiếu điều ca vọng cổ. Anh ta chúm chím cười hoài. Đôi mắt cổ làm ra vẻ tình tứ si dại. Hiền ngán hấn làm ầu nên phải ôm đứa nhỏ vào lòng. Đứa nhỏ dấy lên:

– Chị Hiền cho em đi chơi!

Nhưng Hiền cứ giữ chặt lấy, gã tài xế được thể ngồi thụp ngay xuống gỡ đứa nhỏ ra khỏi tay Hiền.

– Cho nó đi chơi, ôm nó khư khư chi vậy?

Hiền đẩy hấn ra:

– Công việc nầy không phải của anh, anh đi chỗ khác đi.

Đứa nhỏ bị giằng co trong tay Hiền và gã tài xế, khóc ré lên. Hiền phải bồng nó dậy, hai tay gã tài xế không chịu cử để nguyên.

Hiền quắc mắt:

– Tôi là à!

– Em la đi, em hãy la mã tà tới hốt anh đi, anh nhất định hy sinh vì tình, mối tình chung thủy, không bao giờ phai tàn trong con tim khô héo này. Một con tim mang hình ảnh “cảnh vàng lá ngọc” của em.

Hiền không còn chửi bởi hấn nữa, nàng hăm hừ:

– Anh nói nghe lảng nhách à!

– Em cứ chê cứ chửi anh đi, nhưng em hãy nhớ cho anh một điều là anh

yêu em, ngày đêm anh ước ao được sống với em dưới một túp lều tranh với hai quả tim vàng.

Hiền tuy bực mình cũng thầm khen gã nầy tán tỉnh coi bộ bù tai. Không biết gã học được những lời bay bướm nầy ở đâu?

Vừa lúc đó vợ Tư Thung trở ra, chị ta la lối òm sòm vì Hiền để hai đứa nhỏ nghịch đất. Hiền tức uất người khi nghe bà chủ chửi xiên chửi xẹo:

– Các người đi đâu cũng có đôi có cặp, có lần mãi tán nhau để xe cán chết con tôi...

Hiền lườm gã tài xế:

– Từ nay xin dang tôi ra!

6.

 Ứ THUNG NÓI VỚI ĐÀN
EM CỦA MÌNH:

– Vợ tao đi đẻ rồi, bây giờ làm cách nào giữ được con nhỏ ở lại ban đêm.

Tám Thạch cười nhe hàm răng lợi xám:

– Sao anh không biểu nó ở lại coi mấy đứa nhỏ?

– Đâu được, vợ tao khôn giàn trời. Nó kêu một bà già nào đó từ dưới quê lên coi nhà rồi nó vắn cho con Hiền về, vả lại con Hiền còn mẹ.

Tám Thạch suy nghĩ:

– Anh không còn cách gì sao?

– Tao chịu!

Tám Thạch cười khà khà:

– Nếu đàn anh cho tụi này một châu, tụi này sẽ tính thiệt đẹp!

– Chú tính sao?

– Dạ tính đẹp cho anh, anh sẽ được con nhỏ.

– Chú làm sao thì làm nhưng để vợ tao biết thì thấy mẹ đó.

– Đàn anh yên chí mà!

Nói xong gã thì thảo bàn tán với Tư Thung. Tư Thung đảm chiêu:

– Kế của chú này thấy ghê quá, có cách khác không?

Tám Thạch cười khà khà:

– Anh yên chí, có vậy mới đẹp, nếu không anh chẳng bao giờ chiếm nổi con nhỏ.

Tư Thung đặt chiếc ly đến cộp xuống bàn:

– Được, chú làm cho khéo, không thì thấy mẹ cả lũ!

– Không sao đâu, anh cứ tin tôi đi, tôi sẽ làm liền bây giờ!

Nói xong Tám Thạch đứng dậy:

– Anh ngồi đây chờ tôi nhé!

Tám Thạch đi khỏi, còn lại một mình Tư Thung ngồi ở bàn, hấn chống tay lên cằm suy nghĩ, nhưng hình ảnh của con Hiền lấn át tất cả những điều suy nghĩ khác của hấn. Hấn nghĩ bụng chẳng lẽ mình lại bỏ cuộc sau khi đã mất bao nhiêu công khó nhọc. Hấn buông thả, thây kệ, mình đâu phải làm gì, mình chỉ ngồi chờ kết quả.

Một lát sau Tư Thung thấy Tám Thạch đưa mẹ Chín Chiêu vào trong quán. Tư Thung vui vẻ mời:

– A chị Chín, ngồi đây nhậu cho vui!

Bà Chín Chiêu vui vẻ ngồi xuống đối diện với Tư Thung:

– Tôi uống của thầy hoài coi bất tiện quá!

– Có gì mà bất tiện, chỗ chị em mà chị.

Bà Chín Chiêu nói vậy nhưng cũng vui vẻ nhận lời. Tám Thạch đưa chai uýt-ki ra:

– Anh Tư biểu tôi về lấy chai uýt-ky này, tụi mình phải đánh đổ hết đêm nay.

Tư Thung rót rượu ra ly, kêu thêm đồ nhậu. Bà Chín Chiêu mới đầu còn giữ lễ, nhưng sau ăn uống ào ào, nói năng bừa bãi:

– Thầy Tư biết không, cái con mẹ Sáu Họ cạnh nhà tôi thiệt là người không ra gì, nó xui con nó quyến rũ con

Hiền nhà tôi rồi mẹ con nhà nó còn đánh mẹ con tôi.

Tư Thung hỏi tới:

– Sáu Họ là con mẹ nào vậy chị?

– Chắc thầy không biết đâu, con mẽ chê hết nổi. Nó có một bảy con, một đứa đi lính nên làm phách lăm, bà con lối xóm đâu có ai ưa?

Tư Thung làm bộ nổi nóng:

– Đm. con nó đi lính thì mặc cha nó chớ, đi lính là để bảo vệ dân chớ đâu có phải để đi ăn hiếp dân. Thời đại này dân chủ mà chị.

Tám Thạch chêm vào:

– Đm. nó, chị chỉ con mẹ đó cho tôi, tôi bào lảng cho coi. Bộ không còn luật lệ nữa sao?

Tám Thạch ba hoa, nói trời nói đất. Bà Chín Chiêu bắt đầu ngấm men rượu, bà uống từ từ. Nửa đêm bọn đàn em Tư Thung đưa bà về nhà. Tới bờ sông, một tên trong bọn hỏi:

– Hành động được chưa?

– Rồi!

Một bàn tay đẩy bà té lăn tòm xuống sông. Bọn họ đứng nhìn cho tới khi bà Chín Chiêu chìm ngấm rồi mới ra về.

– Xong rồi, a men chúc ngủ ngon lành!

* * *

Hiền nhận thấy mình nép trong vòng tay Tư Thung hơi lâu. Nàng ngượng ngùng đẩy ra, Tư Thung đi theo nàng:

– Về việc chôn cất má em để tôi lo liệu cho.

Tư Thung lấy hai trăm đưa cho người coi nhà xác:

– Anh tắm rửa thay quần áo cho người nhà tôi đằng hoàng nhé!

Tư Thung lại quay sang Hiền:

– Em ở lại đây nhé! Tôi đi mua hòm, tôi giúp được em cái gì là tôi giúp liền.

Khi Tư Thung đi khỏi, gã coi nhà xác đến bên Hiền hỏi:

– Thầy đó và bà già cô là người thế nào?

– Tôi làm công cho thầy!

Gã coi nhà xác tấm tắc khen:

– Thầy tốt quá, cô thiệt có phước, chớ cô làm ở chỗ khác thì còn lâu.

Hiền chỉ biết cúi mặt khóc. Lúc này tâm hồn nàng rối như tơ vò, nàng không biết mình phải làm sao. Trong bao nhiêu năm sống cạnh mẹ, mãi bây giờ nàng mới cảm thấy thương mẹ thật tình, nhưng đã muộn. Hiền không còn nước mắt để khóc nữa...

Đám ma bà Chín Chiêu thật chu đáo, thơm tất.

Sau mấy ngày mẹ chết, Hiền cũng nguôi ngoai dần nỗi buồn. Ai cũng khen Hiền tốt số gặp được người tốt.

Hàng ngày Hiền vẫn phải vào nhà bảo sanh săn sóc vợ Tư Thung. Sau lần sinh nở này chị ta quá yếu nên phải nằm nán lại điều trị.

Tư Thung suốt ngày la cà hết tiệm nọ đến tiệm kia, thỉnh thoảng anh ta về nhà lại thăm hỏi Hiền thật chân tình. Một đôi khi Hiền nghe dư luận nói về Tư Thung không được tốt, nàng đều gạt đi:

– Người ta đồn bậy, đối với ai thế nào không biết chớ riêng tôi thấy thầy cô đối với tôi rất tốt.

Người đàn bà nói chuyện với Hiền dè bủ:

– Dĩ nhiên rồi, với người con gái đẹp như em người ta tốt thì người ta có lợi.

Hiền nóng mặt hỏi tới:

– Chị nói vậy là nghĩa lý gì?

Người đàn bà cười khẩy:

– Điều đó đâu có phải mình tôi nói, ai ai người ta cũng nói ráo trội.

Hiền tức uất người:

– Nè tôi nói thiệt, tôi nể chị lớn tuổi, nếu không...

– Không thì sao hả mày?

– Tôi đánh thấy mẹ chị!

Người đàn bà bĩu dài môi ra:

– Tao biết mấy bánh rồi mà Hiền, mấy sắp làm bà nhỏ của Tư Thung nên mới lối vậy!

Hiền không nói không rằng, nhào

tươi lại đánh kẻ vừa nói móc mình. Thế là mù đàn bà la lối om sòm:

– Tổ cha mày, mới vậy mà mày đã lối rồi, tới khi mày làm vợ hai Tư Thung chắc mày giết tao phải không?

– Chị nói bậy, tôi đánh thấy con đi mù nội.

Trận đánh lộn um lên, đưa đến tận cò bót. Lúc đó Tư Thung lại ung dung tới. Hẩn thân mật nói với ông Cò:

– Tôi có đưa em gái, nhân viên ông bắt, chỗ anh em mong ông thả ra.

Hiền được thả ra trước sự ngạc nhiên của mọi người.

Hai ngày sau, người đàn bà đánh lộn với Hiền cũng được thả ra, nhưng khi mù về đến nhà, nhà cửa của mù bị

giật sập, đồ đạc trong nhà bị Tư Thung xiết nợ ráo trọi.

Hiền có than phiền vụ đó với Tư Thung thì hần cười hề hề:

– Cho nó chết luôn, qua đã nói mà. Thằng nào con nào đụng vào em là nó bỏ mẹ.

Hiền không biết nói sao đành im lặng. Nhưng từ đó nàng thành ra cô đơn. Bà con lối xóm xa lánh nàng dần. Ai gặp Hiền đều có vẻ e dè, một vài người còn mỉa mai:

– Con đó vậy mà tốt số, vợ thằng Tư Thung sắp chết rồi...

Hiền bị điều tiếng, nhưng nàng đành phải cắn răng chịu đựng. Có người dựng đứng hần câu chuyện:

– Rõ ràng thằng cha tài xế ở nhà Tư Thung nói.

Mỗi buổi tối Hiền vẫn về nhà ngủ đều đều, nhưng chuyện đó không làm lối xóm tin ở sự trong sạch của Hiền.

Buổi tối hôm nay Hiền về nhà đã thấy mẹ Hai Thuộc đứng chờ nàng ở cửa. Nàng cau mặt hỏi:

– Có chuyện gì đó chị?

Mẹ Hai Thuộc thân mật nắm lấy tay nàng:

– Hồi này chị coi em có da có thịt, đẹp ra đó.

Hiền chán những lời nói tán tụng đó, nàng bực mình:

– Thôi chị ơi, chị cho tôi vào ngủ.

Mụ Hai Thuộc hứ một tiếng:

– Lâu lâu chị em mới gặp nhau, em không mời được chị vô nhà uống miếng nước sao?

Hiền đẩy cửa vào nhà, nàng miễn cưỡng:

– Mời chị vào chơi.

Chị Hai Thuộc vào nhà, chị ta tới trước bàn thờ mẹ Hiền thắp một nén nhang:

– Tội nghiệp bà Chín, hôm bả chết tôi có đi đưa đám.

– Cám ơn chị!

Chị ta nhìn quanh nhà:

– Hồi này coi nhà cửa của em khang trang hơn.

– Có gì đâu chị, tôi chỉ dọn dẹp lại...

Chị Hai Thuộc la cà nói hết chuyện nợ sang chuyện kia, cuối cùng chị ta nói nhỏ với Hiền:

– Chị muốn nhờ em một việc!

– Việc gì đó chị?

– Em làm ơn nói với thầy Tư Thung cho chị khất lại món nợ chị đã...

Hiền vội ngăn lại:

– Ô hay sao chị lại nói vậy?

– Thì em thân với thầy Tư Thung.

– Ai nói vậy với chị, tôi chỉ là người làm công.

– Thì người ta nói um lên, làm công được như em thì phước bảy đời rồi...

Hiền giải thích thế nào chị Hai Thuộc cũng không chịu nghe, chị ta buộc Hiền là chỗ “thân tình” với Tư Thung. Cuối cùng Hiền bực quá bỏ đi.

Buổi tối ngày hôm sau, Hiền sửa soạn về nhà thì Tư Thung giữ nàng lại:

– Hôm nay em ở lại đây coi các em.

Tư Thung nói bằng giọng thản nhiên, nhưng Hiền vẫn thấy ngán ngại. Tư Thung nói tiếp luôn:

– Dỗ cho các em ngủ rồi em xuống nhà ngủ với bà giúp việc. Hôm nay em nó nóng đầu nên tôi mới phải phiền đến em.

Tư Thung đối với nàng quá tốt, không lẽ hấn nhờ nàng một chuyện nhỏ nhặt như vậy nàng lại từ chối. Hiền

vững bụng vì mình ngủ chung với bà già giúp việc. Nàng không ngần ngại một sự «nguy hiểm » nào hết.

Tư Thung mặc bộ quần áo bà ba trắng, hẩn giờ tay che miệng ngáp:

– Em ở lại coi em nhé, tôi đi ngủ...

Hẩn lệt xệt lê đôi dép vào phòng. Hiền ngạc nhiên không hiểu tại sao hôm nay Tư Thung không đi nhậu .

Trong phòng chỉ còn lại Hiền, bà già giúp việc và hai đứa trẻ. Hiền ngồi nói chuyện vặt vớ với bà già một hồi thì thấy Tư Thung mò ra. Hẩn mắt nhắm mắt mở:

– Bà già đi mua cho tôi tô cháo, đói quá ngủ không được.

Trong phòng chỉ còn lại Hiền và Tư

Thung. Hiền lo sợ sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng Tư Thung tỏ ra đứng đắn. Hấn nói chuyện trời đất, tuyệt nhiên không buông một lời sàm sỡ, Hiền cũng tiếp chuyện với hấn cầm chừng.

Một lát sau hấn chợt nhớ ra một điều gì, hấn thọc tay vào túi:

– À tôi có cái này cho em!

Hấn đưa cho Hiền một thỏi dài bằng ngón tay bọc giấy bạc, Hiền nhìn, hỏi:

– Cái gì đó thầy?

– Cái kẹo sô-cô-la, có người cho tôi, tôi ăn không hết.

Hiền thích ăn kẹo, nhưng rất ít khi nàng được ăn kẹo sô-cô-la. Hiền còn khách sáo:

– Em không biết ăn thứ này!

– Ăn thử thứ này coi, ngon lắm!

Tư Thung lấy lại cái kẹo, tự tay bóc ra, hẩn toan cho vào miệng Hiền thì Hiền đỡ lấy:

– Cảm ơn thầy!

Nàng đưa lên miệng...

Tư Thung chờ cho Hiền ăn xong rồi quay đi:

– Thôi em nghỉ đi, lát bà già về thì biểu mang cháo sang phòng tôi.

Hẩn quay đi với nụ cười trên môi.

Bà già giúp việc vừa cầm cái tô ra khỏi cổng liền bị hai người đàn ông chặn lại, khúc đường này vắng vẻ. Một

người đàn ông tiến lại gần, dí mũi dao sáng loáng vào bụng bà ta:

– Bà muốn sống hay muốn chết!

Bà già sợ rùng rời tay chân:

– Ông... ông đừng giết tôi!

– Vậy phải biết điều!

– Dạ... dạ.. tôi đâu có tiền nhiều.

Một gã đàn ông khác lục soát túi, hăn thất vọng nói với tên kia:

– Bà ta chỉ có hai chục bạc!

– Dạ... thiệt tình chỉ có hai chục bạc mua cháo.

Gã cầm dao cứa kính:

– Trói nó lại!

Bà già hết hồn lay van rồi rít. Nhưng gã đứng sau ba ta đã lẹ làng bịt miệng bà ta. Gã kia phụ lực trói giật cánh khuỷu nhét giẻ vào miệng bà.

Sau khi hai tên gian đã trói bó giò bà lại, chúng hỏi nhau:

– Để con mẽ nằm đâu được hả mầy?

Chúng nhìn quanh, rồi khiêng luôn bà già ra một ống cống bên đường, nhét đại vào trong.

Trong khi đó Tư Thung lại từ phòng bên kia bước sang. Mặt Hiền đỏ bừng, mắt long lanh. Nàng ngồi bó gối trên giường, ngược lên nhìn Tư Thung. Nàng thấy khó chịu trong người. Nàng ngã xuống một cách dễ dàng sau cái đẩy của Tư Thung. Tư Thung tắt đèn.

Hai đứa trẻ vẫn nằm ngủ say sưa ở giường bên cạnh. Thời gian trôi đi thật chậm. Hiền tưởng chừng mình đã mất hút vào một sự trống vắng nào đó.

* * *

Hiền tấm tức khóc. Tư Thung vỗ về:

– Đừng khóc em, anh thương em mà!

Hiền gục đầu trên hai cánh tay:

– Tôi sẽ tự vận cho coi, tôi không thể sống như vậy.

Nàng hất tay Tư Thung ra. Tư Thung lúc này trở nên một con người

yếu xiu. Hắc luôn miệng van xin Hiền, hắc hứa hẹn:

– Anh không bỏ em, anh hứa danh dự sẽ bao bọc em suốt đời.

– Còn vợ ông, tôi không thể làm vậy!

Nhưng Tư Thung không nản lòng, hắc nói điều hơn lẽ thiệt, đôi khi lại không ngần ngại quì xuống dưới chân Hiền “khóc lóc”

Khi đó trời đã sáng rõ.

7.

VỢ TƯ THUNG NGỒI LẶNG
NGƯỜI khi nghe chị đàn bà
ton hót. Chị ta nói thêm:

– Con nhỏ được giấu ở một nơi
khác, nó có chữa rồi!

– Con đã ngựa, chị chắc như vậy
không?

– Dạ, thưa em mà nói sai em là con
chị.

Mặt vợ Tư Thung mỗi lúc một xanh, chị ta nói như muốn tắt hơi:

– Tôi đâu có dè...

Chị ta lặng người trong giây lát:

– Tôi nuôi ong tay áo, tôi già rồi, xấu rồi khiến nó phụ rẫy tôi. Ối trời, tình nghĩa vợ chồng, bao nhiêu năm trời đôi rách thì có nhau, bây giờ mới mát mặt đã phụ rẫy nhau, giữa lúc tôi bệnh hoạn.

Vợ Tư Thung kể lể một thôi một hồi. Càng nói mặt chị càng xanh xám, đôi môi khô héo của chị run lên. Mụ đàn bà ton hót đậm hoảng:

– Chị, chị mới sinh nở xong...

Hai hàm răng chị Tư Thung nghiền chặt:

– Tôi sẽ giết chúng nó, giết luôn cả hai đứa.

Mụ đàn bà an ủi:

– Việc gì chị phải làm vậy, đánh cho nó một trận tươi bởi xúu quách, thằng đàn ông nào mà không ngu dại, thấy gái đẹp thì tối mắt lại, lỗi là lỗi ở đứa cướp chồng mình...

Vợ Tư Thung ngồi dựa lưng vào tường thở dốc lẩm bẩm:

– Tôi đâu có dè đời lại chó đẻ như vậy?

Chị đàn bà đứng dậy:

– Chị khỏi phải suy nghĩ gì hết, em sẽ lo cho chị thuê người đánh thấy mẹ nó là xong.

Vợ Tư Thung vẫn ngồi như kẻ mất hồn, chị ta phải cố gắng lắm mới khỏi ngất đi vì máu ghen uất lên tận đầu. Chị ta hồi tưởng lại thời kỳ đói rách, khi hai vợ chồng cắc ca cắc cùm thu nhặt từng đồng bạc. Khi giàu có, chị từng nghe dư luận về việc trai gái của chồng. Nhưng chị nghĩ bụng chồng mình không lấy vợ bé là được rồi.

Vợ Tư Thung lại nghĩ đến Hiền, con bé người làm công của mình vừa xin thôi được hơn một tháng nay. Con bé từ hồi làm ở nhà này trông đẹp ra, không biết nó và chồng mình đã nhăng cuội với nhau từ bao nhiêu lâu nay. Nghĩ đến điều đó chị lại lộn ruột lộn gan. Nước mắt tự nhiên ứa ra:

– Sao tôi khổ sở thế này...

Mụ đàn bà vội đỡ vợ Tư Thung an ủi:

– Khổ lắm, tôi đã nói chị đừng lo nghĩ gì hết ráo, chị chết ra đây rồi ai nuôi con chị. Chỗ chị em tôi nói thiệt, tôi sẽ giúp chị một tay.

Vợ Tư Thung chỉ còn biết tấm tức khóc:

– Dạ cảm ơn chị, chị cố lo giùm...

Mụ đàn bà ngồi thì thảo bàn tán một lát rồi đông về. Còn lại mình vợ Tư Thung chị nằm dài ở giường, ngửa mặt nhìn lên đỉnh mùng. Chị ta quá đau khổ nên không còn nước mắt để khóc. Trong thời gian gần đây, chị ta càng ngày càng yếu. Sau lần sinh nở, Tư Thung lại tỏ ra lơ là chị, ít khi hỏi han săn sóc tới chị. Suốt ngày, anh ta

rượu chè bê tha. Có khi bỏ đi hằng hai ba ngày mới về nhà. Vợ Tư Thung có hỏi đến thì anh ta lại gất:

– Công chuyện làm ăn của người ta cứ hỏi hoài.

Tư Thung lại bỏ đi, hôm nay là ngày thứ hai, thỉnh thoảng chị Tư Thung có nghe lời đồn đãi về chồng, nhưng chị ta không tin.

Ngày hôm qua, một con nợ đến khất nợ nói bóng nói gió:

– Bà chủ bệnh hoạn yếu đuối như vậy thì để cho ông chủ lấy vợ hai cho rồi.

Chị Tư Thung gượng cười:

– Tôi có cấm cản gì đâu.

– Nếu bà chủ ứng cho ông chủ lấy vợ bé thì cũng phải kiếm người đàn ông, nó phải tới trình diện bà chủ đàn ông.

– Dĩ nhiên!

Chị ta ngồi nói một thôi một hồi:

– Tôi thì tôi không ghen bà chủ à, chồng tôi muốn lấy vợ bé tôi cho, nhưng phải có phép có tắc. Chớ cướp giật chồng tôi, tôi sẽ xé tan xác ra cho coi.

Chị Tư Thung im lặng một lát, ngó người đàn bà:

– Chị nói vậy là có ý gì?

Chị đàn bà cười:

– Ấy là tôi nói vậy, thời buổi này mà bà chủ, nếu mình không đàn hoàng không biết giữ chồng, nó giật của mình như chơi. Thằng đàn ông như cái gậy thẳng ăn mày, chọc được vào đâu là chọc.

Trong câu chuyện, chị đàn bà nói xa nói gần khiến chị Tư Thung càng trở nên nóng ruột. Cuối cùng chị ta ghé tai chị Tư Thung nói nhỏ:

– Bà chủ coi chừng ông, mình không thể buông thả được. Bà chủ giàu có, thiếu gì con ham địa vị này. Con gái bây giờ nó ghê lắm bà chủ ơi!

Chị Tư Thung chỉ còn biết cúi đầu suy nghĩ.

Chị Tư Thung chợt nghĩ đến bà già giúp việc, may ra bà ấy có giúp mình

biết thêm được gì chẳng. Chị lên tiếng gọi, một lát sau bà già lên:

– Bà chủ kêu tui?

Chị Tư Thung chỉ chiếc ghế bên cạnh giường:

– Bà ngồi xuống giường đây, tôi hỏi chuyện này!

Bà người làm len lén ngồi xuống ghế, bà ta không hiểu chủ mình muốn nói điều gì.

Chị Tư Thung gằn giọng:

– Tôi hỏi gì, chị biết chị phải khai thật.

– Dạ!

– Chị có biết tại sao thầy lại đuổi con Hiền đi không?

Bà già ngập ngừng:

– Dạ tui đâu có rõ, tôi nghĩ là con nhỏ hồn chi đó với thầy, thầy nóng thầy đuối...

Vợ Tư Thung hỏi một câu thành linh:

– Trong những ngày tôi nằm ở nhà thương, chị có bao giờ thấy thầy mắng chửi gì con Hiền không?

– Không, thầy tử tế lắm, à... à có một lần tôi thấy con nhỏ khóc sùng mắt lên, kể mấy ngày sau tui không thấy nó tới làm nữa. Tui có hỏi thì thầy trả lời đuối rồi. Chắc lần đó thầy chửi nó...

Chụp được cơ hội, vợ Tư Thung hỏi tới:

– Đâu, chị kể lại nội vụ tôi coi...

Bà già phân trần:

– Nào tôi biết gì mà kể. Tôi đã nói với bà chủ rồi mà. Đêm hôm đó tôi bị ăn cướp bắt trói nhét vô trong lỗ cống. Mãi sáng ngày hôm sau thằng Tám Thạch đi qua thấy tôi nó mới cởi trói cho chớ không thấy mẹ luôn.

– Đêm hôm đó thầy có đi nhậu không?

– Đâu có, thầy kêu nhức đầu, thầy ở nhà. Mà cũng may đêm hôm đó con Hiền ngủ ở nhà coi hai đứa nhỏ.

Vợ Tư Thung xạm mặt lại, chị nói nhỏ:

– Thôi chị xuống nhà đi...

Bà già đứng dậy, phân vân không hiểu bà chủ mình lại hỏi han như vậy để làm gì?

Theo như lời khai của bà già người làm thì ba năm rưỡi mười Tư Thung và con Hiền đã có tình ý với nhau. Vợ Tư Thung không còn nghi ngờ gì nữa. Chị ta lại cho đòi một đàn em chuyên môn đánh lộn mướn của chị lên.

Sau khi trình bày tự sự và lập kế hoạch đánh ghen, con mụ đàn em của vợ Tư Thung hăng hái:

– Được, bà chị cứ tin ở em, nó không thoát khỏi tay bọn em đâu. Bà chị mà đã sai bảo có bao giờ em không tận tình.

Vợ Tư Thung mở két đựng tiền ngay trên đầu giường, chị lấy ra một xấp tiền:

– Tôi chi trước cho chị một ít, đuổi được con này ra khỏi Sài Gòn, tôi sẽ thưởng chị thêm.

Mụ đàn bà nhận tiền, cười chúm chím. Chị ta không quên khoe thành tích đánh nhau thuê của mình. Nội nghe chị ta nói không đã phát sợ. Vợ Tư Thung lại nằm xuống giường:

– Thôi được, chị cứ vậy mà làm. Tôi mệt cần nghỉ ngơi.

– Dạ bà chủ cứ nghỉ, hôm nào em đến xẻ xác nó mời bà chủ tới coi. Em sẽ đánh thiệt đẹp, đẹp can không nổi...

Buổi chiều xuống dần ngoài cửa sổ. Chị Tư Thung thấy mình cô đơn. Tủi thân, chị khóc ướt hết cả mặt gối trắng nõn.

Tối lúc lên đèn Tư Thung mới về nhà. Anh ta chẳng buồn hỏi han vợ con, bước sang buồng tắm dội nước ào ào, xịt nước hoa thơm lòng.

Vợ Tư Thung gắng gượng trở dậy sang bên phòng chồng. Tư Thung đang đứng trước gương ngắm vuốt quần áo. Anh ta nghe tiếng bước chân của vợ nhưng không quay lại.

Vợ Tư Thung đến sau lưng chồng:

– Anh không ở nhà ăn cơm còn đi đâu?

Tư Thung sửa lại cái cà-vạt:

– À hôm nay anh không ăn cơm nhà, anh phải đi ăn với ông Cò. Ông mới nhậm chức ở khu Cầu Muối này, biết đâu mình không nhờ vả ông?

Vợ Tư Thung biết chồng nói dối. Chị ta ghen ngào nhưng không khóc, chị tự nhủ mình không thể để lộ chuyện. Chị chỉ nói sơ sơ:

– Hối này anh đi hoài, em chỉ thấy anh tốn tiền tốn bạc chứ đâu có trúng áp phe nào?

Tư Thung cũng không buồn quay lại, anh ta hừ một tiếng:

– Chuyện áp phe chứ đâu phải đi làm công chức mà đều đều hằng tháng có tiền có bạc. Mình có ăn thì cũng có nhà chớ. Mình không lợi cái này thì cũng lợi cái khác, anh lấy làm lạ là tại sao hồi này em xét nét anh từng tí.

Vợ Tư Thung chửi thầm chồng, thằng này mê gái lại muốn phụ rầy mình đây, nhưng chị vẫn nhỏ nhẹ:

– Thì em thấy anh tốn kém nên hỏi vậy thôi chứ đâu có nói gì...

Tư Thung cũng lấy làm lạ tại sao vợ mình hôm nay lại “tử tế” như vậy. Anh ta đoán chừng có lẽ vì bệnh hoạn nên chị ta đổi nết. Tư Thung thấy cảm động, anh quay lại đặt tay lên vai vợ hỏi han:

– Sức khỏe em thế nào?

Tới lúc này, vợ Tư Thung không còn nhịn được nữa, chị ta bật khóc:

– Chắc em chết mất anh ơi!

Tư Thung đỡ lấy vợ:

– Em chỉ nói đại, bệnh em đâu có gì là nguy hiểm.

Vợ Tư Thung gục đầu trong vòng

tay chồng. Chưa bao giờ chị ta thấy khổ sở như bây giờ. Chị rên rỉ:

– Anh không thương gì vợ con anh hết, anh chơi bời.

– Ở hay, anh chơi bời bao giờ!

– Anh bỏ nhà đi hết ngày nọ sang ngày kia...

Tư Thung chối dài:

– Anh đã nói với em là anh đi có công chuyện, mà chẳng lẽ mỗi lần đi công chuyện anh lại phải khai với em hết sao?

Sức nhịn nhục của vợ Tư Thung chỉ có giới hạn, chị ta nói thẳng:

– Anh lại đi với con đĩ nào?

Tư Thung đẩy vợ ra:

– Con dĩ nào, em chỉ ghen bậy.

Thấy vợ khóc tấm tức, anh ta nghĩ mình chẳng nên gây chuyện lúc này:

– Thôi bỏ qua chuyện đó đi. Em làm anh bức mình. Tại em bệnh hoạn nằm ở nhà một mình hoài nên nghĩ quẩn. Tuần tới này em khỏe một chút em nên lên Đà Lạt đổi gió.

Bỗng nhiên vợ Tư Thung tru tréo lên:

– Tôi không đi đâu hết, tôi đi để anh khuân hết của cải đi cho gái à?

Tư Thung đứng sững người:

– Em làm gì mà lạ quá vậy?

– Tôi không làm gì hết nhưng tôi không để anh mang tiền mồ hôi nước

mắt đi bao gái.

Tư Thung bỗng nổi nóng:

– Em coi chừng à!

– Anh làm gì tôi, có giỏi thì anh giết mẹ con tôi đi.

Tư Thung hầm hầm:

– Muốn kiếm chuyện phải không?

– Ủa! Tôi báo cho anh biết trước, tôi sẽ xé xác con Hiền ra cho anh coi!

Tư Thung bỗng choáng váng mặt mày. Con mụ này đã khám phá ra sự bí mật mà Tư Thung cố tình dấu giếm mấy tháng trời nay. Chẳng lẽ Tư Thung nói toạc móng heo ra. Anh ta chối dài:

– Thật khổ quá, mấy lại nghe con mụ nào thọc chớ gì. Con Hiền nào, tao đã đuổi nó mấy tháng nay, mấy không thấy sao?

Chị Tư găm lên:

– Anh đừng hòng che mắt con nầy, khó lắm anh ơi. Anh muốn theo nó thì đi, nhưng đừng mang của mồ hôi nước mắt của tôi đi cho gái.

Tư Thung vốn là một gã đàn ông vũ phu, hấn dang tay tát cho vợ một cái rồi lững lững bỏ đi. Vợ Tư Thung tru tréo, lăn lộn trên sàn nhà. Khi biết chồng đã đi khỏi chị ta đập phá lung tung. Một lát sau mệt mỏi quá, chị ta nằm lả người ngay trên đồng đồ đạc đổ vỡ.

Tư Thung xuống nhà, hắt ngối vào xe hơi, đóng cửa đến sầm, de thắng ra đường. Anh ta căn nhản chửi thề:

– Đm. vậy mà đổ bể!

Con mẹ Ba Chột vẫn đứng lấp ló ở phía đầu đường từ lúc Tư Thung trở vào nhà đến giờ. Mụ đoán chừng thế nào Tư Thung cũng trở ra, quả nhiên đúng như mụ nghĩ. Mụ rối rít vẩy thắng nhỏ ngối trên yên xe Goebel đợi ở đầu đường:

– Đi lẹ mấy!

Thằng nhỏ đạp máy xe, vọt qua đường đậu lại ngay trước mụ:

– Chạy hướng nào?

– Theo chiếc xe của thầy Tư!

Chiếc xe hơi của Tư Thung chạy vòng vèo một hồi rồi quẹo ngay vào một cư xá miệt Phú Thọ. Thằng nhỏ ngừng xe lại ở đầu hẻm.

– Xuống đi má, để tôi theo dõi.

Thằng nhỏ nhanh nhẹn dựng xe, theo sát thấy Tư Thung vô nhà. Chiếc cổng mở, Tư Thung biến vào trong nhà, thằng lỏi đứng lấp ló ngoài cửa, nó thấy Tư Thung đi thẳng vào trong buồng. Nó lén vào cổng, rón rén. Nó nhìn thấy cái máy lửa để trên bàn. Nó thoát biến vô nhà, chụp chiếc máy lửa thật lẹ rồi chuồn ra khỏi cửa, chạy ù về phía mẹ đứng.

Mụ Ba Chột đứng xa xa vẫn theo dõi hành động của con. Mặc dầu là trời tối, nhưng nhờ ánh điện đèn đường

nên mù vẫn trông rõ. Khi thằng nhỏ trở lại mù hỏi:

– Mấy coi số nhà chưa?

– Rồi, số 471

Mù nắm lấy đầu thằng nhỏ:

– Mấy mới ăn cắp cái gì ở trong nhà?

Thằng nhỏ chối leo lẻo:

– Không tui ăn cắp gì đâu. Tui ăn cắp Chí Hòa kêu tôi đi!

Nhưng mù Ba Chột không đời nào tin lời thề của con, mù nắm túi thằng bé:

– Cái gì đây mấy?

– Của tui!

– Mấy mới ăn cắp ở trồng hả?

– Ủa đó!

Mụ Ba Chột nạt nộ:

– Mấy đưa ngay cho tao không chết mẹ bây giờ!

Thằng nhỏ vênh váo:

– Súc mầy, đưa cho má để má bán sao?

– Tao trả lại người ta!

Thằng nhỏ bĩu môi:

– Bỏ đi Tám, làm như lương thiện lắm!

Hai mẹ con đang đôi co thì chợt khựng lại vì Tư Thung vừa ra khỏi nhà, Hiền theo sau. Nàng bận đồ đầm dáng

hoàng. Thằng oắt con, con mụ Ba Chột hít hà:

– Đm. bánh quá ta!

Mụ Ba Chột sụt khế:

– Mầy chở tao theo xem tụi nó đi đâu.

Thằng oắt con háy mắt:

– Phải chia cho tôi đó má, công lao tôi cũng bộn...

Mụ Ba Chuột còn mãi theo dõi nên không trả lời.

Tứ Thung lên xe, Hiền lên ngồi bên cạnh. Mụ Ba Chột vội quay mặt nhìn đi chỗ khác khi chiếc xe chạy qua. Mụ hồi con phóng xe đuổi theo:

– Mày theo sát ghen, trời tối họ không nhìn ra mình đâu.

Chiếc xe hơi chạy lên miệt Sài Gòn quẹo đường Phan Thanh Giản lên lối xa lộ. Thằng nhỏ phóng xe Goebel bám sát. Nó càu nhàu:

– Đm. xe đi đâu mà xa dữ vậy cà?

Mụ Ba Chột khuyến khích:

– Đi đâu mày cũng phải bám sát. Chắc bọn này đi ăn uống gì đây?

Chiếc xe thẳng xa lộ lên quá Thủ Đức. Bỗng chiếc xe Goebel xẹt xẹt giảm dần tốc độ, thằng nhỏ la lên:

– Chết mẹ!

– Chi đó mày?

– Hết xăng!

Thằng nhỏ vội mở "rê-déc²", vòng xe lại:

– Thôi về má ơi!

Mụ Ba Chột la lên:

– Bộ mấy bỏ cuộc sao?

– Má muốn đi bộ về hả, mở «rê dec» rồi chạy về được khúc nào hay khúc ấy!

Mụ Ba Chột chửi bới vang rân:

– Đm. lại mấy ăn bớt tiền xăng. Hồi chiều tao cho mấy tiền đổ đầy bình kia mà?

Thằng nhỏ lại mồm năm miệng mười cãi mẹ. Chiếc xe quay trở về chỉ tới ngang cầu xa lộ thì cạn hết xăng. Mụ Ba Chột nhìn quãng đường dài rồi lại nhìn con căm tức:

2 réserve: dự trữ

– Đm. tại mầy ráo trội. Tao phải lội bộ về nhà mầy thấy mẹ với tao.

Thằng nhỏ đẩy xe thở hồng học, cần nhân:

– Mẹ thấy mẹ còn chửi bới nữa!

Hai mẹ con gấu ó nhau cùng đường.

S.

TƯ THUNG ĐÃ TÍNH ĐẬU
VÀO ĐÓ đủ mọi chuyện,
hắn yên chí rằng vợ mình chỉ nghi ngờ
mình thôi, còn không tài nào tìm ra
nơi mình giấu vợ nhỏ.

Hắn bật đèn đêm lên, ngắm nghĩa
Hiền đang say ngủ. Hắn vuốt ve vợ,
càng ngày nàng càng đẹp ra. Bộ quần
áo đã thay đổi hẳn con người. Ngày
nay không ai còn nghĩ Hiền xuất thân

từ một nơi bùn lầy nước đọng ra nữa. Càng nhìn người vợ nhỏ, Tư Thung càng thấy yêu, ngày nào hắn không được gặp Hiền, hắn bứt rứt khó chịu. Mỗi khi phải về nhà với vợ lớn, Tư Thung thấy khó chịu vô cùng. Tình nghĩa vợ chồng của hắn bây giờ chỉ còn lại sự thương hại.

Vợ lớn của Tư Thung sau lần sinh nở cuối cùng bệnh hoạn liên miên, nàng cứ thấy mặt chồng là chửi bới khóc lóc. Tuy còn thương vợ lớn, nhưng Tư Thung không thể bỏ được Hiền. Mới đầu hắn chỉ nghĩ mình dùng Hiền như dùng những đứa con gái khác để thỏa mãn. Nhưng dần dần, Tư Thung nhận thấy mình thật tình yêu thương nàng. Hắn muốn hợp thức hóa, nhưng hắn chưa thể nói với vợ lớn.

Một sự hối hận về hành động sát nhân của hắn khiến hắn càng thấy nặng tình hơn với Hiền. Lần đầu tiên trong đời, Tư Thung biết thế nào là hối hận. Có những đêm thức giấc như đêm nay, hắn vuốt ve người vợ nhỏ, nhủ thầm:

– Anh sẽ đùm bọc em suốt đời, anh không thể bỏ em. Anh hối hận.

Hiền choàng mở mắt, thấy Tư Thung còn thức, nàng hỏi nhỏ:

– Anh không ngủ sao?

Tư Thung lắc đầu:

– Anh không thể ngủ được.

Suốt từ ngày nhận lời chung sống với Tư Thung, nàng không may mắn yêu người chồng luống tuổi này. Nhưng nàng cũng cảm động khi thấy Tư Thung

thật lòng thật dạ với mình. Nàng hiểu nỗi khổ tâm của Tư Thung. Nàng không nỡ đối xử tệ bạc với chồng. Nàng tự nhủ mình đã yên phận, và hình ảnh Tuyên mờ dần trong trí nàng.

Hiền âu yếm chồng:

– Em không muốn anh nghĩ ngợi nhiều. Anh hãy quên đi tất cả những sự khó chịu rồi thung thả mình tính...

– Em tính sao?

– Chưa biết được, nhưng mình phải bình tĩnh.

Tư Thung thấy sự ngần ngại với đi phần nào, hấn bạo dạn hơn, nắm vai người vợ trẻ:

– Anh muốn nói với em một điều này, không biết em có bằng lòng không?

– Anh cứ nói!

Tư Thung nhìn thẳng vào mắt vợ,
nhắm chặt tay vợ:

– Anh muốn thú thiệt chuyện này
với vợ lớn của anh.

Hiền ngồi bật dậy:

– Không!

Đã ném lao phải theo lao, Tư Thung
năn nỉ:

– Trước sau gì vợ lớn của anh cũng
biết...

Bây giờ lại đến lượt Hiền khổ tâm,
nàng cau mặt:

– Không thể được anh ạ!

– Sao vậy, mình cần phải hợp thức
hóa.

Hiền buồn bã lắc đầu:

– Em đâu còn mặt mũi nào nhìn chị ấy nữa... Em sống với anh như vậy nghĩa là em đã là một con cướp chồng của người khác...

Tư Thung thở dài:

– Sao em lại nói vậy, anh tin rằng vợ anh chỉ giận dỗi đôi ba ngày rồi đâu lại vào đó mà!

Hiền bướng bỉnh:

– Nhưng em không bằng lòng!

Tư Thung rầu rầu:

– Anh chỉ muốn lo cho em yên tâm, anh hợp thức hóa tình trạng của em. Trước sau gì vợ lớn của anh cũng biết chuyện này.

Hiền im lặng, suy nghĩ mông lung. Ý kiến của Tư Thung không phải không hợp lý. Nhưng nghĩ đến chuyện vợ lớn vợ nhỏ, nàng thấy ngại ngùng. Hiền chỉ còn biết thở dài.

Tư Thung tưởng Hiền đã xuôi theo ý kiến mình, tấn công tiếp:

– Em suy nghĩ kỹ đi, mình không thể giấu diếm lâu được, nhất là bây giờ em đang bụng mang dạ chửa.

Tự nhiên Hiền nổi nóng:

– Tôi không suy nghĩ gì hết, chính ông đã hại tôi. Bây giờ ông phải lo cho tôi...

Tư Thung xuống nước:

– Thì anh đang lo đó!

– Anh lo lối chó đẻ đó sao, tôi không mặt mũi nào nhìn bà chủ của tôi. Anh ép buộc tôi, dồn tôi vào thế cướp chồng người khác, tôi có muốn thế đâu..

Hiền bật khóc, nàng khóc thật mùi mẫn, khiến Tư Thung quính lên:

– Em làm sao vậy? Anh có nói gì em đâu...

Hiền giấu mặt vào gối tấm tức khóc, Tư Thung an ủi:

– Em muốn thế nào phải cho anh biết chứ, bây giờ em muốn sao anh cũng chịu hết, chuyện lỡ rồi...

– Tôi không muốn làm bé ai hết!

– Em muốn anh bỏ vợ?

– Không phải vậy, nhưng tôi không thể ngang nhiên nhìn mặt bà chủ. Ít ra tôi phải tự nuôi sống được tôi nếu một khi ông bỏ tôi, tôi còn phải nuôi con...

Hiền không ngần ngại nói huỵch toẹt tất cả ý nghĩ của mình với Tư Thung. Nàng yêu sách, Tư Thung đành gật đầu:

– Em muốn sao cũng được hết, anh sẽ chiều em.

Hiền thoáng nghĩ đến cuộc sống mai sau, nàng sẽ có một đứa con với Tư Thung, ít ra nó cũng phải có một cuộc sống tương đối vững vàng.

Trong lúc này hình ảnh của Tuyển lại thoáng hiện ra. Không biết lúc nay chàng ra sao? Chàng đã quên Hiền chưa? Hiền không ngờ cuộc đời nàng

lại đi đến hoàn cảnh này. Cuộc sống thật trở trêu, tất cả những gì nàng dự định, nàng ao ước đều không như ý muốn của nàng. Những điều ao ước thật nhỏ bé của nàng với người yêu đầu tiên ngày nay không còn nữa, chúng đã lùi vào dĩ vãng, cùng sự đắng cay. Hiền thở dài.

Trời sáng rõ dần Tư Thung ngồi dậy vuốt ve nàng:

– Sáng rồi đó, em dậy đi ăn sáng với anh không?

Hiền uể oải lắc đầu. Hôm nay nàng không muốn đi đâu, nàng chỉ muốn nằm ở nhà.

Tư Thung trở dậy mặc quần áo:

– Anh phải về, anh đã đi mấy ngày rồi!

Hiền không nói gì, nàng nằm quay mặt vào tường cố dỗ giấc ngủ trở lại. Nhưng không tài nào nhắm mắt được. Nàng nghe tiếng giày của Tư Thung ra khỏi phòng, tiếng máy xe hơi.

Tư Thung đi khỏi, căn phòng trở lại yên lặng, Hiền không thể nằm mãi được, nàng đành trở dậy. Nửa giờ sau nàng ra khỏi nhà, gọi xe lên Sài Gòn ăn sáng và mua một ít đồ dùng lặt vặt.

Hiền không ngờ đời mình lại đến một khúc quanh này. Đời sống hiện tại của nàng thật đầy đủ. Nàng đã xa lánh hẳn những căn nhà lụp xụp trên con kinh nước đen ngòm chảy qua lòng Cầu Muối. Hiền không bao giờ muốn trở lại nơi đó, nơi đã ghi dấu mỗi tình đầu đầy trắc trở của nàng, nơi mẹ nàng chết thảm thương. Hiền đã yên phận

làm vợ bé, Hiền thấy Tư Thung đối xử với nàng khá tốt. Hắn luôn luôn chiều quí nàng. Làm vừa lòng tất cả những gì nàng đòi hỏi.

Gần 12 giờ trưa Hiền mới trở về nhà. Nàng chợt thấy một đứa nhỏ chạy ra giữ lấy tay nàng:

– Cô ơi, có người phá nhà cô đó!

Hiền rụng rời tay chân:

– Ai đó em!

– Không biết, vô mà coi, có kêu lính không cô?

Hiền không biết lý do gì, nhưng nàng cũng cứ trở về nhà. Nàng hồi hộp, lo lắng khi thấy người đứng xúm đông trước cửa nhà. Vừa thấy mặt Hiền, một mẹ đàn bà chợt mắt la lên:

– Nó đó!

Ba mụ đàn bà khác rẽ đám đông chạy ào ra, vừa chửi vừa la:

– Đánh chết mẹ mày đi. Mày cướp chồng người ta.

Hiền không kịp trở tay đã bị ba mụ đàn bà xúm lại rút guốc đập như mưa bắc vào người nàng. Nàng la hét, dẫy dụa, nhưng nàng bị đè nghiêng xuống đất, quần áo bị xé tan nát. Hiền chỉ còn biết đỡ gạt qua loa.

Khi Hiền đã rũ người ra, ba mụ đàn bà mới chịu ngừng tay. Mụ mắt chột chỉ tay vào mặt nàng:

– Lẽ ra tao tạt át xít vào mặt mày, nhưng tao thương tình nên còn để cho mày cái mặt, để đi làm điểm nuôi thân.

Đám đông ùn ùn dẫn ra. Một chiếc xe hơi bóng loáng lướt tới. Vợ Tư Thung ngồi trên xe, mở cửa, ngó xuống Hiền bằng con mắt khinh bỉ:

– Tổ cha bây, bây cướp chồng bà, bà cho biết tay...

Nói xong vợ Tư Thung đóng sầm cửa xe lại:

– Nói cho mày biết, mày phải rời ngay căn nhà này. Mày lộn xộn còn đeo đuổi chồng tao thì lần sau tao không tha đâu.

Chiếc xe từ từ chuyển bánh, bọn đánh ghen thuê cũng tản đi, đám đông hiếu kỳ đổ xô đến. Hiền không còn khóc được nữa, nàng nhục nhã, nàng chỉ muốn cắn lưỡi tự tử chết ngay cho rảnh.

Mãi bây giờ mới có cảnh sát tới, một người cảnh sát đưa cho Hiền chiếc áo mưa để quần cho thân thể đỡ lỏa lồ...

– Cô có gì để khai không?

– Không!

– Có thừa gởi gì không?

– Không!

Hiền cúi gằm mặt đi theo người cảnh sát, xung quanh nàng là đám đông hiếu kỳ. Hiền trở nên lì lợm, nàng không buồn ngó ai.

9.

HAI DẬU SỜ TAY VÀO TRONG ÁO, trong đó có một con dao. Chuôi dao này Hai Dậu đã sờ vào đó không biết bao nhiêu lần. Bây giờ nó đã lên nước bóng loáng.

Buổi tối hôm nay, như bao nhiêu buổi tối khác Hai Dậu gặp lại Tư Thung trong quán nhậu. Mỗi thù xưa đã nổi dậy trong đầu Hai Dậu. Hắn không thể nào quên được hình ảnh Tư Thung

cướp giết tiền trên tay mẹ hấn trong khi xác ông Sáu Họ chưa được khâm liệm.

Bà mẹ Hai Dậu khóc lẫn lộn, ôm xác chồng, ôm mấy đứa con vào lòng. Mười mấy năm trời nay Hai Dậu không thể quên được hình ảnh đó. Mỗi đêm Hai Dậu lại nhớ rành rọt khi giáp mặt Tư Thung, nhìn hấn ngồi ăn nhậu mỗi thù thêm nặng. Bao nhiêu lần Hai Dậu sờ tay vào chuôi dao, nhưng hấn không có dịp rút ra. Xung quanh Tư Thung lúc nào cũng có bọn đàn em đầu trâu mặt ngựa. Những tên đâm thuê chém mướn chuyên nghiệp mà Tư Thung thu dụng.

Đêm hôm nay Hai Dậu thấy Tư Thung chỉ ngồi có một mình lầm lì uống rượu. Chai uýt-ki hấn mang đi

theo đã vơi hơn phân nửa. Hình như hẳn có gì buồn, hẳn cần ngồi yên tĩnh để suy nghĩ.

Đôi mắt Tư Thung đỏ ngầu nhìn xuống ly rượu. Hẳn uể oải hoạt động, hình như hẳn không buồn nhúc nhích. Chiếc ly cối Whisky Soda nhạt màu dần.

Hai Dậu chợt thấy Tám Thạch bước vào quán, tới trước mặt Tư Thung kéo ghế ngồi. Tư Thung lặng lẽ ngược lên, hất đầu:

– Đi chơi chỗ khác mấy!

Giọng Tư Thung thật kẻ cả, nhưng Tám Thạch chỉ cười:

– Anh đừng buồn!

Chợt Tư Thung quắc mắt lên:

– Tao biểu mày đi! Để tao yên!

Tám Thạch đành phải đứng dậy, hần sang bàn khác ngồi. Nhưng hình như Tư Thung vẫn chưa hài lòng. Hần đập tay xuống bàn:

– Tao đã biểu mày ra khỏi đây!

Tám Thạch lụng khụng:

– Em sang đây ngồi mà.

Tư Thung quắc mắt lên:

– Tao không muốn mày ngồi trước mặt tao!

Tám Thạch cười ngượng ngùng:

– Em ngồi khuất mắt anh vậy!

Tư Thung uống cạn ly rượu, cầm cái ly không giờ lên:

– Mấy chộc quê tao phải không?

Tám Thạch đành rút ra ngoài cửa quán:

– Đàn anh khó quá!

Tứ Thung liền xáng cái ly ra phía Tám Thạch:

– Cút!

Tám Thạch bỏ chạy... Tứ Thung ngoắc tay gọi nhà hàng:

– Đem chiếc ly khác!

Hắn rót rượu ra uống ừng ực. Càng uống, mặt Tứ Thung càng xám lại. Hơi thở hắn trở nên nặng nề. Hình ảnh Hiền lại hiện ra trong đầu hắn.

Hai Dậu hài lòng khi thấy Tám Thạch ra khỏi quán. Vậy là mây nhỏ bớt đi cho tao một địch thủ.

Tư Thung lầm lì uống rượu, lòng buồn bã vô cùng. Hắn cứ nghĩ hoài đến Hiền. Hắn không ngờ mình lại quy trước Hiền, một đứa con gái thật tầm thường. Hiền đã bỏ đi đâu, sau trận đòn ghen của vợ, nàng đã ra đi. Nàng đi biệt tích. Tư Thung tìm khắp nơi mà không thấy.

Càng uống rượu, Tư Thung càng thấy buồn... Hắn dốc nốt những giọt rượu cuối cùng vào ly, đưa mắt nhìn khắp quán. Quán hôm nay không được đông đảo lắm, một vài mặt quen. Hắn chú ý đến gã thanh niên ngồi ở bàn đối diện. Bao giờ Tư Thung cũng thấy hắn ngồi một mình. Tự nhiên Tư Thung thấy mình có cảm tình với hắn. Có lẽ hắn cũng có tâm sự gì buồn. Tư Thung nhìn hắn đăm đăm, hắn nhìn lại. Tư Thung mỉm cười với hắn, hắn lầm lì.

Tư Thung lên tiếng:

– Sang đây ngồi nhậu đi bồ!

Gã con trai ngần ngại một lát rồi đứng dậy, cầm theo ly rượu của mình. Hắn kéo ghế ngồi đối diện Tư Thung. Tư Thung nói:

– Ngồi nhậu cho vui!

Gã thanh niên không nói gì, lặng lẽ đưa ly rượu lên miệng uống một hớp rồi đặt chiếc ly xuống bàn:

– Anh là Tư Thung?

Câu hỏi thật xác xược, nhưng trái với mọi khi, hôm nay Tư Thung không nổi nóng, hắn gật đầu:

– Qua là Tư Thung đây, còn em?

– Hai Dậu!

Hai Dậu trả lời nhát gừng. Tư Thung ngấm nghĩa Hai Dậu:

- Coi bộ em chì lắm!
- Không chì hơn ai, nhưng cũng dám giết người!
- Giết người, nói chi mà ghê vậy?

Hai Dậu cười nhạt:

- Tôi nói thiệt đó, tôi sẽ giết người.
- Giết ai!
- Giết kẻ thù của tôi!

Tư Thung đã say mềm, hẳn không còn suy nghĩ:

- Nên lắm, nếu là kẻ thù thì nên giết! Mà chú em thù oán ra sao kể cho nghe đi...

Hai Dậu nhìn thẳng vào mặt kẻ thù:

– Một tên bất nhân bạc ác, nó đã cướp những đồng tiền trên xác cha tôi.

– Ủ... giết nó chết mẹ đi, tao không có can. Tao cũng đang có chuyện buồn, tao thất tình...

Hai Dậu cười khinh bỉ:

– Anh cũng biết đau khổ vì tình?

– Chứ sao, người chớ có phải gõ đá đâu?

Hai Dậu nghĩ đến Hiền, người tình của em hắn. Hai Dậu nghe đồn Tư Thung đã cuỗm mất Hiền đem đi lập tổ ấm ở đâu. Hai Dậu tò mò muốn biết rõ đầu đuôi câu chuyện:

– Câu chuyện ra sao, anh có thể cho biết được không?

Tư Thung gật gù:

– Sao lại không được, tao đang muốn giải tỏa nỗi lòng, tao sẽ kể lại thiên tình sử náo nùng bi ai của tao...

Tư Thung bắt đầu kể cho Hai Dậu nghe, nhưng hẳn còn đủ sáng suốt giấu câu chuyện thủ tiêu bà Chín Chiêu:

– Mấy hiểu chứ, tao đã giúp đỡ con nhỏ hết mình, khi mẹ nó chết tao lo liệu đầy đủ...

Hai Dậu uống một hớp rượu:

– Một sự lạ, lần đầu tiên tôi thấy anh giúp đỡ người, lần đầu tiên anh không cướp tiền trên xác chết!

Tư Thung cười khà khà:

- Tùy từng chỗ chứ mây!
- Những chỗ nào thì anh cướp tiền!
- Nếu nó nợ tao, hoặc không có gì lợi cho tao.
- Nhà Chín Chiêu thì có gì mà lợi cho anh?

Tư Thung vỗ đùi đến đét một cái:

- Mấy con nít con nôi biết gì, tao nhắm con Hiền từ lâu rồi!

Hai Dậu cau mặt:

- À ra vậy?
- Đời mà, tao không khôn ngoan thủ đoạn thì đâu có giàu sang như bây giờ...

Gã Tư Thung đã say bét nhè, gã bắt đầu nói huyền thuyên hết chuyện nọ sang chuyện kia. Hai Dậu cũng thấy đầu óc mình choáng váng, anh ta tự nhủ mình không thể say mềm như hần được, mình sẽ làm hỏng việc. Cơ hội này thật hiếm có.

Hai Dậu thấy máu nóng bốc lên đầu phừng phừng khi ngồi đối diện với kẻ thù. Anh ta lại thọc tay vào sau lần áo bụng nắm lấy chuôi dao.

Mắt Tư Thung lơ đờ, hần cười gằn hoai, hần thân mật vỗ vào vai Hai Dậu:

– Này chú mình!

Hai Dậu giật mình, tay nới lỏng chuôi dao:

– Gì đó!

– Chú mình tính giết người thật đấy à?

– Bộ giết chơi sao?

– Có súng không?

Hai Dậu rút con dao nhọn ra, cắm phập xuống mặt bàn:

– Không có súng chỉ có dao thôi

Tư Thung nhìn lưỡi dao rung rung trên mặt bàn bằng đôi mắt bình thản:

– Dao thiệt hả?

Hai Dậu đâm bực mình thấy kẻ thù quá say nên mất khôn:

– Đừng giỡn mặt cha nội.

Tư Thung đưa tay lên toan cầm lấy chuôi dao thì Hai Dậu chụp lấy gấu

luôn vào người. Tư Thung hứ một tiếng:

– Chia cho tao một con, tao cũng đi giết người.

– Có một con dao mà chia cái nổi gì.

Mặt Tư Thung ngẩn ra:

– Ủa vậy ra mày chỉ có một con dao thôi sao, tao cứ ngỡ là hai chứ.

Hai Dậu biết kẻ thù đã quá say, bây giờ hẳn nhìn cái gì cũng thành hai ba hết. Tư Thung gật gù:

– Tao cũng sẽ giết người. Tao giết con vợ tao trước, nó xử tệ với tao, nếu nó không làm dữ, con vợ nhỏ của tao đâu có bỏ đi.

Hai Dậu thấy không thể ngồi lâu được ở đây chén tạc chén thù hoài với kẻ thù. Hấn nhìn quanh quán, mình không thể hạ sát được Tư Thung ở chỗ này. Hành động không thể nào thoát khỏi bọn đàn em của Tư Thung. Hai Dậu chợt nghĩ ra một kế. Hấn ngon ngọt với kẻ thù:

– Anh Tư, có lẽ mình nên về, khu-
ya rồi, mai tụi mình lại gặp nhau.

– Phải đa, ngày mai nhé, tao còn
mấy chai cỏ-nhắc nữa. Mấy uống cỏ-
nhắc bao giờ chưa?

Hai Dậu đỡ Tư Thung đứng dậy ra
khỏi quán, Tư Thung vui như Tết.

– Tao coi chú mày như bạn, chịu
không?

Khi Tư Thung say, hắn trở thành một con người cởi mở. Hắn cười nói luôn miệng, thân mật vỗ vai bá cổ Hai Dậu. Hai Dậu thấy lòng mình mềm đi, hắn có cảm tưởng mình không đang tay hạ sát kẻ thù dễ thương này được. Mỗi thù đã lâu quá rồi, đáng lẽ nó phải phai tàn theo thời gian.

Hai người đi ra lối bờ sông để về nhà. Tư Thung hỏi:

- Nhà mày ở đâu?
- Mé sông!
- Nhà ai vậy?
- Sáu Họ!

Tư Thung vỗ vỗ trán suy nghĩ, hắn lẩm bẩm:

– Sáu Họ, Sáu Họ là ai vậy cà?

Thật tình Tư Thung không tài nào nhớ được tên Sáu Họ. Hắn có không biết bao nhiêu con nợ, hắn từng chà đạp lên những con người đó, nhưng ít khi hắn nhớ được tên nạn nhân của mình.

Chợt Hai Dậu thấy có kẻ đi theo, kẻ đó là Tám Thạch, một đàn em trung thành nhất của Tư Thung. Nếu hắn cứ bám sát mãi như thế này thì sẽ hỏng việc. Ý chí giết người của Hai Dậu sẽ nhạt dần khi có quá nhiều cản trở. Hai Dậu thử lại lần chót, nếu lần này không giết nổi Tư Thung chẳng bao giờ hắn còn nhớ đến mối thù này nữa.

Hai Dậu ghé tai Tư Thung nói:

– Ê, có người đi theo mình!

– Ai?

Tư Thung ngoái cổ nhìn lại phía sau:

– Ê đũa nào vậy?

Tám Thạch tiến lên:

– Em đây đại ca!

Tư Thung sừng sộ:

– Mấy theo tao hoài là sao vậy?

Đôi mắt của Tám Thạch sắc sảo nhìn sang Hai Dậu:

– Em đi theo để bảo vệ đại ca.

Tư Thung xô Tám Thạch liên một cái:

– Dẹp đi mấy ời, anh em nhà cả mà!

– Em sẽ đưa đại ca về trước cửa nhà!

Tư Thung nổi nóng:

– Đm., tao biểu mày không nghe lời hả?

Tư Thung đá liên Tám Thạch một phát sau tiếng chửi thề. Hai Dậu làm bộ mặt hiền lành:

– Đàn anh cứ yên chí, thầy Tư Thung ai còn lạ gì. Tôi xin đưa thầy về. Hôm nay thầy uống hơi nhiều.

Tám Thạch xuýt xoa vì cái đá của Tư Thung. Hắn hết nhìn đàn anh lại nhìn Hai Dậu:

– Được rồi tôi sẽ trở về, đại ca hiểu cho một điều là chỉ có mình tôi trung thành với đại ca.

Hai Dậu hơi chột dạ, nhưng vẫn bình tĩnh nói với Tám Thạch cho hẳn vừa lòng:

– Không sao cả mà, anh đối với thầy Tư Thung thế nào tôi cũng xin hết lòng như vậy.

Tư Thung đứng chống nạnh, vênh mặt:

– Mấy nghe thấy chưa hả Tám!

Tám Thạch không trả lời, hẩn quay lưng đi trở lại. Khi thấy hai người tiếp tục đi, hẩn chạy vụt vào một hàng hiên gần đó, đi men bờ tường. Đôi mắt theo dõi hai bóng người.

Bỗng nhiên Tư Thung chép miệng:

– Tao buồn quá mấy ơi!

– Buồn gì?

– Tao nhớ con vợ nhỏ của tao!

– Nhớ thiệt sao?

– Đm. mày không tin tao sao, bộ tao giỡn... Tao thương nó hết mình. Tao cho nó riêng một căn nhà này, tao sắm sửa may mặc cho nó đủ thứ để chuộc lại...

– Chuộc lại cái gì?

Tư Thung khựng lại:

– Mà tao không nói với mày được, một chuyện bí mật chỉ có tao với Tám Thạch biết thôi.

Hai Dậu đánh đòn tâm lý:

– Anh không tin tôi sao?

Tư Thung bĩu môi:

– Sức mấy mà tao tin mây, mây chỉ cần biết một điều là trước khi lấy con Hiền, tao phải mất bao nhiêu công phu, tao không từ một việc gì!

Hai Dậu hỏi ngang:

– Kể cả việc giết người!

Tư Thung không còn đủ sáng suốt, hấn gật đại. Hai Dậu hồi hộp, hấn nghĩ ngay đến cái chết của mẹ Hiền:

– Anh giết bà Chín Chiêu?

Tư Thung biết mình hổ, hấn lắc đầu:

– Nói bậy nào, bả say rượu, rồi té xuống sông.

– Anh vừa nhận rồi thôi!

– Đâu có!

Tư Thung chối một cách ngon lành, hăn sợ như không được chắc chắn lắm nên nói thêm:

– Tao không có giết!

Tự nhiên hăn thấy hồi hộp, lo sợ, hăn nhìn Hai Dậu nói gằn như năn nỉ:

– Tao không giết thật đó!

Tư Thung đâm sợ, mặc dầu từ trước đến nay hăn chưa hề biết sợ ai, men rượu đã làm hăn mềm lòng. Kẻ đứng trước mặt hăn chỉ là một tên vô danh tiêu tối nhưng giữa đêm khuya vắng vẻ này Tư Thung thấy hăn sao mà nguy hiểm thế. Tư Thung lại biết hăn có ý định giết người, con dao sắc lem lem của hăn cài trong bụng. Tư Thung

hối hận hồi nãy mình đã quá say đuổi
Tám Thạch về.

Tư Thung nhìn quanh, con đường
bờ sông sâu hun hút, không một bóng
người. Gió từ dưới sông thổi lên mát
lồng lộng, nhưng Tư Thung cũng toát
mồ hôi vì sợ. Hai Dậu mặt lạnh như
tiền, một tay hấn thọc vào trong áo:

– Ai giết?

Câu hỏi của Hai Dậu gần mạnh,
Tư Thung càng cuống:

– Tao... tao không có giết!

Tư Thung thấy đôi môi của Hai
Dậu hơi nhếch lên, một nụ cười, không
phải một nụ cười. Sắc mặt hấn lúc này
trông thật dễ sợ, bệnh bệch dưới ánh
đèn đường. Tư Thung cố giữ bình tĩnh:

– Hỏi làm chi vậy mấy?

Hai Dậu chỉ vào mặt mình:

– Mấy có biết tao là ai không?

Tư Thung cố moi mớ đầu óc rồi
tinh của mình để nhớ xem kẻ đứng
trước mặt mình là ai:

– Mấy là Hai Dậu!

– Biết rồi, nhưng Hai Dậu là ai mấy
biết không?

Tư Thung thấy thái độ của Hai Dậu
mỗi lúc một thêm gay gắt, hấn ngán,
miệng lập cập trả lời:

– Tôi không nhớ, ủa anh nói chi kỳ
vậy, tôi có làm gì anh... đang nói chuyện
Chín Chiêu mà.

– Không phải chuyện Chín Chiêu, còn nhiều vụ khác nữa, trong đó có chuyện của tao.

Tư Thung đã tỉnh rượu, lúc này đầu óc hẳn rồi tinh:

– Mày làm gì tao?

Hai Dậu cười gằn:

– Làm gì hả, mày không nhớ tao cũng phải, vì mày gây ra nhiều tội ác quá. Thôi để tao nói cho mày biết.

Hai Dậu chậm rãi kể lại mối thù của mình:

– Hồi đó tao còn quá nhỏ, chưa cầm nổi con dao nhưng tao ghi khắc mãi mối thù đó. Tao sẽ làm thịt mày khi tao cầm nổi con dao. Đêm hôm nay tao phải thực hiện lời thề đó...

Lần lượt Hai Dậu kể lại đầu đuôi câu chuyện. Hấn kết luận:

– Mấy chỉ là một thằng bất nhân bạc ác...

Hai Dậu rút xoạc con dao ra, lưỡi dao sáng bóng run run trong bàn tay Hai Dậu. Tư Thung cuống lên:

– Ấy đừng làm vậy chớ... bây giờ mấy muốn gì, tao... tao sẽ đền tiền lại cho mấy... hì... hì... vụ đó đâu đáng gì.

Hai Dậu cười nhạt, tiến gần đến, hoa lưỡi dao trước mặt Tư Thung, khiến hấn phải lùi sát vào chân tường, nơi khuất ánh đèn:

– Không đáng gì, chính những cái không đáng gì đó đã tạo dựng nên cơ nghiệp của vợ chồng mấy... Tao giết, tao phải giết!

Tiếng nói của Hai Dậu rít qua hai hàm răng. Tư Thung vớt vát cái hy vọng một lần chót:

– Mày đừng dại dột... mày giết tao xong mày đâu có yên...

– Mặc!

Tư Thung để tay lên túi áo. Hai Dậu dùng lưỡi dao gạt ra:

– Bỏ tay xuống!

– Tao... tao... lấy tiền cho mày!

– Tao không cần đồng tiền bẩn thỉu của mày...

Mồ hôi xâm xấp trên trán Tư Thung:

– Tao đã nói... mày không yên đâu khi giết tao, mày sẽ bị bắt..., tốt hơn

mấy nên tha tao, tao sẽ cho mày một món tiền. Tao hứa danh dự...

Hai Dậu chỉ cười nhạt lắc đầu, hần hỏi tiếp:

- Còn vụ Chín Chiêu?
- Tao đã nói tao không có giết!
- Ai?

Tiếng nói của Tư Thung như hụt hơi:

- Thằng Tám Thạch!
- Mấy sai nó giết?

Tư Thung chối:

- Tao không sai, tự nó...

Hai Dậu cười gằn, hấn dơ con dao lên. Con dao phản chiếu ánh đèn đường sáng loáng như một lần chớp...

Tám Thạch chợt nghe một tiếng rú, tiếng rú thất thanh, một người vùng chạy ra đường rồi ngã vật xuống. Một gã con trai hùng hổ nhảy ra. Tám Thạch la lên:

– Ê!

Hấn chạy đến vừa vặn tên sát nhân vùng dao bồi thêm một nhát nữa vào lưng nạn nhân. Nạn nhân dẫy dụa một lát rồi nằm yên, một bàn tay cào trên mặt đường. Hai Dậu ngẩng lên, người hấn vấy đầy máu. Tám Thạch la lên:

– Bớ người ta, giết người!

Hai Dậu nhảy xổ đến, Tám Thạch không có khí giới, hấn nháy lùi, Hai Dậu cười hênh hệch tiến tới:

– Tao giết mày luôn, sát nhân giả tử...

Tám Thạch biết không thể nào chống lại nổi một kẻ đang say máu, kẻ đó lại có khí giới trong tay. Đường vắng, hấn ngoái lại phía sau, hấn quay lưng vụt chạy. Hai Dậu giơ con dao lên, hấn nhắm Tám Thạch phóng vèo... Tám Thạch rú lên, hấn giơ hai tay lên trời chơi với, hấn ngã sấp mặt. Con dao cắm sau lưng hấn ngập đến cán.

Hai Dậu vuốt những tia máu của nạn nhân dính trên mặt mình. Hấn tiến tới, dùng mũi giày hất ngửa xác Tám Thạch lên, chuôi dao bị cả sức

nặng của xác nạn nhân ấn xuống mặt đường. Bóng Hai Dậu đổ trên xác nạn nhân. Đôi mắt Tám Thạch trợn trừng, Hai Dậu nói nhỏ:

– Chết cả rồi!

Hắn nhìn con đường xa tắp...

10.

HAI ĐOAN ĐỪNG DẬY CÀI
NÚT áo, vuốt lại mớ tóc rối.

Gã đàn ông cũng đứng dậy, gã dềnh dàng đứng ở sau những tĩn nước mắt không, xếp cao nghệu như một trái núi ở bờ sông. Nơi hành nghề của Hai Đoan là một cái ghế bố kê khuất sau bức tường tĩn nước mắt. Nàng hỏi thúc:

– Đưa tiền để tôi đi!

Gã đàn ông vuốt lại quần áo:

– Đi đâu mà gấp quá vậy?

Hai Đoan nhìn ra mé sông, mặt sông tối om, thấp thoáng những chiếc ghe thương hồ cắm neo ở phía trên con kinh. Gã chơi bời này ở trên đó. Gã vẫn còn như tiếc rẻ phút ái ân vừa qua, bàn tay gã không để yên. Gã kiểm chuyện để kéo dài hành động đó:

– Bằng lòng đi với anh một đêm không?

Hai Đoan hất tay gã ra:

– Không được! Trả tiền đi!

– Em khó quá!

– Không khó khăn gì hết, nhưng con tôi còn nhỏ, tôi không thể để nó ở nhà một mình.

Gã đàn ông móc tiền một cách chậm chạp. Hai Đoan hỏi:

– Lẹ lên, lính vô thấy mẹ!

Hai Đoan giật phắt tiền trên tay hẳn, nhét vào túi rồi quay đi, mặc cho gã gọi với đằng sau lưng.

Hai Đoan đi qua một con hẻm nhỏ, thẳng bé đứng đợi ở đó chìa tay:

– Tiền chị!

Hai Đoan ấn vào tay nó hai chục bạc, nó níu Hai Đoan lại:

– Ê còn tiền dắt mối nữa chớ, đây mới là tiền chị mượn “phòng” của tôi...

Hai Đoan đành phải đưa thêm một chục bạc nữa:

– Mà ăn ngon ơ!

Phòng của thằng oắt con là cái ghế bố kê ở mé sông sau những tĩn nước mắt xếp cao. Suốt từ tối đến giờ, chị Hai Đoan đã mượn phòng của nó đến năm lần. Thằng oắt con háy mắt với Hai Đoan một cách đều giả:

– Nữa không, tôi đi rước cho...

Chị Hai Đoan lườm nó:

– Thôi mà ơ, tao sức mấy!

– Chị đỡ ẹc, nhiều em tới hai mươi mấy lần lận mà đâu có hề hấn gì.

Chị Hai Đoan hứ một tiếng rồi bỏ đi. Thằng nhỏ gắp điều thuốc lên môi

phì phèo hút, nhìn theo người đàn bà...

Chị Hai Đoan nhắm đếm lại số tiền kiếm được trong túi mình. Hơn bốn trăm đồng bạc, chị đủ nuôi chồng trong khám một tuần lễ dư dả.

Dù Hai Dậu ở tù, vợ anh ta là Hai Đoan cũng muốn cho chồng mát mặt. Tội nghiệp, chắc anh thèm nhậu lắm. Chị Hai Đoan có thể gọi thức ăn vào cho Hai Dậu, còn rượu thì không thể được.

Hai Đoan nghèo quá, một nách con mọn, chị thương chồng, nhưng không thể có tiền một cách lương thiện để nuôi chồng. Chị đành cắn răng đi vào sau bức tường tìn nước mắt, mỗi tuần một đêm.

Hai Đoan nghĩ đến những ngày sống bên chồng, chồng chị là một gã đàn ông hiền lành, không ngờ lại nhúng tay vào vụ giết người gớm ghiếc. Nghĩ đến hai cái xác của Tư Thung và của Tám Thạch, Hai Đoan lại rùng mình. Chị cũng không hiểu nguyên do ra sao? Khi Hai Đoan vào khám thăm chồng, nàng hỏi nguyên do, Hai Dậu chỉ cười nhạt:

– Hạng sâu mọt đó để sống làm chi.

Hai Dậu không nói gì hơn, anh ta hỏi thăm về gia đình, nhắn nhủ nàng nuôi con, thỉnh thoảng qua thăm mẹ hần. Hai Đoan đành gạt nước mắt trở về. Cho đến ngày hôm nay, Hai Đoan vẫn không biết gì hơn về tội lỗi của chồng. Những kẻ thói mồm trong xóm lại được dịp nói xấu gia đình Hai Dậu:

– Trông mặt thằng đó thì biết liền, cái bản mặt sát nhân, nó toan tổng tiền thầy Tư Thung nhưng không được nên giết đại. Anh em thằng này toàn quân trộm cướp giết người không hà...

Có người lại đến dụ khi Hai Đoan bỏ chồng:

– Tôi đoán không sai đâu, chồng mày thế nào cũng bị tử hình, mày còn đeo đuổi chi vậy?

Chị Hai Đoan buồn bã:

– Tôi không thể bỏ anh, anh là người rất yêu vợ thương con, tôi nghĩ có nguyên nhân gì đây.

Thiên hạ càng nói xấu Hai Dậu bao nhiêu, Hai Đoan càng thương chồng bấy nhiêu. Lần đầu tiên nằm trong tay

một người đàn ông lạ để lấy tiền nuôi chồng, Hai Đoan khóc tím tím. Sau nàng quên đi... nàng chai như đá, nàng coi những người đàn ông chỉ là phương tiện kiếm tiền không hơn không kém.

Chị Hai Đoan dừng lại dưới một cột đèn sáng, móc cái thực đơn từ trong khám gởi ra. Tội nghiệp, hẳn không bao giờ dám đòi hỏi quá đáng. Thực đơn của Hai Dậu chỉ ghi vồn vẹn có 5 gói thuốc Lào, hai gói thuốc Bastos đỏ, một bao trà và 5 đồng bạc kẹo.

Những bức thư của Hai Dậu viết cho vợ thật thảm thiết: “Em hãy lo cho con, cố gắng nuôi nấng nó nên người. Còn anh, em cứ coi như là đã chết rồi. Hẹn tái ngộ em ở kiếp sau. Em hãy phụ rẫy anh đi, em đừng bầu vịu hy vọng gì vào người chồng đau khổ này

nữa...”. Bức thư của Hai Dậu thật buồn.

Chị Hai Đoan nghĩ đến đứa con của mình và Hai Dậu. Đứa nhỏ èo uột, bệnh hoạn luôn. Nhưng chị thương yêu nó, nó là kết tinh của tình yêu. Suốt từ ngày lấy Hai Dậu, chị chưa hề được hưởng sự no ấm. Hai Dậu không làm đâu yên chỗ, hẩn kém giao thiệp và thường hay nổi nóng với chủ. Nơi nào Hai Dậu cũng làm việc, cao lắm là được ba tháng rồi hẩn lại thất nghiệp hăng hai, ba tháng trời. Buổi tối hẩn lang thang ra quán nhậu ngồi đến hai ba giờ đêm mới về. Hẩn lắm lì thấy dễ sợ. Trước ngày Hai Dậu giết Tư Thung và Tám Thạch, hẩn càng lắm lì hơn.

Chị Hai Đoan rẽ vào một con hẻm nhỏ, hai bên nhà cửa san sát, nói đúng ra là những túp lều bần thủ. Bao nhiêu

năm trời nay chị Hai Đoan chưa ngoi ra khỏi nơi đó. Chị cũng không hy vọng gì, chị yên phận với một đời sống.

Chị Hai Đoan rẽ vào nhà mẹ chồng, bà Sáu Họ còn thức. Và đang chơi với thằng Èo. Thấy mẹ, nó buông bà nội, giơ tay ra đón.

Chị Hai Đoan ôm lấy con, thằng nhỏ rút tìm vú mẹ.

Bà Sáu Họ hỏi con dâu:

- Mày đi đâu mà lâu quá vậy?
- Tôi đi mượn tiền!
- Được không?
- Đủ để nuôi ảnh một tuần.

Bà Sáu Họ thở dài:

– Tôi nghiệp nó, không dè thằng đó lại liêu lĩnh như vậy? Mấy có hiểu tại sao không?

Chị Hai Đoan lắc đầu:

– Tôi không hiểu, không hiểu tại sao ảnh lại như vậy... Tôi không thấy ảnh nói gì hết.

Chị Hai Đoan không nói đến chuyện ấy nữa. Chị nghĩ đến những món quà gì mình sẽ mua được cho chồng.

Chị than phiền:

– Khuya quá, nên tôi chưa mua được gì cho ảnh, sáng mai tôi đi mua sớm.

Bà Sáu Họ cũng nói:

– Tao chẳng làm gì có tiền, con Út đi bán xỏ sổ chẳng được bao nhiêu. Nó có nhín nhút được ít tiền, tao mua thịt làm cho thằng Hai một nồi thịt kho. Mai đi mấy mang đi luôn.

Chị Hai Đoan chợt nhớ đến thằng Ba Choát, chị hỏi mẹ chồng:

– Má có biết tin tức gì của chú Ba không?

Bà Sáu Họ lắc đầu:

– Không biết nó đi đâu biệt tăm mấy tháng trời nay, không chừng đi ăn trộm ăn cắp gì đó người ta đánh chết rồi.

Nói xong bà Sáu Họ thở dài. Bà nghĩ đến thân phận gần đất xa trời của mình, tủi thân mếu máo:

– Sao thân tao khổ thế này, con cái mỗi đứa một nơi, đứa mất tích. Tội nghiệp con Út mới chút xíu tuổi đầu mà phải đi kiếm tiền nuôi mẹ. Năm thì mười họa tao mới nhận được một bức thư của thằng Tuyển gửi về... Không biết bây giờ nó ra sao?

Đứa con chị Hai Đoan đã ngủ say, rời vú mẹ. Chị Hai Đoan đứng dậy:

– Thôi tôi về má!

– Ủ, mấy về! Nhớ ngày mai trước khi đi sang đây đã nghe!

Chị Hai Đoan dạ một tiếng, nàng bước ra cửa. Đứa con bị động thức giấc ọ ọ khóc, tiếng khóc yếu ớt.

Chị Hai Đoan vỗ vỗ vào mông, nựng con:

– Ngủ đi con, ngủ đi, mai má cho con vào thăm ba...

Chị Hai Đoan bỗng dưng thấy lòng mình xót xa. Chị áp má vào lưng con, bước nhanh qua một vũng lội. Chị đẩy tấm liếp vào nhà.

Căn nhà tối om om, chị Hai Đoan quờ quạng tìm bao quẹt... Chị bật lửa, ánh sáng yếu ớt bùng lên. Chị châm lửa vào ngọn đèn dầu, bóng chị và đứa con hắt lên vách lung linh.

Đặt con vào giường, chị vén mùng quạt muỗi phành phạch. Chị tắt ngọn đèn, căn phòng chìm vào bóng tối dày đặc. Khi chị Hai Đoan nằm xuống, chị nghe tiếng mái chèo khua trên con kênh cạnh nhà. Âm thanh đó chìm vào trong giấc ngủ mệt nhọc của chị.

Sáng hôm sau chị Hai Đoan dậy sớm, chị ra chợ mua một giỏ đồ nặng cho chồng, rẽ vào nhà mẹ chồng lấy nồi thịt kho hột vịt.

Chị tới khám đường đã muộn, trời bắt đầu nắng gắt. Thằng Èo trên tay chị khóc nhài nhại. Chị Hai Đoan phải khó nhọc lắm mới đưa được giấy thăm nuôi cho người tù công vụ. Mỗi lúc đó chị mới yên trí.

Chị Hai Đoan và nhiều người đàn bà khác ngồi chờ đến phiên mình ở một căn nhà tôn ngoài khám đường. Ai nấy đều có vẻ mệt mỏi, nóng ruột. Những giỏ đồ tiếp tế có dính thẻ bài xếp hàng ngay ngắn để chờ chuyển vào khám..Chị Hai Đoan cũng có phần nào hãnh diện vì giỏ đồ thăm nuôi của

mình không đến nỗi tồi quá, chiếc giỏ cũng đầy đặn.

Ngồi ngoài xa, nhưng chị Hai Đoan vẫn nghe rõ mồn một hồi chuông thăm nuôi reo vang trong phòng. Một tốp người trở ra, một tốp khác lại thay thế đi vào. Ruột gan chị Hai Đoan nóng như lửa đốt. Thằng con nhỏ khóc nhèu nhèo, chị cởi nút áo, ấn vú vào miệng con, nó ẩu ra. Chị Hai Đoan dỗ dành:

– Nín đi con, lát vào thăm ba.

Chị dỗ chán chê, đứa nhỏ vẫn khóc, nó khóc to hơn. Chị Hai Đoan bực mình phát vào mông con chửi:

– Tổ cha bây khóc gì mà khóc dữ!

Đứa nhỏ ré lên, một người đàn bà ngồi bên cạnh bắt mẫn:

– Chị coi xem nó đau bụng đau bao giờ không. Sao lại đánh nó?

Chị ta lấy ra lọ dầu cù-là Mạc-Su:

– Thoa bụng cho nó coi!

Đứa nhỏ được thoa dầu khắp người một lát nó thôi khóc. Chị đàn bà nói:

– Chị thấy chưa, nó đau bụng tôi nói đâu có sai. Chị có mấy đứa con rồi!

– Em mới có một đứa!

– Hèn gì chị chưa kinh nghiệm...

Chị đàn bà bèn dạy chị Hai Đoan cách thức nuôi con. Chị ta có vẻ tự mãn về phương pháp nuôi con của mình. Nhìn đứa nhỏ ẻo uột chị ta bắt mạch liền:

– Thằng nhỏ này bị sài đẹn, đưa đi thầy chỉ tốn thêm tiền không ích lợi gì, tốt hơn mình nên chữa chạy lấy!

Chị Hai Đoan tò mò hỏi:

– Mình chữa sao, có phải mua thuốc thang gì không?

– Không cần, chị nghe tôi, chị biết con mồi không? Con mồi mà buổi tối bò trên trần nhà bắt muỗi... Chị cho thằng nhỏ ăn hai con là khỏi...

Chị Hai Đoan trợn mắt lên:

– Ăn rắn mồi!

– Phải chỉ ăn hai con thôi, nó vào trong bụng sẽ giết hết vi trùng. Nó lại là vị thuốc quý nữa bởi vì nó ăn toàn đồ bổ. Nó bắt muỗi mà muỗi đâu có ăn gì bậy bạ nó hút máu, máu là chất bổ..

Chị nghe tôi, chỉ cần hai con, thằng bé sẽ hồng hào, khỏe khoắn...

Chị Hai Đoan nghe chị đàn bà bàn xuôi tai chị ta hỏi:

– Bắt hai con mỗi rồi mình phải làm thịt thế nào?

– Sao lại làm thịt, để hai con còn sống nguyên cho đứa nhỏ ngậm vào miệng, mình bấm vào đuôi con mỗi, nó chạy tụt vào cổ họng thằng nhỏ, nó vô trong bụng giết vi trùng, ăn giun...

Chị Hai Đoan ngồi há hốc miệng ra nghe, đứa nhỏ đã ngủ trên tay chị. Người tù công vụ cầm xấp đơn thăm nuôi ra gọi tên. Chị Hai Đoan nôn nả đứng dậy khi thấy gọi đến tên mình.

Chị đàn bà còn nói với theo:

– Về nhớ làm như vậy nhé!

– Dạ!

Chị Hai Đoan cầm giấy hối hả băng qua bãi cỏ vào phòng thăm nuôi. Phòng thăm nuôi đông nghẹt người. Chị Hai Đoan vội vã tới trước tấm lưới dành một chỗ đứng tốt.

Một hồi chuông rung lên, đám tù từ trong phòng ra tấm lưới đứng. Họ đứng ở phía trong. Chị Hai Đoan ngẩn cổ lên kiểm tìm hình bóng thân yêu. Chị bỗng reo lên, giơ tay vẫy rồi rít:

– Anh Hai Dậu ơi em ở đây kia mà!

Hai Dậu mặc bộ đồ bà ba trắng, anh tươi nét mặt chạy ngay lại phía vợ.

Mười ngón tay Hai Dậu búi lấy tấm lưới sắt, cố kiểng người lên cho gần vợ con hơn:

– Em chờ có lâu không?

Chị Hai Đoan nước mắt doanh tròng gặt đầu:

– Hôm nay em gửi cho anh đủ ăn trong một tuần.

– Tiền ở đâu mà nhiều quá vậy?

Chị Hai Đoan nuốt nước mắt, chị nói nhỏ:

– Tiền của em, anh đừng nghĩ đến chuyện đó.

Hai Dậu nhìn đứa con:

– Thằng Èo có khoẻ không?

Chị Đoan không muốn chồng buồn nên nói dối:

– Khỏe như thường!

Phòng thăm nuôi ồn ào, Hai Dậu nói chuyện phải hét lên. Anh ta nói thật vắn tắt những điều cần thiết. Anh hỏi về tin tức Tuyền, chị Hai Đoan lắc đầu:

– Không thấy chú về. À hôm vừa rồi má có nhận được thư của nó và một ít tiền do một người bạn mang về.

Hai Dậu chép miệng:

– Cả nhà chỉ có một mình thằng đó... Nếu viết thư cho nó biểu anh gửi lời hỏi thăm.

Như chợt nhớ ra Hai Dậu nói lớn:

– Thằng Ba Choát bị tù, anh mới gặp nó hôm qua ở trong này.

– Vậy hả?

– Về nói cho má yên tâm.

– Nó tội gì?

– Cũng ăn cắp ăn trộm chi đó, thành án rồi, hai năm tù.

Chị Hai Đoan thở dài; chị thương cho sự bất hạnh của gia đình chồng:

– Em gửi nhiều đồ ăn lắm, anh chia cho chú ấy, tuần sau em sẽ nuôi cả hai anh em.

Hai Dậu cảm động, anh ta lắc đầu:

– Thôi khỏi em à, tiền đâu mà nuôi lắm thế. Trong này đủ cả, anh em rất thương yêu nhau.

Chị Hai Đoan tấm tức khóc:

– Sao anh đại đột quá vậy, anh không thương vợ thương con.

Nước mắt Hai Dậu cũng ứa ra:

– Số mạng em ơi, anh đâu muốn làm khổ vợ con.

Một hồi chuông rung lên. Đám đông ồn ào, đã hết giờ thăm nuôi. Người giám thị ra lùa đám phạm nhân trở vào; nhiều người còn nán lại dăn dò dăm ba câu, mặc sự xô đẩy.

Chị Hai Đoan bỗng khóc òa lên, chị giơ cao đứa con để chồng nhìn thấy. Bóng Hai Dậu khuất dần sau khung cửa sắt. Chị Hai Đoan vẫn còn nhìn theo, đứa con chị cũng khóc, nó khóc vì quá sợ.

Chị Hai Đoan dẫn ngựa con ra giường.

Thằng Èo khóc ré lên. Chị Hai Đoan ngồi quặp lấy bụng thằng bé, chân chặn lên hai tay nó. Thằng Èo hết đường cựa quậy. Chị đè đùi lên chân con để nó không đạp được. Chị dùng hai bàn tay nựng con:

– Đừng khóc con, ngoan má chữa bệnh cho, tội nghiệp con tôi...

Bàn tay trái chị Hai Đoan bóp vào má con, khiến nó há miệng ra. Thằng bé nhổ phì phì, bọt sùi ra mép.

Chị Hai Đoan với tay lấy chiếc ly, trong đó đựng hai con rắn mỗi chạy

lăng quang. Chị thò tay vào trong ly tóm lấy một con. Thằng bé con trợn mắt lên khi nhìn thấy con rắn mối.. Chị Hai Đoan xách đuôi con vật lên lừa dứt đầu con vật vào miệng thằng nhỏ, con vật ngo ngoe. Thằng nhỏ sặc sụa, uó vùng vẫy nhưng vùng vẫy không nổi.

Chị Hai Đoan bấm vào đuôi con vật, khiến con vật chạy tọt vào cổ họng thằng bé. Nó trợn trừng mắt lên, mặt đỏ tía, bật ho uốn cong người lên. Nó không khóc được nữa, nó thở hỗn hển, miệng há ra, mặt tái đi.

Chị Hai Đoan quan sát sắc diện con, chị yên trí vì đứa nhỏ “chịu thuốc”. Nó khóc ọ ẹ, tiếng khóc thật yếu, nó không còn đủ sức đập nữa. Chị Hai Đoan tóm nốt một con vật còn trong ly. Thằng bé lại khóc thét lên.

Chị Hai Đoan dỗ con:

– Còn một con nầy nữa thôi, chịu khó nuốt nốt đi con.

Thằng bé mệt lả, nó không khóc được nữa; nó cũng không còn sức để vùng vẫy. Nó mở mắt trắng dã nhìn con vật, miệng nó vẫn bị bóp mở ra để mẹ nó tự do lùa con vật vào. Chị Hai Đoan bấm vào cái đuôi, con vật chạy tọt vào cổ họng thằng bé một cách dễ dàng.

Chị Hai Đoan thở phào, chị ta bế con lên, đôi mắt đứa nhỏ tròn trừng, nó ho, ụa ra một chất nhớt vàng... Chị Hai Đoan mừng thầm vì “thuốc” không ra theo.

Thằng nhỏ nằm lả người đi. Một lát nó uốn cong mình, đập đùi đùi, hai mắt nó trắng dã... Mặt nó xanh dần,

nét xám hẩn lại. Chị Hai Đoan vội vã bồng con lên, nhét vú vào miệng con:

– Bú đi con, bú đi, mai là con khỏi liền.

Nhưng thằng nhỏ chỉ tộp vào vú mẹ rồi lại nhả ra. Thỉnh thoảng nó uốn cong người lên khóc ngằn ngặt.

Ngày hôm sau nó ỉa chảy liên miên, nó ọa mửa và không chịu bú. Tới ngày thứ hai người nó lả đi. Nửa đêm nó lên một cơn sài dữ dội, mắt trợn trừng bọt mép sùi ra. Chị Hai Đoan cuống lên. Nhưng không còn kịp nữa, sau giây phút dẫy dụa, nó co quắp tay chân rồi chết.

Chị Hai Đoan khóc ngất bên xác con..

– Trời ơi! Tôi đã giết con tôi...

Những chiếc máy chụp hình đưa lên chụp lia lịa. Chị Hai Đoan giơ tay lên che mặt, những ánh đèn flash như những lần chớp làm chị chóa mắt, chị ngã ngối phịch xuống. Chị mơ hồ thấy có một bàn tay nào đó đỡ mình. Tiếng nói:

– Lấy dầu thoa cho chị ta, tội nghiệp!

Chị Hai Đoan dần dần tỉnh lại. Chị ta hốt hoảng kêu lên:

– Chồng tôi, trời ơi chồng tôi đâu, sao tuyên án tử hình chồng tôi?

Hai Dậu được điệu ra, hai hàng lính đứng dàn chào hai bên, mặt anh ta lạnh như tiền.

Tối trước mặt vợ, anh đứng dừng lại không chịu đi. Anh nhìn vợ bằng con mắt ráo hoảnh:

– Con dâu em!

Chị Hai Đoan lồng lộn trong tay người cảnh sát, chị khóc như mưa, chị nghe thấy câu hỏi của chồng, chị không biết phải trả lời làm sao. Tên tử tội hình như hiểu nỗi khổ tâm của vợ, anh ta an ủi:

– Thế là hết rồi, anh cảm ơn em. Cố nuôi con nên người. Em nên tìm một người chồng khác có thể nương nhờ.

Nói đến đây, tên tử tội Hai Dậu ứa nước mắt. Hắn móc túi lấy ra một con chim phượng đàn bằng sợi ny-lông rất đẹp:

– Em cầm về con chơi, anh đàn trong khám cho con.

Hai người giám thị xô đẩy Hai Dậu, nhưng hắn cố sức nán lại:

– Cho tôi nói với vợ tôi lần cuối cùng...

Mấy anh phóng viên báo chí cũng hết lời can thiệp:

– Xin các ông cho hắn nói, anh có chống án không?

– Không!... Thôi em về đi, về đi anh sẽ phù hộ cho mẹ con em.

Chị Hai Đoan búi lấy chồng:

– Anh ơi! Anh ơi sao anh chết thảm quá vậy? Các người ác quá, các người giết chồng tôi...

Một người phóng viên chen vào:

– Anh có xin Tổng thống ân xá không?

– Không, các anh đang ra!

Bàn tay Hai Dậu nắm lấy bàn tay vợ, siết mạnh:

– Anh đội ơn em! Cho anh gửi lời về hỏi thăm bà con lối xóm, chúc bà con sống bình an. Anh đã trả được mối cầm thù cho họ. Anh giết Tư Thung.

Người phóng viên khác hỏi:

– Anh cho biết cảm tưởng, anh cần nói lời cuối cùng gì không?

– Tôi không có gì nói với các ông, các ông không hiểu gì hết.

Hai người giám thị không thể nhẫn nại được hơn nữa. Họ lôi Hai Dậu đi, chị Hai Đoan lết trên bậc cầu thang, bàn tay chị chơi vơi... Hai Dậu được dìu xuống cầu thang ra xe. Lúc đó là buổi tối...

Chị Hai Đoan ôm món đồ chơi chồng làm cho con, chị khóc thảm thiết, chị cô đơn giữa tòa án rộng thênh thang. Chị nghe tiếng xe rồ máy, chị bấu lấy chân một bức tượng đồng đen. Bức tượng người đàn bà cầm chiếc cân đang nhìn xuống... Chị Hai Đoan khóc nức nở, chị kêu trời...

Buổi sáng sớm tinh mơ hai ngày sau, chị Hai Đoan đã ra pháp trường ngồi đợi, chị vẫn ôm con chim phượng hoàng do bàn tay khéo léo của chồng đan. Chị ta ngồi dưới cột đèn nhìn ra

phía chiếc máy chém đen sì nổi bật trên bầu trời hùng sáng.

Pháp trường đặt tạm ở một con đường lớn gần chợ. Người ta không biết máy chém được mang đến từ hồi nào trong đêm. Máy chém đặt trên một cái bục gỗ có lính gác suốt con đường từ lúc 3 giờ đêm. Chợ bắt đầu nhóm họp, người hiếu kỳ mỗi lúc một bu đông.

Chị Hai Đoan ngồi đó, đôi mắt chị mở to, đôi mắt đó như không chớp, ráo hoảnh. Chị không còn nước mắt để khóc, chị khóc quá nhiều rồi. Khóc suốt hai ngày qua. Bây giờ thì chị bình tĩnh, bình tĩnh đến độ thản nhiên. Chị theo dõi từng công việc nhỏ của từng người có phận sự trong pháp trường. Chị nghe tiếng búa gõ lách cách, tiếng nói chuyện, tiếng bàn tán về tên tử tội

của những kẻ hiếu kỳ. Họ kết tội chồng chị, chồng chị là một tên sát nhân cướp của.

Chị Hai Đoan lẩm bẩm:

– Em không tin anh là một con người như vậy, em chung sống với anh bao nhiêu năm trời, em hiểu anh, anh hiền lành như một cục đất.

Trong phiên tòa, Hai Dậu cũng chẳng hề tự bào chữa cho mình. Anh ta để mặc luật sư cãi thí muốn bênh vực sao thì bênh vực. Anh chỉ nhận:

– Tôi có giết Tư Thung và Tám Thạch.

Ông công tố viện gắt gao buộc tội:

– Xét về lý lịch của bị can, tuy bị can chưa hề phạm pháp, nhưng bị can

ra đời tại một nơi nói tiếng là có nhiều tay anh chị, những phần tử lưu manh. Không ít thì nhiều bị can bị thâm nhiễm những thói hư tật xấu. Xét về gia đình của bị can, một gia đình từng có anh em phạm pháp vì tội ăn trộm ăn cắp...

Ông ta phát tay áo đen:

– Tôi kết luận, bị can giết người để cướp của, không một lý do nào khác...

Chị Hai Đoan thở dài... Trời vẫn chưa sáng rõ.

Những người có phận sự đã bắt đầu tới pháp trường mỗi lúc một đông. Toán cảnh sát gác đường làm việc một cách ráo riết hơn. Họ không cho một người nào lọt vào vòng vây cảnh sát.

Chợt từ cuối đường đằng kia có tiếng còi ré lên. Đèn pha chiếu sáng rực một khoảng đường. Một xe Jeep cảnh sát và hai chiếc mô-tô dẫn đầu phóng như bay, áp tải theo một xe bít bùng chở tử tội.

Hai Dậu thảng thốt:

– Tới nơi rồi hả?

Anh ta nhìn qua khung cửa mắt cáo, bầu trời mờ mờ sáng ngoài kia. Người giám thị già ngồi cạnh nhìn tử tội bằng đôi mắt tội nghiệp:

– Hút một điếu thuốc lá cho ấm lòng nhé!

Hai Dậu như một kẻ mất hồn, hẩn đón lấy điếu thuốc mà tay run bần bật. Người giám thị trẻ bật lửa mỗi thuốc

cho tử tội. Hai Dậu rít một hơi thuốc, hắt thần thờ nhả khói:

– Ôi vợ tôi, con tôi!...

Tiếng nói của Hai Dậu buồn rười rượi như một tiếng than dài. Chiếc xe dừng lại. Bốn người lính võ trang tiểu liên tới cửa xe. Tấm cửa sắt mở, tử tội hiện ra với hai người giám thị áp tải. Tử tội mặc bộ đồ ba ba trắng bằng vải thô. Hắt run rẩy bước xuống xe, mắt nhìn ra máy chém. Hắt nói như kẻ mất hồn:

– Các người chém đầu tôi à, sao không bắn, tôi ngỡ là bắn?

Một vị linh mục đến gần tử tội, giơ chiếc thánh giá ra trước mặt hắt:

– Con có bằng lòng trở lại đạo không?

Hai Dậu ngơ ngác nhìn ra đám đông:

– Vợ tôi, con tôi đâu?

Vị luật sư biện hộ cho Hai Dậu tới:

– Xin chia buồn, tôi đã cố hết sức...

Hai Dậu gật đầu, hẩn bình tĩnh trở lại:

– Cảm ơn ông, ông nói giùm với vợ con tôi hãy làm lại cuộc đời.

Vị đại diện đến với Hai Dậu, ông ta bắt tay Hai Dậu thật chặt:

– Anh được quyền hưởng ân huệ cuối cùng.

– Một ly rượu Vĩnh Sanh Hòa.

Hai Dậu trả lời bình thản. Hấn được đưa ra một cái bàn gần đó. Không có rượu Vĩnh Sanh Hòa, vị đại diện pháp luật đưa cho Hai Dậu chai Whisky. Hai Dậu vừa uống rượu vừa nhìn chiếc máy chém. Người ta không biết hấn nghĩ gì, hấn thản nhiên và bình tĩnh coi như không có chuyện gì xảy ra.

Vị đại diện pháp luật nóng ruột:

– Gần tới giờ rồi, yêu cầu anh lên!

Tên tử tội nhìn ông ta bằng cặp mắt lạnh lùng:

– Tất cả các người đều có vẻ nóng ruột. Được, tôi sẽ chết cho các người coi!

Hai Dậu uống nốt ly rượu. Hắn đứng dậy. Một người phóng viên vượt được hàng rào cảnh sát tới gần Hai Dậu:

– Anh nghĩ sao về việc làm của anh?

– Ông nói vụ giết người?

– Phải!

– Tôi hài lòng!

– Còn bản án?

– Xin hỏi ông chánh án, đó là nhiệm vụ của ông!

Hai người lính áp tải không để cho Hai Dậu nói nhiều, họ dẫn anh ta đến máy chém. Người đao phủ đã đứng trên bục gỗ cao, đưa tay đỡ tên tử tội

Hai Dậu. Ông ta còng quặt hai tay tử tội về phía sau, sửa soạn choàng chiếc băng đen lên mắt Hai Dậu. Hai Dậu nói nhỏ:

– Đừng bịt mắt tôi có được không?

Người đao phủ lắc đầu. Hai Dậu nhìn quanh xuống đám người phía dưới. Hình ảnh cuối cùng hằn ghi nhận được là đám đông và chiếc xe tang của hân, buổi bình minh...

Lưỡi dao máy chém nâng cao, phản chiếu ánh sáng mặt trời sáng loáng....

Tên tử tội chỉ kịp rùng mình, người đao phủ đã đẩy hân ngã sấp mặt xuống chiếc máng, chiếc máng tự động lăn vào đúng tầm, một cái ngoàm bằng gỗ ngoàm lấy cổ tử tội.

Lưỡi dao từ trên cao tuột dây, rơi phụp xuống như một lần chớp. Người ta giật mình khi nghe tiếng phụp ngọt và gọn... Cái xác giật mạnh rồi nằm yên...

Chờ cho máu từ cổ tử tội chảy hết, hai người phụ tá tới khiêng xác ra đặt vào chiếc áo quan thô sơ. Một người khác cúi xuống giỏ mạt cửa xách cái đầu lên...

Ở phía đám người hiếu kỳ có kẻ xiu.

Sau khi trả lại cái đầu cho cái xác, nắp áo quan được gắn kín lại. Chiếc áo quan được đưa xuống chiếc xe hơi đen. Chiếc xe có hai chiếc mô-tô hộ tống rú còi chạy trở lại khám đường.

Người đao phủ ngồi ở bậc máy chém, gắp một điều thuốc lá lên môi. Anh ta bình thản đánh diêm châm thuốc, nhả một nạm khói. Nạm khói vương vất trong không khí, nắng đã lên cao. Đám đông hiếu kỳ theo lệnh cảnh sát tản mác đi.

Người đao phủ ra lệnh cho đàn em:

– Tụi bây cho xe vòi rồng rửa ráy sạch sẽ rồi gỡ máy đem về. Tao phải đi ăn một tô phở...

Nói xong anh ta bước xuống khỏi bậc thang... Tàn điều thuốc cong vòng rớt xuống áo anh ta. Anh thấy một người đàn bà ngồi ở lề đường, đôi mắt mở lớn nhìn anh ta trừng trừng. Chị ta bỗng hét lên một tiếng rồi ngất xỉu. Con chim phượng hoàng đàn bằng sợi

ny-lông ở tay chị rơi ra lề đường.

Anh ta nhặt lên ngắm nghía rồi trả vào tay chị ta. Anh quay lưng đi, người đàn bà cũng vừa tỉnh dậy. Chị nhìn theo gã đao phủ bằng đôi mắt ngơ ngác, bỗng chị toét miệng ra cười. Chị đứng dậy vừa đi vừa lẩm bẩm.

Bọn con nít tò mò chạy theo, bỗng chị ta dừng lại nhìn một đứa nhỏ gầy còm trên tay anh nó:

– Con ơi! Con của má!

Đám con nít hét lên:

– Bớ người ta, mụ điên!

Chị đàn bà cười lên sảng sặc đuổi theo bọn con nít.

11.

CƠN MƯA DAI DẶNG SUỐT
TỪ ĐÊM hôm qua, hình như
có một cơn bão rớt... Trời lại trở lạnh.
Khi Ba Choát được thả từ công an ra
trời mưa lớn. Hấn phải đứng đợi mưa
ở một quán cà phê trước cửa công an.
Hấn thêm một ly cà phê nhưng không
còn một xu dính túi. Tất cả những
người được trả tự do đều có thân nhân
đón tận cổng, riêng Ba Choát không có
ai. Người hấn xanh lợt như tàu lá, run

rẫy vì cơn bệnh chưa dứt hẳn. Hấn chỉ có một tấm áo phong phanh. Nếu mình được uống một ly cà phê, Ba Choát ao ước.

Hai năm trời qua, hai năm trời dài đằng đẵng của Ba Choát trong khám đường, hấn trở nên già dặn hơn, khi được trả tự do, hấn không còn nôn nao, hấn lăm lì, lo lắng về những ngày sắp tới. Ba Choát hoạch định một kế hoạch làm ăn mới trong đầu. Thời thế lộn xộn bọn quái sẽ no nê.

Ba Choát đứng nhìn mưa rơi ngoài trời, nghĩ tới việc phải đi tìm một số đồng đảng. Nhưng công việc đó không dễ dàng. Trước hết hấn phải về nhà, hy vọng sẽ moi được ít tiền tiêu vặt.

Chờ cho cơn mưa ngớt. Ba Choát đi bộ về Cầu Muối. Hắn phập phồng lo lắng vì không biết nhà còn ở chỗ cũ không? Hắn gặp một vài người quen, nhưng hình như họ không nhận nổi Ba Choát. Ba Choát về thẳng nhà.

Mẹ hắn, bà Sáu Họ già xạm hẳn đi. Đôi mắt của bà hình như kém hơn, bà nhướng mãi mắt lên mới nhận ra con:

– Mấy đấy hả Ba Choát?

– Tui đây!

Bà Sáu Họ run run, bà như tìm thấy lại một đứa con đã chết. Bà cảm động ứa nước mắt:

– Mấy mới ra tù....

Bà Sáu Họ thương tất cả những đứa con của mình. Bà không cần phân biệt

nó tốt hay xấu. Bà sờ nắn thân thể con:

– Mấy ốm quá, người ta đánh mấy phải không?

Ba Choát ngồi xuống giường, hẩn nhìn quanh nhà. Nhà hẩn hồi này quá tiêu điều. Không còn một món đồ đạc gì đáng giá. Ba Choát nóng nảy hỏi:

– Thăng Tư Tuyển có về không?

– Có, tháng trước nó có về thăm tao.

Ba Choát tươi nét mặt. Hẩn nghĩ đến thằng em mình, thế nào nó cũng phải cho mẹ tiền. Nhưng dù khi lấy được tiền của bà già không phải chuyện dễ, hẩn phải “tình cảm” với mẹ. Hẩn nhìn lên bàn thờ:

– Tội nghiệp anh Hai Dậu!

Bà Sáu Họ ghen ngào:

– Mấy cũng biết chuyện anh Hai
mấy sao?

– Tôi biết chứ. Tôi thương ảnh khóc
mất mấy ngày. Ảnh hiền lành không dè
sổ phận lại như vậy. Phải chi tôi chết
thay cho ảnh, tôi là thằng bỏ đi rồi...

Lần đầu tiên bà Sáu Họ thấy con
mình ăn nói được một câu có nhân có
nghĩa. Bà xụi xị khóc:

– Tội nghiệp nó, thằng con nó cũng
bị bệnh luôn, còn vợ nó không biết bỏ
đi đâu mất tích.

Ba Choát nhìn quanh nhà:

– Còn con Út đâu?

– Nó đi bán vé số! Còn có hai mẹ con, tao thì yếu nên nó phải đi kiếm tiền...

Bà Sáu Họ khuyên nhủ con:

– Thôi mấy cũng chịu khó làm ăn đàng hoàng, đừng đi theo mấy thằng du thủ du thực nữa.

Hai mẹ con nói chuyện với nhau khá lâu. Ba Choát hỏi:

– Ở nhà có gì ăn không má?

– Không còn gì hết!

– Má còn tiền cho tôi mấy chục đi ăn tô hủ tiếu, uống ly cà phê.

Bà Sáu Họ không tiếc con, bà lật chiếu lên, lấy một xấp tiền, chia cho Ba Choát mấy chục bạc. Ba Choát nài thêm:

– Má cho tôi một bò đi!

– Tiền của thằng Tuyển cho tao đó, tao đưa cho con Út một ít làm vốn đi mua xổ số, còn mấy trăm tao phải giữ lại để phòng khi đau ốm.

Nhưng cuối cùng bà cũng cho Ba Choát một trăm. Ba Choát bắt kể trời mưa, hắt ra khỏi ngõ hẻm tới tiệm hủ tiếu ăn liền hai tô. Khi hắt nhâm nhi ly cà phê, hút thuốc lá thì hắt nhìn thấy em gái mình cầm một tập xổ số đến từng bàn mời mọc. Hai năm xa cách, con Út lớn vồng hắt lên, nó tươi tắn, trắng nõn nà. Bộ quần áo bà ba đen ôm sát thân hình đều đặn của nó, làm nước da nó càng trắng. Những khách hàng đàn ông không mấy người nở từ chối lời mời chào của nó. Con Út vẫn chưa nhận ra anh.

Ba Choát lên tiếng gọi:

– Ê xỏ số, bán mười tám coi.

Con Út ngẩng lên, nó nhận ra anh mình, nó chạy ngay đến:

– Anh, anh mới về!

Ba Choát chỉ chiếc ghế đối diện mình:

– Mấy ngời xuống đây, ừa tao mới về...

Con Út ngắm nhìn anh mình:

– Anh ốm quá!

– Tao bị bệnh, tại tao khổ quá.

– Ai biểu anh bê bối chi vậy?

Ba Choát nhún vai:

– Tao kẹt, đm. tao không kẹt thì vụ này tao giàu to, mấy đâu có phải đi bán vé số.

Con Út bữu môi:

– Bỏ đi cha nội, anh nói như chia cửa chia nhà cho tui.

– Không chia nhưng ít ra mấy cũng không đến nỗi đói rách.

Con Út gạt đi:

– Thôi bỏ vụ đó đi, bây giờ tôi bao anh ăn uống đó.

– Mấy bánh với tao hả?

– Không bánh hơn ai, nhưng đủ sức bao anh được một hai bữa cơm...

Ba Choát chỉ bữa ăn của mình:

– Mấy trả cho tao bữa ăn này đi, sau này tao sẽ trả lại bằng trăm bữa ăn này...

Con Út xì một tiếng, nó móc tiền ra:

– Thôi đi cha nội, tôi không ham cái thứ tiền của anh!

– Mấy chê hả, tiền nào không là tiền, mấy quân tử Tàu như thằng Tư Tuyển.

Ba Choát tùm tùm cười, nhìn em, hỏi một câu bất ngờ:

– Mấy có bồ chưa?

Mặt con Út hồng lên, nó lườm xéo anh:

– Hỏi chi kỳ vậy?

– Không, tao hỏi thiệt mà, bởi tại tao thấy mây lớn quá rồi!

Con Út háy mắt:

– Có chớ sao không!

– Ai đó mây!?

– Một người đàn ông!

– Ai không biết là một người đàn ông, bộ mây mèò với đàn bà sao, tao muốn biết mây mèò với thằng ra sao, làm nghề ngỗng gì?

Con Út nhìn anh ranh mãnh:

– Làm cảnh sát!

Ba Choát nhồm người lên:

– Mầy nói chơi hay nói thiệt đó!

– Nói chơi với anh ăn cái giải gì, tôi mèø với cảnh sát để anh hết đường bắt địa...

Ba Choát lăm bầm:

– Đm. tao thủ sớm!

Con Út đùa cợt:

– Anh mà lộn xộn tôi kêu bồ tôi bắt nhốt anh luôn.

– Bảnh quả hén!

– Không bảnh hơn ai, nhưng kệt cũng còng tay anh được.

Con Út trả tiền bữa ăn cho anh, nó còn cho thêm anh vài chục lẻ. Ăn uống no nê, Ba Choát không biết đi đâu hết ngày. Hắn đi lang thang, tới buổi trưa hắn gặp một thằng bạn quen. Thằng Tú

Sắc, một thằng cùng ở tù với Ba Choát:

– Ra hồi nào đó mậy?

– Mới ra sáng nay, có cái gì chỉ cho anh em làm ăn không?

– Thiếu gì, chỉ sợ mậy không đủ sức mà làm thôi

Ba Choát chớp chớp mắt:

– Mậy nói thiệt hả?

– Đm. tao mà nói láo tao làm con chó!

– Rồi, nói đi!

Tứ Sắc nhìn trước nhìn sau

– Không lẽ tao đứng đây nói khơi khơi, không nhấp giọng sao?

Ba Choát kéo bạn vào một tiệm cà phê gần đó:

– Tao bao mây một ly xây chừng!

Ngồi uống cà phê, Tứ Sắc nhìn Ba Choát bằng nửa con mắt:

– Mày làm được gì?

– Đm. tao đào nổi mả bố mày!

Tứ Sắc cười:

– Mả bố tao chỉ có thịt thối thối, đào vô ích. Tao chỉ cho một chuy-ô này, bọn mình làm ăn chung. Nghề này làm ăn lương thiện, mình làm việc ăn lương, bồng lộc “trong khi thi hành công vụ” không kể.

Tứ Sắc đeo cái gọng kính uốn bằng dây kẽm lên mắt. Hắn phì phèo thuốc lá, hất hàm hỏi Ba Choát:

– Sao vậy?

– Nghề lương thiện, đm. quét nhà hay quét cửa, có phải làm đờn không?

Tứ Sắc bấu dãi môi ra:

– Đm. nghề này bảnh lắm mấy ời, nghề này làm cha thiên hạ lặn, có lính của ông tòa ghéch cho mình ỉa vào nhà thiên hạ, phá nhà thiên hạ nữa kia.

Câu chuyện của Tứ Sắc trở nên hấp dẫn Ba Choát. Hắc cười nịnh bạn:

– Nghề gì mà bảnh quá vậy, mấy nói tao nghe coi, tao khoái ỉa vào nhà thiên hạ lắm!

– Chỉ sợ mấy không đủ để... phệt ra thôi, nhưng với điều kiện mấy phải chịu làm đàn em tao.

– Tao mà làm đàn em mày?

Ba Choát kêu lên, Tứ Sắc mặt vênh váo:

– Điều kiện dễ dàng vậy thôi, mày nhận thì nhận mà không thì thôi, tao đi tìm thằng khác. Mày nên nhớ bây giờ “cấp trên” đang giao phó cho tao nhiệm vụ mộ phu.

Ba Choát ngần ngại một lát rồi gật đầu:

– Tao ô-kê. Bây giờ mày có thể cho tao biết “nội vụ” câu chuyện.

Tứ Sắc trở nên bảnh, hấn móc một tờ giấy một trăm ra để lên bàn.

– Tao “a vắng” cho mày một bò, khi xong việc mày lấy nốt.

– Bao nhiêu?

– Năm bò một vụ, nhưng xin lỗi cho đàn anh cấu đỡ một bò, cấu có một bò thôi vẫn còn rẻ chán. Những thằng khác tao cấu những hai bò lận...

Ba Choát nhăn mặt:

– Mấy ăn trên đầu tao dữ vậy?

– Nhẹ mà, chỗ bạn bè tao mới nương tình, cũng như tiền mượn đồ nghề của tao, kìm, búa, xà beng.

Ba Choát mãi nói chuyện lang bang nên vẫn chưa biết công chuyện làm ăn ra sao. Không chờ cho Ba Choát thắc mắc lâu, Tứ Sắc nói:

– Có một thằng cha chuyên môn thâu những vụ đuổi nhà đuổi cửa theo án lệnh của tòa. Mình sẽ làm việc với

chả, chả sống bằng nghề này nên lúc nào cũng có công chuyện. Tao phải liên lạc với chả, khi chả ới một tiếng là mình đi liền. Bọn mình chỉ có sáu thằng, những người ở mướn đuổi đầu có dễ, mình phải khuôn đồ đạc của họ ném ra ngoài đường, leo lên bàn thờ ỉa nếu cần thì đánh lộn... Nhưng mình sẽ đi... sợ lính bắt, lúc đó mình có quyền mà.

Tứ Sắc uống nốt ly cà phê:

– Đó là những vụ làm ăn hợp pháp, còn nhiều vụ bất hợp pháp nữa mình sẽ ăn tiền nhiều hơn. Chẳng hạn như đuổi nhà ngang xương, chủ nhà không ra mặt, mình phá rồi cho người ở mướn bức mình phải dọn đi. Vụ này dễ gây ra đánh lộn đổ máu lắm!

Ba Choát gật gù:

– Nghe cũng ngon lành, nhưng lâu lâu mới có một vụ...

– Có hoài mây ơi! Tao biểu mấy cú chịu khó làm đàn em tao, mây sẽ no mà...

Tứ Sắc đưa một ngón tay ra:

– Ngoéo một cái coi!

Ba Choát ngoéo tay bạn:

– Bao giờ mình bắt đầu?

– Có thể ngày mai. Tao phong cho mấy chức phó đảng, bây giờ mình đi tìm thêm bốn thằng đàn em mặt mũi rần rĩ nữa, dám ăn dám làm, còn mây thì tao có thể tin được rồi.

Ba Choát trả tiền cà phê. Hấn và bạn đứng dậy:

– Thiếu giống, ra Cầu Muối mà kiếm!

Tối sáng ngày hôm sau Ba Choát và Tú Sắc đã thu phục được đủ số quái cần để «thi hành công tác». Thằng Lục Lạc, tay tập sự chém thuê, đã có bằng cấp ở tù. Thằng Thèo Béo, dân mỗi chuyên nghiệp. Thằng Quỳnh lé, dân ăn cày. Thằng Huỳnh cò, quái xế.

Sáu thằng quái ngồi chờ bậc đàn anh “tối cao” ở một quán cà phê Ba Tàu phía đầu Cầu Muối. Ba Choát nóng ruột:

– Ảnh tới thiệt không mấy?

Thằng Huỳnh cò phun nước miếng luôn miệng. Nó không thèm nói câu nào, thằng Quỳnh lé nhìn vợ vẫn như không buồn để ý đến một chuyện gì trên đời này. Thằng Lục Lạc lăm lì và hút thuốc lá vặt. Thằng Thèo Béo cười ruồi, nụ cười của nó coi bộ không mấy tin tưởng ở công việc làm ăn sắp tới. Chính nụ cười đó làm thằng Tú Sắc tức lộn ruột:

– Mấy cười gì hả Thèo Béo?

Thèo Béo bĩu môi:

– Mặc mẹ tao, hỏi chi vậy?

Thằng Quỳnh lé co một chân lên ghế:

– Mình chờ hơi lâu rồi đó. Đm. làm ăn cái điệu này chán thấy mẹ...

Mỗi thằng một câu, riêng thằng Lục Lạc vẫn không thèm nói câu nào.

Thằng Tú Sắc bực mình:

– Tụi bây thằng nào cũng cầm đằng chuôi ráo trội. Tụi bây cầm tiền trước chớ bộ. Chờ chút xíu mà đã....

Mãi lúc này thằng Lục Lạc mới ngẩng lên:

– Tiền trước, hừ, một bò chứ bao nhiêu?

– Một bò không là tiền à?

– Công ngồi chờ cả tiếng đồng hồ hết rồi. Bây giờ tao có thể đứng dậy...

Giữa lúc bọn quái sắp sửa gấu ó nhau thì Hội Thọt tấp tễnh đi vào. Hội Thọt là xếp sòng Tú Sắc. Tú Sắc reo lên:

– Kìa ảnh tới...

Hội Thọt ăn mặc chải chuốt, tóc chải bi-lãng-tin ngược ra sau, áo sơ mi trắng cài khuy măng-xét bỏ ngoài quần. Ở chiếc cần cổ của anh ta lại lót chiếc khăn mùi xoa.

Hội Thọt trước khi ngồi xuống còn cẩn thận trải khăn mùi xoa lên mặt ghế để khỏi dính bụi vào chiếc quần “sạc ghin” thẳng nếp của anh ta.

Anh ta vui vẻ bắt tay từng người.
Tú Sắc giới thiệu:

– Xin giới thiệu với tụi bay đây là anh Hội, xếp sòng trong công tác của tụi mình.

Hội Thọt gỡ chiếc kiếng râm trắng thủy ngân ra khỏi mắt, rút khăn mùi

xoa ở cổ ra lau lau mặt kính, thận trọng đưa lên xem còn bụi không. Anh ta đặt cái kiếng lên bàn:

– Xin lỗi tôi bạn nói chuyện với mấy “thân chủ” nên tới hơi muộn. Chắc hẳn Tú Sắc đã nói chuyện với các bạn về điều kiện và các bạn đã thỏa thuận điều kiện. Tôi cần nói ngay chúng ta có rất nhiều công việc để làm. Ngày mai mình có hai vụ, một vụ dọn đồ, phá nhà và một vụ “khủng bố tinh thần”.

– Khủng bố tinh thần là sao vậy đại ca!
– Thào Bèo lên tiếng hỏi.

Hội Thọt trả lời:

– Làm cho người thuê nhà ngán phải dọn đi!

Hội Thọt cười:

– Cái việc đó để tùy sáng kiến của các bạn, các bạn có thể đe dọa, hoặc làm cho nạn nhân khó chịu, không chịu đựng nổi nữa v.v..

Lục Lạc hỏi huých tẹt:

– Có cần phải đâm chém nhau không?

– Nếu xét thấy cần!

– Giá một nhát của tôi là hai bò, lụi bằng dao con chó tính giá khác, dĩ nhiên mắc hơn, làm ăn quen tôi có thể bớt chút đỉnh.

Hội Thọt đưa mắt nhìn Tú Sắc:

– Thế nào chú, tôi đã giao cho chú ngã giá với anh em.

Tú Sắc giải thích:

– Tui đã nói chỗ mình mần công tác đi đuổi nhà thuê chớ đâu tui có nói muốn người đâm thuê chém muốn mà bần cùng mình mới phải Sử dụng đến ngón giang hồ.

Lục Lạc bướng bỉnh:

– Không cần biết, nghề của tôi vậy đó, cứ tính nhát dao trả tiền, còn tiền kia lại khác. Mỗi ngày là năm bò, tôi bằng lòng cho thằng Tứ Sắc ăn chặn hai bò, đâm chém tính riêng, mình giang hồ mà, cứ dứt đật như vậy là tốt nhất.

Hai Thọt suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

– Được, tôi đồng ý, tiền đâm thuê chém muốn nên tính hạ hơn, chỗ anh em...

Lục Lạc gật gù:

– Tôi ô kê!

Lục Lạc hỏi:

– Vụ gì vậy?

– Phá rồi gia chủ.

– Nghĩa là ỉa vô nhà người ta?

– Đúng vậy! Nhưng nhớ đề phòng không thôi cao bồi khu đó chém thấy mẹ!

– Cầu Muối đâu có ngán anh, anh cho biết nơi mình “phá rồi trị an” thuộc vùng nào?

– Trương Minh Giảng!

Lục Lạc vỗ đùi đánh đét một cái:

– Tưởng đâu xa lạ, anh em cả, thằng Hùng đen xếp sòng khu đó.

Nói rồi Lục Lạc ngửa tay ra:

– Anh chi cho tôi năm bò!

– Năm bò chi vậy?

– Cho chúng nó ăn uống.

Hội Thọt giầy nẩy lên:

– Đâu có vụ ngoại lệ đó.

Lục Lạc nhìn Hội Thọt:

– Tôi nói thiệt với anh... anh đừng kẻo quá. Mình bụi đời mà kẻo quá thì giới giang hồ bỏ mình.

Hội Thọt nhếch mép cười:

– Mấy lại dạy tao giang hồ nữa sao?

– Không dạy ai hết, nhưng thằng này nói câu nào là chắc câu đó.

Bàn tay Lục Lạc vẫn chìa ra. Hội Thọt đưa mắt dò Tú Sắc. Tú Sắc gật đầu:

– Nên anh ạ, để công việc của mình dễ dàng hơn.

Lục Lạc chêm thêm một câu:

– Nếu không có tôi dính vô vụ này, bằng nào đến cuối cũng sẽ bị làm cỏ ráo trời.

Hội Thọt đau khổ móc ra năm trăm đưa Lục Lạc:

– Mấy lo vụ đó đi!

– Bảo đảm 75 phần dầu mà anh.

Lục Lạc giao hẹn:

– Tiền lương tôi khác đó, không ăn nhậu chi vô vụ này hết.

Hội Thọt nhìn tất cả mọi người:

– Thôi mình ăn cơm luôn chớ?

Hội Thọt kêu cơm, và thức ăn xếp đầy ra bàn:

– Đúng 3 giờ chiều mình khởi sự.

– Đồng ý!

Ba Choát lấy trong người ra chiếc đồng hồ để bàn mà hắn đã ăn cắp được:

– Có đồng hồ báo thức nè!

Một thằng khác lấy chiếc radio chạy pin ra:

– Mình mở nhạc nghe chơi!

Hội Thọt ngạc nhiên:

– Những thứ này tụi bay lấy trong nhà đó?

Ba Choát cười hề hề:

– Sức mấy mà không lấy, ngon lành quá mà.

Thằng Thèo Béo nói:

– Thôi ăn nhanh lên, tao còn đi mại đồ.

Huỳnh cò đề nghị:

– Bây giờ thằng nào cũng có đồ mại hết, tao đề nghị ăn xong thằng nào lo việc nấy. Đúng ba giờ tụi mình hẹn nhau ở chỗ nào đó

Tứ Sắc gật đầu:

– Xong rồi, bây giờ chúng mình có thể chia tay nhau.

Lục Lạc lại chìa tay ra:

– Phát cho tôi tiền lương!

Hội Thọt la lên:

– Chưa làm gì hết mà mày đã đòi tiền rồi.

Lục Lạc nói ngang:

– Tôi cần tiền trước!

Hội Thọt đẩy sang Tứ sắc:

– Hỏi thằng Tứ Sắc đó, nó giữ tiền.

Tứ Sắc đẩy ra:

– Tôi đâu biết vụ đó anh; nếu anh ra lệnh thì tôi đưa!

Lục Lạc nhìn đồng hồ:

– Muộn rồi đó anh đưa đi!

Trong lối nói của Lục Lạc, Hội Thọt nhận thấy có vẻ gì như đe dọa ngầm. Hội Thọt cũng thấy gớm ghiếc cái bản mặt lì lợm của tên này, hẳn không muốn lôi thôi, nhiều chuyện. Nếu không chiều đãi bọn này, Hội Thọt khó mà đớp tiền được của những người phải nhờ vả đến hẳn.

Hội Thọt nói với Tú Sắc:

– Đưa tiền cho nó, còn tụi bây lấy sau!

Tú Sắc đành đưa tiền cho Lục Lạc, nhưng toan bớt lại hai trăm, Lục Lạc hăm hăm:

– Đm. đ... có bớt đồng nào hết. Mấy đầu đáng mặt xếp sòng tao mà đòi ăn tiền đầu. Đm. bớt một đồng của tao mấy phải bước qua xác tao mới ra khỏi quán này.

Thằng Lục Lạc giở chứng, bọn quái thấy chuôi dao phở của nó lòi ra khỏi vạt áo. Lục Lạc giật lấy năm trăm trong tay Tứ Sắc. Nó quay đi:

– Ba giờ phải không? Tao chờ tụi bây ở số nhà đó.

Nói rồi hắn quay lưng đi. Hội Thọt chúng hững:

– Đm. tao nghi thằng này quá!

Lục Lạc ra khỏi quán, vẫy một chiếc xe xích lô đập, leo lên ngồi bắt chân chữ ngũ:

– Tới đường Nguyễn thiện Thuật!

Xe dừng lại ở trước một con hẻm, Lục Lạc trả tiền cho phu xe thật bảnh. Hắn vừa đi vừa huýt sáo miệng om sòm. Tới một nhà quen thuộc, hắn vẫn

huýt sáo. Ở trên lầu có một gã đàn ông ngó xuống:

– Đm. cầm ngay miệng lại, các cha mày đang hít đây!

Lục Lạc ngẩng đầu cười, leo lên cầu thang. Quanh một chiếc chiếu có đến năm mạng nằm gối đầu lên mông nhau. Ở giữa là một chiếc bàn đèn thuốc phiện. Một người quen mặt Lục Lạc ngẩng lên hỏi:

– Có gì thú vị vậy chú em!

Lục Lạc nằm xuống, tự nhiên gối đầu lên mông người khách hút:

– Đm. tôi mới làm được một vố ngon ơ!

– Vụ gì vậy?

Lục Lạc kể đầu đuôi câu chuyện, hẳn kết luận:

– Đm. kệ cha chúng nó. Chiều nay cho các con chờ đỏ con mắt, lâu lắm không hít, hôm nay tôi hít cho đời. Hít xong tôi xuống xóm tìm một em nằm ngủ trưa.

Một gã nằm hít gần đó ngóc đầu dậy:

– Muốn kiếm em hả, bao tui đi...

Lục Lạc cười nhạt:

– Sức mấy mà bao chú.

– Bao hít thôi. Có một phún mới cắt chỉ hay đ... chịu được!

– Ô kê!

Đúng ba giờ chiều bọn Tứ Sắc

đứng chờ Lục Lạc dài cổ ra mà vẫn không thấy bóng dáng gã đâu. Thằng Ba Choát đứng tựa lưng vào tường hút thuốc lá vặt:

– Đm. cầm tiền rồi, súc mầy nó trở lại.

Tứ Sắc còn gân cổ lên cãi:

– Nó không tới là nó ngu, mình làm ăn lâu dài...

– Nó đ... cần mầy ời!

Bọn quái lao nhao, mỗi thằng đều ra lời. Giữa lúc đó Hội Thọt tập tễnh đi tới:

– Sao chưa làm tụi bay?

– Thằng Lục Lạc “phối” rồi!

– Đm. sao tụi bay để cho nó “phối”?

Ba Choát cười nhạt:

– Bọn tôi sức mấy. Tại đại ca làm bánh đưa tiền cho nó trước.

Hội Thọt chung hửng:

– Thì... tao tin tụi bây!

– Đại ca nói “lạ”. Tin tụi tôi. Sao không biểu là ngán nó!

Hội Thọt trợn mắt lên:

– Tao mà ngán...

Ba Choát cười khinh khỉnh, từ lúc hần nhìn thấy chỗ yếu của bậc đàn anh tối cao, hần trở nên khinh thường. Hần nghĩ bụng, tên này mình có thể át giọng được dễ dàng:

– Bây giờ về chờ đại ca?

Hội Thọt trợn mắt:

- Sao lại về?...
- Thiếu một mạng!
- Thiếu cũng phải làm, tụi bây ngán à?

Ba Choát làm bánh, chỉ vào ngực mình:

- Ngán, hừ, sức mầy. Nhưng nếu làm có năm thằng thì anh phải tăng lương.

Bọn quái nhao nhao hưởng ứng:

- Thằng Ba Choát nói phải. Đm. đáng mặt đàn anh lắm.

Hội Thọt kêu trời kêu đất:

- Tứ Sắc ơi, mầy giết tao rồi còn gì.

Tứ Sắc ú ớ cái, hấn quay sang Ba Choát:

– Bây giờ đến lượt mày chơi tao phải không?

Ba Choát trở mặt:

– Tao không chơi ai hết, nhưng vì quyền lợi của anh em...

Tứ Sắc cúi:

– Quyền lợi cái con c....!

Ba Choát làm cao:

– Vậy thôi không làm nữa hén!

Hấn quay sang đám quái:

– Bây giờ mình về. Anh Hội Thọt hết mướn mình rồi.

– Về thì về!

Hội Thọt toát mồ hôi, hấn nín lại:

– Ê, sao lại về các cha nội. Chỗ người lớn làm ăn tao đã ký “công tra” với người ta.

Càng lúc Hội Thọt càng tỏ ra yếu. Ba Choát nắm lấy cơ hội bắt bí:

– Bọn tui cũng ký “công tra” với anh vậy, đủ sáu tháng mới làm, còn năm thì khỏi, và chỉ làm với điều kiện tăng lương.

– Nhưng tao đã đưa cho thằng Lục Lạc.

– Mặc mẹ anh chứ. Ai biểu anh ngu, ngu thì ráng mà chịu. Còn nếu anh không muốn tổn thêm tiền anh nhào vô làm với tụi này cho bảnh.

Hội Thọt nhìn bộ quần áo sang trọng của mình:

– Tao mà làm thì còn ra cái thống chế gì nữa.

Ba Choát chìa tay ra:

– Vậy thì chi thêm tiền đi.

Hội Thọt nhăn mặt:

– Tụi bây chơi tao hết mình rồi đó, sau vụ này thì thôi, tao đ... làm ăn chung với tụi bây nữa.

Ba Choát khinh khỉnh:

– Thằng này đ... cần!

Hội Thọt nhìn đồng hồ đã thấy quá muộn. Hắn ra lệnh cho Tứ Sắc:

– Chi tiền cho chúng nó đi, chi một nửa trước, xong việc chi nốt.

Ba Choát phản đối:

– Không được. Phải chi đủ, không đủ đ... làm.

Vô tình Ba Choát trở thành nhân vật nắm đầu bọn quái tranh đấu quyền lợi. Ba Choát đưa ra ý kiến nào là bọn quái vỗ tay hưởng ứng.

Hội Thọt quá chán nản, hăn xuôi luôn:

– Thôi xong rồi, đưa cho chúng nó.

Ba Choát trở mặt liền với Tú Sắc:

– Đưa đủ, không thiếu một cắc.

Tú Sắc nhìn sững Ba Choát:

– Mấy chơi luôn cả tao?

Ba Choát lì lợm:

– Đ... chơi ai hết, nhưng tao đ... muốn thắng nào ăn trên đầu tao nữa. Đưa đủ thì làm còn thiếu thì tội tao chuồn. Tội bây đồng ý vậy không?

Bọn quái vô tay rào rào:.

– Đồng ý, hoan hô đại ca!

Hội Thọt coi như mình xong nhiệm vụ, hẩn đứng hút thuốc lá, Tứ Sắc đành chi tiền mà lòng đầy hậm hực.

Bằng Tứ Sắc kéo đến, vừa vặn bà chủ nhà đi ra cửa, bà ta mồm năm miệng mười chửi bới om sòm.

Người thuê nhà vẫn nhẫn nại:

– Bà vui lòng cho chúng tôi một hai tháng nữa. Tìm được nhà khác chúng tôi đi liền.

Bà chủ nhà áo đỏ:

– Tôi không thể nhẫn nại được nữa, chị hện tôi quá nhiều lần rồi, chị không ra khỏi nhà này tôi sẽ quăng đồ ra cho coi...

Thoáng nhìn thấy lũ lâu la kéo đến, bà ta càng làm dữ:

– Hôm nay tôi tới đây không phải để nói năng tử tế với chị nữa. Tôi lấy nhà ngay tức thì...

Bà ta giơ tay vẫy:

– Ê, tụi bây lại đây biểu!

Bọn Tứ Sắc dàn hàng ngang đi tới, mặt thẳng nào thẳng nấy coi cô hồn kh-iếp đảm, chị đàn bà mướn nhà sợ quá chạy tọt vào trong nhà đóng ập cửa lại. Mụ chủ nhà đồng dặc ra lệnh:

– Tụi bây phá cửa cho tao, tội tình đâu tao chịu hết cho.

Bọn Tú Sắc tiến tới, đầu tiên thằng Tú Sắc đập vào cửa cái rầm. Chị thuê nhà ở phía trong la thất thanh:

– Bớ người ta, du đảng ăn cướp...

Tiếng la chát chúa, tiếng trẻ con khóc như ré khiến lối xóm kéo đến. Lúc đó vào giờ đi làm đi học nên đàn ông con trai không có ở nhà, chỉ toàn là đàn bà con nít nên có muốn tiếp cứu cũng đành chịu.

Mụ chủ nhà quần xắn móng lợn đứng ngoài khuyến khích:

– Phá, phá nữa đi tụi bây. Đm. giết luôn cũng được

Bọn quái phá cửa rầm rầm, gia chủ khuân hết đồ đạc ra chặn cửa cổ thủ. Ba Choát bức mình vì tiếng la chối lói của chị ta, hấn hét lên:

– Phá tụi bay.

Một cánh cửa bung ra chỉ cần một cái xô nạnh nữa là bung hẳn, nhưng gia chủ lại khuân thêm chiếc đi-văng ra chặn.

Ba Choát bức mình văng tục:

– Đm.con mẹ này lì quá!

– Biết điều thì để tụi tao quăng đồ ra đường không thì chết mẹ giờ.

– Tao mà vô được, tao bóp chết cha thằng con mày luôn.

Mụ chủ đứng ngoài cổng cổ võ:

– Phá nữa đi tụi bây. Phá tan cái nhà này tao thưởng tụi bây.

Tứ Sắc khích lệ anh em:

– Tụi bây nghe thấy gì không. Cố lên, a lê hò lơ..

Bọn quái ôm nhau xô đến rầm vào cửa. Bỗng ngoài đầu hẻm có tiếng xôn xao, bọn quái ngừng tay khi cánh cửa đổ sầm.

Mụ chủ nhà choe choé:

– Các người tính làm gì đây?

Một gã con trai cao lớn mặc quần kaki, khoác chiếc áo nhảy dù bên ngoài xô dạt mụ ta ra:

– Nói cho các người biết, các người không có quyền phá nhà hành hung người ta.

Mụ chủ nhà nhảy chồm chồm:

– Mấy là ai? Mấy xía vô chuyện này

...

Phía sau gã con trai mặc áo nháy dù có một tốp thanh niên tay dao tay búa la hét vang rân:

– Chém thấy mẹ chúng nó đi!

Bọn Tứ Sắc kẹt phía trong cổng, chúng thấy thế nguy. Ba Choát hỏi:

– Làm sao tụi bây?

Chúng nhất loạt rút dao trong người ra cầm tay. Tứ Sắc hét lên:

– Mở đường máu!

Bọn người do gã mặc áo nháy dù cầm đầu ở phía ngoài thủ thế. Gã đứng phanh ngực áo, chống nạnh:

– Biết điều thì từng thẳng rút ra, bỏ dao xuống!

Tứ Sắc, mặt cắt không còn một hột máu, nhìn trước nhìn sau, hắn không tìm thấy một lối nào thoát thân, nhưng gã vẫn phải làm tỉnh:

– Đồng ý nhưng anh để cho chúng tôi đi...

Gã cầm đầu cười nhạt, quay lại nhìn đàn em của mình:

– Đâu có dễ phải không tụi bây. Chúng bây phá nhà phá cửa người ta mà.

Thằng Huỳnh cò run lập cập, đề nghị hèn:

– Tụi tui sẽ bò ra... như...

– Như con gì?

– Như con chó!

Đám người hiếu kỳ cười rần. Gã mặc áo nhảy dù hỏi đàn em:

– Chịu không tụi bây?

– Không chịu, cắt tai chúng nó!

Năm thằng trong băng Tứ Sắc nhìn nhau, chúng nó tiến thối lưỡng nan. Gã cầm đầu băng giải cứu lên tiếng hỏi:

– Thằng cầm đầu tụi bây là thằng nào?

Bọn quái đều nhìn vào Tứ Sắc, Tứ Sắc cuống lên chỉ tay ra ngoài:

– Ở ngoài, thằng thọt chân!

Nhưng Hội Thọt đã biến mất từ lúc nào. Gã mặc áo nhảy dù lắc đầu:

– Không có thằng nào thọt chân hết, thằng nào chỉ coi.

Bọn Thèo Béo chỉ đại Tứ Sắc. Tứ Sắc chửi toáng lên:

– Đm. tao cầm đầu tụi bây hồi nào...

Gã mặc áo nhảy dù gần giọng:

– Mấy chì lắm hả, mấy muốn mở đường máu thì ra đi.

Mồ hôi Tứ Sắc toát ra, hấn cùng đường đâm liều, phóng đại ra... Chiếc bù-loong dài trong tay gã mặc áo nhảy dù quất ngang, một tiếng la “ối”. Tứ Sắc ngã quay ra đất, con dao văng khỏi tay, bọn đàn em của gã áo nhảy dù đánh ập vào. Bọn Thèo Béo không kịp trở tay. Riêng có Ba Choát chạy thoát được vào trong nhà.

– Cắt tai chúng nó!

Sau tiếng hô của gã áo dù, bọn đàn em lẹ làng cúi xuống cắt xoẹt, bọn Thèo Bẻo rú lên. Những chiếc tai rỏ máu ròn ròn xiên trên mũi dao con chó nhọn hoắt. Chúng còn cúi xuống lục túi các nạn nhân, khi chắc đã moi hết tiền, chúng đập các nạn nhân ra ngoài hẻm:

– Cút!

Bọn Thèo Bẻo ôm tai máu chạy mất, con nít đuổi theo la rầm rĩ...

Thằng áo dù nhìn vào trong nhà:

– Còn một thằng trốn trong đó.

Chúng bỗng nghe tiếng đàn bà la trong nhà. Ba Choát hiện ra, tay cầm một đứa nhỏ, con dao kề vào cổ nó:

– Tụi bây đang ra, lộn xộn tao cắt tiết thằng nhỏ này,

Người mẹ chạy theo, bị Ba Choát đá ngược lại, ngã lộn về phía sau. Chị ta lại chồm dậy, lo cho mạng đứa con mình. Chị van lạy đám giải cứu:

– Tôi van các ông, các ông để cho nó đi, nó giết con tôi mất...

Ba Choát được thể la lên:

– Đang ra cho ông cố nội mây đi.

Con dao thích nhẹ vào cổ đứa bé làm nó khóc ré lên:

– Má ơi! Má ơi!

Bọn người giải cứu lùi dần khi thấy đứa bé trong tay Ba Choát. Nhưng gã dẫn đầu vẫn làm bảnh:

– Mấy buông nó ra không?

Ba Choát không phải tay vừa, hấn càng dí mạnh mũi dao. Đứa bé càng khóc to. Bà mẹ đi đằng sau lạy van bọn người giải cứu:

– Tôi lạy các ông để cho người ta ra khỏi cửa không người ta giết con tôi mất.

Ba Choát cười nhạt:

– Biết điều thì đứa nhỏ này sống, mà tao rụng một cái lông chân tao xẻo một cái tai đứa nhỏ.

Bà mẹ hết hồn:

– Trăm lạy ông, ông cứ đi đi. Tôi bảo đảm không ai làm gì ông hết, nhưng ông trả lại con cho tôi.

Dứt lời người mẹ đứa bé vừa khóc
vừa lay gã cầm đầu:

– Trăm lay ông, ông thương cháu
nhỏ, tội nghiệp nó...

Gã cầm đầu hừ một tiếng:

– Không vì thằng nhỏ này tôi giết
nó liền tức thì...

– Lay ông, cảm ơn tất cả các ông đã
giải cứu gia đình tôi. Xin ông thương
cho trót.

Ba Choát vẫn đứng thủ thế:

– Sao các người, lẹ lên chứ!

Gã cầm đầu chỉ mặt Ba Choát:

– Tao tha cho mấy lần này, lần khác
ăn thua đủ.

Gã ra lệnh cho đàn em đứng dang ra, chừa một lối đi cho Ba Choát:

– Đi khuất mắt đi, bỏ đứa nhỏ lại.

Ba Choát cười đều:

– Xin lỗi người anh em, chưa thể buông thảng nhỏ ở đây được.

– Tao hứa không làm khó dễ mày, cho mày đi tự do.

– Khó tin quá, tao chỉ buông đứa nhỏ khi nào tao ra tới ngoài đường, tụi bây có quyền theo dõi tao, nhưng đi cách xa ít ra năm chục thước.

– Còn nếu không?

– Tao mang đứa nhỏ đi luôn, tụi bay cố tình không cho tao thoát thân tao sẽ chết với đứa nhỏ này.

Người mẹ đứa bé khóc lóc lạy van:

– Các ông ơi, các ông làm phúc thương cháu...

Gã cầm đầu chửi thề một câu:

– Bước đi!

Ba Choát cười nhạt bồng đứa bé đi, bọn người giải cứu lò mò chạy theo, nhưng không dám đến gần Ba Choát. Khi Ba Choát ra đường, hắn vẫn ngoái cổ lại dòm chừng:

– Lui vào trong hẻm!

Ba Choát vẫy một chiếc xích lô máy, khi ngồi lên xe, hắn thả đứa bé xuống, chiếc xe xích lô máy phóng vọt đi...

Bọn người đuổi theo đứng chửi thề vang rân.

Mãi xâm xắm tối Lục Lạc mới lò mò tới xóm gặp gã mặc áo nhảy dù. Lục Lạc đưa tay ra nắm lấy tay gã:

– Đẹp cả chứ?

Gã mặc áo nhảy dù lắc đầu:

– Thoát được một thằng!

– Thằng nào vậy?

Gã mặc áo nhảy dù tả hình dạng. Lục Lạc nói:

– Đúng là thằng Ba Choát!

– Thằng đó thành tích ra sao?

– Một thằng thường thôi, nhưng rất khôn lanh.

Gã mặc áo nhảy dù vỗ vai Lục Lạc:

– Thôi bỏ vụ đó đi, mình đi nhậu và chia tiền cướp được.

12.

UYỄN NGỒI BÊN CẠNH
MẸ. Bà Sáu Họ sờ tay lên
khuôn mặt rách nát đã thành sẹo của
con:

– Con bị thương hả, con?

Tuyển cúi mặt, hấn không muốn
cho mẹ hay biết kỷ niệm đắng cay của
mình. Những ngày bị nhốt ở chuồng
cọp, dây kẽm gai đã cào rách mặt hấn.
Hấn cười gượng

- Con té má à!
- Té sao lại rách mặt ra vậy?
- Con té vào dây kẽm gai.

Bà Sáu Họ vuốt ve con:

– Mấy phải cẩn thận, hòn tên mũi đạn nó không tránh mình đâu. Má chỉ còn có con là trông nhờ được thôi, từ ngày anh Hai con.....

Bà Sáu Họ nấc lên khóc:

– Tao tưởng chừng như không thể sống nổi, gia đình càng ngày càng lụn bại. Tội nghiệp thằng Hai, thằng đó bạc phận quá...

Tuyển cũng thấy lòng mình ngùi ngùi, hấn an ủi mẹ:

- Thôi mẹ đừng buồn, con đi xa

còn có anh Ba và con Út ở nhà...

Bà Sáu Họ lắc đầu chán nản:

– Tao không trông nhờ gì được vào thằng Ba, thằng đó hỏng rồi.

– Sao vậy má?

– Nó không chịu làm ăn gì hết, chuyên môn đi làm chuyện bất nhân bạc ác, tao coi như nó chết rồi.

Tuyển hiếu tánh anh mình, hấn thờ dài. Giọng bà Sáu Họ ướn nước mắt:

– Bây giờ tao chỉ nhờ vả được con Út với tiền bạc của mấy lâu lâu gửi về một lần. Con Út lại sắp lấy chồng.

– Thằng nào đó hả ná?

– Thằng nầy người đảng hoàng lâm, nó làm cảnh sát. Nó thương yêu

con Út và nó có tới nói với tao rồi.

– Má bằng lòng?

– Tao đâu có mong gì hơn!

Tuyển khuyên mẹ:

– Má cố lo cho nó nhé!

– Còn mấy nữa, mấy cũng cần phải lấy vợ.

Tuyển thở dài, nghĩ đến Hiền, người yêu của hắn.

Mối tình đó không còn cách nào hàn gắn được nữa. Tuyển đã nghe con Út nói lại hồi nãy. Hiền đã trở lại khu Cầu Muối này, sau khi làm vợ bé Tư Thung một thời gian. Nàng có một đứa con trai kháu khỉnh. Hiện giờ nàng đi bán ba nuôi con.

Đang ngồi nói chuyện với mẹ thì con Út về, nó mang theo một trăm thịt quay để làm cơm đãi anh. Con Út vui vẻ tươi tắn. Tuyển hỏi em:

– Mày kêu thằng chồng sắp cưới của mày lại ăn cơm cho tao coi mặt.

Đôi mắt con Út tròn xoe:

– Ủa anh biết rồi sao?

– Má mới nói với tao!

Con Út cười bẽn lẽn, má nó hồng lên:

– Hôm nay anh bạn gác anh à!

Tuyển khuyên em:

– Tao thấy má nói thằng đó cũng tử tế, mày phải tỏ ra xứng đáng ...

Con Út ăn cơm xong, nó sửa soạn lại sắc đẹp rồi lại xách nón đi:

– Em phải đi bán, bao giờ anh đi?

– Có lẽ chiều nay!

Nắng buổi trưa gay gắt, mùi bùn, mùi rác rưởi xông lên nồng nặc. Tuyền nằm trên võng, từ chỗ này hẳn có thể nhìn ra một khoảng trời, con kinh nước đen ngòm, phía bên kia là Khánh Hội.

Chiếc võng đưa cọt kẹt làm mái nhà rung lên, tiếng một chiếc ca-nô nào đó chạy trên con kinh khua động không khí buổi trưa. Tuyền lấy chiếc khăn mùi xoa đắp lên mặt. Tuyền lười biếng và buồn ngủ, hẳn thiếp đi lúc nào không hay..

Con Út ra khỏi nhà, tới gặp người yêu ở chỗ gác bên cạnh hội trường Diên Hồng. Thấy Út, Thâu hỏi liền:

– Em, đi đâu vậy?

– Đi bán!

Út khoe liền:

– Anh Tư em mới về!

– Anh Tư Tuyển em vẫn thường nói đó phải không?

– Ủa. Ảnh biểu em mời anh tới ăn cơm để ảnh nói chuyện, nhưng em nói anh bận gác.

Thâu cười:

– Tối ảnh đi rồi, thôi để lần khác đâu có muộn gì.

Hai người đứng nói chuyện với nhau một hồi, con Út ngáp:

– Trời nắng quá, em muốn về nhà ngủ hết sức nhưng kẹt phải đi bán.

Thâu nhìn trước nhìn sau không thấy ai liền nắm nhẹ tay Út:

– Tối hai đứa mình đi coi cải lương!

Út gật đầu, Thâu tiếp:

– Mình gặp nhau ở chỗ mọi khi.

Út đi, nàng nhìn con đường ngút nắng mà thấy ngại ngùng. Nàng rẽ vào mấy quán giải khát nhưng không bán được vé nào. Nàng đã toan về nhà ngủ một giấc. Nhưng khi đi đến đầu đường Minh Mạng nàng lại quẹo vào một quán ba Tàu. Nàng bỗng đứng sững lại khi nghe một tiếng nói đằng sau lưng:

– Bán khá không em?

Út quay lại, nàng nhận ra gã đàn ông thọt chân hôm trước ngồi uống với anh Ba mình. Nàng mỉm cười:

– Ế lắm anh ơi, hồi này người ta lo tranh đấu Phật Giáo.

Hội Thọt ngồi xuống một bàn trống, trước khi ngồi, hắn rút mùi xoa ra trải trên mặt ghế. Trông hắn lúc nào bảnh bao trong bộ đồ trắng, mày râu nhẵn nhụi, tóc chải brillantine bóng loáng. Hắn gỡ cái kiếng Rayban trắng thủy để trên mặt bàn:

– Mời em ngồi uống nước!

Út lựng khựng đứng vịn tay vào mép bàn:

– Cám ơn anh, em còn phải đi bán.

Hội Thọt cầm xấp vé trên tay Út:

- Còn bao nhiêu vé đây?
- Còn có hơn mười vé!

Hội Thọt cầm gấp gọn lại đút vào túi mình:

- Ngồi xuống đi, anh sẽ trả tiền cho.

Út sượng sùng ngồi xuống:

- Anh kỳ thấy mồ!

Hội Thọt lại giở bóp của mình ra, lấy một tấm vé số đưa cho Út:

- Anh tặng em tấm này, tấm anh mua của em đó.

Út nhú mắt nhìn tấm vé số:

- Vé cũ mà anh!

– Em có tấm giấy dò xổ số tuần qua không?

Út hồi hộp, nàng móc túi:

– Có, có đây anh!

Hội Thọt nhìn Út tòm tĩm cười:

– Em dò coi!

Út căng mảnh báo trên mặt bàn, nàng so tấm vé số:

– Trời ơi, giấy số trúng anh ơi!

– Vậy hả?

– Trúng những hai ngàn lận!

Hội Thọt cười nhẹ:

– Anh giữ mãi mấy hôm rày để tìm em!

– Chi vậy?

– Cho lại em!

– Đừng đùa dai anh!

Hội Thọt búng tay gọi phổ ký:

– Cho hai chai nước cam vàng!

Hắn quay sang Út:

– Em có thể đi đổi lấy tiền liền!

Út vẫn chưa dám cầm tấm vé số:

– Anh giỡn hoài!

Hội Thọt cầm vé số lên, gấp đôi lại, đặt vào tay Út.

Má Út hồng lên, nàng lén nhìn gã đàn ông, nàng thấy gã đầy vẻ chững chạc. Nàng toan đứng dậy:

– Cám ơn anh, anh cho em về!

Hội Thọt bạo dạn nắm lấy tay nàng, giữ lại:

– Đi đâu mà vội vậy. Anh chưa nói được câu chuyện gì mà.

Út nán ngồi lại:

– Anh nói chuyện gì?

Hội Thọt mở hộp thuốc 3 số 5, lấy một miếng gắn lên môi, gã lại lấy ra một cái bật lửa vàng chóa, bóng loáng, bật tách. Ngọn lửa phụt thẳng lên. Hội Thọt thở khói thành vòng tròn:

– Mình nói chuyện đời!

– Em biết gì đâu mà nói.

Hội Thọt cười nhẹ:

– Thiếu gì chuyện em.

Út nhìn chiếc bật lửa, chiếc bật lửa để trên bàn thật đẹp có khắc hai chữ Văn Hội nhỏ xíu. Nàng tò mò cầm lên ngắm nghía, nàng bật tách. Lửa chỉ nháy lên, không cháy, nàng nhìn vào phía trong.

Hội Thọt cầm lấy chiếc bật lửa trên tay Út, nắm nhẹ vào những ngón tay xinh xắn của nàng. Hấn bật lửa, ngọn lửa lại phụt lên cao tới năm phân. Út tròn xoe mắt:

– Ngộ quá hén!

Hội Thọt cho ngọn lửa hạ thấp dần. Hấn mím cười:

– Em thích cái quẹt máy này không?

Út đã bạo dạn hơn, nàng nói:

– Em đâu có hút thuốc?

– Nếu em khoái anh tặng em đó!

Út vẫn không hết tò mò:

– Tại sao không có tim mà chiếc quẹt máy nầy lại cháy ngon lành vậy anh? Em bật sao không cháy?

Hội Thọt đĩa:

– Cả Việt Nam Cộng Hòa mới có một chiếc hộp quẹt nầy đó em. Anh phải gởi mua tận bên Huê Kỳ đó!

– Vậy hả?

Hội Thọt đĩa thêm:

– Quẹt máy nầy tối tân lắm, điều khiển bằng nút bấm, cháy bằng hơi nguyên tử.

– Thiệt vậy sao?

– Anh xạo với em làm chi, này nhé em thấy cái nút này không, mở nút ra, bật ngọn lửa mới cháy, vặn sang bên này ngọn lửa lên cao, gạt sang bên kia ngọn lửa xuống thấp.

– Ngộ quá hén, rồi... rồi hết nguyên tử anh làm sao?

– Một năm anh phải gởi sang hãng làm quét máy nguyên tử bên Huê Kỳ sặc bình một lần.

Càng nói Hội Thọt càng đĩa hung:

– Ông Bộ trưởng Công Dân vụ có hỏi mua lại của anh, nhưng anh không bán...

Hắn nhìn Út bằng đôi mắt tình tứ:

– Vậy mà nếu em khoái anh “sú-ca-lia” [souvenir: quà tặng] liền!

Út cười khúc khích, nàng thầm khen Hội Thọt hào hoa phong nhã, trông mặt hấn cũng khá điển trai, chỉ phải cái chân thọt. Nói chuyện với Hội Thọt một hồi Út có cảm tình liền, hấn ăn nói thiệt duyên dáng, lả lượm, lịch sự.

Út nghĩ đến người yêu của mình, anh chàng chỉ được vẽ hiên lành kéo lại. Chàng không bảnh bao, chiếc quạt máy của Thâu bằng ngón tay cái, đẹp, mở nắp, bạc phếch. Nhiều khi Thâu bật cả mười phút ngọn lửa cũng không lên. Mỗi lần kẹt như vậy, Thâu phải mở nắp ra, phùng miệng thổi cho xăng lên.

Hội Thọt mời Út:

– Em uống nước cam đi chứ!

Út nghe Hội Thọt đĩa một hồi, nhất là thấy cái vẻ sang trọng của hẳn, nàng đâm nể vì, đồng thời nàng lại bị mặc cảm nghèo nàn.

Hình như Hội Thọt đoán nỗi tâm lý của nàng, hẳn tỏ ra xuề xòa:

– Anh bình dân lắm. Các nhân viên của anh ai cũng mển ráo trội.

Út không dám cợt nhả nữa:

– Anh làm gì?

Hội Thọt nhìn trước nhìn sau, ghé tai Út nói nhỏ:

– Anh chỉ nói cho mình em nghe thôi nhé!

Út hồi hộp:

– Dạ!

– Anh là cố vấn của ông Bộ trưởng Quốc phòng.

– Vậy hả?

Càng lúc nàng càng kiên nhẫn người đàn ông ngồi trước mặt mình. Hèn gì ông ta bảnh quá.

Út càng nghe Hội Thọt nói càng nhẫn vì anh ta, nàng thấy sượng sùng khi nghĩ mình đã ăn nói suồng sã với một ông lớn. Nàng thầm khen Hội Thọt là một người bình dân. Út ngồi nghe Hội Thọt tán dóc đã hơi lâu, nàng muốn về. Mấy lần nàng nhấp nhúm toan đứng dậy, nàng lại ngại Hội Thọt buồn, chuyện Hội Thọt nói dứt không ra.

Chờ cho Hội Thọt ngừng nói, Út đứng dậy:

– Thầy cho em về!

Hội Thọt chụp lấy cổ tay nàng:

– Ủa sao lại về? ... Mà sao em kêu anh bằng thầy?

Má Út hồng lên:

– Trước em không biết mới dám suông sã, bây giờ đã...

Hội Thọt gạt đi:

– Em thiệt kỳ cục, anh bình dân mà em. Anh thông cảm tình cảnh của dân nghèo, bởi vì anh cũng xuất thân trong giới bình dân.

Út cười, hàm răng nàng trắng sát, sắc diện nàng càng e lệ, càng duyên dáng. Hội Thọt nuốt nước bọt. Mình phải chiếm bằng được con bé này. Hắn

xả tiền ra trả tiền vé số, hẵn lại đổi luôn cho Út tấm vé trúng hai ngàn.

– Vé số em đã bán hết, em đâu còn điều gì phải lo nghĩ nữa. Bây giờ thì em rảnh rang.

Út dạ nhỏ, Hội Thọt nói tiếp:

– Anh đề nghị em một điều nhé.

– Dạ chuyện gì đó anh?

– Anh muốn được hân hạnh mời người đẹp đi chơi.

Út hốt hoảng:

– Đi chơi, em không dám đâu anh?

– Tại sao vậy?

– Người ta thấy!

Hội Thọt cười:

– Em thiệt... mặc kệ người ta, mình đi chơi bằng xe hơi chớ có đi khơi khơi đâu mà sợ người ta thấy!

– Đi taxi?

– Không đi bằng xe hơi của anh.

Hội Thọt chỉ ra chiếc xe con cóc của mình. Trong đời Út chỉ được nhìn thấy xe hơi, nàng chưa hề được bước chân lên đó. Nàng cũng muốn ngồi thử một bận xem sao, nhưng nàng còn ngần ngại. Nàng hỏi nửa úp nửa mở:

– Mình đi đâu hả anh?

– Ồ đi đâu tùy em, à thôi để anh tính. Hôm nay em sẽ là thượng khách của anh, để anh hướng dẫn.

– Đi một chút xíu thôi nghe!

– Một chút xiu thì đâu có thú vị gì?

Hội Thọt xem đồng hồ:

– Bây giờ ba giờ, sáu giờ tụi mình về.

Út lại nhìn bộ quần áo mình, nàng mặc cảm:

– Đi chơi chỗ thường thường thôi nhé, em ăn mặc như vậy...

Hôi Thọt chỉ cười, trả tiền nước rồi đứng dậy. Ra xe, hắng lịch sự mở cửa xe mời Út lên ngồi cạnh. Chiếc xe êm ái vọt đi. Út lo lắng:

– Mình đi đâu vậy anh?

– Mình lên xa lộ!

Xe đang đi bỗng phải dừng lại vì đám đông chạy ngược chiều, gạch đá

ném túi bụi, phía sau đám đông cảnh sát chiến đấu đuổi theo. Hội Thọt lùi xe:

– Cú biểu tình hoài, bức mình hết sức vậy đó!

Khoảng hai tháng nay Út vẫn thường thấy những vụ biểu tình ở Saigon. Người ta nói Phật giáo đấu tranh chống chính phủ. Nàng chỉ biết có vậy, và đi đến đâu nàng cũng nghe bàn tán. Nghe đâu cuộc đấu tranh phát xuất tận miền Trung. Út cũng chẳng tìm hiểu, nàng nghĩ không cần thiết gì tới mình.

Hội Thọt quay xe sang một hướng khác, hấn càu nhàu:

– Đm... đấu tranh làm cái mẹ gì không biết, dễ gì đã lật được Tổng Thống, ông còn nhân nhượng chưa

thẳng tay, mấy ông thầy chùa chỉ bày đặt.

Nửa úp nửa mở, hắn nói tiếp:

– Không dễ gì đâu, bao nhiêu tin tức anh thâm lượm được ráo trội.

Út càng nể vì người thanh niên ngồi cạnh mình, không chừng hắn là một mật vụ thú dữ. Nàng không hỏi gì, xe đã lên tới xa lộ, gió lùa qua cửa kính xe mát hây hây. Út đưa tay che miệng ngáp, Hội Thọt ngó sang hỏi:

– Em buồn ngủ hả?

Út nói trớt đi:

– Tại đêm qua em thức khuya quá.

Hội Thọt thân mật choàng một tay qua vai Út, vít đầu nàng vào vai mình:

– Em có thể ngã đầu vào vai anh ngủ một giấc.

Út ngượng ngùng gỡ tay Hội Thọt:

– Anh kỳ.

– Ở đây đâu có ai mà sợ....

Chiếc xe bon bon lăn bánh trên con đường thẳng tắp, chói chang nắng vàng. Thấy xe đi xa Saigon, Út lo lắng:

– Thôi về anh, mình đi xa quá rồi!

– Gần chiều rồi anh mời em lên Thủ Đức ăn nem!

– Ăn xong là về nghen anh!

– Ủ!

Hội Thọt lại bắt đầu tán, hấn khen nàng đẹp, duyên dáng. Hai má nàng đỏ

hây hây. Hấn nắm lấy bàn tay nàng:

– Bàn tay nầy mà mang chiếc cà rá
hột xoàn thì đẹp biết mấy!

Út để nguyên tay mình trong tay
Hội Thọt, nàng hồi hộp và thấy lòng
mình nao nao. Nàng lén nhìn Hội Thọt,
và thấy hấn mỉm cười. Hấn bỗng đưa
tay nàng lên miệng hôn. Út giật mình
giật tay lại:

– Anh kỳ quá vậy?

– Ấy! Tại anh thấy bàn tay em đẹp
quá!

Hội Thọt bạo dạn hơn, đặt tay lên
cần số, hấn làm như vô tình để rơi tay
lên đùi nàng. Út lại nhắc tay hấn ra.

Xe vào chợ Thủ Đức, Hội Thọt lái
xe đi vòng quanh chợ. Hấn nói:

– Ngồi đây không tiện, mình tìm một chỗ nào vắng vẻ.

Chiếc xe hướng về phía vườn, ở đây có một quán ăn. Những chùm nem treo lủng lẳng. Hội Thọt dừng xe lại. Gã chủ quán ra tận cửa xe chào:

– Chào thầy, sao lâu quá không thấy thầy lên.

Hội Thọt mở cửa xe bước xuống:

– Anh Hai, mạnh giỏi. Lúc này tôi bận công tác mệt quá!

Gã chủ quán hướng dẫn Hội Thọt và Út vào quán:

– Thầy cô dùng gì?

– Như mọi khi.

Út càng trở nên bẽn lẽn, nàng lo lắng, sự lo lắng vẫn vơ mà không biết lý do. Nàng chỉ thấy mình hôm nay quá táo bạo. Mình đã đi theo một gã đàn ông xa lạ tới một nơi xa cách không khí quen thuộc của mình. Khi Út yêu Thâu, hai người chỉ đi chơi ở bờ sông, vào rạp, cải lương. Chàng lóng ngóng khi đi cạnh Út, và nàng có dịp bắt nạt, Thâu chỉ cười.

Trái lại đối với gã đàn ông này, Út thấy mình bất lực, nàng bị hấn chi phối hoàn toàn. Và nàng có cảm tưởng nếu hấn có đi quá hơn nữa nàng cũng đành chịu... Một sự hối tiếc vẫn vơ len lén vào hồn Út. Út cũng không rõ mình hối tiếc cái gì, có lẽ nàng hối tiếc chuyển đi chơi xa với một người đàn ông lạ... Nàng hối tiếc tại sao mình nhận lời một cách dễ dàng như vậy. Út khẽ thở dài.

Buổi chiều đang xuống ngoài cánh đồng, nắng quái dài trên đám lúa xanh mướt mướt hình như làm cho buổi chiều trở nên êm ả hơn.

Hội Thọt đứng dậy:

– Em ngồi đây anh vào đi tiểu nhé!

Hội Thọt quay lưng đi, cười mỉm. Vào đến nhà bếp gặp gã chủ quán. Hội Thọt vỗ vai hắn:

– Có phòng trống không?

Gã chủ quán cười hề hề:

– Đà... lúc nào cũng có, thầy bắt được em này ở đâu mà thơm quá vậy?

Hội Thọt háy mắt đều giả:

– Đừng có hỏi, tôi nhờ anh giúp một tay!

– Thầy làm thịt!

– Dĩ nhiên!

Hội Thọt ghé tai nói nhỏ với gã chủ quán. Gã gật đầu:

– Dạ được mà thầy, đó là nghề của tui.

Hội Thọt trở ra, gã đang hoàng ngổ đối diện Út:

– Em chờ chút xíu có thức ăn mang ra liền, em uống cam vắt nhé!

Út cúi gầm mặt, nàng trở nên ít nói, nàng luống cuống gật đầu. Hội Thọt đồng dặc kêu hầu bàn:

– Cho cô một cam vắt, tao chai 33.

Gã hầu bàn dạ thật lớn. Hội Thọt nói bảnh::

– Quán này là đàn em của anh, mặc dầu anh đi chơi vẫn phải để mắt đến công việc ở Saigon như thường.

Út không hiểu Hội Thọt nói gì, nàng cũng dạ đại.

Những gắp nem thịt nướng thơm ngậy mang ra với bánh hỏi, bánh đa và rau sống.

Hội Thọt hỏi:

– Em ăn đi rồi chúng ta cùng về.

Út mừng hóm, nàng chỉ mong Hội Thọt nói câu đó.

Nàng thầm cảm ơn gã, thầm cảm phục gã thanh niên hào hoa. Nàng uống nước cam, nàng lén nhìn gã, gã đối với Út lúc này trông thật đông dạc. Út thấy gã đứng đắn, tự nhiên. Nàng bắt đầu

tin tưởng trở lại, nàng nghĩ thân phận mình hèn mọn được đi với một người đứng đắn hào hoa như vậy là một điều hân hạnh.

Hội Thọt quần một chiếc nem nướng đưa cho Út:

– Em ăn đi!

– Dạ, cảm ơn anh!

Hội Thọt ép Út ăn, nàng cũng muốn ăn cho xong để về. Nàng nghĩ đến cái hẹn đêm nay với Thâu. Hội Thọt vừa ăn vừa đưa đẩy câu chuyện:

– Anh đang làm giấy tờ để tháng sau đi Huê Kỳ.

– Đi Huê Kỳ lặn!

– Ủ, anh đi chữa cái chân.

Út hiểu Hội Thọt muốn nói đến cái chân thọt của gã.

Hội Thọt tiếp:

– Ông cố vấn biểu anh đi từ mấy tháng nay, nhưng công tác nặng quá nên chưa có lúc rảnh. Hy vọng tháng sau mấy ông thầy chùa “xếp ve” anh mới đi được.

Hội Thọt lại nói về tình hình chính trị, hấn tán dương công đức của Tổng thống:

– Mấy ông thầy chùa không biết thân biết phận, tu hành không lo tu hành, bày đặt làm chính trị. Sức mấy mà chống nổi cụ Tổng, cụ có mấy chục năm làm chính trị bôn ba khắp thế giới. Cụ Tổng có bề trên phò hộ, hồi máy bay oanh tạc dinh Độc Lập, bom

nổ ngay bên cạnh còn chẳng ăn nhằm gì nữa là mấy cha thầy chùa chạy khơi khơi ngoài đường la hét um sùm. Cụ Tổng nhân đức lắm chớ không cụ cho lính bắn chết ráo còn được kia mà.

Hội Thọt nói một cách hăng hái, Út không hiểu gì nhưng vì “giữ lịch sự” nàng vẫn dạ đều đều. Nàng chỉ sợ một chút sơ hở của mình làm cho Hội Thọt khinh mình nhà quê.

Hội Thọt tiếp:

– Chính ông bộ trưởng của anh nói một lần mắt ông thấy hào quang loé sáng trên đầu cụ Tổng.

– Dạ, chắc cụ bật đèn!

Hội Thọt muốn phì cười, nhưng hần hiểu ngay kiến thức kém cỏi của Út, hần vui vẻ giải thích:

– Hào quang như ở trên đầu ông Phật ông Chúa đó. Chỉ những con người vĩ đại trên đầu mới có hào quang.

Út dạ đại cho xong, Hội Thọt lại nói về cái chân của mình:

– Hồi nhỏ anh bị tê thấp nên cái chân teo lại, anh nói với em anh sinh trưởng trong một gia đình bình dân, mà em hiểu gia đình bình dân dĩ nhiên nghèo rồi. Bây giờ anh mới có dịp may để đi chữa cái chân.

Út thấy câu chuyện này có thể hợp với mình được, nàng khuyên:

– Anh nên đi chữa, dịp may hiếm có lắm!

– Anh tính không đi đó, nhưng anh nghe lời khuyên của em.

Út cười thật tươi. Hội Thọt lại bắt đầu tán dương nền y học của nước Huê Kỳ:

– Cái nước thiết tài, người ta mù mắt nó thay mắt khác, cụt tay thay tay mới, cái gì cũng làm được hết trơn. Cái chân teo của anh chữa dễ ợt, họ thay cái chân khác.

Út ngạc nhiên:

– Người ta thay được cả chân?

– Chứ sao! Bác sĩ Huê Kỳ sẽ chữa cái chân teo của anh ném đi lắp vào một cái chân khác.

Câu chuyện của Hội Thọt đưa Út từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Câu chuyện hoàn toàn xa lạ với nàng.

Hội Thọt tiếp:

– Họ sẽ lấy một cái chân người vừa mới chết, lắp sang chân của anh, bắt vít xương rồi nối đường gân. Chỉ một tháng sau là chân anh lành lặn, anh có thể đi đá banh được rồi

Út mở to mắt:

– Bác sĩ Huê Kỳ giỏi quá hén!

– Không giỏi sao làm được bác sĩ...

Hội Thọt nói tía lia hết chuyện nọ sang chuyện kia.

Út thầm khen, chả trách người ta làm tới ông lớn. Tự nhiên Út lại so sánh Hội Thọt với Thâu.

Thâu lúc nào cũng rụt rè như con gái, nhất là chàng lại không có cái oai như Hội Thọt, nói chuyện thì kém cỏi không biết đưa đẩy câu chuyện. Đi

với Thâu lần nào Út cũng bực mình vì chàng nói quá ít. Cử chỉ âu yếm độc nhất của Thâu là nắm lấy tay nàng, chỉ có thế, chưa bao giờ chàng dám đi tới.

Ngồi nghe Hội Thọt nói chuyện nàng quên cả thời gian. Chuyện Hội Thọt nói không dứt ra được.

Buổi chiều đã gần tàn, Hội Thọt biết ý Út nên lại nói:

– Mình phải về Saigon trước 7 giờ, anh còn nhiều công tác mật phải làm đêm nay, không hiểu anh đi khỏi mấy ông thầy chùa làm gì .

Hội Thọt nói cứ y như mình nắm hết cả đầu mối cơ quan mật vụ.

Bồng gã chủ quán hớt hải chạy ra:

– Nguy rồi thầy!

– Chi vậy?

Gã chủ quán ghé tai nói nhỏ gì đó với Hội Thọt. Hội Thọt nhồm người lên:

– Vậy hả trời ơi là trời. Tôi cứ đi khỏi là có chuyện.

Gã chủ quán nhìn Út:

– Thừa xếp chuyện mật.

Hội Thọt tỏ ra bất cần:

– Anh cứ nói, ở đây không có gì đáng ngại.

– Dạ tin từ Sài Gòn đánh tới cho biết mấy ông thầy chùa làm dữ, đốt phá lung tung. Tổng Thống đã ban bố tình trạng khẩn cấp.

Hội Thọt nóng giận:

– Vậy mấy thằng đàn em của tôi làm gì, tôi biểu nó thẳng tay mà. Anh cho tôi nói chuyện với chúng.

Gã chủ quán vội vàng:

– Dạ dạ mời xếp vô trong nói chuyện.

Hội Thọt đứng dậy, nhưng hần không quên lịch sự với Út:

– Em ngồi chơi, anh mắc công chuyện một chút.

– Dạ!

Út lo lắng thay cho Hội Thọt. Không biết chuyện gì đã xảy ra cho chàng.

Hội Thọt khập khểnh đi vào nhà trong, Út nghe Hội Thọt nói oang oang như hần kêu điện thoại:

– A lô, a lô, anh Hai kêu Saigon.

Một lát sau, Út lại nghe Hội Thọt nói:

– A lô Saigon đó phải không?

....

– Ở anh hai đây!

....

– Ở tao đương ở Thủ Đức, tổ cha tụi bây làm ăn gì mà bê bối quá vậy. Tao đã biểu tụi bây phải thẳng tay kia mà, tội tình đâu tao chịu hết.

...

– Ủa, rồi sao? Sao mày nói sao?

...

– Tổng thống ban hành lệnh giới nghiêm trên toàn quốc à, chết cha tao rồi...

Út nghe tiếng Hội Thọt thở dài. Hội Thọt tiếp:

– Chỉ có ở Saigon thôi?

....

– Bắt đầu từ sáu giờ chiều nay, thôi được, thiệt kệt tao quá!

Hội Thọt ngừng nói, một lát gã tập tễnh đi ra, mặt buồn thiu. Hấn ngồi xuống bàn, nắm lấy tay Út:

– Mình kệt rồi em ơi!

– Gì đó anh?

Hội Thọt nhè nhẹ lắc đầu:

– Anh vừa đánh điện về Saigon hỏi, mình không về được nữa.

Út nhóm người lên:

– Chết, sao vậy?

Hội Thọt thở dài:

– Tại mấy ông thầy chùa phá lung tung khiến Tổng thống sùng, Tổng thống ban bố tình trạng giới nghiêm từ sáu giờ chiều.

Hội Thọt xem đồng hồ:

– Mà bây giờ thì hơn sáu giờ rồi!

Út lo lắng:

– Bây giờ mình phải làm sao về được hả anh?

Hội Thọt lắc đầu chán nản:

– Anh cũng chịu thôi, mình đi về tới cầu Bình Lợi là bị lính bắn chết liền. Chà, thiệt rắc rối.

Bên ngoài trời tối dần, Út lo lắng:

– Em ở đây đâu có được, anh phải liên lạc làm sao cho em về?

Hội Thọt ngồi tựa lưng ra thành ghế:

– Anh đã cố hết sức, em không thấy anh đánh điện tới Tổng thống phủ đó sao?

Hội Thọt vỗ nhẹ lên vai Út:

– Nhưng mình còn hy vọng, còn nước còn tát.

– Anh nói sao?

– Để anh đi liên lạc với mấy đường dây đặc biệt may ra mình về được.

Út mừng hóm:

– Vậy hả, anh lẹ lên, mình về không tối quá rồi!

Hội Thọt lại than:

– Thiệt xui cùng mình, thôi anh đi liên lạc lần chót, nếu không được bắt buộc mình phải ngủ lại đây một đêm mai về.

Út không còn biết nói năng sao, nằng ngời trầm ngâm cái mặt:

– Em van anh, anh cố gắng dùm, vì ở đây đâu được.

– Em ngại gì?

Út không trả lời, vì nàng không thể nói ra nỗi xốn xang của lòng mình. Một đêm nàng ở lại Thủ Đức, bên cạnh một gã đàn ông hào hoa phong nhã như Hội Thọt sẽ có chuyện gì xảy ra. Chắc chắn điều đó không thể tránh khỏi. Tự nhiên Út đã mang sẵn trong lòng mặc cảm chịu thua. Nghĩ đến điều đó mặt nàng đỏ bừng lên. Thỉnh thoảng Út lại được nghe các bạn nàng nói về vụ đó. Thiệt là bê bối. Út nghĩ đến Thâu, Thâu sẽ nghĩ sao về nàng, một khi nàng không còn gì cho người yêu.

Út lén nhìn Hội Thọt, hẩn trầm ngâm bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Giọng hẩn ngọt ngào:

– Em đừng ngại gì hết, em cứ ở lại đây. Sáng mai hết giới nghiêm anh đưa em về sớm.

Út nhìn quanh:

– Đâu được anh, mình đâu có quen thuộc ai.

– Em không lo, anh không muốn phòng ngủ đâu, ai lại làm vậy bê bối quá!

– Mình ngồi đây suốt đêm?

– Không, em phải đi ngủ chứ!

– Có chỗ nào đâu mà ngủ? Anh kỳ quá!

– Đừng lo!

Hội Thọt gọi gã chủ quán:

– Anh có chỗ nào ngủ đỡ được đêm nay không? Cho tôi gởi đỡ cô đây!

Gã chủ quán nhanh nhẩu:

– Dạ dạ được, em xin dành cho cô cái phòng của bà xã em.

– Tôi gửi cô, tôi còn phải đi công chuyện, liên lạc xem có đường về không, nếu có thì tám giờ tôi phải đưa cô về...

Út thấy vững bụng, nàng không ngờ gã đàn ông này lại đáng hoàng như vậy. Chắc gì người ta đã thềm mình, không chừng mình nghi oan cho họ. Út thầm cảm ơn trời Phật cho mình gặp được người tốt.

Hội Thọt lại nói với gã chủ quán:

– Anh cho đi coi phòng, tôi còn phải đi ngay.

Khi đứng dậy đi theo Hội Thọt, Út nói với gã:

– Nếu về được anh chở em về ghen!

– Ủa, yên chí, anh lo hết mình mà. Anh biết phải để em lại đây kệt cho em lắm, mà anh cũng mang phần trách nhiệm.

– Dạ!

– Miệng thế gian mà em, đâu có ai hiểu lắm lòng trong sạch như tờ giấy trắng của mình.

– Dạ!

Út thấy Hội Thọt nói toàn câu nghĩa lý. Nàng lại thầm khen Hội Thọt là người đàn ông hoàng.

Gã chủ quán hướng dẫn Hội Thọt và Út vào một căn phòng xinh xắn ở cuối dãy nhà. Căn phòng có một chiếc

giường trải nệm ra trắng, hai chiếc gối. Ở trên tường dán mấy tấm lịch khỏa thân. Út thấy lòng mình hồi hộp, rồi chuyện gì sẽ xảy ra cho nàng trong đêm nay?

Gã chủ quán nói leo lẻo:

– Cô cứ yên trí nằm ngủ ở đây, đây là phòng vợ chồng tôi, tôi nhường đó...

Út bẽn lẽn, Hội Thọt chìa tay ra bắt tay gã chủ quán:

– Cám ơn anh, bây giờ tôi cũng phải đi xem xét tình hình coi ra sao?

Gã chủ quán quay lưng đi, Hội Thọt kêu giật lại:

– À này anh, còn phòng nào cho tôi ngủ không?

Gã cười để lộ mấy chiếc răng vàng bóng lưỡn:

– Dạ thiệt tình không còn, có mỗi một phòng nầy.

– Chết cha vậy làm sao?

Hội Thọt nhìn Út bối rối rồi nói với gã chủ quán:

– Vậy có lẽ tôi phải mượn một phòng riêng ngoài chợ Thủ Đức. Tôi gởi cô ở đây...

Gã chủ quán giầy nẩy lên:

– Dạ không dám đâu thầy, lỡ ra có lộn xộn gì đó tui đâu có bảo đảm được, thầy đẹp tiệm tui bắt tui bỏ tù thì thấy mẹ.

Hội Thọt nhìn thẳng vào mặt gã chủ quán:

– Có gì mà lộn xộn?

– Dạ đâu biết được thầy, lỡ VC về xúc cô ra bùng tôi ăn nói sao thầy!

Út lo lắng. Nàng không dè hai người đang đống kịch với nhau. Nàng mặc kệ cho Hội Thọt muốn thu xếp sao cho tiện thì hẳn cứ làm. Quả thiệt chính hẳn cũng bị dồn vào ngõ bí.

Gã chủ quán nói chêm thêm một câu:

– Ở đây ban ngày thì an ninh lắm, nhưng tối thì không bảo đảm, mấy cha VC, mấy ông Dân vệ, ông nào cũng quá xá...

Gã nhìn Út:

– Nhất là thấy cô đây ngon lành chúng nó kiếm chuyện, tôi dân đen

thấp cổ, bé miệng kêu đầu có thối.

Út càng thêm lo lắng. Hội Thọt cảm ơn gã chủ quán:

– Anh cứ ra, tôi sẽ lo liệu...

Khi gã chủ quán ra khỏi, Hội Thọt cầm tay Út:

– Anh kệt, em ngồi chờ đây nhé, anh đi liên lạc đường dây thử coi, nếu về được anh về đón em liền...

Út hồi hộp khi thấy chỉ còn hai người trong phòng. Nàng cúi gằm mặt:

– Anh về liền nghe, em lo quá à!

Hội Thọt mỉm cười, bất ngờ hân nâng mặt Út lên, hôn liền vào môi nàng. Út phản ứng, nhưng rồi nàng xuôi luôn. Khi Hội Thọt buông nàng ra,

nàng bàng hoàng nàng ngã ngồi xuống giường. Nàng sờ tay lên đôi môi tê tái cảm giác.

Nàng đang muốn trách cứ Hội Thọt, nàng lại thấy hần thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra:

– Em nằm nghỉ nhé, anh phải đi một lát anh về liền .

Út vẫn ngồi cúi gằm mặt. Hội Thọt tới bên cạnh, đặt tay lên vai nàng:

– Em nằm xuống ngủ đi!

Út xô tay Hội Thọt ra:

– Anh kỳ cục quá!

Hội Thọt không thềm nói gì, hần quay lưng đi:

– Ở trong nhà ghen, ra ngoài coi chừng nó bắn đổ ruột ra đó!

Còn lại một mình Út trong phòng, nàng hồi hộp không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho mình đêm nay, nghĩ đến điều đó nàng thấy xốn xang trong lòng. Nàng nghe tiếng xe hơi của Hội Thọt rồ máy. Tiếng bánh xe lăn trên mặt đất đá rầm. Út nhắm mắt lại. Nàng bồi hồi vì cảm giác mới lạ vừa rồi.

Lần đầu tiên trong đời nàng được hưởng cảm giác đó. Nàng lại sờ tay lên môi mình, nàng như thấy có cái gì vướng mắc ở đó, một cái gì nhột nhạt, lạ lùng. Và cảm giác đó lớn mãi trong đầu nàng.

Út mệt mỏi, nàng ngã mình nằm xuống gối. Giường nệm êm ái làm sao.

Nàng nghe đâu đó tiếng truyền thanh tuông cái lương. Tiếng ca Thành Được mùi rệu. Hình như ngoài trời có gió, gió mỗi lúc một mạnh, rồi một trận mưa ập xuống, những hạt nước mưa dầy, rào rào trên mái tôn. Cái mặc cảm không thể tránh được “sự gì xảy ra” luẩn quẩn mãi trong đầu Út, bất giác nàng thở dài... Nàng nằm úp mặt xuống gối.

Út lại chợt nhớ đến Thâu, đến người yêu hiền lành của mình, bây giờ hẳn đang làm gì, chàng có nghĩ đến mình không? Chắc chàng đang nghĩ đến cái hẹn 9 giờ tối

Hình ảnh của Thâu chợt chờn hiện ra. Út thấy hối hận, tại sao mình lại theo Hội Thọt lên trên nầy để bây giờ mắc vào thế kẹt. Nàng lại van vái đừng có chuyện gì xảy ra để nàng còn

nhìn được mặt Thâu. Nàng mong Hội Thọt dừng về nữa, hấn hãy bỏ nàng nằm một mình ở đây đêm nay... Nhưng nàng nghĩ đến lời gã chủ quán hồi nãy, nàng lo lắng, nàng lại mong Hội Thọt sớm về...

Nàng không phải chờ đợi lâu, tiếng xe Hội Thọt đã đậu ngoài cửa. Tiếng mở cửa xe, tiếng Hội Thọt nhảy vội vào bờ hè, tiếng cửa kẹt mở...

Út vẫn nằm úp trên gối. Nhưng nàng nghe rõ tất cả mọi động tĩnh xung quanh. Nàng nghe không sót một âm thanh nào.

Hội Thọt thở hổn hển, hấn rút khăn mùi xoa ra lau mặt, hấn mỉm cười khi thấy người con gái nằm trên giường. Bộ đồ bà ba đen ôm sát lấy thân thể đều đặn của nàng.

Hắn tăng hăng:

– Trời tự dừng mưa bất tử!

Nghe tiếng Hội Thọt nói, thấy cái giường nệm lún xuống. Út run lên. Hội Thọt ngồi xuống cạnh giường, hắn đặt tay lên vai nàng lay nhẹ:

– Em!

Út không nói được gì, nàng vẫn nằm bất động. Hình như nàng trở thành bất lực khi bàn tay Hội Thọt đặt vào vai nàng, xoa nhẹ trên lưng nàng:

– Anh đã đi liên lạc, nhưng không thể về được, đường bị cắt đứt hết trơn. Mình đi lính sẽ bắn chết...

Út rút cổ lại vì hơi thở của Hội Thọt buồn buồn trên gáy nàng. Nàng vội xô Hội Thọt ra:

– Em van anh!

Nàng thấy mặt Hội Thọt trên mặt mình, hấn cởi trần trùng trực. Vòng tay hấn khép chặt, nụ hôn cuồng bạo của hấn áp lên môi nàng. Ứt bật khóc, nàng khóc tấm tức. Nàng nghe thấy tiếng thở của Hội Thọt:

– Em ơi, anh yêu em, anh sẽ lấy em...

Ứt quay đi, nước mắt nàng chan hòa, nàng cắn vào một chéo gối...

* * *

Tuyển đi dọc theo bờ sông. Về khuya, sau trận mưa rào không khí

trở nên lành lạnh. Tuyền hút hết điều thuốc nọ sang điều thuốc kia, miệng hẳn trở nên nhạt nhẽo và rát.

Tuyền ngồi xuống ghế đá. Tuyền nghe Út nói, tối nào Hiền cũng đi về qua đây. Tuyền kéo cao cổ áo, gió lạnh vẫn lùa vào cổ hẳn, làm hẳn lạnh khắp người. Tuyền ngồi nhìn ra sông, bên kia là Thủ Thiêm, làng mạc tối đen, rải rác một vài chấm đen lác lõng. Tuyền nghe đâu đó trên mặt sông có tiếng máy ca-nô. Tiếng máy gần dần, rồi một vệt đèn pha lóe sáng quét dài trên mặt sông, phá vỡ bóng tối ở phía làng bên kia sông. Tuyền nhìn rõ những mái nhà và cây cối. Tiếng những người đứng trên ca-nô nói chuyện lao nhao. Chiếc ca-nô đi ngược lên mạn thượng cảng, tiếng máy xa dần rồi tắt hẳn, mặt sông trở lại yên lặng.

Tuyển đứng dậy, đi đi lại lại. Hắn nghe tiếng bước chân mình nghiền trên đất sạn. Tiếng giày botte de saut nặng nề. Tuyển đội lại chiếc mũ bê-rê đỏ, hắn nắn lại cho ngay ngắn trên đầu, sửa lại cổ áo. Có lẽ Hiền sắp về. Bờ sông về khuya vắng dần, chỉ còn lại những đôi nhân tình ngồi ôm nhau trên ghế đá.

Tuyển nhìn họ, hắn thấy lòng mình buồn bã lạ thường. Ngày xưa, Tuyển có cảm tưởng xa xôi lắm, Tuyển cũng đã được hưởng những đêm huyền diệu như những đôi nhân tình này. Khi đó tâm hồn Tuyển chưa vẩn đau thương, những đêm như đêm nay, Tuyển ngồi bên Hiền trên ghế đá bờ sông. Những mộng ước nhỏ bé nhóm lên trong tâm hồn hai đứa. Một căn nhà nhỏ bé, một nguồn hạnh phúc vô tận. Tuyển thở

dài, bây giờ thì hết rồi, bây giờ không còn gì cả. Bây giờ Tuyền ngồi đây, đón đợi người yêu xưa mà nay đã rạc rài.

Tuyền không thể đứng yên một chỗ, hẳn phải đi đi lại lại. Tuyền muốn gặp lại người yêu, mặc dầu có gặp lại Tuyền cũng không biết nói gì. Tuyền dấm tay phải vào lòng bàn tay trái của mình. Mình sẽ nói gì, còn gì để nói nữa. Nhưng Tuyền vẫn muốn gặp lại người yêu, chàng muốn nhìn thấy nàng, nhìn rồi ra đi... Nếu tiện, nói một câu nào đó.

Mấy năm trôi qua rồi, chắc Hiền thay đổi nhiều. Sau khi làm bé Tư Thung nàng không lấy ai hết, nàng sống với đứa con nhỏ. Cuộc sống của nàng thâm lặng và cô đơn. Khi đèn điện thành phố bật sáng, nàng son

phấn ra đi, nàng trở về lúc đêm khuya. Tuyền nghe con Út, em gái chàng nói lại như vậy. Chợt nghĩ đến em, Tuyền không biết con nhỏ đi đâu suốt từ trưa đến giờ. Tuyền mỉm cười vu vơ, không chừng nó đi coi hát với mèo.

Tuyền chờ đợi không lâu, Hiền đã về kia. Tuyền nhận ra ngay dáng điệu nhỏ bé của người yêu, mặc dầu mấy năm trời xa cách. Hiền mặc chiếc áo dài, tóc uốn và đi guốc cao gót, nàng cô đơn dưới ánh đèn điện vàng vọt.

Tuyền băng ngang qua đường. Hiền đứng khựng lại ngó lên. Tuyền hồi hộp, khuôn mặt nàng gầy xẹp, bụi son phấn. Nàng nhú mắt nhìn. Tuyền gợi trí nhớ cho nàng:

– Em nhận ra anh không hả Hiền?

Hiền chớp mắt, hai bàn tay nàng xoắn vào nhau, nàng thở dài, cổ lấy bình tĩnh nói:

– Anh mới về?

– Ủ, anh mới về. Anh cố tình đến gặp em!

Tiếng nói của nàng nhẹ như một làn gió thoảng:

– Anh còn gặp em làm gì nữa.

Tuyển nuốt nước bọt, cố giữ bình tĩnh đề nghị:

– Mình nối lại chuyện cũ được không?

Hiền cúi gằm mặt, thẫn thờ đi, nàng nhẹ lắc đầu:

– Chuyện qua rồi, anh đừng nhắc lại nữa.

– Anh thật tình!

Tuyển đi theo Hiền, hắn đi sát Hiền, hắn bạo dạn nắm lấy tay Hiền:

– Sao em?

Hiền gỡ tay Tuyển ra:

– Không được đâu anh!

– Sao vậy?

– Em đã có con với người ta rồi!

Tuyển hỏi hả:

– Anh biết hết, nhưng không quan trọng, anh vẫn yêu em.

Tuyển nghe tiếng cười ngán của người yêu:

– Không được anh ạ, anh có thể đi với em một quãng ngắn. Chúng mình

nói chuyện với nhau, em chưa hỏi thăm anh gì hết.

– Anh không có gì để hỏi thăm hết ngoài đời lính gian khổ.

Hai người đi dọc theo bờ sông, đêm hình như đã khuya, những ngọn đèn điện bên đường vàng vọt. Tuyền đã đưa người yêu đi qua xóm mình. Tuyền không biết nói gì hơn, Hiền khuyên:

– Anh nên lấy vợ đi!

– Anh không lấy ai hết ngoài em ra!

– Sao vậy?

– Anh yêu em!

Tuyền lại nghe tiếng cười nhẹ của Hiền, Tuyền cau có:

– Sao em lại cười?

– Em thấy tức cười, anh lấy điểm về làm vợ à?

Tuyển dừng lại:

– Em nói gì vậy?

– Khuyên anh không nên lấy điểm về làm vợ. Em chỉ là một cô gái bán ba, nhưng có khi cũng phải bỏ lễ để kiếm thêm tiền son phấn.

Mặt Hiền lạnh đi khi nói câu đó, nàng nhìn thẳng vào mặt Tuyển.

– Anh muốn ngủ với em một đêm, em sẵn sàng.

Tuyển không thể nhin được nữa, hấn vung tay lên.

– Khốn nạn!

Hiền chúi đầu vào tường vì cái tát quá mạnh. Tuyền đứng nhìn người yêu, nhìn vào bàn tay mình. Hiền từ từ ngẩng mặt lên, nàng nấc nhẹ, nước mắt ràn rụa trên gò má phấn son của mình.

Tuyền buông thông tay, hấn đứng nhìn người yêu. Hiền lùi dần:

– Đừng đụng vào tôi.

Tuyền tiến lên, và nàng vẫn cứ lùi dần, đôi mắt nàng đầy vẻ sợ sệt:

– Anh, anh, em van anh!

Tuyền nuốt niềm cay đắng của mình:

– Không, anh không đánh em đâu.

Tuyền đưa hai tay ra phía trước, Hiền vẫn lùi, giọng nàng thất thanh:

– ĐỪNG anh, mình hết rồi!

Tuyển đứng lại, hấn sờ tay lên những vết sẹo lồi trên má mình. Hấn thở dài:

– Không còn gì thiệt sao em?

Hiền gật đầu:

– Không còn gì!

Tuyển nhìn người yêu thật nhanh lần cuối cùng, hấn quay đi, chép miệng:

– Đành vậy, vĩnh biệt em!

Hiền còn đứng tần ngần ngó theo dáng điệu cao lớn của người yêu. Hấn đi và cúi đầu xuống. Gió từ dưới con kinh thổi lên mát lồng lộng, có lẫn mùi bùn khăm khăm. Hiền cảm thấy hương vị đó quen thuộc. Hình ảnh đêm nào

trên khách sạn lại hiện ra trong trí nhớ của nàng, khi nàng mở toang hai cánh cửa sổ, nàng cũng ngửi thấy hương vị này... Hơn hai năm qua, đối với Hiền có cảm tưởng như xa xôi lắm.

Bóng Tuyền đã khuất ở cuối đường, Hiền gục mặt vào tường khóc nức nở.

Tuyền về đến Ngã Sáu khoảng một giờ đêm, bến xe vẫn tấp nập người ăn nhậu. Tuyền thấy chán nản đến cùng cực. Hắn có cảm tưởng mình già đi, già đi thật nhiều. Không còn gì thật, sau mỗi lần nghỉ phép về thăm nhà. Tuyền lại có cảm tưởng mình buồn hơn. Nhìn cảnh gia đình mình tàn lụi dần, Tuyền không khỏi chán nản. Sự bất hạnh đeo đuổi gia đình Tuyền hằng bao nhiêu năm trời nay rồi, và Tuyền không biết niềm bất hạnh đó còn đeo đẳng đến

bao giờ. Mỗi lần Tuyền về, nước mắt người mẹ già lại được dịp chảy ra, chan hòa, bà kể lể, than phiền đủ chuyện. Bà như chỉ chờ có Tuyền về để được dịp thổ lộ, mà thật vậy, không thổ lộ với Tuyền bà không còn biết nói với ai.

Nỗi buồn chồng chất trong tim Tuyền, hình ảnh của Hiền khó phai nhòa. Hiền đã thay đổi quá nhiều, hôm nay nữa là hết. Tuyền không hiểu rằng từ nay trở đi hình ảnh Hiền còn làm khổ mình không? Mình phải quên, quên tất cả.

Tuyền thuê một cái ghế bố ở bến xe để ngủ đỡ, nhưng Tuyền trần trọc mãi. Tuyền trở dậy đi lang thang ra bến xe. Tuyền sà vào một quán cóc bên đường ngồi. Tuyền lăm lì uống rượu. Khi đã ngà ngà say, Tuyền đứng dậy vào xóm.

Tuyển cười nhạt, tội gì mình không bê bối một phen.

Mấy mụ dốt mỗi đang ngồi ngủ gà ngủ vịt thấy khách vào xóm bèn đứng dậy níu kéo:

– Chơi bởi xếp?

Tuyển gạt bớt ra, hần đi theo mụ búa lấy mình đầu tiên:

– Có em nào khá không?

– Suya mà xếp, em nầy ở dưới tỉnh mới lên. Có mười mấy tuổi thôi.

Tuyển theo mụ dốt mỗi đi sâu vào trong xóm. Mụ vào một căn nhà tranh thấp lè tè, giữa chiếc bàn gỗ mộc mạc đặt cây đèn dầu, ánh sáng vàng vọt không chiếu sáng được căn nhà.

Mụ dắt mối lên tiếng gọi:

– Chị Tư ơi có khứa!

Một mụ đàn bà từ trong nhà đi ra, đưa tay che miệng ngáp:

– À trung sĩ, có em mới đó trung sĩ!

Mụ dắt mối lại được thể giới thiệu món hàng. Tuyển xua tay:

– Biết rồi, kêu nó vô đây!

Mụ dắt mối nhanh nhẩu chuồn lẹ. Một lát sau mụ đẩy một người con gái vào:

– Em đó trung sĩ!

Người con gái bận bộ quần áo bà ba, nhàu nát, đầu tóc bù xù, đôi mắt mệt mỏi. Nàng nhìn Tuyển thật lâu rồi

cúi xuống.

Con mù đầu nậu nói:

– Vô phòng đi em!

Người con gái cúi mặt đi qua chỗ
Tuyển ngồi. Tuyển chặn lại:

– Khoan, có em khác không?

Mù đầu nậu trả lời xẵng giọng:

– Hết rồi!

– Hết thì thôi.

– Gái đẹp vậy mà còn chê.

Tuyển nóng mặt:

– Chê đó được không?

Mù dất mỗi dài miệng:

– Ở đâu sợ lính chó xóm nầy không hề biết sợ, chồng tôi cũng là lính vậy.

Tuyển biết bọn nầy muốn kiếm chuyện, chàng nhìn ra ngoài cửa, thấy thoáng bóng mấy thằng ma cô.

Tuyển đứng phắt dậy, bước ra cửa. Mụ dắt mối la lên:

– Ê, đi đâu vậy?

– Về!

– Đâu có dễ vậy!

Mụ chạy theo ra, bọn ma cô đứng dừng cả lại. Tuyển giơ tay tát đến bốp vào mặt mụ dắt mối, mụ la chói lói, bọn ma cô tiến lại, bao vây chàng.

Tuyển thọc tay vào túi áo trận, móc ra một trái lựu đạn.

Tuyển dí trái lựu đạn vào mặt từng
thằng. Chúng nó len lét nhìn vào đó.
Tối trước mặt mù dất mỗi Tuyển hét:

– Há miệng ra!

Mù dất mỗi lạy van:

– Con lạy xếp, con không dám hỗn
nữa!

Tuyển cầm trái lựu đạn đập cốp
vào hàm răng vàng của mù:

– Há miệng!

Máu từ vành môi rách của mù tưới
ra. Tuyển gay gắt:

– Mày có há miệng không, tao đập
bể mặt mày ra.

Mù dất mỗi đành phải há miệng.
Tuyển tổng luôn quả lựu đạn vào

miệng mụ. Bọn ma cô thất kinh hồn vía. Tuyền hù thêm:

– Mày ngậm chặt lấy, tao rút chốt rồi, kíp nổ mà bung ra là bể họng.

Tuyền lấy trong túi ra một trái lựu đạn khác, rút kíp cầm ở tay:

– Tụi bây đi theo tao, tao gỡ cho.

Mụ dất mồi và ba thằng ma cô đành theo Tuyền ra ngoài đường, Tuyền vừa đi vừa cười:

– Chọc bổ các con chết...

Ra tới đầu hẻm, Tuyền đóng kíp trái lựu đạn đang cầm ở tay lại, thông thả bỏ vào túi áo trận:

– Bây giờ tao gỡ lựu đạn trong miệng con mẹ nầy cho tụi bây coi.

Ba thằng ma cô rồn tóc gáy:

– Lay xếp, xếp cho tụi em chạy trước.

– Không chạy đi đâu hết, muốn khỏi chết thì nằm úp mặt xuống đất.

Bọn ma cô len lén nằm xuống, Tuyền tiếp tục hù:

– Lựu đạn loại tấn công này là thứ dữ, chỉ cần đụng nhẹ một cái là nổ liền tức thì.

Mụ dất mồi run như cây sậy mà không dám nhúc nhích, mắt mụ trợn trừng nhìn Tuyền, Tuyền đưa tay lên trái lựu đạn:

– Nhả từ từ nhen, hấp tấp là nó nổ bể họng liền.

Tuyển xoay trái lựu đạn trong miệng mụ:

– Khó quá, chắc nó nổ mất.

Mấy thằng ma cô nằm ép rệp dưới đất không dám nhúc nhích. Những người hiếu kỳ cũng vội chạy dạt ra phía xa đứng nhìn, ai cũng tìm một chỗ nấp sẵn. Tuyển móc túi lấy một điều thuốc lá gắn lên môi hỏi mụ dất mối:

– Có hộp quẹt không.?

Mụ dất mối ú ớ, Tuyển cười khà khà:

– Đâu đưa đây, tao mà bỏ đi thì mày chết mẹ.

Mụ dất mối chỉ vào túi mình, moi mãi mới lấy ra được bao quẹt. Mụ đưa cho Tuyển mà tay mụ run bần bật.

Tuyển đánh diêm châm thuốc hút:

– Tao hút hết điếu thuốc này đã, chúng mày còn đáng hành tội gấp trăm ngàn lần như thế này.

Mụ dắt mối chấp hai tay vái Tuyển, Tuyển thản nhiên hít từng hơi thuốc. Hút được non phân nửa điếu thuốc, Tuyển ném điếu thuốc đi:

– Tao gỡ cho mày nhen!

Tuyển lại đưa tay lên cầm vào trái lựu đạn xoay đi xoay lại:

– Từ từ nhả ra.

Tuyển rút dần trái lựu đạn ra, bỗng nhiên cái kíp bật bung ra:

– Đùng!

– Chết tôi rồi!

Mụ dắt mỗi la lên, Tuyển cười ha hả, hắt giro trái lựu đạn lên:

– Chưa chết đâu con ơi, trái nầy tao lấy hết thuốc ra rồi.

Mụ dắt mỗi hoàn bốn, mụ chặn tay vào ngực thở hổn hển. Bọn ma cô lò mò ngồi dậy. Tuyển tung tung trái lựu đạn trên tay:

– Không nổ được, tụi bây thấy chứ, nhưng liệu hồn, còn trái khác.

Tuyển lấy trong túi ra trái lựu đạn đã đóng kíp:

– Trái nầy mới nguy hiểm, đây nhóc thuốc nổ.

Tuyển nhìn mụ dắt mỗi và bọn ma cô:

– Tao tha cho tụi bây lần này, tụi bây mà về hành hạ con nhỏ vừa rồi để trả thù tao thì tụi bây chết mẹ hết. Nói cho tụi bây biết mai tao trở lại.

Nói xong Tuyển quay lưng đi.

13.

BA CHOÁT ĐI LANG
THANG, KHẮP CẢ CÁC
ngã đường đều có cảnh sát chiến đấu
gác. Những cuộn dây thép gai đặt bên
đường sẵn sàng bung ra chặn lối đi nếu
có một đoàn biểu tình xuất hiện.

Khách bộ hành đều có vẻ vội vàng,
họ đi qua những chỗ có lính gác mà
không dám ngó nhìn ai. Không khí
trong thành phố trở nên căng thẳng

đến tốt độ trong mấy ngày nay, kể từ sau đêm quân đội của bà Ngô Đình Nhu tấn công sấm sét chùa Xá Lợi. Những đám biểu tình gồm tăng ni và đồng bào có thể xuất hiện bất ngờ bất cứ ở chỗ nào. Gạch đá ném tứ tung như mưa bắc. Những chiếc xe cam nhông chở đầy nhóc người bị bắt chạy vội vàng qua đường phố.

Ba Choát nghĩ, mình chẳng đại gì nhập bọn, mình cứ ở ngoài kiểm soát được nhiều hơn, hẳn đã vô được mấy cái xe gắn máy của người biểu tình bỏ lại. Hôm nay hẳn lại đi với mục đích đó.

Ba Choát đi dọc theo đường Phan Đình Phùng để lên mạn Vườn Chuối. Buổi sáng thật đẹp trời, Ba Choát thấy người mình khoẻ khoắn lạ lùng, hẳn

mong có một đoàn biểu tình xuất hiện như mọi lần.

Buổi sáng hôm nay hấn đã ăn uống no nê và hấn có thể đi đến trưa cũng không biết mệt mỏi. Sau những chuyến làm ăn chung đều thất bại, bây giờ hấn nhất định làm một mình. Hấn mong tình trạng rối ren này kéo dài hơn nữa.

Đi đến ngã tư Phan Đình Phùng – Lê văn Duyệt, Ba Choát bỗng thấy một chiếc xe hơi từ hướng Saigon chạy lại. Chiếc xe hơi dừng ngay giữa ngã tư, cửa xe mở, một vị sư mặc áo cà sa vàng bước vội xuống xe, ông ta xách theo một cái thùng rồi ngồi xếp xuống giữa đường. Các tăng ni không biết từ đâu túa ra vây kín khắp bốn mặt đường.

Bất ngờ vị sứ tưới bình xăng lên người, châm lửa đốt. Lửa cháy phùng phùng, vị sứ vẫn ngồi bất động, tay chấp trước ngực. Những tăng ni quì xung quanh rạp người xuống lạy, khóc vang rân. Sự kiện xảy ra nhanh quá. Ba Choát tròn xoe mắt nhìn. Người hàng phố cũng túa ra, cảnh sát chiến đấu, xe vòi rồng từ các ngả chạy đến hú còi vang rân. Ba Choát nhìn thấy những vị tăng ni nằm lăn ra đường chặn ngang đầu xe.

Ba Choát ù té chạy, hấn không dám ngoái cổ lại nhìn. Chạy khá xa, Ba Choát dừng lại thở hổn hển, hấn đứng tựa lưng vào gốc cây, mồ hôi ướt đầm mặt. Ba Choát ngửa mặt nhìn lên tàng lá cây trên đầu, hấn vẫn còn bàng hoàng về cảnh vừa xảy ra.

Ba Chót tự hỏi, họ tự đốt mình để làm gì? Tại sao những người kia không cứu? Nghĩ vậy nhưng Ba Choát cũng thấy mình xúc động. Hắn nhìn xuống tay thấy lỗ nhổ chân lông của mình nổi lên như da gà. Trong khối óc ngu muội của Ba Choát lần đầu tiên biết xúc động. Hắn cũng không hiểu nguyên nhân đó từ đâu.

Cổ họng Ba Choát khô, Ba Choát đi lang thang tới đầu đường uống nột ly nước mía. Cảnh chết chóc vừa qua vẫn còn ảnh hưởng trong đầu Ba Choát, hắn thấy người đàn ông bán nước mía có vẻ thảm nhiên. Ba Choát bất mãn hỏi:

– Anh có biết chuyện gì vừa xảy ra không?

– Biểu tình chứ gì?

– Có một ông sư vừa tự đốt.

Người đàn ông trợn mắt lên, mặt gĩa thần thờ:

– Vậy hả, tội nghiệp quá. Mô Phật chắc một vị hòa thượng nào đó hy sinh vì đạo pháp. Cha bố độc tài!

Gĩa đàn ông thần thờ:

– Mình là người Phật giáo thấy cảnh đó không mùi lòng sao được. Bọn nhà Ngô tàn ác quá rồi..

Sự phẫn uất hằn trên gương mặt gĩa. Nhưng gĩa bỗng dịu lại khi thấy Ba Choát nhìn mình chăm chú:

– Chú cũng là người Phật giáo?

Ba Choát chưa bao giờ nghĩ mình

là một người của tôn giáo nào. Hẳn nghĩ nhà mình có cúng kiếng thì chắc là người Phật giáo rồi, Ba Choát gật đầu đại. Người bán nước mía nở nụ cười hài lòng. Gã bán nước mía tiếp:

– Chúng ta đang sống trong mùa pháp nạn, bọn độc tài nhà Ngô đang giết hại Phật giáo, nếu chúng ta không chống lại, chúng nó sẽ giết chúng ta.

Ba Choát chỉ biết đứng nghe, hẳn không có ý kiến gì để góp với gã đàn ông này. Gã đàn ông tiếp:

- Bây giờ chú định đi đâu?
- Tôi trở lại chỗ ông sư đốt.
- Ừ có gì thì về cho tôi biết với nhé!

Ba Choát trả tiền nước mía, gã đàn ông gật đi:

– Tôi đãi chú, thôi đi đi. Coi chừng mật vụ nó tóm đấy.

Ba Choát cũng hơi ngại ngại, rất có thể mật vụ tóm ầu mình. Ba Choát cũng biết thời này mật vụ bắt thanh niên rất nhiều. Hắn cũng đã từng nhìn thấy những cam nhông chở đầy nhóc thanh niên. Những thanh niên này vẫn ca hát trên xe: “Việt Nam minh châu trời đông.. Việt Nam giống dân Lạc Hồng...». Ba Choát không hiểu tại sao họ lại có thể hát được trong cảnh đó. Ba Choát từng thấy những người vừa hát vừa khóc, nước mắt chảy ròng ròng: “Việt Nam, Việt Nam nghe từ vào đời... Việt Nam bao câu nói trên vành môi... Việt Nam nước tôi...”.

Tiếng hát vang dội suốt hai bên phố dài, những người đi đường ngơ ngác, có

người cúi đầu đi nhanh. Bất ngờ biểu ngữ ” Đả đảo độc tài Ngô Đình Diệm ” căng ra bên thành xe. Đám người trên xe bị cảnh sát chiến đấu cầm dùi cui đập tán loạn. Lẫn trong tiếng la hét, tiếng hát vẫn cất lên. Những thanh niên tay vuốt mặt máu vẫn cất tiếng hát: ” Việt Nam, Việt Nam nghe từ vào đời... ”

Tự nhiên Ba Choát cũng thấy lòng mình xúc động, và hẳn không hiểu sự xúc động đó từ đâu đến.

Ba Choát đi trở lại chỗ ông sư tự thiêu hồi sáng. Con đường vắng hoe, lính võ trang đứng gác khắp ngã đường. Thỉnh thoảng mới thấy người qua lại. ở phía đầu đường Phan Đình Phùng một số đồng bào đứng tụm năm tụm ba nói chuyện.

Ba Choát băng qua đường, hần dừng lại đúng chỗ ông sư tự thiêu. Nhựa đường bị lửa nóng mềm nhũn đã được xe vùi rỗng rửa sạch. Ba Choát sang đường tới chỗ đám đông ở bên cạnh một lỗ cống. Mọi người đang nhìn một chiếc dép cao su vút lăn lóc. Một người nói:

– Chiếc dép này của ông sư tự thiêu đó!

– Vậy hả, tội nghiệp!

– Có ai biết tên ông sư là gì không?

– Thích quảng Đức. Ngài đã tự thiêu để phản đối Ngô Đình Diệm và để cúng đường Tam Bảo. Mô Phật đất nước này đội ơn Ngài...

Người đàn ông phát ra câu đó hơi

đứng tuổi. Ông ta nhìn xuống chiếc dép:

– Máu còn đỏ nhiều, không còn cách nào khác nữa.

Những người hiếu kỳ thấy gã đàn ông này có vẻ biết chuyện nên xúm đông lại hỏi han. Đám lính đứng bên kia đường vội sang giải tán:

– Các người đi chứ, đứng đây làm gì vậy?

Trái với dự đoán của người lính cảnh sát, đám đông đứng im lặng, giương mắt nhìn. Người cảnh sát phần nộ:

– Các người nhìn gì vậy!

Đám đông không chịu nhúc nhích. Người cảnh sát rảo qua rảo lại. Bỗng

một thanh niên trông mặt bướng bỉnh nhổ một bãi nước bọt xuống đất lấy chân dí lên. Người cảnh sát quay ngay lại túm áo anh ta:

– Mày khinh tao hả?

Người thanh niên vùng ra, nhưng những chiếc dùi cui của cảnh sát chiến đấu đã tước lên người anh ta như mưa bắc. Anh ta la lên:

– Đả đảo độc tài Ngô Đình Diệm.
Việt Nam muôn năm.

Bỗng người đàn ông hồi nãy nói về Thích Quảng Đức nhảy xổ ra ôm chầm lấy gã thanh niên lôi đi, đám đông ùa theo gây thành một cảnh hỗn loạn. Tiếng còi ré lên, tiếng la hét, gạch đá ném tới tấp. Ba Choát hăng máu nhặt liền một viên gạch ném bừa. Những

bước chân chạy dồn dập:

– Đả đảo độc tài Ngô Đình Diệm!

Đám đông yếu thế kéo nhau chạy tản mác vào trong hẻm, một số người bị bắt và bị đánh gục ngay.

Ba Choát trúng một cái dùi cui vào vai, vai gã bồng rớt, bồng một gã thanh niên chặt bằng tay vào ngay cổ người cảnh sát chiến đấu làm cho anh ta ngã chúi mặt xuống đất. Gã thanh niên lôi tay Ba Choát:

– Chạy cho mau!

Những cuộn dây thép gai bên đường được mở bung ra. Ba Choát và gã thanh niên chạy bừa khiến kềm gai móc rách cả quần áo, người xây xát rướm máu.

Gã thanh niên vẫn nắm chặt tay Ba Choát kéo đi, gã rẽ vào một ngõ hẻm. Ba Choát mệt muốn bứt hơi:

– Thôi... thôi... dừng lại!

Gã thanh niên buông tay Ba Choát ra, nhìn trước nhìn sau.

– Mình thoát rồi hả?

Gã nở một nụ cười, vừa thở vừa hỏi:

– Mệt không?

Ba Choát muốn bứt hơi:

– Mệt quá trời!

Ba Choát nhìn về phía sau:

– Thú vị thiệt, lần đầu tiên tao được thoi lại cảnh sát.

– Khoái thoi cảnh sát lắm hả?

– Nhất định rồi!

Gã thanh niên thân mật khoác vai
Ba Choát:

– Lần nào đánh lộn với cảnh sát
xong tao cũng khát nước, mình đi kiếm
cái gì uống rồi đi ăn cơm, tao bao.

Ba Choát toan trở lại đầu ngõ hẻm,
gã thanh niên kéo giật lại:

– Mấy muốn vào rọ sao lại đi về
hướng đó, mình băng qua lối này sang
Nguyễn Thiện Thuật.

Ba Choát và gã thanh niên vừa dòm
chừng các đầu ngõ hẻm, 15 phút sau
chúng đã ra đến đường Nguyễn Thiện
Thuật. Hai đứa vào một quán cà phê Ba
Tàu. Gã thanh niên vui vẻ:

– Mấy là học sinh hả?

Ba Choát lắc đầu, nó nói dối:.

– Không, tao đi làm công cho người ta, nhưng không trở về chỗ làm được nữa.

– Sao vậy?

– Hồi nãy tao đánh mất cái xe gắn máy của chủ.

– Vậy hả?

– Tao mất vì phải bỏ chạy lúc ông sư tự thiêu, tao về bây giờ tao chết đòn.

Gã thanh niên thân mật:

– Mấy đi lang thang với tao, mấy dám biểu tình hoài không?

– Tao đâu có ngán!

– Tao là Hùng, tao học trường Trần Hưng Đạo. Nhưng một tháng trời nay tao chả học hành gì được hết, sách vở tao mất mẹ hết cả rồi, biểu tình hoài...

Hùng móc trong bụng ra một cái súng cao su để lên bàn và những viên sỏi:

– Tao bắn nghề lắm, khí giới của tao đó, tao bắn được vô khối lính của bà cố Nhu. Mấy cũng nên, làm một cái cho đẹp mắt, mình vừa phòng thân vừa bắn chơi...

Câu chuyện giữa Ba Choát và Hùng trở nên thân mật. Hùng tỏ ra một con người cởi mở:

– Sáng hôm nay đi tao xin được bà bỏ một bò, tao bao mày ăn hết, mình là bạn tranh đấu mà, phải đập tan độc tài

Ngô Đình Diệm. Lát nữa ăn xong hai đứa mình chui vào hát bóng ngủ, chiều ra xem có đám biểu tình nào khác mình nhập bọn.

Ba Choát ăn ngon lành bữa cơm thối. Hắn bị lỗi nói chuyện say sưa của Hùng lôi cuốn. Mặc dầu Ba Choát đã 23 tuổi, nhưng tâm hồn hắn vẫn như trẻ con. Hùng mới 17 tuổi, nhưng nó hiểu biết hơn Ba Choát vì nó có học. Nó nói về ý nghĩa cuộc tranh đấu của toàn dân, vụ nhà Ngô giết Phật tử ngoài Huế.

Ba Choát nghe và thấy lạ, hắn chưa hề được nghe những chuyện lộn xộn giữa chính phủ và Phật giáo, hắn không hiểu rõ nguyên nhân và cũng chẳng cần biết làm gì.

Hùng nói một cách hăng hái:

– Bây giờ đã đến lúc toàn dân vùng lên để lật đổ gia đình trị nhà Ngô. Đồng bào ta ở ngoài Huế đang chống đối tới thời kỳ quyết liệt, mình phải nhân cơ hội đó làm luôn. Chắc chắn nhà Ngô không thể đứng vững mãi được, chúng đã thua, nhưng vẫn còn lớn lối. Mà ta có thể ví như một ngọn lửa trước khi tàn phải bùng lên một lần chót. Trong thời gian này sẽ là thời gian gay cấn nhất, nhưng tất cả mọi người đều không có quyền chán nản bỏ cuộc.

Ba Choát hăng hái:

– Cái vụ đi biểu tình ném đá là tao khoái nhất rồi.

Hùng đưa một ngón tay lên miệng suýt khẽ:

– Vậy chưa đủ đâu!

Ba Choát nheo mắt:

– Còn có gì nữa?

Hùng móc trong túi ra một tờ giấy quay ronéo:

– Mình phải sách động tất cả mọi tầng lớp dân chúng tham gia vào đại sự.

– Nghĩa là gì?

– Bọn tao có lập một ban chỉ đạo cách mạng, tụi tao in truyền đơn kể tội anh em nhà Ngô, mình phải phổ biến truyền đơn...

Ba Choát đâm hoảng, hấn nghĩ đến sự tù tội, đến lính:

– Thôi mấy ơi, từ hồi nào đến giờ tao đâu có nghĩ đến vụ đó, không có ăn cái giải gì lại bị tù oan uống.

– Dễ gì bắt được mình, thế hệ thanh niên chúng ta không hành động thì còn chờ đợi ai, chúng ta đang bắt được cơ hội bằng vàng đừng để vuột mất.

Ba Choát không mấy tin tưởng, Hùng cố thuyết phục:

– Mấy coi tao nhỏ hơn mấy nhiều mà còn dám tham gia, mấy chì vậy mà chịu thua sao?

Ba Choát đã ăn đầy một bụng của Hùng, hấn dò đường thử xem tham gia cách mạng có ăn giải gì không:

– Tham gia thì ăn cái giải gì?

– Cứu nguy dân tộc!

Ba Choát lắc đầu:

– Tao mất sở làm đói thấy mẹ mà cứu nguy cái gì.

Hùng hiểu ý Ba Choát:

– À cái vụ này lại khác, dĩ nhiên tại tao phải lo cho mấy ăn uống chó, nếu mấy bằng lòng.

Buổi trưa trôi qua, Ba Choát theo Hùng đi coi hát bóng. Suốt buổi chiều không có một cuộc biểu tình nào. Ba Choát từ già Hùng về qua nhà, Hùng bắt tay người bạn mới thật chặt:

– Mình sẽ gặp lại nhau sau!

Ba Choát về nhà thấy con Út đang ngồi khóc thút thít. Bà Sáu Họ cần nhằn:

– Mấy đi đâu mà đi hoài, thằng Thâu tới đây năm lần bảy lượt kiếm mấy, nó nói với tao, mấy lại đi mè� mớ với thằng nào đó mà nó khuyên nhủ mấy không được, thì tao sợ mấy đại đột nên khuyên nhủ mấy vậy thôi, mắc mớ gì mấy phải khóc lóc...

Con Út chùi nước mắt:

– Tôi không muốn ai nói tới tôi hết, tôi không muốn nó cấm cản tôi...

Bà Sáu Họ khổ sở:

– Thôi, thì tao thấy mấy đại đột nên khuyên nhủ còn mấy nghe hay không thì tùy mấy. Tao muốn mấy lấy được tấm chồng đàn ông hoàng, mà thằng Thâu tao thấy nó là đứa...

– Thôi má ơi!

Con Út gắt lên, ngắt ngang câu nói của mẹ. Nàng quày quả đứng dậy đi ra cửa. Bà Sáu Họ gọi với:

– Này, mầy đi đâu vậy?

Út không trả lời, Ba Choát bước vào nhà hỏi mẹ:

– Vụ gì đó má?

Bà Sáu Họ kể lễ sự tình một thôi một hồi. Ba Choát nhún vai:

– Mặc xác nó, đứa nào có thân đứa nấy lo.

Út vừa ra khỏi ngõ hẻm đã thấy Thâu đứng chờ ở đó. Nàng cau mặt khó chịu, toan lánh đi, nhưng Thâu đã chạy lại:

– Em đi đâu vậy?

Út giận dữ:

– Tôi đi đâu mặc tôi, mặc mới chi đến anh.

Thâu sẵn đến nắm đại lấy tay Út:

– Em, hồi này em thay đổi nhiều quá rồi...

Út vùng ra:

– Đừng đụng đến người tôi!

Thâu đau khổ:

– Em hết thương anh rồi sao?

Út im lặng, nàng nhìn xuống chân.
Thâu tiếp:

– Em đi đâu, đêm nay giới nghiêm từ chín giờ.

Út nhìn ra đường, Hội Thọt chờ nàng ngoài đó. Một tháng trời nay nàng mê mết với tình yêu mới. Lời đường mật của Hội Thọt làm nàng quên tất cả, nàng phản bội người yêu. Thâu không có cái vỏ ngoài hào nhoáng như Hội Thọt, không bảnh như Hội Thọt. Út đã sống khổ, nàng muốn có một cuộc đời mới, giàu sang phú quý hơn. Nàng đã một lần lầm lỗi và nàng nghĩ mình ném lao phải theo lao. Bây giờ nàng phải bấu lấy Hội Thọt. Càng ngày nàng càng lơ là tình yêu cũ, nàng trở nên khó chịu vì sự sẵn đón của Thâu. Hội Thọt đã cho nàng nhiều thứ, tiền bạc, quần áo, tình yêu. Nàng không mong mỗi gì hơn là lấy được một người chồng quyền cao chức trọng như vậy.

Nhìn dáng điệu của Thâu, Út cũng thấy tội nghiệp. Những kỷ niệm cũ đến

với nàng, nàng nghĩ mình cũng nên giải quyết dứt dạt vấn đề tình cảm.

Út dịu lại:

– Muộn rồi anh ơi! Chúng ta không thể lấy nhau được nữa.

– Sao vậy em, em có lỗi lầm gì, anh bỏ hết!

Út lắc đầu:

– Không được, em trót thương người ta rồi.

Tình yêu của Thâu nồng nhiệt và mù quáng:

– Không sao, mình hàn gắn lại còn kịp mà.

Út quyết liệt:

– Em không còn gì cho anh hết, em sẽ là vợ người ta.

Môi Thâu run lên:

– Em... em!

Nhung Út đã quay đi, nàng hối hả ra chỗ đậu xe của Hội Thọt. Hội Thọt mở sẵn cửa xe:

– Mời người đẹp!

Thâu chạy theo, nhưng chiếc xe hơi con cóc đã vọt đi. Thâu đứng lặng nhìn theo, mắt chàng tự nhiên mờ đi, chàng than khẽ:

– Trời ơi!

Thâu đá tung một cục đá bên đường, nắm tay lại dấm vào cột đèn. Và Thâu bật khóc. Chàng đưa nắm tay

rớm máu lên nhìn những giọt nước mắt bi thương của chàng nhỏ giọt lên đó, nhưng sự xót xa thể xác không làm giảm đi sự đau khổ tinh thần.

Xe chạy trong thành phố bắt đầu vắng vẻ, Hội Thọt nhìn con đường vắng nói:

– Đêm nay giới nghiêm chín giờ, anh bắt lính canh phòng cẩn mật, bọn sư sãi hồi nầy bắt đầu hung rồi.

Út nhìn thấy những người lính võ trang đứng nấp sau gốc cây, tình hình hồi này lộn xộn quá rồi. Nhưng nàng vững bụng vì có Hội Thọt, nàng tin tưởng ở Hội Thọt, hẳn từng vẽ ra chương trình sẽ trốn đi ngoại quốc với nàng.

Hội Thọt đưa Út về một căn nhà vùng ngoại ô. Suốt từ khi Út đi theo người yêu mới, nàng chưa lần nào thấy hẳn có một căn nhà của riêng hẳn. Út hỏi thì Hội Thọt trả lời:

– Nghề nghiệp của anh mà ở nguyên một chỗ để bọn sử sãi ám sát chết à, phải thay đổi địa chỉ luôn luôn.

Út tin, vì hẳn nói có lý quá. Nàng như một con côn trùng bay trong đêm, khi nhìn thấy ánh sáng là quáng mắt. Con côn trùng nhào vào ánh sáng không dẫn do...

Hội Thọt mở cửa, căn nhà tối om. Hẳn bật đèn, ánh sáng chan hòa. Út nhìn thấy một cái giường nệm mút, một cái bàn đêm, căn nhà khá xinh xắn.

Hội Thọt nằm lăn ra giường, hấn vươn vai, uốn lưng:

– Mệt quá, suốt một ngày hôm nay chạy đôn chạy đáo khắp nơi.

Sau những lần chung chạ với Hội Thọt, Út đã trở nên bạo dạn. Nàng ngồi xuống giường mặc tình cho Hội Thọt vuốt ve. Nàng nhìn cái cẳng chân nhỏ tong teo của Hội Thọt hỏi:

– Bao giờ thì anh đi Huê Kỳ lấp chân mới?

– Sắp rồi, anh muốn mang em đi theo luôn.

Út tròn xoe mắt, chỉ vào ngực mình:

– Cả em nữa sao?

– Ừ!

– Anh nói thiệt hay giỡn chơi đó?

Hội Thọt vòng tay quanh eo Út cho nàng nằm xuống cạnh mình:

– Anh nói giỡn em làm gì, anh muốn em được sống một cuộc đời hạnh phúc bên anh. Vả lại anh sang Huê Kỳ một mình anh buồn, trong thời gian anh nằm nhà thương anh muốn có người thân ở cạnh anh săn sóc.

Út ngụp lặn trong hạnh phúc. Nàng nói:

– Thiệt hén anh?

Hội Thọt hôn vào chiếc má bầu bĩnh của Út:

– Anh yêu em, anh tìm kiếm hoài mới gặp được người yêu lý tưởng.

Bỗng nhiên Hội Thọt nhìn thẳng vào mặt nàng, hỏi:

– Út giải quyết xong vấn đề tình cảm lòi thoi chưa?

Út cười, hàm răng nàng trắng sát óng ánh dưới ánh đèn:

– Xong rồi anh ạ, em nói thẳng cho hẳn ta biết.

– Dẫu sao anh cũng thấy làm sao ấy!

– Gì anh?

Hội Thọt chỉ vào mắt vào môi nàng:

– Cứ mỗi lần ăn nằm với em, anh lại nghĩ đôi môi này đã có người hôn, đôi mắt đẹp này từng nhìn hẳn.

Út cười nhẹ:

– Anh ghen!

Hội Thọt vẫn giữ vẻ đau khổ:

– Anh là kẻ tới sau, anh luôn luôn thiệt thòi, anh nghĩ không tủi thân sao được.

Út luồn tay vào mớ tóc uốn lượn xoắn của người yêu:

– Anh ghen bậy ghen bạ hoài, em thể có ngọn đèn suốt thời gian hai đứa có tình ý với nhau hai đứa không đụng chạm gì hết trơn. Hắn ngó thấy em là run lên rồi.

– Sao vậy?

Út cười:

– Chả cảm động, em nói gì chả cũng nghe hết trơn.

– Vậy mà em lại phụ hấn?

Út dí ngón tay vào trán Hội Thọt:

– Tại anh đó!

– Bộ em oán anh lắm sao?

Út nhõng nhẽo:

– Ủa đó!

– Tại sao vậy?

– Tại anh phá hại đời em!

Út cười khinh khích, rúc mặt vào cổ người yêu. Hội Thọt vuốt ve trên tấm lưng mịn màng của nàng:

– Sao em không đi thưa lính bắt bỏ tù anh cho rồi.

Út không trả lời, nàng chỉ cười. Hội Thọt với tay tắt đèn, căn phòng chìm

trong bóng tối. Út nghe đầu đó có tiếng thạch sùng lắc lối trên trần nhà. Út buông thả, nàng khép mắt lại mặc cho tâm hồn mình bỗng bênh trôi trong cảm giác đắm mê. Nàng ngửi thấy mùi thơm của gối chăn, mùi dầu brillantine trên tóc người yêu, mùi đàn ông quen thuộc...

Hội Thọt đánh thức Út dậy sớm. Út còn có nằm nán lại, giấc ngủ nàng thật mệt nhọc. Hội Thọt làm cử chỉ âu yếm vuốt ve nàng:

– Dậy em, sáng rồi đó, anh còn bao nhiêu công chuyện phải làm ngay hôm nay.

Út không nhéo:

– Em ngủ chút xíu nữa thôi, mệt quá à....

Hội Thọt ra rửa mặt, mặc quần áo. Khi hần trở vào Út vẫn ngủ say sưa. Hội Thọt phải đánh thức năm lần bảy lượt nàng mới trở dậy:

– Tại anh đó, anh phá em suốt đêm...

Ra khỏi nhà, Hội Thọt nói:

– Bây giờ mình đi ăn sáng rồi anh đưa em tới nhà một người bà con. Anh phải đi có công chuyện tối anh trở lại đón em...

Vào quán, Út đề nghị:

– Hay anh để cho em về nhà?

– Không được, em cần phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Nhà người bà con anh mát mẻ, yên tĩnh em có thể nằm ngủ đến chiều.

– Về nhà rồi tối em lại ra đón anh!

– Anh không thích vậy, anh không muốn nhìn thấy mặt thẳng nhân tình cũ của em.

Út đành chiều lòng người yêu, Hội Thọt kê hai ly soda hột gà. Hấn dặn người hầu bàn:

– Mỗi ly hai hột gà nghe!

Út uống soda hột gà, chất nước trôi vào cổ, vào dạ dày tới đâu nàng thấy thoải mái đến đó. Hội Thọt nhìn nàng tùm tùm cười:

– Khỏe không?

Út hồng đôi má, gật đầu. Hội Thọt sờn sờn nàng:

– Ráng uống đi để lấy lại sức.

Nàng ranh mãnh hỏi người yêu:

– Chi vậy?

– Có trời biết!

Út đang sống trong hạnh phúc, nàng tin tưởng rằng cuộc đời đang đãi ngộ nàng. Từ nay nàng sẽ vĩnh viễn xa lánh hẳn đời sống tối tăm. Nàng chưa biết cuộc đời sẽ đưa nàng về đâu... Nhưng hiện tại nàng đang sống sung sướng. Nàng cho người yêu tất cả, nàng không tiếc rẻ gì hết

Hội Thọt lái xe đưa Út đến nhà người bà con. Căn nhà khá lịch sự, hai tầng lầu ở sâu trong ngõ hẻm. Hẳn giới thiệu với người đàn bà trạc bốn mươi tuổi, mà hẳn kêu là chị Ba:

– Vợ em đó chị, chị cho em gửi đây

một ngày, thiệt khổ quá, em mắc công chuyện hoài, mà để vợ ở nhà em không yên tâm.

Chị Ba cười, để lộ mấy cái răng vàng:

– Chú kỳ quá vậy, thôi được chú cứ để thím ở đây, tôi coi cho.

Hội Thọt nhìn trước nhìn sau hỏi:

– Anh Ba đâu chị?

– Anh mắc bận dưới nhà, lên bây giờ đó.

Út để ý thấy giữa nhà để một bàn thờ Phật, ở nhà trong có vài bà cô con gái lấp ló, họ bằng trạc tuổi Út, nhưng cô nào cô nấy đều ăn mặc diêm dúa. Út nghĩ là con gái chị Ba. Chị Ba trùng mắt, mấy người con gái thụt vào.

Sau khi gửi gắm Út, Hội Thọt ra đi, hẳn hứa hẹn:

– Tối anh sẽ về đón em, yên trí anh chị đây tốt lắm.

Chị Ba cười giả lả, chị đưa Út lên lầu:

– Em yên trí, chồng em bận nhiều công tác, nhà chị như nhà em mà.

Chị Ba xuống lầu.

Út nằm trong một căn phòng nhỏ tận lầu ba. Nàng hơi phân vân vì thái độ của những người trong nhà này. Khi chị Ba đưa nàng lên phòng, nàng thấy những cô con gái con chị Ba nhìn bằng cái nhìn khác lạ. Nàng thoáng nghe thấy tiếng cười nhỏ, tiếng một người con gái nào đó nói:

– Thêm một mạng nữa.

Chị Ba cũng nghe thấy, chị đứng dừng lại, mắt quắc lên:

– Đứa nào vừa nói gì?

Những người con gái đứng nép người không dám hó hé. Chị Ba sẵn đến tát một người con gái đứng đầu ngã chúi đầu vào tường:

– Mày ăn nói bậy bạ tao đánh mày chết mẹ!

– Con có nói gì đâu má?

Người con gái vừa đưa tay sờ má vừa thút thít khóc.

Chị Ba quát lên:

– Chúng bây bước xuống nhà hết, đứa nào mà héo lánh lên đây tao đánh thấy mẹ.

Út không khỏi ngạc nhiên chỉ vì một câu nói tầm thường đó mà chị Ba lại có thể nổi nóng bùng bùng. Nhưng sau đó chị Ba lại dịu ngay, chị cười với Út:

– Tụi nó hỗn lắm, không đánh dần mặt không xong.

Chị Ba đưa Út vào một chiếc phòng nhỏ, kê vừa một cái giường nệm nhỏ, một bàn đêm và một chiếc quạt máy ở trên:

– Em nằm nghỉ tạm đây, chắc em mệt, thôi cứ ngủ một giấc đi, lát dậy ăn cơm.

Út mệt mỏi, nằng buồn ngủ nhưng vẫn không ngủ được. Thỉnh thoảng nằng lại nghe tiếng xe gắn máy, xe hơi ngừng lại dưới nhà. Tiếng đàn ông con

gái nói cười. Tiếng giày tiếng guốc đi lên lầu. Út chột dạ, nhưng nàng nghĩ lại chắc nhà chị Ba là nhà chuyên áp phe nên người ra vào thường xuyên đâu có gì lạ.

Út mệt mỏi quá, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi nàng tỉnh dậy nàng thấy một mâm cơm để sẵn trên mặt bàn, chiếc quạt được để xuống đất. Mâm cơm còn nóng, có lẽ người nào đó vừa mới mang lên. Út thầm khen gia đình nầy lịch sự. Nàng ăn uống tự nhiên. Út ăn xong vừa vặn nghe tiếng guốc của chị Ba đi lên lầu, chị cười khi vừa trông thấy Út:

– Khỏe chứ em, chị mang lên cho em mượn cái ladô nghe chơi.

Út thật khó nói vì lòng tủi tể của

chị Ba. Nàng muốn ra khỏi phòng để xuống nhà chơi thì chị Ba cản lại:

– Em cứ nghỉ ngơi ở trên này, xuống nhà không tiện, nhà chị công an mật vụ và các ông lớn ra vào hoài, không lẽ chị đang mắc ngồi nói chuyện với em lại bỏ sang tiếp chuyện họ. Ở cuối phòng này buồng tắm cầu tiêu có đủ em khỏi phải đi đâu hết.

Như chợt nhận thấy Út còn mặc bộ bà ba. Chị Ba nói:

– Để chị lấy bộ quần áo ngủ để em thay.

– Thôi chị!

– Thôi sao được, mình có đi đâu mới mặc quần áo đẹp chớ ở nhà thì phải mặc quần áo ngủ.

Út không dám cãi lời chị Ba. Nàng nghĩ nhà người ta là nhà giàu có chắc lẽ lối như vậy. Còn mình con nhà nghèo.

Chị Ba ra ngoài một chút rồi mang một bộ quần áo ngủ bằng lụa mỏng màu hồng vào cho nàng:

– Em thay đi!

Út ngại ngùng vì thấy có mặt chị Ba. Chị Ba hình như đoán được ý nghĩ của Út:

– Mình là đàn bà với nhau mà ngần ngại gì em.

Chị Ba đứng dậy giúp Út một tay cởi nút áo bà ba.

Út thấy chị Ba là người cởi mở, nàng không ngần ngại gì. Chị Ba tấm tắc khen:

– Thân hình em đẹp quá! Hồi chị còn con gái đâu có được như em.

Chị Ba còn lấy nước hoa trong ngăn bàn đem ra xịt vào người Út. Mùi thơm nồng nàn tỏa ra căn nhà nhỏ.

Út thấy mình dễ chịu trong bộ quần áo lụa hơi rộng. Nhưng nàng cũng thấy ngưỡng ngưỡng khi trên người mình chỉ mặc có bộ quần áo lụa phong phanh nhẹ nhàng như lớp sương mỏng bao vây lấy thân thể căng đầy nhựa sống của mình. Nàng không mấy quen với thứ quần áo đó.

Chị Ba nói:

– Em nằm chơi trên này nghe la đô nhé! Chị xuống nhà có chút việc cần.

Chị Ba xuống nhà, chị ta thấy chồng ngồi ở ghế salon:

– Không đi ngủ sao anh!

Anh Ba bận bộ pi-da-ma trắng, viền đỏ và ủi thẳng nếp:

– Buổi sáng uống cà phê quá nên ngủ không được. Thế nào, con nhỏ được không em?

Chị Ba ngồi xuống cạnh chồng:

– Tuyệt diệu, tôi dám nói nó ăn bít mấy con của mình. Cho nó đi khứa tôi phải chém ít ra là năm bò. Coi mòi cũng dễ dạy.

– Em ngộ ý gì ra chưa?

– Đâu đã ngộ gì, mình phải để từ từ...

Anh Ba thân mật khoác tay qua vai vợ:

– Em cho phép anh trị nó!

Chị Ba quắc mắt lên:

– Anh nói gì vậy?

Anh Ba cười:

– Anh giữ nhiệm vụ dạy bảo nó!

Chị Ba xô chồng ra một cách giận dữ:

– Ăn nói gì mà kỳ cục quá vậy?

Anh Ba vẫn nhẫn nại mơn trớn vợ:

– Trời ơi em lại ghen tuông rồi, mình làm ăn mà chớ có phải mèo mả chi đâu?

– Tôi không cần nhờ đến cái bản mặt anh, anh mặt tôi.

Anh Ba đã biết trước phản ứng của vợ nên vẫn bình tĩnh:

– Em không tin lòng trung thành của anh đối với em sao? Mình tình nghĩa vợ chồng với nhau bỏ nhau sao được. Anh đề nghị với em như vậy chẳng qua là một công đôi việc. Anh vừa thuyết phục nó vừa giải quyết vấn đề sinh lý. Anh nói thiệt với em, người em yếu nên lâu nay anh đâu có gần gũi gì em. Giữa cảnh sớm muộn tối đảo này nhiều khi anh cũng thấy xốn xang lắm, anh ngán em, kính trọng em nên đâu có dám nham nhở...

Anh Ba cười hì hì:

– Anh đề nghị em cho anh được thưởng thức một món ăn chơi như vậy là anh biết điều lắm. Con nhỏ này mới đâu có bệnh hoạn gì mà sợ.

Chị Ba hơi xuôi xuôi, chị ngồi im nghe chồng tán tỉnh. Chị thấy chồng mình cũng có lý phần nào. Thà rằng để hẳn dùng cây nhà lá vườn còn hơn để hẳn đi bậy bạ đâu đó, hoặc vợ lẽ vợ non còn thiệt hại cho chị hơn nữa.

Nhưng chị Ba vẫn làm bộ, không lẽ chị xuôi theo liền thì chồng mình sẽ được dịp làm tới. Chị lườm xéo chồng:

– Thấy gái là sáng mắt lên!

– Trời ơi em, em không thông cảm nỗi lòng của anh. Anh xin thề trên có trời dưới có đất nếu anh mà phụ rẫy em Chí Hòa kêu anh đi, anh chỉ mần công chuyện... Từ trước đến giờ em có thấy anh bê bối không, nay anh xin em một ân huệ.

Chị Ba nhéo chồng một cái đau điếng:

– Chỉ một lần này thôi đấy nhé! Bận sau mà còn tòm tèm nữa anh chết với tôi...

Anh Ba hít hà, cười cầu tài:

– Anh biết em là người đại lượng, lòng vợ như trời biển em dãi ngộ anh như vậy anh đâu có thể phụ rẫy được em. Dễ gì trên đời này có một thằng đàn ông may phước như anh; thuận vợ thuận chồng tát bể đông cũng cạn.

Chị Ba đập chồng một cái.

– Thôi đừng hót nữa!

Anh Ba sượng như mở cờ trong bụng:

– Anh hứa với em chỉ một đêm nay là thuyết phục được con bé, mai là nó chịu đi khứa liền.

Chị Ba trợn mắt lên:

– Đi gì mà kỹ quá vậy, những một đêm lận?

– Một đêm là anh giỏi lắm đó, trước em thấy chứ, em muốn dạy bảo một con nào em mất cả tuần lễ, còn anh chỉ xin em có một đêm,.. anh phải gấp rút lấy lại vốn.

Chị Ba lạnh lùng:

– Bây giờ thì tôi cảm anh xớ rớ tới. 8 giờ tối bắt đầu...

Anh Ba choàng ôm lấy vợ hôn chụt một cái, chị Ba đẩy ra:

– Thôi đi đồ sở Khanh!

Anh Ba cười hênh hếch, anh ta ra tủ kiếng lấy chai whisky rót uống tì tì.

Út ngủ một giấc dài đến tận sâm sẩm tối mới trở dậy. Nàng ra buồng tắm, tắm rửa sạch sẽ, nàng thấy người mình khoẻ khoắn hẳn lại. Nàng trở lại phòng, nàng nghĩ đến lọ nước hoa, nàng mở ngăn kéo lên lấy ra xịt vào người. Mùi thơm sao mà dịu dàng hấp dẫn đến thế.

Nàng nằm xuống giường mỉm cười một mình. Chắc hẳn Hội Thọt sẽ bằng lòng lắm khi thấy nàng sạch sẽ thơm tho thế này. Nàng nhìn căn phòng. Nàng nghĩ chị Ba tế nhị dành riêng cho Hội Thọt và nàng đêm nay.

Út trở dậy, nàng trải lại tấm “ra”

cho thật phẳng phiu, nàng ngắm nghía bộ quần áo nàng đang bận trên người. Nàng mở quạt máy. Nàng lơ mơ nghĩ đến tương lai tươi sáng của mình. Nếu nàng cứ yên phận ở mãi khu Cầu Muối nghèo nàn thì biết bao giờ nàng mới ngóc đầu lên nổi. Nếu có lấy Thâu chắc ngày nay nàng vẫn phải cầm xấp vé số đi hết tiệm nọ sang tiệm kia, mời chào, xin xỏ từng đồng bạc.

Một tháng nay Út đã theo Hội Thọt rong chơi khắp nơi, đời sống của nàng thay đổi hẳn. Trong túi nàng lúc nào cũng rủng rỉnh có tiền. Hội Thọt lại rất yêu thương nàng, Út không còn ao ước gì hơn.

Trời tối dần Út bồn chồn vì vẫn chưa thấy Hội Thọt về. Hay có chuyện gì đã xảy ra cho chàng. Nghĩ đến điều

đó Út không được yên tâm, nàng hết đứng lại ngồi, nàng ra cửa sổ song sắt nhìn xuống những mái nhà như bát úp ở phía dưới. Bỗng một bàn tay đặt lên vai nàng:

– Đứng đây làm gì vậy em?

Út quay lại, nàng mỉm cười với chị Ba. Chị Ba thân mật khoác tay lên vai nàng:

– Em chờ chú hả?

Út không trả lời, nàng chỉ mỉm cười.

– Chắc chú ấy chưa về đâu, em ra ngoài này đi ăn mì với chị, bọn mình nói chuyện nhiều.

Út nhìn bộ quần áo mình mặc hờ hững trên người:

– Em ăn mặc vậy mà đi sao chị?

– Mình ra đầu hẻm thôi, có đi đâu xa mà ngại.

Út đi theo chị Ba, nàng thấy nhiều người ngó nàng quá nên nàng không yên tâm. Nàng ăn uống vội vàng rồi đi về:

– Sao lâu quá mà anh Hội của em không về hả chị?

– Chắc chú ấy mắc công chuyện, nếu không về thì em cứ đi ngủ có gì mà ngại. Lát anh Ba về để chị hỏi thử coi, anh cũng đi tới chỗ chú Hội. Không chừng hai người về cùng một lượt. Hồi này công tác mật nhiều lắm, làm việc không có giờ giấc gì hết trơn.

Út lại trở lên phòng, lần này nàng

thấy mình nóng ruột một cách lạ lùng. Từng bước chân di chuyển ngoài hành lang cũng gợi sự chú ý của nàng. Út mở máy radio, hy vọng sẽ làm nàng quên được thời gian đối với nàng lúc này quá dài. Nhưng rồi nàng lại tắt máy đi, nàng không thể nào chịu được những lời kêu gọi dân chúng của Tổng thống Ngô Đình Diệm trong máy. Có lẽ tình hình ở bên ngoài gay gắt lắm. Suy đoán như vậy Út lại thấy yên tâm hơn khi Hội Thọt về muộn.

Út nghĩ bụng, lát nữa hấn về mình phải làm tình làm tội hấn một phen cho biết tay. Út bỗng lắng nghe, có tiếng bước chân đi ngoài hành lang. Nàng nằm quay mặt vào tường, không dại gì mình vô vấp hấn. Mình sẽ lờ đi như không thềm biết đến.

Tiếng chân bước gần đến cửa phòng nàng, rõ ràng tiếng bước chân của đàn ông. Nhưng nàng nghi ngờ, tiếng bước chân của Hội Thọt bên nặng bên nhẹ kia.

Nhưng Út vẫn nằm yên. Có tiếng đẩy cửa. Út không quay lại, nàng hồi hộp.

Bỗng Út nghe thấy tiếng cửa khép, tiếng cài then. Út ngồi bật dậy:

– Anh Ba!

Anh Ba toét miệng cười:

– Qua đây em!

– Anh mở cửa ra!

– Hề, hề, mình đóng cửa nói chuyện cho được kín đáo.

Bộ quần áo Út mặc trên mình thật mỏng manh, nàng run sợ trước thái độ khoan thai của anh Ba, tự nhiên nàng không còn giữ nổi bình tĩnh:

– Anh ra đi, muốn nói chuyện gì ra ngoài, sao lại đóng cửa.

Anh Ba khoan thai ngồi xuống giường:

– Làm gì mà rộn quá vậy?

Út lê dần vào cuối giường:

– Anh Hội của tôi đâu?

Anh Ba ngó nàng chầm chầm rồi nhếch miệng cười:

– Thằng Hội hả, nó không trở lại nữa đâu!

Út hỏi thất thanh:

– Sao vậy, sao không lại, ảnh làm sao rồi!

– Không sao hết, nhưng không bao giờ hẳn còn trở lại nữa...

Út òa lên khóc. Anh Ba thò tay nắm lấy cổ tay Út, lôi nàng lại gần mình:

– Nó bán em rồi em biết không?

Út cố vùng vẫy:

– Sao kỳ cục vậy, bán tôi?

– Đúng, bán mười ngàn đồng, bán cho anh. Hãy ngoan ngoãn mình nói chuyện tử tế.

Út đẩy anh Ba ra:

– Đồ khốn nạn!

Anh Ba đứng dậy, mặt anh ta lấm lì dễ sợ, bất ngờ anh ta vung tay tát bốp vào mặt Út:

– Hồn!

Út ngã chúi vào góc tường, nàng vừa lồm cồm bò dậy nhận luôn một cái tát nữa nảy đom đóm mắt. Anh Ba gầm lên:

– Tao đánh dần mặt mày, đã bước chân vào đây thì không có ngày ra, biết điều thì sống mà không biết điều thì chết mất xác.

Nói xong anh Ba còn rút trong cạp quần ra chiếc thắt lưng da to bản, anh ta quất liên một phát nữa vào người Út. Mới đầu Út còn chửi bới, sau rất đòn quá nàng lạy van:

– Lạy anh, em đâu có tội tình gì?

Anh Ba ném chiếc thắt lưng da xuống sàn, cười nhạt:

– Không tội gì cả, mầy có tội nặng lắm!

Út van lạy:

– Em không có tội gì hết!

Anh Ba cười nhạt:

– Để tao nói cho mầy hay, mầy có tội làm con gái đẹp khiến tao phải bỏ nười ngàn ra mua mầy!

Út chống chế qua loa:

– Tôi không tin vậy, không tin anh Hội lại đem bán tôi.

Anh Ba cười sảng sặc:

– Mấy ngày thơ quá, mấy đi tin thằng điểm Hội Thọt. Tao nói cho mấy biết nó là một thằng điểm từ đầu đến chân. Tao mua mấy để làm gì mấy biết không?

Anh Ba nhìn thẳng vào mặt Út. Út tóc tai rũ rượi, nước mắt chan hòa. Anh ta nói huých toẹt:

– Vợ chồng tao mua mấy để bắt mấy làm nhà thổ.

Út khóc rú lên. Anh Ba lại nhặt cái thắt lưng da lên:

– Câm!

Anh Ba quát đến vút xuống nệm:

– Tao sẽ đánh mấy đến khi nào này chịu rước khách.

Út cay đắng, nàng không ngờ cuộc đời lại tàn nhẫn với nàng đến vậy. Khi nàng hiểu ra thì đã muộn quá rồi. Nàng muốn chết, nhưng không thể chết được. Chiếc thắt lưng da vẫn ở trên tay anh Ba, đôi mắt nhìn nàng nãy lửa.

– Lạy anh, anh tha cho tôi làm phước!

Anh Ba khoanh tay trước ngực:

– Mấy có mười ngàn không đưa đây!

– Cho tôi về, tôi hứa sẽ xoay tiền!

Anh Ba dang thẳng cánh tay quát Út luôn cái nữa:

– Tao con nít sao mày?

Út ngồi ở xó giường tấm tức khóc:

– Trời ơi, sao tôi lại khổ thế này!

Anh Ba để cho Út khóc đã đời, anh ta thủng thẳng nói:

– Mấy rõ bộ mặt thẳng Hội Thọt rồi chứ, bây giờ có hối hận cũng không kịp. Tao dám bỏ tiền ra mua mấy tao không phải thẳng vừa đâu. Tao bất chấp luật pháp cò bót... Mấy kêu trời không thấu đâu, những con mấy thấy ở đây cũng vậy, chúng nó biết điều cả rồi. Còn mấy cứng đầu không xong đâu, mà đã nếm mùi rồi đó... Nếu biết điều thì cái thân sẽ sướng hơn. Mấy sẽ có tiền... tao hứa danh dự. Mấy sẽ có tiền bạc, một thời gian nào đó mấy sẽ được tự do, lúc đó tao sợ mấy lạy tao xin làm...

Út vẫn thút thít khóc, nàng kinh hoàng vì trận đòn phủ đầu. Út lạy van,

mỗi khi mở miệng là nàng lại bị ăn thêm vài ba cái bạt tai. Cuối cùng nàng im lặng.

Lúc đó Anh Ba mới chậm rãi nói:

– Mấy nhận lời đi khách chứ? Mất mát gì mà sợ, sẽ quen đi!

Út vẫn im lặng. Anh Ba khùng bố tinh thần:

– Mấy phải trả lời có hay không, tao cho ba phút.

Anh Ba vén tay áo lên xem đồng hồ:

– Bây giờ là tám giờ ba mươi phút tao đợi mày đến tám giờ ba mươi ba phút.

Anh Ba móc túi lấy thuốc lá hút. Út để ý đến chiếc bật lửa của anh ta, chiếc bật lửa giống như của Hội Thọt mà hắn nói là bật lửa nguyên tử, chỉ mình hắn có ở đất nước này.

Tự nhiên Út bật khóc, nàng đã hiểu rõ bộ mặt thật của Hội Thọt, bộ mặt điểm đàn. Vậy mà từ bao lâu nay nàng mắc lừa hắn. Cuộc đời nàng không còn gì hết . Út khóc mùi mẫn...

Tiếng anh Ba cay nghiệt:

– Hai phút rồi.

Út vẫn khóc, nàng không thể nín được.

– Ba phút!

Tiếng nói của anh Ba như một gáo nước lạnh dội lên người nàng. Út cuống lên:

– Em van anh.

Vừa dứt lời Út bị luôn những bạt tai túi bụi. Anh Ba gầm lên:

– Mấy lì hả, mấy chết con ơi!

Út bị đè xuống giường, hai tay của anh Ba chặn lên cổ nàng:

– Tao bóp cổ mấy chết luôn!

– Ối trời, em lạy anh, em nhận!

Anh Ba nới lỏng tay ra:

– Mấy nhận lời?

Út vừa khóc vừa nói:

– Dạ, em nhận!

– Thiệt không?

– Dạ thiệt, anh đừng đánh em nữa.

Anh Ba buông Út ngồi dậy, nhìn nàng chăm chăm:

– Tao làm sao tin được lời mày?

Út quệt nước mắt:

– Em hứa!

Anh Ba mỉm cười:

– Mày chứng tỏ thử coi!

Út thấy cuộc đời nàng không nghĩa lý gì. Nàng đã lạc vào đây, nàng kể như hết.

Út ngẩng lên:

– Anh muốn gì?

– Người khách đầu tiên mày tiếp
mày biết là ai không?

– Ai?

– Tao! Tao phải thử xem mây đã thuần thực chưa?

Út nhìn vào mặt anh ta, khinh bỉ:

– Tôi không ngờ các người khốn nạn như vậy!

– Đời mà em ơi, em sẽ còn gặp hằng trăm thằng bắn hơn anh nữa kia. Biết điều đi!

Út nhìn anh Ba bằng đôi mắt đầy hận thù. Nàng không còn khóc nữa:

– Anh muốn làm gì thì làm.

Anh Ba quăng chiếc thắt lưng da xuống sàn:

– Xong rồi!

Hắn cười khì khì:

– Chắc thằng Hội Thọt đã huấn luyện mấy thuần thực, mấy biết nhiệm vụ mấy phải làm gì chứ!

Út đứng dậy xé toang áo quần mình, nàng lảng lạng làm nhiệm vụ của giống cái. Nhìn những lần roi trên người mình, nàng tủi thân khóc tức tưởi.

– Ối cha mẹ ơi!

Tiếng khóc của nàng đứt quãng... Nàng đành cam phận, nàng buông xuôi... Hình ảnh hiền lành của Thâu thoáng hiện ra, nàng tủi thân, khóc to hơn:

– Anh ơi!

Anh Ba tưởng lầm... Anh ta vỗ về nàng:

– Ngoan nào anh thương!

Út co chân đạp tung...

14.

XHỮNG VẾT TÍM BẦM TRÊN NGƯỜI ÚT lặn dần sau ba ngày xoa bóp tận tình của chị Ba. Nàng còn được y tá đến chích thuốc khỏe đều đặn hàng ngày, ăn uống tâm bổ cho lại sức.

Sau đêm kinh hoàng, Út như kẻ mất hồn. Nàng phó mặc cho số phận đẩy đưa. Út biết mình đã lỡ rồi, mà bây giờ có hối cũng không kịp. Nàng tính đến

một đường khác, đường thoát thân. Nhưng nàng phải chờ cơ hội thuận tiện. Cơ hội đó thế nào cũng đến...

Buổi sáng hôm nay chị Ba đưa vào phòng Út một chị chuyên nghề sửa móng tay móng chân.

Chị ta lấy đồ nghề từ trong giỏ bày ra giường, những cái kéo, cái dũa, con dao nhỏ xiu bóng loáng. Những lọ thuốc bôi móng tay các màu.

Chị ta nâng bàn tay Út lên ngắm nghía, vuốt ve:

– Bàn tay em đẹp quá, để chị sửa móng tay, móng chân cho, sẽ đẹp can không nổi... Ủa, ngón tay này mà đeo cái cà rá hột xoàn vô thì số dách.

Út chán nản, nàng đâu còn thiết gì:

– Đẹp mà làm gì hả chị, em muốn chết phứt đi cho rồi!

Út đang cần có một người để giải tỏa nỗi ảm ức trong lòng. Thấy chị sửa móng tay có vẻ hiểu chuyện, nàng không ngần ngại kể kết cho chị ta hoàn cảnh thảm thương của mình. Chị sửa móng tay an ủi:

– Số mạng cả em ạ, ông trời cho mình được sướng thì hưởng, ông trời bắt mình khổ thì phải chịu...

Út mỉm lòng, nàng lại khóc tức tử:

– Chị có cách gì giúp em không?

– Chịu em ạ, chị chỉ đi gọt sửa móng tay như vậy để lấy tiền độ nhật, chị làm gì được. Người ta thể lực mạnh như trời mình chống đối để tù rục xương sao

em. Mong em thông cảm cho chị, thôi em rán nhìn nhục một thời gian, chờ có cơ hội rồi thoát. Chị đã gặp nhiều trường hợp còn thảm hơn em nhiều mà chị cũng chỉ biết an ủi mà thôi.

Út tuyệt vọng hoàn toàn, nàng cô đơn, xung quanh nàng không còn ai. Toàn những kẻ đồng lõa với tội ác.

Chị cắt móng tay bắt đầu ca tụng vợ chồng anh Ba:

– Tại nghề nghiệp người ta đành phải làm vậy chớ người ta đâu có muốn hành hạ em làm gì, xem vậy chớ anh chị Ba là người tốt, còn hơn chán vạn mẹ Tú Bà khác. Nếu mình ngoan ngoãn họ cũng biết đến công ơn khó nhọc của mình. Chị đã thấy nhiều con ở nhà này khá ra phết có chồng có con

đàng hoàng. Chồng bánh chó không phải hạng xích lô xe kéo đâu. Như con Lài lấy chồng giám đốc, lâu lâu lại đi xe Huê Kỳ đến mang quà biếu anh chị Ba để đền ơn, đó em coi, con người ta có số mạng cả, em chẳng qua gặp cái hạn, biết đâu cái hạn này lại không phải là dịp may cho mình sau này...

Út lau nước mắt, ngán ngẫm, nàng cũng cho là mình đang gặp vận xui. Chị sửa móng tay ngừng dũa, lật ngửa bàn tay Út lên, xem những đường chỉ:

– Số em không đến nỗi mặt hạn đâu, hồng nhan đa truân là chuyện thường. Nhưng rồi em sẽ có một thời gian vẻ vang, vua biết mặt chúa biết tên...

Đang đau khổ lại được người an ủi mình, Út dịu bớt nỗi buồn. Nàng tò mò hỏi:

– Chị biết xem tướng tay sao?

Chị sửa móng tay cười nhũn nhặn:

– Chị làm nghề này nên cũng học qua về bói toán để xem chơi. Rồi em nghiệm coi có đúng không.

Chị ta sờ tai Út:

– Cái tai em dầy, sống mũi cao, em đâu có phải người khổ, nếu chị không muốn nói em giàu sang phú quý.

Út trở lại hoàn cảnh của mình, nàng thở dài:

– Thôi chị ơi, nói ra thêm buồn...

– Ủa, cái gì là buồn, chị khuyên em nên nhẫn nhịn một thời gian, không lâu đâu.... Em sẽ gặp được một người chồng vừa giàu vừa sang.

Chị sửa móng tay đã gọt dũa vong, chị ta lấy Acétone ra lau chùi cẩn thận, chị tấm tắc khen:

– Bàn tay đẹp quá em thấy không, em muốn sơn màu nào?

Út không còn tâm trí nào để làm đẹp, nàng nói:

– Tùy chị!

Chị ta ngắm nghía bàn tay Út:

– Thôi được, em cho chị được hân hạnh sờ sờ bàn tay ngọc ngà của em nhé!

Chị ta ngắm từng lọ mầu:

– Móng tay em phải sơn mầu bạc, nhưng chỉ sơn một nửa thôi, một nửa bạc nửa hồng, “téch ních cô lo”, chu choa là đẹp! Sơn kiểu “ốp a”?

Út mặc kệ chị ta muốn làm gì thì làm, chị ta nói luôn miệng:

– Chị chưa từng ưng ý một bàn tay nào, chỉ riêng tay em chị mê luôn.

Mùi sơn móng tay thơm ngọt, Út nhìn vào những móng tay nàng, cũng hơi thấy kỳ cục, nó có vẻ diêm dúa làm sao.

Chị sửa móng tay dạn dò:

– Đừng sờ vào nhé, để cho khô đã.

Chị ta thu dọn đồ nghề:

– Chị về, mấy ngày chị sẽ lại tới sửa móng tay cho em. Nhớ giữ gìn đừng để gãy móng nhé, chân tay phải luôn luôn sạch sẽ.

Chị sửa móng tay ra khỏi, chỉ còn lại mình Út trong phòng. Nhìn bàn tay mình Út thấy chán nản đến tột độ, nàng tự hỏi người ta sẽ còn lôi mình ra làm gì nữa đây. Càng suy nghĩ Út càng đau xót cho thân phận mình. Trời xanh thật ác nghiệt.

Út nghĩ đến lời nói của con mẹ sửa móng tay. Phải chăng mẹ ta muốn an ủi nàng trong cơn hoạn nạn, giúp nàng một tia sáng tin tưởng để nàng sống qua ngày, sống làm thân tôi mọi cho họ. Dù sao ý tưởng thoát thân vẫn bừng sáng trong tâm hồn Út. Mình sẽ đi khỏi nơi này bằng bất cứ cách nào. Và Út ngủ

thiếp đi lúc nào không hay.

Út choàng tỉnh dậy khi có người đẩy cửa vào phòng, chị Ba hiện ra tươi cười:

– Ngủ đã chưa em?

Út ngồi dậy, nhìn chị ta không trả lời. Chị ta dùng tất cả lời lẽ ngon ngọt dỗ dành Út. Nhưng sau những lời ngon ngọt đó, như ẩn chứa một sự đe dọa: đòn của anh Ba.

Chị ta ngắm nghía Út, xoa bóp vào những vết thương của Út:

– Tội nghiệp em, nếu em ngoan ngoãn, em biết điều thì anh Ba đâu có nổi nóng như vậy. Thằng chả tốt nhưng cũng nghiêm khắc lắm, chả biểu em chửi chả!

Út cãi:

– Em chửi hồi nào, em chỉ lạy van...

– Nào chị đâu có biết, chị nghe chả nói vậy, chị ... còn ngán chả nữa kia. Em tưởng chị làm nghề này sung sướng lắm sao?

Út ngạc nhiên khi nghe chị Ba nói được câu đó mà không ngượng mồm. Chị Ba tiếp:

– Cũng bần cùng bất đắc dĩ cả, thời buổi nầy của khôn người khó, chị em mình dựa dẫm vào nhau để sống vậy thôi. Hằng đêm em thấy đó, chị vẫn tụng kinh gõ mõ, rằm mồng một chị vẫn lên chùa cúng quảy đèn nhang. Mới hôm qua đây chị cúng vào chùa một chục ngàn để đúc chuông.

Chị ta ngừng lời, nhìn Út dò xét, mặt Út thản nhiên như không. Chị ta thấy mình đã có thể nói thẳng được rồi:

– Nói gần nói xa chẳng qua nói thiệt. Chị là người đàn ông, thẳng thắn, em đừng sợ chị bóc lột em, em làm với chị thì em được chia tiền, chị chia ba, em một phần và chị hai phần. Chị lấy hai phần chị sẽ bao em ăn ở may mặc quần áo. Nói tóm lại không ai bóc lột ai hết. Em nghĩ sao?

Út thở dài:

– Bây giờ chị muốn tính sao cũng được, không chi tiền em cũng phải chịu kia mà.

– Ày, sao em lại nói vậy, mình làm ăn với nhau thì phải vui vẻ với nhau chứ... Em cứ nói dối vậy chị không chịu

đâu. Nếu em biết điều thì chúng ta có thể nói chuyện với nhau đằng hoàng.

Câu nói chót của chị Ba như một tới đe dọa ngầm.

Út im thin thít, chị Ba tiếp:

– Làm nghề này dễ kiếm ra tiền lắm, nếu em biết chặt bóp thì chỉ một năm thôi, là em có một số vốn lớn, lúc đó em muốn thôi, chị đâu có giữ...

Chị ta móc túi lấy ra một xấp giấy trăm:

– Chị có thể đưa cho em một số tiền trước để em tiêu xài may mặc, nợ nần gì mình tính sau.

Chưa bao giờ Út nhìn thấy một món tiền lớn như vậy. Những tờ giấy trăm được chị Ba trải ra giường

– Mười ngàn đồng đó em ạ!

Chị ta thu nhặt lại tiền, dúi vào tay
Út:

– Em cứ cầm lấy đi!

Không biết nghĩ sao, Út cầm lấy số tiền. Chị Ba nhoẻn miệng cười:

– Thôi thế là xong, chúng ta đã thỏa thuận với nhau.

Trước khi ra khỏi cửa, chị ta nói huych toẹt:

– Chiều nay em sẽ tiếp người khách đầu tiên, ngoan ngoãn nhé, người này không phải là người tầm thường đâu.

Út cúi đầu. Nàng nhìn xuống nắm tiền nàng đang cầm trong tay. Nàng thở dài. Thì cũng đành.

Trời sẩm tối, Út lại nghe tiếng dép lẹp xẹp của chị Ba lên lầu, lần này xen lẫn tiếng giấy đàn ông. Cửa phòng bật mở, chị Ba và một người đàn ông to lớn hiện ra. Chị Ba tươi cười giới thiệu:

– Đây cô em mà tôi đã giới thiệu với ông anh “o ri din” đó.

Người đàn ông ngấm Út từ đầu đến chân, hần mím cười:

– Lan đấy phải không?

– Dạ Lan đó, một bông hoa mới!

Gã đàn ông lại hỏi:

– Tôi ở đây một đêm chứ?

– Dạ!

– Có thể mang đi nơi khác được không?

– Xin ông anh thông cảm cho, em nó mới, sợ để ông anh mang đi, nó có điều chi sơ xuất, ông anh không vừa lòng thì chết cho nhà em.

Gã đàn ông cởi nút áo, phanh ngực, Út nhìn thấy một khẩu súng lục giắt trong cạp quần. Gã đàn ông nhìn ngắm căn phòng, giọng hách dịch:

– Thôi được, tôi dành căn phòng này, lần sau gần mấy điều hòa không khí nhé, chị xuống mang Út-ki lên cho tôi.

Chị Ba luôn miệng dạ dạ vâng vâng. Người đàn ông gọi giật lại:

– Đây, nhưng chờ dứt hiệp đầu đã nhé!

Người đàn ông cười, nụ cười dĩ

thỏa. Hắn đóng ập cửa lại, cởi áo, rút khẩu súng lục để lên bàn.

Út ngó khẩu súng, ngó người đàn ông. Nàng ngồi thản nhiên, không cười, không nói một câu.

Người đàn ông ngồi xuống cạnh Út, khoác tay qua vai Út, nâng cằm nàng lên, nhìn vào mặt nàng:

– Sao em buồn vậy?

Út không nói gì, nàng gỡ tay hắn ra, cởi nút áo mình. Gã đàn ông giữ tay Út lại:

– Làm gì mà gấp vậy?

Út thản nhiên nói:

– Ông mất đồng tiền vào đây chơi bởi, tôi sẽ làm vừa lòng ông.

Gã đàn ông hôn vào má nàng:

– Vậy sao em không cười cho anh vừa lòng, chắc em cười đẹp lắm.

– Hoàn cảnh này mà cười sao được ông.

– Đừng gọi anh là ông!

– Dạ!

Gã đàn ông đặt những cái hôn tới tấp lên mặt lên cổ nàng. Hấn đỡ nàng ngã xuống giường. Đôi mắt hấn bỗng nhú lại khi nhìn thấy những vết bầm tím trên da thịt mịn màng của nàng:

– Sao vậy em?

Út lắc đầu:

– Anh đừng hỏi, anh bỏ tiền ra chơi bởi thì anh cứ việc...

Út nằm gọn trong tay gã, nàng giấu mặt vào gối. Nàng không muốn kể lể, nàng mất tin tưởng với tất cả mọi người. Gã đàn ông làm xong nhiệm vụ, gã ngồi dậy, kéo tấm “ra” phủ lên thân thể nàng:

– Em có thể nói cho anh rõ về những vết tím bầm trên người em?

Út vẫn lắc đầu:

– Anh biết không ích gì?

– Sao vậy?

Út quay mặt vào trong tường:

– Thôi đừng hỏi đến chuyện đó nữa.

Bỗng có tiếng gõ cửa cách cách. Gã đàn ông nói:

– Cú vào!

Chị Ba xoay chốt cửa:

– Anh khóa cửa rồi.

Gã đàn ông đứng dậy ra mở he hé cửa, đón khay rượu mang vào, đặt trên bàn đêm. Gã rót rượu ra ly uống. Út nghe thấy tiếng những viên đá chạm lạnh canh trong thành ly. Út nghe thấy tiếng bật lửa tách tách, khói thuốc thơm phảng phất.

Út nằm im, nàng không buồn đung dặt, thân thể nàng rã rời, mệt mỏi. Gã đàn ông đặt tay lên vai nàng lay nhẹ:

– Nói cho anh nghe đi!

Út nghĩ đến những lần roi của anh Ba, nàng lắc đầu:

– Không được đâu anh!

Gã đàn ông xốc nàng ngồi dậy, để nàng ngồi dựa đầu vào ngực hắn:

– Anh thấy em có điều gì uất ức không nói ra được.

Út im lặng. Gã đàn ông tiếp:

– Nếu anh giúp em được gì anh sẽ giúp, nói đi.

Út thở dài:

– Không ích gì hết!

Gã đàn ông hơi xảng giọng:

– Em không tin anh sao?

Út buồn bã lắc đầu:

– Thiệt tình bây giờ em không tin ai hết. Cũng chỉ vì tin người nên bây

giờ em lạc bước vào đây!

Gã đàn ông nhìn thẳng vào mặt nàng:

– Vậy sao, tội nghiệp em, em mất tin tưởng hết trơn rồi?

Gã đàn ông gật gù:

– Anh hiểu hoàn cảnh của em rồi, hoàn cảnh em thảm thương như bao nhiêu người con gái khác lạc chân vào chốn hồng lâu.

Tự nhiên Út tủi thân, nước mắt nàng ứa ra. Tiếng nói của gã đàn ông như rót vào tai nàng. Út càng khóc mùi... Gã đàn ông nâng mặt nàng lên, hôn vào những giọt nước mắt, hôn lên môi nàng. Hắn thì thầm:

– Anh sẽ cứu em!

Út tấm tức:

– Anh làm gì được?

– Anh sẽ đưa em ra khỏi chốn bần thủ này, “bào lảng” cơ sở làm ăn bất lương của vợ chồng thằng Ba.

Tự nhiên Út thấy gã đàn ông có súng này là nơi nương tựa, nàng lại lo lắng cho gã:

– Thôi anh ơi, anh đừng dính vào việc này, nguy hiểm lắm.

– Tại sao lại nguy hiểm?

– Không ích lợi gì anh ạ!

Gã đàn ông đứng dậy mặc quần áo, giắt súng vào bụng. Út sợ quá vội nín lại:

– Anh làm gì đó?

– Rửa em đi!

– Đi đâu?

– Đi ăn!

– Đâu có ra khỏi được đây?

– Anh sẽ đưa em ra, cho em thấy rằng vợ chồng thằng Ba sợ anh đến bậc nào?

Út níu gã đàn ông lại:

– Em sợ lắm anh ơi!

– Không có việc gì phải sợ, em cứ tin ở anh, ngồi đây chờ anh đi lấy quần áo cho em, ra đường mặc như vậy đâu được.

Gã đàn ông gỡ tay Út ra, hấn ra ngoài. Út lo lắng; việc gì nữa sẽ xảy ra cho nàng. Một vụ lường gạt nữa chăng?

Nhưng chỉ một lát sau gã đàn ông lên. Theo sau là chị Ba mang một bộ quần áo cho Út.

Gã đàn ông hát hàm:

– Tôi mang con nhỏ này đi ăn, chị tin không?

Chị Ba cười:

– Anh mà, vợ chồng tôi không tin thì còn tin ai.

Gã đàn ông chỉ Út:

– Từ nay con nhỏ này là người yêu tôi, vợ chồng chị coi chừng.

– Dạ!

Chị Ba lùi ra cửa. Gã đàn ông mỉm cười với Út:

– Em thấy chứ, anh cho chúng nó sống là được sống, mà bắt chết là phải chết.

Út đi từ ngạc nhiên nầy sang ngạc nhiên khác. Út lắp bắp:

– Cám ơn anh!

Gã đàn ông chỉ bộ quần áo:

– Bạn vào đi, chúng ta sẽ đi nói chuyện nhiều.

Út hy vọng rất nhiều, nàng không còn nghi ngờ gì nữa. Nàng mặc quần áo lẹ làng:

– Đi luôn hả anh!

– Khoan, em đàn bà nông nổi, mình làm gì cũng phải có kế hoạch.

Út đi với gã đàn ông xuống thang

lầu, nàng thấy những cô gái ở nhà nầy len lét nhìn nàng. Chị Ba đon đả:

– Về sớm nhé ông anh!

Gã đàn ông hiên ngang đưa Út ra khỏi cửa. Út không thể đoán được gã này là thành phần nào trong xã hội lại bảnh đến thế, gã có súng sáu, nói một lời là vợ chồng anh Ba rúm lại. Út đoán chừng hẳn là một ông bự thứ thiệt, không phải loại ông bự ma-cô như Hội Thọt. Nghĩ đến Hội Thọt, Út lại uất người lên. Nàng không ngờ con người mà mình đã hy sinh cho tất cả lại lòng lang dạ thú như vậy.

Ngồi trong quán ăn, Út bỗng nghĩ đến cách thoát thân. Gã đàn ông ngồi trước mặt nàng cầm cúi ăn, không nói với nàng lời nào. Út rụt rè khều tay hẳn:

– Anh!

– Hử?

– Em van anh, anh cứu em!

Gã đàn ông nhồm nhoàm nhai mì:

– Xong rồi!

– Em xin đền ơn anh!

– Bằng cách nào?

Út ngượng ngùng:

– Em không có gì... Anh tha hồ, tha anh còn... hơn.

Gã đàn ông uống một hộp bia:

– Cũng xong rồi!

Út cười, nàng đề nghị:

– Mình đi luôn bây giờ?

Gã đàn ông đặt ly bia xuống bàn:

– Em tính cũng phải.

Nhưng gã lại nói ngay:

– Em không thể sống ích kỷ được.

Út ngạc nhiên:

– Tại sao lại ích kỷ?

– Em chỉ biết có một thân em, tại sao em không nghĩ đến những cô gái khác cũng đang ở trong hoàn cảnh thảm thương còn có thể nói... hơn em. Họ cũng đang chờ được giải thoát khỏi nanh vuốt Tú Bà. Anh thương những người con gái đó, nhiệm vụ của anh là giải thoát họ...

Út ngồi im lặng nghe, nàng thấy lời đề nghị của gã đàn ông hữu lý. Hẳn tiếp:

– Đêm nay em với anh cứ về nhà
mụ Ba như thường để mụ không nghi
ngờ gì hết. Sáng ngày mai anh mới ra
tay, một khi ra tay là anh phải bào lảng,
anh sẽ cho lính đến hốt ráo trọi. Anh
giải thoát cho tất cả.

Gã đàn ông thì thảo bàn kế hoạch
với Út, sắc mặt nàng tươi lên:

– Anh làm được việc đó biết bao
nhiều gia đình mang ơn anh.

Gã đàn ông vênh mặt:

– Em không tin anh làm được sao?

– Tin chớ!

– Anh sẽ bắt vợ chồng thằng Ba bỏ
tù rục rường, anh chỉ vì lòng nhân đạo.

– Dạ!

– Em thấy chó, anh đâu ăn cái giải gì?

– Dạ, anh làm việc đó để lại phúc đức cho con cháu là đủ. Riêng em, em xin hứa một điều, em không bao giờ quên ơn anh, sau này, dù em có chồng có con, nếu anh gặp em, anh chỉ cần ngoắc tay một cái là em đi theo anh liền....

Gã đàn ông tủm tỉm cười:

– Để làm chi vậy?

Út đỏ mặt, vì nàng biết mình nói hơi hổ. Gã đàn ông đặt tay lên tay Út:

– Bộ em không muốn sống chung hòa bình với anh sao?

Út nhìn gã đàn ông tha thiết:

– Sợ anh có gia đình rồi!

– Anh có gia đình em không thèm lấy anh nữa sao?

Út bối rối, nàng không biết phải trả lời ra sao. Gã đàn ông tiếp:

– Anh thú thật anh đã có vợ, có con, nhưng anh không có hạnh phúc.

– Anh bỏ vợ để lấy em?

Gã đàn ông lắc đầu:

– Anh là kẻ có nhân có nghĩa, nhất là anh thương con, anh bỏ sao được.

Út rụt rè hỏi:

– Vậy anh... vậy anh biểu em phải làm sao?

Gã đàn ông nắm lấy cổ tay Út:

– Em có chịu làm bé anh không? Anh sẽ thuê nhà riêng cho em ở, chu cấp em đàn ông hoàng.

Tự nhiên Út thấy nhói lên trong tim. Nàng không ngờ nàng lại mắc kẹt vào hoàn cảnh khó nghĩ này. Một bên là ân nhân, một bên là đời sống của mình. Út không bao giờ nghĩ mình sẽ làm vợ bé một người nào. Nhưng nàng đã trót hứa với ân nhân, nàng gật đầu, nước mắt đoan trường.

Gã đàn ông mỉm cười, đỡ nàng đứng dậy:

– Thôi mình về, mai anh cứ hành động như vậy.

Trở về phòng, Út đã thấy giường nệm mình trải “ra” mới trắng bong. Hai phin cà phê và rượu Whisky để trên mặt bàn đêm.

Tiếng gã đàn ông vang trong căn phòng ấm cúng:

– Trong khi chờ đợi mình hãy hưởng thụ, dịp may hiếm có cho chúng mình.

Khẩu súng lục của hắn lại được rút từ trong thắt lưng ra, dẫu xuống dưới nệm. Ánh đèn đêm hồng nhạt trong phòng. Gà đàn ông khuấy ly cà phê đưa cho Út:

– Em uống cho tỉnh ngủ!

Uống hết ly cà phê, Út ngã người nằm xuống giường.

Nàng nồng nhiệt đón nhận ái ân không mặc cảm....

Trời sáng hẳn, gã đàn ông ngồi dậy vươn vai:

– Anh phải tới sớm, đúng mười giờ anh sẽ tới giải thoát em.

Út gật đầu, nàng âu yếm vít cổ gã xuống, thì thâm vào tai:

– Em mang ơn anh, ơn trời biển đó em không bao giờ quên.

Gã đàn ông mỉm cười đi ra khỏi phòng, Út nhìn theo với tất cả âu yếm. Nàng nằm xuống, nàng muốn ngủ một giấc thoải mái, nhưng nàng không thể ngủ được. Nàng sung sướng vì chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa nàng sẽ được tự do.

Một lát sau chị Ba trở lên tươi cười chị ta ngồi xuống giường:

– Em ngoan lắm, ông cò khen em hết điều.

Út mỉm cười nhũn nhặn, nàng thâm đo “chỉ lát nữa thôi chúng mày sẽ chết vì tay bà”.

Chị Ba vẫn không hề hay biết về ý nghĩ trả thù trong đầu Út. Chị tính toán:

– Đêm qua em làm được ba ngàn, chia ba chị lấy hai phần tức là em có một ngàn bỏ túi. Chị đã đưa cho em mười ngàn trước, vậy bây giờ chị khỏi đưa, em đi khứa mười tối là em trả hết nợ chị, ấy là chưa kể những vụ ban ngày. Nói tóm lại một tháng em có thể kiếm được dăm chục ngàn dễ ợt.

Chị ta nhìn Út:

– Nếu em chịu chơi ra mỗi ngày em có thể đi vài ba chục “dù”, trừ tiền nợ tiền kia đi em có hàng trăm ngàn

một tháng. Em làm chừng hai ba năm em có bạc triệu...

Chị Ba tính toán mức kiếm tiền của Út theo “hệ thống dọc”, xuôi rớt, Út nghe cũng bắt mê luôn. Nhưng nàng chợt nghĩ lại, nghĩ đến giờ phút nàng thoát khỏi chốn này do lòng hào hiệp của một gã đàn ông xa lạ. Ý tưởng thoát ly đối với Út lúc này hấp dẫn hơn.

Chị Ba lấy một cuốn sổ nhỏ trong túi ra:

– Đây chị ghi “dù” của em vào trang này, mỗi “dù” nếu cẩn thận em có thể ký tên. Tên em bây giờ là Lan, Lê thị Xuân Lan.

Chị Ba tán dương cái tên mới của nàng:

– Em có nhan sắc, cái tên này thật hấp với em. Khứa chúng nó kỳ lắm, chúng nó khoái cái tên đẹp, vì như bông hoa đẹp, có hương thơm ngào ngạt hấp dẫn loài bướm loài ong...

Chị Ba có vẻ đặc ý về lý luận của mình, lời nói của chị ngon ngọt và chị tỏ ra biết điều với cộng sự viên của mình. Út chỉ ngồi nghe, nàng không có ý kiến gì. Nàng nghĩ đến phút thoát ly sắp tới.

Chị Ba đẩy cuốn sổ đến trước mặt Út:

– Em coi kỹ rồi ký tên.

Chữ của chị Ba viết lem nhem. Út phải đọc mãi mới ra: Đêm mồng 7 tháng 9 Xuân Lan tiếp khứa, trừ huê hồng “đương sự” còn lại một xín. Trừ

vào mười xin chi trước, đương sự còn thiếu lại chín xin.

Út gập cuốn sổ lại, đưa trả cho chị Ba:

– Thôi khỏi cần ký tên.

Chị Ba tươi cười, chị ta nhét cuốn sổ vào túi bà ba:

– Em biết điều lắm, em tin chị lẽ nào chị không cưng chiều em.

Chị Ba vuốt những sợi tóc xỏ tung của Út ra lưng:

– Ngày mai chị sẽ đưa em lên Saigon làm đầu, chị sẽ biểu thợ uốn tóc uốn cho em kiểu “nữ sinh thơ đại”, may quần áo mới cho em. Em khoái mặc “ríp” không?

Út ngơ ngác

– “Ríp” là gì hả chị?

Chị Ba cười ngặt nghẹo

– Trời ơi, “ríp” mà em cũng không biết sao. Thật ngây thơ, “ríp se rê” ấy!

Út lắc đầu:

– Em đâu hiểu gì đồ yêu đồ quý đó!

– Sao lại đồ yêu đồ quý, nói nôm na theo người mình là mặc váy đầm. Nói theo tiếng Tây là “ríp se rê..”

Út lắc đầu:

– Thôi chị ơi, coi vậy kỳ quá!

– Kỳ sao được, mình ăn mặc cho người ta trông vào, em đã ví em như loài hoa muôn sắc hương, mình biết o

bế mình thì lo gì không bướm ong dập diu.

Chị Ba tán tụng về cách ăn mặc một cách hăng hái:

– Chị sẽ mua tặng em một ve nước bông hiệu “Sè nên nuy rô xe” nữa. Mùi thơm quý phái.

Út ngồi yên, mặc chị Ba nói trời nói đất gì thì nói nàng nóng ruột. Nàng đang nghĩ đến con đường thoát ly sắp tới.

Chị Ba thôi không nói về cách ăn mặc và cách xịt nước bông nữa. Chị ta quay sang vấn đề “ăn ở với nhau ở đời”. Tình nghĩa giữa nhà thổ và Tú Bà. Cuối cùng chị ta kết luận:

– Chị là người biết điều lắm, nhiều đứa ra khỏi nhà chị lên bà mà chúng nó đâu có quên công ơn của chị. Tánh chị thẳng lắm, đối với những con biết điều thì chị thương hết lòng hết dạ, đối với đứa phản bội chị trừng trị thẳng tay.

Chị Ba nhìn thẳng vào mặt Út:

– Những hạng ăn cháo đái bát đó không dễ gì qua mặt nổi chị đâu.

Út đâm ngán, nàng lo lắng dò xét chị Ba, không lẽ chị ta lại rõ âm mưu của nàng. Nhưng Út yên tâm ngay vì thấy chị Ba nhoẻn miệng cười

– Em ngủ đi cho lại sức!

Chị Ba đứng dậy xuống nhà. Út nằm một mình, nàng hồi hộp, bồn chồn. Có lẽ cũng đến 9 giờ rồi. Chỉ còn

một tiếng đồng hồ nữa ân nhân của nàng sẽ đến giải thoát, Út tin tưởng, nhưng nàng không khỏi lo lắng. Nàng sẽ ra sao? Út chỉ biết khẩn vái Trời Phật phò hộ cho nàng. Dưới nhà yên lặng như tờ... không khí ngọt ngào đó càng làm cho Út trở nên lo lắng. Nàng nghĩ mình cần phải sửa soạn cho cuộc ra đi.

Út thay lại quần áo bà ba của mình. Nàng lật gối lên, nàng nhìn mười ngàn đồng, nàng có ý định lấy luôn. Nhưng bỗng dưng tay Út run lên, nàng nhìn sững đồng bạc. Cuối cùng Út chắc lưỡi, nàng run run cầm bó tiền, nàng dấu vào trong người.

Út bỗng nghe tiếng chân người đi lên cầu thang, tiếng chân dồn dập. Út vội nằm xuống giường giả vờ như say ngủ. Tiếng chân dừng lại ở trước cửa

phòng nàng. Ba tiếng gõ cửa nhẹ. Út không lên tiếng.

Bỗng Út giật thót người vì tiếng đập cửa cái rầm.

Cánh cửa bật mở. Anh Ba hiện ra ở trước khung cửa. Anh ta cầm chiếc roi da, mặt hầm hầm. Út ngồi bật dậy, anh Ba cất tiếng cười ngạo nghễ:

– Mấy giỏi lắm!

Út chưa kịp hoàn hồn, chiếc roi da trên tay anh Ba quất túi bụi. Út la thất thanh, anh Ba vừa quất vừa chửi:

– Đm. toàn phản bội, tao đối với mày như bát nước đầy.

Út quần quai dưới làn roi ác nghiệt. Những tờ giấy bạc nàng dấu trong người rơi vung vãi khắp giường.

Anh Ba ngừng tay đứng thờ:

– Chưa gì mây đã giở thói lưu manh rồi, qua mặt tao sao được.

Anh Ba nhảy xổ tới, túm tóc Út, Út la chối lói:

– Ổi em lạy anh, em trót dại...

Anh Ba vả như điên vào mặt Út:

– Mấy toan phản bội tao, nhờ lính bắt vợ chồng tao, còn lâu con ạ! Mấy xuống đây, mây sẽ rõ...

Anh Ba túm tóc Út lôi đi xềnh xệch ra hàng hiên, ấn cổ nàng ngó xuống cầu thang:

– Mây ngó xuống, ngó xuống để hiểu rõ tình đời hơn!

Út khóc nhếch nhai, nàng lặng người khi nhìn thấy gã đàn ông đêm qua đang ngồi uống rượu ở ghế salon. Chị Ba đếm tiền đưa cho hắn.

Anh Ba giật một cùi chỏ, Út ngã bật trở lên, nàng ngất đi... Anh Ba ném cái roi da xuống sàn gạch, phúi tay. Anh ta đứng ngó nàng rồi kêu lớn:

– Con Huệ con Hường đâu, lôi con nhỏ này đi.

Hai người con gái chạy vội từ dưới cầu thang lên. Họ tránh không nhìn vào mặt anh Ba

Họ cúi xuống đỡ Út. Trước khi quay đi anh Ba còn dặn:

– Tụi bây phải săn sóc nó, đêm nay nó phải tiếp khách. Đm. quân phản

bội, có đánh chết cũng không thương.

Anh Ba xuống nhà, ngồi đối diện gã đàn ông:

– Cảm ơn đại ca!

Gã đàn ông uống hớp rượu:

– Tôi phục anh lắm, anh thủ “tét” các em khá lắm. Lần sau tôi sẽ giúp anh một tay nữa.

– Anh đã đưa được mấy em vào “nẻo chánh” rồi nhỉ?

Gã đàn ông lắc cục nước đá trong ly rượu:

– Không nhớ nữa!

Cả hai cười ha hả.

15.

CHIỀU HÔM QUA HÙNG
NHÉT VÀO TAY BA Choát
một mớ truyền đơn:

– Bảy giờ sáng mai gặp nhau ở trước
rap Vĩnh Lợi sẽ có một cuộc biểu tình
lớn của toàn thể sinh viên, học sinh và
sư sãi. Lợi dụng lúc lộn xộn mấy tung
truyền đơn ra.

Hùng chỉ kịp nói có thể rồi biến ngay. Sáng hôm nay Ba Choát ra chợ Bến Thành sớm.

Ba Choát cảm thấy không khí bữa nay khác lạ mọi ngày. Sáu giờ sáng đường phố còn vắng, những toán lính cảnh sát chiến đấu từ các ngã đường lẻ tẻ tiến đến trung tâm thành phố. Họ đứng lăm lè tại những góc đường. Cảnh sát tập hợp trong bót Lê văn Ken.

Bây giờ Ba Choát thấy đường phố đông hơn, hai ba thanh niên dắt tay nhau đi trên vỉa hè Lê Lợi, những đám thanh niên nam nữ đi ngược chiều nhau, chạm mặt nhau họ khẽ gật đầu.

Ba Choát sờ tay vào bụng mình, xấp truyền đơn vẫn còn nguyên trong áo.

Ba Choát thơ thẩn đi đến rạp Vĩnh Lợi. Hùng đã có mặt ở đó, hai người đưa mắt cho nhau. Hùng đi trước, Ba Choát theo sau. Ba Choát hồi hộp đi gần lại bạn:

– Cóm nhiều quá có lẽ lộ rồi?

– Lộ từ hôm qua, nhưng nhất định phải có biểu tình.

– Họ sẽ đàn áp?

– Dĩ nhiên!

Ba Choát lo lắng:

– Tao đi về đây, trả mấy truyền đơn này.

Hùng quắc mắt lên:

– Kỳ vậy? Tranh đấu mà gà chết như mấy còn làm ăn gì được.

Hùng vỗ vào bụng mình:

– Tao cũng cả núi truyền đơn đây này, tao có thèm than thở như mấy đầu.

Ba Choát lè nhè nói:

– Đm... ăn giải gì để ở tù oan mạng

.

Hùng bĩu môi:

– Nhát như thỏ đế. Đm. vậy mà khoe bánh những là đã từng vào tù ra khám...

– Ủa, vào tù ra khám đó, nhưng thà vậy...

– Mấy muốn nói gì tao không hiểu?

– Có ăn có chịu. Thà là vô một cái xế có bị tù cũng không đến nỗi ân hận!

Hùng kéo tuột Ba Choát vào quán Thanh Bạch:

– Tao có tiền đây, đớp cho no đi. Bây giờ mày có muốn “phản bội” Cách mạng cũng không kịp nữa.

Ba Choát năn nỉ:

– Tao đâu có phản bội, tao chỉ trả lại truyền đơn thôi, tao không muốn bị “nhúm”.

Bỗng ở ngoài đường có tiếng ồn ào, hai thanh niên đang đi bỗng bị cảnh sát chặn lại, còng tay, khám khắp người không hề có một tờ truyền đơn nào. Hùng nói:

– Mày thấy chưa, đâu cần phải có truyền đơn mới bị bắt.

Hùng cười đắc chí:

– Thôi đớp đi, đớp xong có bị bắt cũng đỡ ân hận.

Hùng chỉ tay ra ngoài đường:

– Mấy thấy chứ, bây giờ có muốn về cũng không được, các góc đường lính chặn hết trơn rồi.

Ba Choát ăn hết ngon, hăn bắn lên:

– Đm. mấy hại tao vô đây để bị bắt.

Hùng vẫn cười, hăn cười to hơn:

– Bây giờ chỉ còn một lối thoát là mấy đi theo tao, tao làm gì mấy làm theo. Tao cũng muốn thoát thân vậy, đâu có phải một mình mấy.

Ba Choát ngồi chửi um lên một hồi rồi cũng cười:

– Đm., tao ở tù hoài, nhưng đâu

có ở tù lảng nhách như cái mửng nầy.
Thôi được, tao sẽ đi theo mây, nhưng
nếu mây thoát thân một mình thì mây
thấy mẹ với tao. Nhưng này, tao hỏi
thiệt, ở tù ra rồi có ăn cái giải gì

– Sao lại không, tổ quốc ghi ơn!

Ba Choát cười hăng hắc:

– Đm. tổ quốc là cái cóc khô gì,
nhưng thôi được, tao cũng hết mình
với mây.

Giữa lúc đó, bỗng có tiếng ồn ào
phía bùng binh, rồi biểu ngữ giăng lên,
người ủa ra như chợ vỡ, cảnh sát chiến
đấu la hét , tiếng súng nổ.

Mắt Hùng sáng lên, nắm chặt lấy
tay Ba Choát:

– Đến giờ hành động rồi!

Hai người chạy vụt ra đường, chạy thẳng đến bùng bình. Hùng vừa chạy vừa tung truyền đơn. Ba Choát làm theo như cái máy. Hấn thấy phấn khởi, hấn không biết tại sao mình lại phấn khởi. Hấn la hét, chửi thề, đấm đá văng mạng với cảnh sát chiến đấu.

Những chiếc dùi cui đập tới tấp lên đầu lên cổ đám đông. Nhưng những nắm tay vẫn cố vươn lên, mặt Hùng bết máu, hấn gào lên:

– Chúng mày giết tao đi, giết hết đi!

Hùng gục xuống. Ba Choát cũng không tránh khỏi trận mưa dùi cui. Bọn cảnh sát lôi xềnh xệch Hùng, Ba Choát và một số thanh niên khác ấn lên xe.

Hùng găng gượng đứng dậy tung một số truyền đơn còn lại xuống đường.

Chiếc xe chuyển bánh. Dưới đường náo loạn. Đám thanh niên bị giam trong xe la hét om sòm:

– Đả đảo độc tài...

Những chiếc dùi cui đập tới tấp lên đầu lên cổ đám thanh niên yêu nước, nhưng không làm câm họng họ được.

Trong trận mưa dùi cui và máu lệ đỏ, tiếng hát đã cất lên hùng tráng, đả đả cay, phẫn nộ: “Việt Nam mình châu trời đông... Việt Nam giống dân Lạc Hồng..”

Chiếc xe vòng một nửa bùng binh chợ Bến Thành chạy về hướng ngoại ô, tiếng hát vang lên, âm hưởng còn mãi

trong lòng những người còn lại. Những giọt nước mắt xót thương vẫn âm thầm nhỏ xuống.

Ánh nắng hanh vàng của một buổi sáng đẹp trời bình thản trải trên thành phố Việt Nam. Một buổi sáng lại thức dậy oai hùng...

16.

 TRUNG SĨ TUYỂN RÚT
KHĂN LAU MỒ HÔI trên
cổ trên mặt, ngả cái mũ sắt xuống bờ
ruộng. Anh nói với Hạ sĩ Thuận:

– Chú đi một vòng coi anh em ăn
uống ra sao?

Hạ sĩ Thuận đi khỏi, Tuyển yên
trí ngồi ngả lưng xuống bờ ruộng, đặt
khẩu súng Carbine xuống cạnh mình,

tháo bi-đồng nước ra uống ừng ực.

Đã bốn giờ chiều, nắng vẫn còn gay gắt trên cánh đồng ruộng mênh mông. Trên trời chiếc máy bay quan sát lượn vòng nhòm ngó vào khu rừng cao-su Dầu Tiếng, nơi địch quân vừa rút vào.

Vị Đại úy Tiểu Đoàn trưởng ra lệnh cho đoàn quân dừng chân ngay bìa rừng nghỉ ngơi.

Cánh quân của Tuyển truy kích địch suốt từ đêm hôm qua. Một ngày mệt lả vì những trận xáp chiến kinh hồn. Mãi bây giờ anh em mới được dịp nghỉ ngơi. Họ mang cơm nắm ra ăn, nhưng mắt vẫn nhìn về phía rừng cao su Dầu Tiếng.

Muốn tiến vào đó, tiểu đoàn phải băng qua một cánh đồng trống trải.

Địch rút vào một địa điểm lợi thế. Đại Úy Tiểu Đoàn trưởng bức dọc chửi thề tùm lum:

– Đm. không có dân ở trồng thì mình cho máy bay quần nát khu rừng.

Trung sĩ Tuyền nằm gối đầu lên bờ ruộng, ngửa mặt nhìn lên bầu trời xanh ngát. Nếu không có tiếng súng của địch từ phía rừng cao–su lẻ tẻ bắn ra, không có chiếc máy bay L19 lượn vòng trên bầu trời, thì cảnh vật thật thanh bình.

Bỗng Tuyền nghe thấy tiếng bước chân đi lại phía mình. Đại úy Tiểu Đoàn trưởng đứng chống nạnh nhìn xuống Tuyền:

– Dậy, bằng mọi cách chúng ta phải tiến chiếm mục tiêu trước khi trời sụp tối. Anh cho lệnh anh em!

Tuyển đã đỡ mệt mỏi, chàng đứng dậy đi một vòng kiểm soát trung đội của mình. Những chiếc thiết vận xa M113 dàn hàng ngang sẵn sàng. Năm phút sau, năm chiếc Skyraider từ hướng Tây nhào tới nhả đạn như mưa bắc xuống bìa rừng. Súng lớn súng nhỏ của địch từ trong khu rừng cao su cũng bắt đầu nhả đạn. Tiếng hò xung phong vang động chiến trường. Bom lửa từ trong máy bay bắt đầu thả xuống khoảng đồng trống, khói bốc mù mịt. Đoàn thiết vận xa chuyển bánh thận trọng. Cánh quân dàn hàng ngang tiến bước sau xe.

Những quả đạn bích kích pháo từ trong khu rừng câu ra, mong chặn đứng đoàn thiết vận xa nhưng vô hiệu. Trái khói được thả ra mù mịt. Tuyển không nhìn rõ mục tiêu, nhưng vẫn điều động

anh em tiến sau xe... Thỉnh thoảng Tuyền lại nghe tiếng la thất thanh của một chiến sĩ bị trúng đạn. Tiếng Đại úy Tiểu Đoàn trưởng la trong máy:

– Anh em cố gắng, chúng ta đã tiến được nửa đường.

Hỏa lực của địch mỗi lúc một dữ dội hơn. Một chiếc thiết vận xa dẫn đầu đã bị bốc cháy. Trên trời những chiếc Skyraider vẫn nhào lộn không ngừng. Cánh quân hơi chùn bước vì hỏa lực địch.

Bỗng Tuyền nghe thấy một tiếng nổ đing tai ngay trước mặt mình. Tuyền ngã dúi người về phía sau. Tuyền thấy mình lộn xuống một cái hố, ngực đau tức. Phản ứng đầu tiên của Tuyền khi chàng ngồi được dậy là xem xét

khắp người, may quá, chàng không bị thương. Cái hố Tuyền lọt xuống là một hố do đạn bích kích pháo của địch.

Những bước chân rầm rập qua đầu Tuyền. Tiếng la hét vang động chiến trường, đạn bay trên đầu và khói mù mịt.

Tuyền leo lên mặt hố, chiếc thiết vận xa cháy rừng rực ngay trước mặt chàng. Tuyền lao nình chạy thẳng về phía trước, trong đám khói mù mịt.

Những ụ súng đại liên trên thiết vận xa bắn che cho cánh quân dàn hàng ngang rút ngắn dần khoảng đường tiến tới mục tiêu. Tuyền nghe thấy tiếng máy bay gầm thét trên đầu mình. Tiếng la hét của địch quân ngay trước mặt.

Chợt Tuyền thấy cánh quân phía bên phải mình ngã rạp xuống vì họng đại liên của địch phía bìa rừng quật ra xối xả. Tuyền nằm sấp xuống một mô đất quan sát, lờ mờ trong khói Tuyền nhìn thấy những tên lính Việt Cộng đang điều khiển khẩu đại liên cầm chân bước tiến của đồng đội chàng.

Tuyền nghe thấy tiếng bò sột soạt phía sau lưng mình, Tuyền ngó lại, hạ sĩ Tình bò tới:

– Trung sĩ, khẩu đại liên kia!

Tuyền suyt khẽ:

– Khẽ chứ, mày bắn che cho tao, tao phải khóa họng khẩu súng này.

– Có một thằng...

– Mày tìm cách hạ đi!

Hạ sĩ Tình rút chiếc lưỡi lê ngấn ra, cản ngang miệng:

– Trung sĩ để em!

Tuyển kẹp khẩu đại liên vào nách trái, ngón tay hờm sẵn trên cò súng, tay kia móc trái lựu đạn cầm sẵn ở tay. Tuyển ra hiệu cho hạ sĩ Tình:

– Tao sẽ tiến phía trước mặt nó, mà hạ nó khi tao lộ mục tiêu.

Hạ sĩ Tình gạt đầu, hấn bò vòng sang cánh trái, tên lính VC bắn tầm phơ một băng đạn. Còn cách khoảng hai chục thước Tuyển đứng dậy quạt một băng đạn về phía khẩu đại liên. Tuyển nghe thấy một tiếng rú, tên lính yểm trợ nhổm hấn người lên, vừa vạy hạ sĩ Tình chồm lên như một con thú, chiếc lưỡi lê trong bàn tay thiện nghệ của hấn

phóng ra nhanh như chớp. Tiếp theo một băng “tom sông”, tên lính VC ngã bật người về phía trước.

Tuyển chồm lên quăng liên trái lựu đạn về phía khẩu đại liên, tiếp theo trái của hạ sĩ Tình. Tuyển hô lớn:

– Biệt động quân! Sát!

Tiếng hô vang động chiến trường, tuyển đầu của địch hoàn toàn bị phá vỡ. Chiếc thiết vận xa chồm lên, đè nghiêng lên công sự phòng thủ chiến đấu, nơi địch đặt khẩu đại liên. Xác địch ngổn ngang.

Tuyển và các bạn đồng ngũ không kịp tước khí giới địch, cánh quân thọc sâu vào trong rừng cao su. Khắp nơi vang lừng tiếng hô “Biệt động quân, Sát!” Tàn quân địch vừa tháo lui vừa

bắn lại. Những xác định quân ngã ra từ các gốc cao su.

Trời sụp tối, Tiểu Đoàn của Tuyển hoàn toàn làm chủ tình hình. Đại úy chỉ huy trưởng phái một cánh quân nhỏ đi truy kích địch.

Khoảng 1 giờ sau cánh quân trở về địa điểm tập trung. Chiến trường đã im tiếng súng. Tuyển đôn đốc binh sĩ đi canh gác khắp các địa điểm trọng yếu. Quân số còn lại được nghỉ ngơi ăn uống.

Không khí nặng nề trong rừng cao-su. Tuyển thấy dân chúng cư ngụ trong đó gọi nhau ới ới. Một vai nhà đã lên đèn.

Tuyển đứng dậy, khoác súng lên vai đi một vòng. Đây đó còn phảng

phất mùi khói súng, những thân cây gãy, những xác địch ngổn ngang chưa kịp thu dọn, những hố đạn, những căn nhà cháy còn trơ cột. Tất cả hình ảnh đau thương đó càng thê thảm hơn khi tiếng khóc thảm thiết cất lên.

Tuyển rẽ vào một căn nhà nhiều người bu đông. Tuyển thấy Đại úy Tiểu Đoàn trưởng của mình đứng ở đó, một xác người đắp chiếu nằm trên tấm phản gỗ, bên cạnh một người đàn bà và ba đứa trẻ khóc lăn lộn.

Tuyển rẽ đám đông đi vào, chàng giơ tay chào xác chết. Đại úy Tiểu Đoàn trưởng ra nắm vai người đàn bà an ủi:

– Thôi bác, chuyện đã qua rồi, điều thứ nhất là chúng tôi xin gởi lời chia buồn cùng bác và gia quyến. Điều thứ

hai chúng tôi sẽ cố gắng giúp đỡ bác...
Thời buổi chiến tranh làm sao tránh
được khỏi cảnh tang tóc...

Người đàn bà nức nở, giọng đặc
miền Bắc:

– Ôi thầy nó ơi, tưởng rằng sống
với nhau được suốt đời, rau cháo có
nhau... ai ngờ hòn tên mũi đạn nó cướp
mất thầy nó... Ôi trời cao đất dày... sao
thân tôi khốn khổ thế này.

Người đàn bà gào thét, ôm lấy xác
chồng, những đứa con ôm lấy mẹ. Nỗi
bi thương ấy làm mũi lòng tất cả những
người đứng xung quanh.

Tuyển nghe thấy những cái tặc lưỡi
tội nghiệp, những cái lắc đầu:

– Tội nghiệp bác Cọp, con người
thiệt hiền lành thực thà.

Mặt đại úy Tiểu Đoàn trưởng sắt lại dưới ánh đèn dầu vàng vọt. Đại úy buông người đàn bà, tới cạnh Tuyền:

– Chú cùng tôi về nói với anh em, xem mình có thể giúp đỡ họ được gì không!

Hai người rẽ đám đông đi ra. Đêm về khuya lạnh lẽo, không khí trong khu rừng âm u nặng nề. Hồi chiều Tuyền để ý thấy sắc mặt những người phu cạo mủ ở đây đều xám xịt. Có lẽ vì không khí nặng nề này.

Về đến đơn vị, Đại úy Tiểu Đoàn trưởng tập hợp anh em binh sĩ kêu gọi sự giúp đỡ gia đình nạn nhân.

Một binh nhất giơ tay xin nói. Đại úy Tiểu Đoàn trưởng cho phép. Anh ta đứng dậy:

– Thưa Đại úy em dám hỏi mỗi cuộc hành quân như vậy chẳng may dân bị chết mình đều phải đền cả sao? Chiến tranh mà Đại úy, chết chóc là chuyện thường. Xin nói để đại úy rõ thằng em ruột của em mới chết trong trận đánh vừa rồi, còn một điều này nữa, người ta chết chưa chắc đã do đạn của mình, mà có thể là đạn Việt cộng.

Đại úy Tiểu Đoàn trưởng từ tốn:

– Anh ngồi xuống đi, tôi hiểu anh cũng như hiểu tất cả mấy trăm con người ở đây. Mình có uy dũng của một chiến sĩ, mình cũng còn phải có cả lòng từ tâm mới là một chiến sĩ hoàn toàn. Tôi chỉ kêu gọi anh em, ai có lòng thì giúp đỡ người ta, đất nước chúng ta đau thương, nếu chúng ta xoa dịu được

phần nào thì tôi thiết tưởng chẳng nên ngần ngại...

Tiếng nói của Đại úy trầm xuống buồn bã:

– Tôi là người đầu tiên giúp gia đình đó một ngàn đồng, anh em tùy kẻ ít người nhiều, ai không có thì thôi....

Đại úy Tiểu Đoàn trưởng ngồi xuống một thân cây gầy. Trong đoàn quân có tiếng xầm xì bàn tán, một lát sau Trung úy Tiểu Đoàn phó bưng chiếc mũ sắt đến:

– Thưa Đại úy đây là tiền anh em phúng điếu.

Đại úy Tiểu Đoàn trưởng mỉm cười, nụ cười của ông buồn bã:

– Trong trận này mình cũng rụng mất bảy “con”, tôi hiểu nỗi buồn của anh em. Tôi cũng buồn....

Đại úy Tiểu Đoàn trưởng thay mặt tang quyến cảm ơn tất cả binh sĩ. Ông cùng Tiểu Đoàn phó cùng một số binh sĩ đại diện đến chia buồn cùng tang quyến.

Người đàn bà khóc ngất khi cầm món tiền trong tay. Tuyển khẽ thở dài, Tuyển ra ngoài cửa đứng. Một ông già mon men tới cạnh:

– Các ông tốt quá!

Tuyển quay lại, ông già nhìn chàng cười ngượng ngập:

– Chết mà được như vậy là phúc lắm!

Tuyển cúi đầu chào ông già:

– Bác ở đây?

– Dạ tôi ở đây cả mấy chục năm trời nay rồi, nếu xếp rảnh rang lại nhà tôi uống ly cà phê chơi!

Tuyển theo ông già về nhà. Căn nhà của lão không khác với những căn nhà của phu cạo mủ ở đây. Bất giác Tuyển buồn buồn. Ngay xưa cha Tuyển cũng từng sinh sống ở đây. Có lẽ ông già này cũng là một trong những người cùng rời bỏ quê hương xứ sở với cha chàng.

Tiếng nói miền Bắc pha lẫn giọng Nam, cha Tuyển ngày xưa cũng đã nói như vậy.

Ông già xô tấm cửa liếp vào nhà, vặn to ngọn đèn dầu khua vợ con dậy:

– Dậy, dậy đi bu nó, có xếp tới chơi!

Tuyển can lại nhưng không kịp. Ông già mời Tuyển ngồi ở phản giữa. Vợ con ông già lục đục ra chào Tuyển.

Tuyển nhìn sững người con gái mặc áo trắng, tay áo có ren, nhưng nhàu nát. Tuyển thấy nàng quen quen nhưng không nhớ mình đã gặp ở đâu. Ông già giới thiệu:

– Đây là con gái tôi. Cách đây ít lâu nó có lên Sài Gòn làm ăn, của không người khó, chẳng ăn thua gì nó lại về cạo mủ...

Ông già chép miệng xua vợ con vào nhà:

– Bu mấy vô pha ly cà phê mời xếp.

Ông ta tán tụng:

– Thiệt tôi chưa thấy đơn vị nào lại có lòng như đơn vị này, chiến tranh mà được các ông tận tình giúp đỡ như vậy là khá lắm. Đồng bào chúng tôi không dám quên ơn các ông... Ấy tôi cũng có hai thằng con lớn đi lính đã lâu rồi tôi không nhận được tin tức gì, không biết sống chết ra sao?

Ông già thở dài thườn thượt rồi lại hỏi:

– Xếp hả, bao giờ thì hết chiến tranh? Liệu có yên được không? Chết chóc hoài tội quá.

Tuyển lắc đầu chán nản:

– Không biết được bác ơi!

Tuyển đang mãi suy nghĩ về người con gái, chàng đào xới dĩ vãng mình,

không biết mình là gặp nàng ở đâu?

Người con gái bưng hai tách cà phê ra đặt lên phản:

– Thưa, hơi ít đường, xếp và thầy uống đỡ.

Tuyển nói:

– Được mà, không sao!

Ông già lôi cái điếu cày ra, tra thuốc vào nỏ, châm đóm vào ngọn đèn dầu. Tiếng điếu cày rít lên dòn dã. Ông già nhả khói lơ mơ nhìn ra ngoài trời:

– Thuốc láo ở đây không được ngon như ngoài Bắc, nhưng hút cũng được. Xếp làm một điếu không?

– Dạ thưa bác cháu không biết hút.

Ông già mời Tuyển uống cà phê, ông lơ mơ nhìn ra ngoài trời:

– Tôi là người kỳ cựu nhứt ở đây, từ khi Tây mới lập đồn điền này, tính ra cũng tới ba chục năm...

Vừa uống cà phê ông vừa than thở:

– Anh em vào đây có ngót một trăm người, khi đi chỉ mình tôi có vợ có con. Anh em sau này lớp chết lớp bỏ đồn điền xuống Saigon làm ăn, chắc họ khá cả rồi.... Tôi suốt một đời làm cu-li khổ vẫn hoàn khổ, chưa bao giờ tôi ngóc đầu lên nổi.

Đêm khuya dần, câu chuyện của ông già càng say sưa:

– Tôi nói thiệt đó xếp, một lần tôi về Saigon đi qua một dãy nhà bán đồ ngà voi tôi thấy toàn là người Bắc

mình, mấy mặt đó tôi biết quá mà... Nó cũng chẳng thèm nhận mình. Thành Ti ở quê tôi bây giờ làm hàng giò chả cũng xe hơi nhà lầu... Lần đó tôi gặp nó, tôi hỏi, nó nhìn tôi bằng nửa con mắt, hỏi lại tôi: “Anh là ai, tôi không quen!”

Ông già cười nhạt, giọng ông ta hậm hực:

– Đời mà, mình cũng chẳng trách móc làm chi, số phận mình hẩm hiu thì đành chịu vậy.

Tuyển tò mò hỏi:

– Hẳn bác quen mặt với tất cả những người Bắc ở đây?

– Tôi biết hết, ừ.... không thiếu mặt nào, chúng nó những thằng còn sống đều khá cả.

Ông già kể ra một dọc tên, ông ta kể cả tên làng tên xã ở ngoài Bắc. Khi nhắc đến tên Sáu Họ, cha Tuyển, ông ta nói lại:

– Chúng nó khá cả, thằng Sáu Họ còn kém tuổi tôi. Tôi nghe người ta nói bây giờ nó giàu có lắm ở Sài Gòn con cái đều ăn nên làm ra. Có lẽ thằng Sáu Họ là thằng giàu nhất đám, nhà lầu hàng rẫy ở Sài Gòn, xe Huê Kỳ cả chục chiếc...

Tuyển cay đắng khi nghe bạn của cha mình nhắc nhở đến tên Sáu Họ. Ông ta hiểu lắm và Tuyển cũng không muốn cãi chính làm chi:

– Giàu nghèo có số cả bác ạ!

– Tôi cũng nghĩ vậy, tôi đâu có than

thở gì, thấy bạn mình giàu có, mình mừng cho nó.

Tuyển tò mò hỏi:

– Với cái ông Sáu Họ bác thấy sao?

– Thằng đó khá, hồi nó vào đây, tôi tưởng nó chết. Nó lấy vợ người trong này, nghe đâu về quê vợ làm ăn một thời gian rồi mới lên Sài gòn. Đối với tôi nó tử tế lắm...

Ông già tiếp tục nói:

– Nếu Sáu Họ biết tôi còn ở đây, thế nào nó cũng tới thăm, giúp đỡ...

– Sao bác không lên Sài Gòn tìm ông ta?

– Biết đâu mà tìm, mà tôi cũng không muốn tìm đến làm chi, nếu họ

có lòng, tự khắc họ sẽ đến. Tôi vẫn tin tưởng nó là người tốt...

Tuyển cay đắng, nhưng chàng không thể nói gì hơn, tốt hơn cứ để ông già tin tưởng, dù niềm tin đó không tưởng.

Đêm đã khuya, Tuyển từ già ông già ra về. Tuyển chợt thấy người con gái đứng ở cổng. Tuyển thắc mắc không hỏi. Nàng vẫn còn đứng đó, nàng nhìn theo. Đêm lạnh sương xuống nhiều, bóng người con gái mờ đi...

Rừng cao su rì rào tiếng lá khua động. Thỉnh thoảng một tràng súng máy bắn vu vơ khua động đêm trường.

Tuyển trở về đơn vị mình, mắc cái võng lên ngang hai thân cây, leo lên nằm.

Tuyển buông cái mũng chụp lên trên võng, gác khẩu Carbine bên cạnh. Tuyển hy vọng ngủ được một giấc thoải mái sau một ngày một đêm thần kinh căng thẳng. Nhưng Tuyển không tài nào ngủ nổi, không phải vì những tiếng hô ban đêm của lính gác, không phải vì những tràng đạn bắn vu vơ. Những tiếng động đó đối với Tuyển quá quen thuộc.

Tuyển đang nghĩ đến nét quen thuộc của người con gái mà chàng gặp ở nhà ông già. Không biết Tuyển đã gặp nàng ở đâu, chiếc áo lụa trắng nhàu nát có thêu ren. Khuôn mặt buồn bã, đôi mắt không được tinh nhanh.

Tuyển kiểm điểm lại những kỷ niệm của mình, những nơi chàng đã đi qua. Ở một nơi tối tăm nào đó, trong một

cơ phần nộ, những vũng nước đọng trong con đường hẻm sâu. Tuyền bỗng nhớ ra, đúng rồi, người con gái này đã ở nơi đó. Nàng run rẩy khi bàn tay Tuyền giờ lên, đôi mắt hải hùng trong bóng tối nhá nhem ở trong phòng một nhà chứa miệt bến xe An Đông.

Đêm hôm đó Tuyền uống rượu say, chàng đau khổ phần nộ và muốn phá phách để giải tỏa nỗi ấm ức của mình, sự tuyệt vọng vì một mối tình... Và sau đó Tuyền hạ tay xuống, chàng thấy rằng mình không thể đánh một người con gái vô tội, yếu ớt...

Tuyền thở phào khoan khoái khi thấy mình đã nhớ được người con gái này. Và có lẽ nàng cũng nhận ra Tuyền. Tuyền sờ tay lên khuôn mặt đầy sẹo của mình. Khuôn mặt ác quỷ này ai mà

không nhớ được, chỉ cần một lần gặp gỡ.

Tuyển lại thắc mắc, không hiểu tại sao nàng lại lần mò lên Saigon làm ăn ở chốn đó, rồi nàng lại về đây?

Khuôn mặt xanh lợt, với đôi mắt buồn rười rượi của nàng phóng lớn trong tâm tưởng Tuyển. Giấc ngủ đến với Tuyển nặng nề.

Khi Tuyển mở bừng mắt ra, trời đã sáng rõ. Anh em trong đơn vị trở dậy nấu nướng. Một số tản vào nhà dân chúng... Một số khác ngồi nhậu đế với khô nướng. Họ nói đùa nói bỡn nhau.

Tuyển trở dậy gấp đồ đạc gọn ghẽ cho vào trong ba-lô, dốc nước trong bi-đông ra rửa mặt, súc miệng.

Mặt trời đã lên, nhưng sương mù trong khu rừng cao-su vẫn chưa tan hết. Tuyển đi qua đám nhậu, bọn lính mời rồi rít:

– Trung sĩ, ngồi nhậu chơi!

Tuyển giờ tay chào:

– Cám ơn, để khi khác.

Tuyển đi thẳng đến căn lều của ông già, bọn lính reo vang:

– Tụi bây ơi, ông chịu chơi rồi. Ở trống có một em thơm lắm!

Tuyển mỉm cười, mặc cho các bạn đồng ngũ chế diễu. Khi Tuyển bước chân vào nhà đã thấy ông già ngồi xếp chân bằng tròn trên tấm phản gỗ, bên cạnh chiếc thuốc lào.

Ông ta vui vẻ:

– Mời xếp vào chơi, tôi biết xếp thế nào cũng tới chơi.

Ông già hướng vào trong nhà kêu:

– Thuận ơi, pha trà, pha cà phê con.

– Thôi bác, khỏi vẽ vời!

Người con gái đi ra, nàng vẫn nhìn Tuyền bằng đôi mắt ngại ngùng như đêm qua. Mái tóc uốn lâu ngày không được chải gỡ rối bù, sắc mặt nàng sáng nay có vẻ mệt mỏi, đôi mắt thâm quầng.

Khi nàng bưng khay cà phê và trà ra, Tuyền để ý đến bàn tay của nàng, những ngón tay có móng nhọn loang lổ sơn đỏ.

Tuyển biết mình không thể nhăm lẫn được. Dấu vết cuộc đời chơi bời của nàng vẫn còn đó. Nàng e dè lùi bước.

Ông già chợt nhìn Tuyển rồi nhìn con gái. Ông ta rít một hơi thuốc Lào xòe xọc nhả khói mù mịt:

– Ấy em nó hồi trước cũng làm ở Sài Gòn một thời gian, nó nói làm ở nhà sang lắm nên phải chải chuốt không hiểu sao sau mấy tháng nó lại bỏ về không có một đồng xu dính túi, lại bệnh lên bệnh xuống...

Tuyển biết người con gái đã nói dối cha mẹ mình. Tuyển nghe tiếng nàng ho trong nhà. Tuyển hỏi:

– Cô nhà tại sao không làm nữa?

– Tôi cũng không được rõ, nó cũng không nói gì với tôi. Mấy tháng đầu nó còn gửi được ít tiền về, sau rồi bật luôn. Tôi lo quá toan lên Sài Gòn tìm nó thì nó mò về, thân tàn ma dại. Hồi này là khá lắm rồi đó.

Ông già thở dài:

– Cái số gia đình tôi không may mới gặp vận đen như vậy, nhiều đứa lên Sài Gòn làm ăn một hồi mang được cả cha mẹ lên, con nhỏ nhà tôi nó dần quá!

Tuyển thấy xót xa cho gia đình ông già. Nếu cha Tuyển còn đến ngày nay chắc cũng già như vậy. Ông già nói tiếp:

– Chắc đời tôi cũng đến chết dẫm chết dúi ở đây mất, tôi không còn hy vọng gì...

Ông già nói bằng giọng buồn buồn, Tuyền chỉ còn biết an ủi qua loa. Bỗng ông già hỏi, giọng đặc miền Bắc:

– Cậu ở đâu cơ?

Từ đêm hôm qua, Tuyền không muốn nói, nhưng lại không nỡ nói dối. Chàng hạ thấp giọng:

– Thưa bác cháu là con ông Sáu Họ đây!

Ông già trợn mắt, lắp bắp hỏi:

– Cậu nói sao, Sáu Họ nào?

Tuyền bình tĩnh giải thích:

– Vâng, thưa Sáu Họ cùng bỏ quê hương với bác về đồn điền Dầu Tiếng này cạo mủ cao su.

Tuyển thấy ông già run lên, hai tay đưa ra trước:

– Trời ơi! Mấy! ... Mấy là... con thằng Sáu Họ thiệt sao?

Ông già mừng quá gọi thất thanh:

– Bu nó ơi, Thuận ơi, ra mà coi con trai thằng Sáu Họ này!

Tự nhiên Tuyển thấy mũi lòng, nước mắt chàng lâu lắm mới có dịp chảy ra. Tuyển thấy cổ họng mình nghẹn ngào:

– Cháu là thằng Tư Tuyển, con của Sáu Họ.

Bà vợ của ông già chạy ra, nhìn hai người ngồi khóc:

– Sao, ông nói sao? Sáu Họ, Sáu Họ

nào?

Ông già mừng quá gất lên:

– Thằng Sáu Họ chớ thằng nào bà quên rồi à?

Bà già chột nhớ ra reo lên:

– Tôi nhớ rồi! Trời ơi con trai chú ấy đây à? Ba má con hồi này ra sao con?

Tuyển nhìn hai ông bà bằng con mắt đắm lệ:

– Ba con chết rồi, chỉ còn má con!

Tuyển kể lại chuỗi ngày bi thảm của gia đình mình. Ông già chép miệng:

– Tội nghiệp, vậy mà tao tưởng bố mày khá lắm, nếu cứ chịu khó làm ăn ở đây đâu đến nỗi nào.

Cả hai ông bà đều chép miệng thở dài. Bà già thần thờ nói:

– Chú Sáu Họ là người hiền lành, cùng gia đình tôi bỏ xứ ra đi... Ờ, hồi đó ông tây Ba Danh (Bazin) mộ phu... Tôi tưởng sẽ bị đưa ra Tân Thế Giới, lại được ở lại quê hương xứ sở là may rồi,

Vợ chồng ông già nhắc lại kỷ niệm khốn cùng của họ với Sáu Họ:

– Thấm thoát ba chục năm qua, đời người ta như bèo bọt.

Ông già nói:

– Tao tưởng như mới ngày hôm qua còn trông thấy thằng Sáu Họ.

Ông hút thuốc Lào, nhả khói, uống ly chè tươi.

Cô con gái tên Thuận ngồi tư lự.
Thấy trời đã muộn bà già mời Tuyền:

– Cháu ở lại ăn bữa cơm rau với hai bác nhé!

Tuyền nhận lời trong ngần ngại.
Tuyền hiểu hơn ai hết gia đình này quá nghèo. Hai mẹ con đưa nhau vào bếp thì thảo bàn tán. Tuyền đứng dậy:

– Xin phép bác cho cháu về qua đơn vị một lát.

Tuyền ra ngoài đứng đón đầu, chàng biết chắc thế nào Thuận cũng phải đi chợ qua. Quả nhiên một lát sau nàng cắp rổ ra. Thấy Tuyền, nàng đi chậm lại gật đầu chào.

Tuyền tiến tới, hỏi nhỏ:

– Cô nhận ra tôi không?

Nàng gật đầu, mặt nàng hơi biến sắc:

– Anh nói gì với thầy em?’

Tuyển lắc đầu:

– Tôi không nói gì hết!

Thuận tần mẩn bẻ một cái nan rổ:

– Em vẫn giấu thầy bu em chuyện đó.

– Tôi biết!

Tuyển móc túi đưa cho Thuận một trăm bạc:

– Em cầm thêm tiền chợ!

Nàng cầm tiền không ngần ngại.
Tuyển nói nhỏ:

– Tối nay mình gặp nhau nói chuyện nhiều.

Thuận quay đi.

– Em không bao giờ muốn nhắc đến chuyện đó nữa, đau thương lắm. Nhưng em không giấu anh, vì anh đã biết em. Anh đã đến gia đình nhà em, bố mẹ em nghèo quá, và em nghĩ rằng em phải có bốn phận giúp đỡ... Em theo chúng bạn lên Saigon, em hy vọng mỗi tháng sẽ gửi được dăm bảy trăm. Anh biết đó, em đã làm nghề gì...

Thuận cúi gằm mặt xuống, giọng nàng xót xa. Đêm yên lặng, Thuận nhìn ra xa, trời tối, những lùm cây mờ nhạt trong bóng đêm.

Hình như sương mù đang xuống nhiều. Tuyển thấy lạnh, chàng nói nhỏ:

– Em bỏ nơi đó về là phải, không
mấy chốc đời em sẽ tàn tạ...

Thuận lắc đầu:

– Em không thiết gì hết, em chỉ
mong bố mẹ sẽ có một cuộc sống khá
hơn, nhất là thoát khỏi nơi này.

Thuận cười cay đắng:

– Em làm đi cũng không xong!

Đột nhiên Tuyển cầm lấy bàn tay
Thuận:

– Đừng nhắc đến chuyện ấy nữa.

Thuận kể lễ:

– Em dành dụm được năm ngàn
đồng, nhờ một người quen cầm về cho
bố mẹ em, họ đi luôn. Sau ba tháng bán

thân rồi cuộc không được gì, mất cả chì lẫn chài.

Giọng Thuận cay đắng, Tuyển vẫn giữ nguyên tay nàng trong tay mình:

– Anh phải xin lỗi em, hôm đó anh quá say.

– Chuyện đó thường lắm, khứa đánh gái chơi bời xảy ra hàng ngày trong xóm. Chỉ có những đứa có chồng làm ma cô mới được bảo vệ...

– Sau khi anh đi khỏi họ có làm gì em không?

– Em bị một trận đòn nên thân.

Thuận nói bằng giọng thản nhiên. Tuyển nắm chặt tay nàng hơn:

– Anh ân hận vô cùng, anh không biết làm cách nào cho hết ân hận...

Thuận buồn cười:

– Anh đừng nghĩ đến chuyện ấy nữa, cái gì qua cho qua luôn.

Đêm hình như đã khuya lắm, sương xuống nhiều, khu rừng cao su càng trở nên thâm u. Phía xa xa le lói vài ngọn đèn ở những túp lều vải của tiểu đoàn Tuyển. Tuyển không biết tiểu đoàn mình sẽ đóng ở đây đến bao giờ mới đi nơi khác. Hàng ngày Đại úy Tiểu Đoàn trưởng phái từng cánh quân nhỏ đi truy lùng địch.

Thuận ngồi bên cạnh Tuyển, nàng quên cả thời gian, hình như nàng có cảm tình rất nhiều với người chiến binh này. Lần đầu tiên nàng gặp Tuyển, nàng

đã ghê khiếp khuôn mặt rách nát này. Chàng hiện ra sắc súa mùi rượu đế, đôi mắt đỏ ngầu... Bây giờ trái lại, Thuận thấy chàng thật dễ thương. Tiếng nói của chàng nhỏ nhẹ và đàng hoàng.

Tuyển nhìn vào mắt Thuận, nhìn vào đôi mắt nàng. Hình ảnh người yêu cũ của Tuyển thoáng hiện ra, rồi chìm ngay trong dĩ vãng tối đen.

Thuận ngả người xuống, nàng thấy lưng mình chạm vào thêm đất. Khuôn mặt Tuyển gần hơn, Thuận lắp bắp:

– Anh...

– Gì em?

– Em van anh, van anh đừng làm thế... tội em lắm.

Đôi mắt Tuyển phủ đầy bóng tối:

– Anh không bỏ em, anh sẽ lấy em!

Thuận lại bật khóc:

– Trời ơi, em không còn xứng đáng, em van anh đó.

Nụ hôn của Tuyển lấp kín tiếng nước nở của nàng. Bàn tay của nàng sờ soạng trên khuôn mặt sứt sẹo của Tuyển, vò rối những sợi tóc người tình. Nàng khóc nước nở:

– Em không còn xứng đáng...

Thuận buông xuôi. Đêm yên lặng trôi, Thuận nghe đâu đó tiếng chim gõ mõ trong khu rừng, như nàng đã nghe từ thuở thơ ấu...

Tuyển đỡ thân thể rã rời của người yêu dậy, nàng lại ngồi nép đầu vào vai Tuyển. Nàng nói nhỏ:

– Anh cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, anh có thể ra đi, không thắc mắc. Đàng nào em cũng là đứa con gái hư hỏng rồi, thêm một lần nữa chẳng sao.

– Anh cấm em nói điều đó! Anh thương em, anh không ngần ngại điều gì hết, sáng mai anh sẽ đi hỏi em làm vợ. Trước sau gì em cũng phải rời khỏi nơi này, em về Saigon ở với má anh. Anh nói thiệt đó.

Tuyển đã nói với người yêu thật nhiều, trời dần dần rạng sáng. Tuyển nhìn thấy ráng hồng phía trời Đông. Tuyển đỡ người yêu dậy:

– Thôi em vào nhà đi, ngay bây giờ anh phải đi lo việc cưới xin. Tiểu Đoàn sẽ lo cho anh, chiều hôm nay

một chuyến trực thăng đáp xuống thì vô khối đồ.

Tuyển quay lưng đi, Thuận trở vào nhà, cha nàng đã trở dậy. Ông ngồi ở phản hút thuốc Lào Vặt. Mẹ nàng cũng ngồi ở đó. Thấy Thuận vào, bà ngẩng lên hỏi:

– Mấy đi đâu suốt đêm qua con kia?

Thuận tủm tỉm cười, nàng nhìn mẹ, nhìn cha:

– Con vô ngủ hén bu.

– Trời ơi, mấy không làm không ăn gì sao?

Nàng quay vào phòng trong:

– Làm làm chi, hôm nay thầy bu ở

nhà, người ta đến hỏi lấy con làm vợ đó.

Bà già dựng người lên:

– Trời ơi, mầy nói sao? Thằng nào vậy?

– Lính má à!

Thuận đi thẳng vào trong phòng, bà già tụt xuống khỏi phản chạy theo:

– Dân vệ hay Bảo an?

– Biệt động quân! Sát.

Ông già bỗng nở một nụ cười, ông tra thuốc vào nỏ điều, rít một hơi ròn rã. Lâu lắm ông mới thấy mình hút một điều thuốc vào ngon như vậy. Ông lẩm bầm nói:

– Mẹ, mấy thằng Dân vệ trên đồn từ nay thì hết tò mò con nhỏ.

Một lát sau bà già chạy ra:

– Thầy nó ời, thằng Tuyển. Trung sĩ Tuyển!

– Làm sao cơ?

– Còn làm sao gì nữa, nó hỏi con Thuận làm vợ!

– Vậy hả?

Bà già đâm bực mình vì không thấy ông già tỏ ra đơn đả:

– Chuyện trăm năm của con mà tôi thấy ông cà bơ cà bơ đến là bực mình.

– Thế bà bảo tôi phải làm sao?

– Thì ông cũng phải lo lắng chút...

– Thương nhau thì lấy nhau, có gì mà phải lo lắng.

Để mặc cho vợ trách một thôi một hồi, ông già mới từ tốn nói:

– Tôi biết rồi bà ơi, tôi đâu cần phải bà nói.

– Ai nói cho ông biết vậy?

– Chẳng ai nói hết, có mắt để làm gì?

– Ông thấy?

– Chứ sao!

– Ông thấy gì?

Ông già thủng thẳng nói:

– Thấy đêm hôm qua, khi tôi ra sau nhà đi đại...

Ông già cười tí mắt:

– Tôi lại đi vòng ra chỗ khác!

Bà già rít lên:

– Ông thấy thế nào, sao không nói cho tôi biết?

– Nói làm quái gì, bà biết chuyện đó quá nhiều rồi, nói để bà ra dòm ấy à?

– Ông này thiệt quý, làm như vậy còn ra cái thể thống gì nữa. Để tôi vào hỏi con ranh này coi, ai con gái lại dễ dàng quá vậy?

Ông già níu tay bà già lại:

– Thôi, tôi xin bà, đời nay đâu có phải như ngày xưa, đợt sống mới mà! Mà có vậy mới nên chuyện.

Bà già rít lên:

– Cái trò tiền dâm hậu thú đó tôi không ưng, làm xấu hổ gia phong.

– Mình có gia phong mẹ đâu mà xấu hổ với chả xấu mình. Tôi nói cho bà biết, trọn đời làm thằng phu cạo mủ cao su, Tây đánh như đánh chó bà tưởng bảnh lắm sao lại còn làm bộ làm tịch. Nó nhận lời lấy cho là may phúc rồi. Bà thử hỏi coi con gái ở miệt Dầu Tiếng này có đứa nào lấy nổi một thằng chồng làm tới chức ông Đội chưa, người ta sẽ gọi con gái mình là bà Đội Tuyển. Trời ơi, nó quyền sinh quyền sát trong tay, bao nhiêu lính dưới quyền, trông thấy xếp là chào cụp cụp.

Ông già nói một cách hăng hái:

– Thời buổi này là bình dân lắm đó, như ngày xưa ở làng mình, mỗi lần ông

Đội về làng là linh đình chiêng trống.
Làng phải giết lợn giết trâu khoản đãi,
ông Đội ăn là ngồi mâm trên với cụ
tiên chỉ... Vậy bà đòi gì nữa?

Bà già ngồi thần thờ:

– Tôi cũng bàn với ông vậy thôi,
ông làm gì mà nói dữ quá vậy?

Ông già vẫn làm bảnh:

– Bà đi quét dọn nhà cửa đi, nhà
trai sắp đến bây giờ đó.

Bà già cười ngỏn ngoén. Lần đầu
tiên trong đời bà biết vui.

Ông già chợt nói:

– Này bu nó!

– Cái gì?

– Đừng có bép xép cái miệng nhé!

– Biết rồi!

* * *

Đám cưới của Tuyển vội vàng nhưng không kém phần chu đáo. Khi bọn lính được Đại úy Tiểu Đoàn trưởng chính thức loan tin Tuyển lấy vợ, chúng reo hò ầm ĩ, công kênh Tuyển đi một vòng.

Công việc chạm ngõ ăn hỏi xong ngay trong buổi sáng, buổi chiều đám cưới. Đám cưới linh đình với năm trăm binh sĩ họ nhà trai, ngực đeo đầy huy chương. Chú rể rạng rỡ trong bộ quân phục tác chiến mới nhất, vai đeo

dây biểu chương, ngực hàng dây huy chương. Tiểu Đoàn Trưởng chọn ba chú lính cấp bậc từ Trung sĩ trở xuống, sạch nước cần làm phù rể.

Chiếc thiết vận xa M113 đi đón dâu kết hoa rừng sắc sỡ. Trong xe chú rể ngồi với ba gã phù rể, hai bên xe một dãy lính đi hộ tống, súng chỉ thiên. Khi tới cửa nhà gái, khẩu đại liên gắn chỉ thiên trên xe bắt đầu khai hỏa hiệu lệnh cho hàng trăm khẩu súng cùng bắn một lượt.

Đạn bay đỏ trời trong tiếng reo hò vang dội. Tiếng thiết vận xa gầm thét như mãnh hổ.

Họ nhà gái bưng tai. Khi khói súng còn mờ mịn, chú rể và ba chàng phù rể nhảy ào xuống xe. Bọn Biệt Động quân hô:

– Biệt Động Quân! Sát!

Tiếng hô vang dội khu rừng. Đại úy Tiểu Đoàn Trưởng cũng xuống xe, đầu đội mũ sắt, trên cổ áo ba bông boamai vàng chói, ngang hông đeo khẩu súng Colt 12 xệ xuống đùi. Họ nhà gái vừa đình tai nhức óc vì hồi đạn nổ thay pháo đã phải bước ra cửa đón đàn trai.

Ông Phó Dư, cha của cô dâu, khăn đóng áo dài, tay khoanh trước ngực cúi đầu xá đại úy đại diện đàn trai. Bỗng có tiếng “moọc chê” 61 thực ùng ùng. Đại úy quên cả lễ nghĩa, quay lại quắc mắt hét như sấm:

– Thằng nào đó? Ai cho thụt moọc?

Một người lính vội nói:

– Chắc anh em nào đó ăn mừng!

– Nhất nó ba củ!

Đại úy chợt nhớ nhiệm vụ mình, quay trở lại chìa tay bắt tay ông Phó Dư:

– Chúng tôi đến đón đầu!

Ông Phó Dư hai tay xoa tit:

– Dạ mời đại úy và các vị vào nhà xơi chén nước trà.

– Khỏi khách sáo, cô dâu đâu, lệ lệ còn ăn nhậu rồi về.

Cô dâu ra trình diện, nàng mặc chiếc áo dài đỏ chót, phấn sáp thơm tho, những thứ đó nàng mang từ Saigon về, và bây giờ mới có dịp chưng diện, nàng e lệ, khép nép. Đại úy đứng ngắm nghía một hồi, gật gù:

– Đẹp lắm, cô dâu không ngờ lại
văn minh như vậy?

Ông quay lại:

– Chú rể đâu?

– Dạ!

Tuyển bước lên một bước tới trước
mặt đại úy chủ hôn. Ông uốn ngực ra
hô:

– Nghiêm!

Tuyển đứng nghiêm cái rụp. Đại
úy hô tiếp:

– Trình diện!

Tuyển đồng dục nói:

– Trung sĩ Nguyễn văn Tuyển, số
quân 58A 600215, Trung đội trưởng

Trung đội 3, Tiểu Đoàn... Biệt Động quân xin trình diện Đại úy Tiểu Đoàn trưởng.

Đại úy quay lại Thuận:

– Tên cô là gì?

– Dạ thưa Đại úy tên con là... Lê thị Thuận!

– Bằng lòng lấy Trung sĩ Nguyễn văn Tuyển không?

Cô dâu then chín người, nàng cúi gằm mặt. Đại úy nạt lớn:

– Bằng lòng lấy y không?

Thuận giật thót người, nàng lắp bắp gật đầu:

– Dạ bằng lòng!

Ông lại quay sang Tuyển:

– Chú có thương yêu người con gái này thật tình không?

Tuyển đứng cứng người như cây gỗ, vẫn tắt:

– Thương yêu!

Ông ngẩng nhìn ông bà già:

– Hai ông bà có chịu gả con gái cho Trung sĩ Tuyển không?

Ông Phó Dư khoanh tay trước ngực, khúm núm:

– Dạ thật hân hạnh cho gia đình tôi...

Đại úy quen với nếp sống quân đội nhắc nhở:

– Vắn tắt, có hay không?

– Dạ có!

– Trung sĩ Tuyển có dùng áp lực đòi ông bà gả con gái cho không?

Ông Phó Dư lại xua tit hai tay:

– Dạ đâu có chuyện đó, tôi xin thề trước ngọn đèn...

– Vắn tắt, có hay không?

– Dạ không có!.

– Xong rồi!

Đại úy Tiểu Đoàn trưởng kéo cô dâu chú rể lại gần mình:

– Nhân danh Tiểu Đoàn trưởng Tiểu Đoàn... Biệt Động Quân, tôi tuyên bố tên Nguyễn văn Tuyển lính của Tiểu

Đoàn, và cô Lê thị Thuận thành vợ chồng bắt đầu từ giờ phút này, hồi 20 giờ ngày 31-10-1963. Xin thánh thần của trời cao đất dày phù hộ cho đôi uyên ương trăm năm đầu bạc.

Đại úy hướng ra phía binh sĩ phù rể:

- Thế bắn đúng thủ thế.
- Một viên đạn lên nòng!

Tiếng cơ bảm loạch xoạch, Đại úy lại hô:

- Chỉ thiên, sửa soạn!
- Bắn!

Không phải chỉ có mấy tiếng súng trường, mà hàng băng đạn đủ loại súng nổ ran. Trái sáng phóng lên trời sáng

rực... Bọn lính khuân từ trên xe xuống nào là thịt chó thui, ếch, rau cỏ, rượu đế hàng trăm bi-đông. Họ la hét om sòm, mời nhà gái ra bãi cỏ nhậu nhẹt tung bừng:

– Hoan hô Trung sĩ phu nhân!

– Biệt Động Quân! Sát!

– Sát! Sát!

Chỉ một loáng, ba con chó thui hết tiêu. Đại úy Tiểu Đoàn Trưởng chìa tay ra bắt tay ông nhạc của Trung sĩ Tuyển:

– Thôi xong rồi, đám cưới rất đẹp, đám cưới con cụ là nhất đó, hồi tôi lấy vợ không được đông đảo như vậy đâu...

– Dạ thật hân hạnh cho gia đình tôi, không ngờ con nhỏ xấu xí vậy mà lại tốt phúc.

Đại úy ra lệnh cho Tuyển phải bồi cô dâu lên xe:

– Đi về hết tội bây!

Chiếc thiết vận xa xoay tròn, quay bánh, những người được cử đi ăn cưới búi đầu trên xe ca hát vang trời.

Khi Thuận được đưa về đảng nhà trai, nàng thấy một chiếc lều vải, dựng cách xa hẳn các lều khác, xung quanh kết hoa kết lá có chữ “Tân Hôn” kết bằng hoa đỏ.

Tuyển đưa vợ đến:

– Nhà của chúng ta đây!

Bọn lính la hét om sòm. Một gã binh nhì khật khưỡng đi lại:

– Trung sĩ nhớ Biệt Động Quân sát cho hăng nhé!

– Được rồi, chú mày về ngủ đi!

Gã binh nhì cười ngất.

Đại úy Tiểu Đoàn Trưởng hét như sấm:

– Ai về chỗ nấy, cấm xì xạo bàn tán.

Đại úy ngoắc ông Thượng sĩ lại:

– Anh cho một thằng gác phòng cô dâu chủ rể hai giờ đổi phiên một lần. Đứng cách xa phòng hoa chúc mười thước, thằng nào láng cháng đến gần bắn què giò.

Thấy Đại úy Tiểu Đoàn trưởng còn cắt đặt công việc cho đơn vị, Tuyển chui ra:

– Vợ chồng em xin cảm ơn đại úy!

Đại úy quắc mắt:

– Nghiêm. Đẳng sau quay, bước đều bước, một hai, một hai chui vào lều. Nghỉ!

Tuyển gieo mình đến phịch xuống ổ rơm dày, bên trên trải toan-đờ-tăng, chàng nói với vợ:

– Lệnh, lúc nào ông cũng lệnh, mình hết đường cảm ơn.

Thuận sung sướng nép đầu vào ngực chồng.

Bọn lính lảng vảng quanh căn lều vải Tuyển tỉnh khô.

Thuận thì có vẻ lo sợ, nàng không yên tâm khi được Tuyển đòi hỏi.

Bỗng có tiếng la ở ngoài:

– Ê ngó gì vậy?

Tiếng chân chạy huỳnh huỵch rồi lại tiếng la:

– Tao bắt được mày rồi, tổ cha thằng Đậu lé.

– Thôi mà xếp em thềm quá nên ngó chơi chút xiu mà...

– Mấy phá chúng nó tao nhốt thấy mẹ.

Đêm trở lại yên lặng, Thuận thở phào:

– Mấy ông lính kỳ cục!

– Kệ chúng nó.

Bỗng Thuận hỏi:

– Bao giờ anh lại đi?

– Không biết!

Nàng thở dài:

- Chắc em không đi theo được.
- Em cứ ở nhà một thời gian, anh sẽ thu xếp để em về Saigon với má anh.
- Bao giờ?
- Tháng sau anh xin phép thường niên, anh sẽ về kiếm em.

Thuận sung sướng, nàng ngủ thiếp trong vòng tay ấm áp của chồng.

Gần sáng bỗng Tuyền. nghe tiếng gọi:

- Dậy trung sĩ ơi!

Thuận cũng thức giấc, nàng lo lắng hỏi chồng:

- Gì đó anh?

– Không biết để anh ra coi.

Tuyển chui ra ngoài, gã hạ sĩ nói nhỏ gì đó. Tuyển đi theo. Một lát sau Tuyển trở về hốt hoảng nói với vợ:

– Có lệnh, anh phải đi ngay với tiểu đoàn bây giờ.

Thuận sững sờ:

– Ngay bây giờ?

Tuyển gật đầu, Thuận ôm chầm lấy chồng. Nàng khóc mùi. Tuyển vỗ về:

– Anh sẽ về, anh hứa sẽ về với em.

Tuyển gỡ tay vợ ra xếp đồ đạc, quần áo vào trong ba-lô. Thuận nằm gục mặt xuống nệm cỏ khóc nức nở. Nhưng chỉ một lát sau nàng ngồi dậy lau nước mắt giúp chồng thu xếp đồ đạc. Mười phút

sau Tuyền gọn ghẽ trong bộ đồ tác chiến, ba-lô trên vai, súng cầm tay:

– Em ở nhà ngoan, thế nào anh cũng về.

Thuận gạt nước mắt ngồi im lặng. Tuyền móc túi lấy nốt mấy trăm đưa cho vợ:

– Em cầm lấy, đầu tháng anh sẽ gửi lương về.

Khi Thuận nhìn thấy những đồng tiền của chồng, nàng lại bật khóc. Nàng không quên được những lần cầm tiền sau cuộc giao hoan.

Tuyền cúi xuống ôm lấy vợ:

– Nín đi em, em cứ khóc lóc như vậy anh đi không yên tâm chút nào hết.

Nước mắt của Thuận thấm ướt ngực áo chồng. Niềm vui chưa tàn, biệt ly đã đến. Thuận lo lắng cho chồng, chàng sẽ ra sao khi xông pha nơi hòn tên mũi đạn. Bên ngoài lều tiếng hô quân vang trong đêm, Tuyền nhắc nhở:

– Đến giờ anh đi rồi đó!

Thuận ôm cứng lấy Tuyền:

– Em không muốn anh đi chút nào hết?

– Công vụ, em phải thông cảm cho quen.

Tuyền hôn vội lên má người vợ mới cưới. Chàng thấy lòng mình ngùi ngùi, thương cảm. Tuyền gỡ tay vợ vén tấm bạt chui ra ngoài lều:

– Anh đi!

Thuận bỗng khóc nức lên, nàng nằm bò trên mặt đất. Hình ảnh Tuyển lẫn trong sương mù cùng với đoàn quân. Mắt Thuận nhòa lệ, nàng úp mặt xuống cỏ, hơi đất ẩm mốc xông lên. Thuận nghe thấy những bước chân di chuyển. Trong hàng ngàn bước chân đó, có bước chân của chồng nàng.

Khu rừng cao su trở lại yên tĩnh.

Mờ sáng hôm sau, dân vùng đồn điền Dầu Tiếng ra chỗ đóng quân, những chiếc lều vải dựng san sát đêm qua ở bãi đất trống đã biến đi đâu hết.

Riêng căn lều kết hoa có chữ Tân Hôn còn nguyên. Họ thấy Thuận ngồi đó, ngay trước căn lều nhìn về hướng mặt trời mọc. Hướng đó đoàn quân và chàng đã ra đi.

Ông Phó Dư hốt hoảng chạy lại hỏi con gái:

– Đoàn quân đâu? Chồng mày đâu?

Thuận ngẩng lên, mắt nàng ráo hoảnh:

– Đi hết rồi!

Ông Phó Dư thần thờ:

– Đi hết rồi à?

Ông nhìn về hướng con gái đang nhìn:

– Nó có nói bao giờ về không?

Thuận lắc đầu. Ông già thở dài, khuôn mặt ông đăm chiêu, những vết nhăn như sâu hơn, rõ hơn trên mặt ông, dưới ánh mặt trời buổi sáng mai.

Có tiếng chim hót đầu đó, tiếng
súng từ xa vọng lại...

17.

HÀNG ĐOÀN XE NHÀ
BINH CHỜ ĐÂY LÍNH kéo
vào đô thành giữa buổi trưa. Lính trên
xe ào ào nhảy xuống đường. Phút chốc
các địa điểm trọng yếu của chính phủ
Ngô Đình Diệm bị bao vây.

Lúc đó giữa giờ tan sở, trời nắng
chang chang. Dân chúng đô thành ngơ
ngác không hiểu chuyện gì. Những
người lính cầm súng nấp ở các gốc cây

la hét, xua đuổi đám người hiếu kỳ:

– Đi về nhà hết, bỏ mạng hết trơn bây giờ.

Dân chúng trở về nhà trong thái độ ngơ ngác, họ hỏi nhau:

– Cái gì vậy?

– Không biết, hình như một mẻ lưới chót!

Những cánh quân tiến dần về phía trung tâm đô thành. Khoảng hai ba giờ chiều, một số dân chúng phong phanh biết là cuộc đảo chánh của quân đội để lật đổ độc tài Ngô Đình Diệm.

Miệng truyền miệng, người người túa ra đường theo dõi tin tức. Trên trời hai chiếc Skyraider lượn vòng. Đài phát

thanh bị chiếm đóng. Quân đội chính thức loan tin đảo chánh.

Vẫn chưa có một tiếng súng nổ. Tất cả những máy thu thanh ở các nhà tư gia mở oang oang, họ không còn ngán công an mật vụ. Đường phố mỗi lúc một đông người hơn.

Có tin quân đội đã chiếm được Nha Tổng Giám đốc C.S.C.A. Các sinh viên học sinh đã được phóng thích. Tiếng hoan hô vang dội khắp nơi. Một vài nhóm người toan tổ chức biểu tình ủng hộ lực lượng quân đội, bị cản lại.

Một vị đại úy khuyên nhủ:

– Hãy khoan biểu tình, chúng ta phải hạ xong độc tài Ngô Đình Diệm đã.

Trời sấm tối... Lữ đoàn phòng vệ Tổng Thống phủ rút lui về cố thủ quanh dinh Gia Long. Thông cáo chính thức của lực lượng Cách mạng được phổ biến qua đài phát thanh hẹn giờ cho anh em Diệm Nhu đầu hàng.

Trời sụp tối đường phố vẫn có một số thường dân đi lại, mặc dầu lực lượng cách mạng đã lên tiếng khuyên nhủ đồng bào trở về nhà. Cái háo hức dậy lên trong tất cả mọi người dân.

Tiếng súng bắt đầu nổ lác đác ở một vài nơi. Đầu tiên súng nổ ở mạn Tân Sơn Nhất, kế đến máy bay oanh kích một tàu Hải quân ngoài bến Bạch Đằng. Binh sĩ thuộc Lữ đoàn liên binh phòng vệ Tổng Thống câu bích kích pháo vào trường Pétrus Ký, nơi lực lượng cách mạng đóng quân.

Bảy giờ tối, súng nổ ran vào Dinh Gia Long. Những quả đạn cầu đỏ trời bay qua những nóc nhà trong đô thành. Vẫn có những bóng người hiếu kỳ đi men dưới những hàng hiên.

Đồng bào không ai ngủ nổi, họ châu đầu vào máy phóng thanh, leo lên nóc nhà, trên cửa sổ lầu ngó xuống. Những tiếng reo hò từ các cửa sổ vang lên trong đêm:

– Đồng bào ơi, các tướng lãnh đã cùng nhau lật đổ tài.

Người ta túa ra đường khi tiếng súng ngót dần. Tin chiến thắng loan truyền nhanh chóng. Lực lượng cách mạng đã chiếm được dinh Gia Long.

Người ta hỏi nhau:

– Anh em Nhu Diệm bị bắt chưa?

Họ chạy đi dò tin tức nghe ngóng tin phát thanh. Cuối cùng đài phát thanh loan tin: Diệm Nhu đã trốn thoát khỏi dinh Gia Long. Một nguồn tin vọt tung ra: Diệm Nhu trốn bằng một trong bảy đường hầm đào thông suốt từ dinh Độc Lập sang dinh Gia Long và ra ngoại ô.

Trời sáng rõ, dân chúng lũ lượt kéo lên dinh Gia Long.

Quân đội tràn ngập trong dinh, dấu vết cuộc ác chiến đêm qua là cảnh tượng đổ nát, tường bị đạn bắn nát bẩy. Một số dân chúng leo qua rào sắt vào trong dinh. Nắng lên, tiếng reo hò vang dội.

Những biểu ngữ đả đảo độc tài
Nhu Diệm, xử tử Nhu Diệm vang lên.
Những lá cờ vàng ba sọc đỏ tự động
được kéo lên.

Bánh trái, cà phê thuốc lá của đồng
bào từ các nơi ùn ùn mang đến khao
thưởng binh sĩ.

Trung sĩ Tuyển đứng gác ở đầu
đường Lê Thánh Tôn, phía tòa Đô
Chính, bên cạnh một bức tường đồ
nát. Một bà già ôm chầm lấy chàng:

– Con ơi! Mẹ cảm ơn con, con đánh
nhau suốt đêm chắc mệt lắm. Con ăn
đi, uống đi...

Tuyển nổi gai ốc khắp người, tự
nhiên Tuyển không giữ nổi nước mắt
mình. Nước mắt chan hòa trên khuôn
mặt nát sẹo. Tuyển khóc sung sướng,

lần đầu tiên trong đời chàng được khóc sung sướng.

Xung quanh chàng tất cả mọi người đều biểu lộ lòng vui sướng bằng những giọt nước mắt. Quà cáp ê hề trước mặt Tuyền.

Một thiếu nữ mặc áo dài trắng đến trước mặt Tuyền đưa chai nước cam:

– Anh uống với em một miếng.

Vòng tay nàng đánh đu trên cổ Tuyền. Nàng cũng nước mắt chan hòa, bàn tay nuột nà của nàng sờ soạng lên những vết sẹo trên mặt Tuyền:

– Tội nghiệp anh, chắc anh bị thương phải không?

Tuyền vừa tủi nhục vừa sung sướng. Chàng không biết phải trả lời sao. Vết

seo trên mặt chàng là dấu tích của một sự nhục nhã trong đời binh nghiệp. Tuyển không thể quên, không bao giờ quên.

Thấy Tuyển không trả lời, người con gái nói:

– Anh hiền quá, vậy mà đánh giặc một cây!

Bọn con nít bao quanh Tuyển hau háu nghe chuyện:

– Anh, anh kể lại trận đánh đêm qua cho tụi em nghe đi, tấn công vào dinh Gia Long ra sao?

Một thanh niên mời Tuyển điếu thuốc lá. Trong đời Tuyển chưa bao giờ được hưởng những giây phút hãnh diện như hôm nay.

Tuyển nhớ đến những vòng hoa sau mỗi lần thắng trận trở về, những thiếu nữ gượng gạo choàng lên cổ chàng.

Hôm nay không cần phải có những vòng hoa, hôm nay chỉ có nắng vàng, những ánh mắt nhìn, vòng tay thân ái, những giọt lệ.

Tuyển thấy sung sướng, gấp trăm ngàn lần người ta tặng hoa, gắn huy chương vào ngực chàng. Những đôi mắt thơ ngây ngược nhìn Tuyển. Chúng cười nói, hỏi han đủ chuyện. Chúng sờ vào khẩu súng.

– Anh bắn một băng đi!

– Đâu được!

– Bắn lên trời đâu có chết chóc ai!

Tuyển chiêu đám trẻ, chàng lên qui-lát súng, chĩa súng lên trời bắn cò. Đạn nổ vang trời trong tiếng reo hò của trẻ nhỏ. Súng bắn chỉ thiên khắp nơi. Khẩu đại liên trên nóc xe tăng cũng cao hứng khạc đạn lên trời làm lá cây rụng rào rào. Tiếng reo hò tràn ngập thành phố.

Ánh nắng bùng lên, rạng rỡ trên thành phố. Mặc dầu đã có lệnh khuyên nhủ đồng bào không nên biểu tình, nhưng những tốp thanh niên vẫn tự động gây những cuộc biểu tình để hoan hô cách mạng.

Từng tốp thanh niên tay cầm cờ, biểu ngữ chạy khắp thành phố. Bỗng một thanh niên leo lên một bụi thềm cao hò hét:

– Đồng bào thân mến. Cách Mạng lật đổ chế độ độc tài Nhu Diệm đã thành công, đó là công lao của toàn dân. Anh em Nhu Diệm đã bị Cách Mạng giết chết sáng nay, nhưng tay chân của họ vẫn còn, chúng ta là thanh niên trưởng thành trong chiến tranh, trong Cách Mạng. Chúng ta phải có nhiệm vụ thanh toán hết vây cánh của Nhu Diệm, những tên cần lao, những tên kinh tài của chúng. Chúng vẫn sống nhan nhản trên đất nước này và chúng đang ký kiến nghị ủng hộ Cách Mạng.

Đám đông bị thu hút vì lời lẽ hùng hồn của chàng thanh niên. Mồ hôi bóng loáng trên khuôn mặt chàng. Chàng giơ tay lên:

– Đả đảo bọn cần lao! Đả đảo!

Người mỗi lúc kéo đến một đông.
Vẫn bằng giọng hùng hồn, chàng thanh
niên thuyết phục đám đông:

– Những tên cần lao, sâu dân một
nước chưa thể trốn khỏi đất nước này,
chúng sẽ tung tiền ra để chuộc mạng
sống, không chừng chúng sẽ lại ăn trên
ngôi tróc chúng ta, tiếp tục hút máu
hút mỡ chúng ta. Ôi mẹ Việt Nam đau
thương...

Người thanh niên vỗ ngực mình:

– Tôi là một sinh viên Phật Tử bị
bè lũ Nhu Diệm bắt và mới được Cách
Mạng giải phóng sáng nay, biết mặt
những tên khuyến mã của Nhu Diệm,
tên mặt vụ đội lột người lương thiện
bắt bớ sinh viên học sinh. Đồng bào
hãy chặn tất cả những xe taxi có sơn đỏ

đốt, chính chúng là những tên chó săn chỉ điểm.

Đám đông nhất loạt nhìn ra đường, rồi ào ào chặn những chiếc taxi.

Ba Choát tay cầm cờ chạy khắp các đường phố. Sau lưng hắn hàng đoàn thanh niên chạy theo hoan hô và thả pháo rầm rĩ. Ở một vài nơi lửa đã bốc lên.

Ba Choát bỗng hô:

– Chặn chiếc xe xích lô kia lại, mật vụ!

Sau tiếng hô của Ba Choát, đám thanh niên ào ào quanh chiếc xe. Gã tài xế xích lô vội bỏ xe chạy, số người chạy theo thoi đáp từng búng. Gã tài xế ôm đầu lạy van:

– Lạy các ông, tôi không phải mật vụ.

– Không phải mật vụ sao vành bánh xe mây sơn đỏ

Gãi tài xế khóc hưng hức. Ba Choát co chân đạp một cái:

– Tao tha cho mày, anh em đốt chiếc xe.

Chiếc xe bị đám đông lật đổ lăn kênh ra đường. Một que diêm bật lên, ném vào vũng xăng. Lửa bốc lên, cháy hưng hức. Đám đông hò reo, người tài xế khóc ngất:

– Trời ơi, cả nhà tôi có chiếc xe để sống, các người tàn ác quá!

Ba Choát cầm cán cờ thọc vào ngực hẳn:

– Mày không câm miệng chết mẹ bây giờ.

Mặt Ba Choát bỗng sắt lại, hăn nhìn đám đông, sức mạnh như nước vỡ bờ. Chỉ cần một tiếng hô, đám đông bị thu hút như sắt đá nam châm. Ba Choát chợt nghĩ đến mối thù của mình, con mẹ chủ tiệm Kim Hoàn đã ăn không chiếc cà rá hột xoàn của mình hồi trước, và đút Ba Choát vào tù ngót hai năm trời. Lòng căm hờn càng lúc càng lớn trong đầu hăn.

Sau khi đám đông đốt cháy tiêu chiếc xe, họ không biết làm gì nữa. Máu nóng vẫn còn ứ trong đầu, trong ngực họ.

Ba Choát phất cao ngọn cờ hô:

– Việt Nam độc lập muôn năm!

– Muôn năm!

Tiếng hô vang rền. Ba Choát leo lên chiếc ghế đá ở bùng binh chợ Bến Thành, nói lớn:

– Đồng bào ai muốn theo tôi đốt nhà tay sai kinh tài của mụ Nhu?

Hàng trăm cánh tay giơ cao:

– Giết nó!

Tiếng hô vang dội. Ba Choát bèn dẫn đầu bọn lâu la đi về phía Chợ Cũ. Ba Choát không thể nào quên được sự nhục nhã của mình, hấn lăm bầm trong miệng, mây sẽ chết về tay tao. Ba Choát phất cao ngọn cờ, hò hét, lôi kéo đám đông.

Hắn vừa đi vừa kể tội khổ chủ:

– Mụ ta là đứa kinh tài đặc lực nhất của mụ Nhu. Mụ đã từng bóc lột đồng bào ở khu này, chính tôi là nạn nhân, mụ kêu lính bắt bỏ tù tôi...

Ba Choát dừng lại trước cửa tiệm Kim hoàn. Cửa sắt đóng kín. Ba Choát động cán cờ rầm rầm vào cửa:

– Mở cửa!

Bỗng đám đông la rầm vì thấy có người đứng trên bao lơn nhìn xuống:

– Nó kia, nó kia!

Bóng người vội thụt vào trong. Bọn lỏi tì lượm gạch đá ném rào rào lên lầu. Ba Choát ra hiệu cho mọi người, gạch đá ngừng ném. Ba Choát ngửa cổ nhìn lên ban-công đông dặc:

– Chú nhà đâu, xuống đây biểu!

Ba Choát không chờ chủ nhà ra, và hẳn biết chủ cũng không dám ra, hẳn hò hét, chửi bới, kết tội cần lao kinh tài cho chủ nhà. Cuối cùng hẳn hô hào phá cửa để xông vào nhà.

Cánh cửa sắt bị làn sóng người xô dồn đập bật tung. Đám đông ùa vào như nước vỡ bờ.

Trong nháy mắt căn nhà trở nên tan hoang, các tủ kính bị đập vỡ tan nát. Chủ nhà phải leo qua tường chạy tháo thân.

Lửa bắt đầu nổi lên.

Đám đông kéo ra ngoài, trên tay mỗi người đều mang theo một món đồ đáng giá. Kẻ chậm chân đành bê chiếc ghế. Riêng Ba Choát vác theo cái quạt máy đứng hiệu Marelli. Họ vác đồ

chạy ngờ ngờ ngoài đường. Lá quốc kỳ không ai buồn cầm lên.

Cái nắng mỗi lúc một gay gắt hơn, ngoài đường phố vẫn vang rầm tiếng hoan hô đả đảo.

Tòa báo Tiếng Chuông bị đốt phá, kế đến tòa báo Saigon Mới.

Buổi chiều Ba Choát mệt phờ người, hần kéo theo một lũ lâu la vào quán cà phê Ba Tàu đường Bùi Viện. Ba Choát ngồi dựa lưng vào tường phanh ngực áo:

–Đ.m. mệt quá! Mệt mà vui!

Bọn lỏi tì ngồi kín mấy bàn vừa ăn vừa đấu láo.

Một thằng lên tiếng:

– Anh Ba giỏi thiệt, vừa ra khỏi tù đã đóp bạc liền!

Ba Choát căng căng:

– Tao mà mây, đm. ở tù khổ đ... chịu được, mình không lợi dụng thời cơ lúc này thì còn chờ lúc nào.

Hắn cười khà khà, dốc ngược chai 33 uống ừng ực. Rượu tràn ra mép hắn, chảy xuống ngực. Bỗng Ba Choát, trợn mắt nhìn lên tường, đặt chai bia 33 xuống bàn:

– Chủ quán đâu?

Gã Tàu bụng phệ đứng ở sau quầy vội lên tiếng:

– Dạ!

Ba Choát hát hàm:

– Chú là mật vụ của độc tài Nhu Diệm phải không?

Gã Ba Tàu tái mặt:

– Dạ đầu có!

Ba Choát hất hàm chỉ chiếc hình Ngô Tổng Thống lõng kiếng còn treo trên tường:

– Chú còn treo hình tên độc tài chi vậy?

Gã Ba Tàu hốt hoảng:

– Ngô quên, ngô ủng hộ Cách Mạng mà!

– Đả đảo Ba Tàu mật vụ!

Bọn lâu la được thể làm dữ. Một thằng đứng lên ghế giật chiếc hình xuống, ném trên mặt đất. Chúng nó

dày xéo lên trên tấm hình xé tan nát.

Gã Ba Tàu chủ quán mặt cắt không còn giọt máu, luôn miệng van xin:

– Ngộ không phải mật vụ.

Ba Choát ngồi phanh ngực áo uống rượu, cười khà khà, hù:

– Thiệt chú không phải là mật vụ chứ?

– Dạ thiệt!

– Ai bảo đảm cho chú?

– Pà con lối xóm, piết tui là người làm ăn.

Ba Choát nheo mắt:

– Biết điều thì đối đãi với anh em cách mạng đảng hoàng, nếu không chú hết buồn bán.

Gã Ba Tàu toét miệng ra cười

– Dạ...

Ba Choát ra hiệu cho đàn em:

– Chúng mày có thể ăn uống thả ga, kêu đồ nhậu đi!

– Một két la-ve.

– Thịt bò bít-tết!

Gã ba Tàu vào bếp còn ngoái cổ lại:

– Có ngay!

Gã đặt cái chảo lớn lên bếp lửa:

– Tỉu nà ma cái nị!

Gã dang hăng ho một tiếng, khạc một một bãi đàm vào chảo rồi cho thịt bò vào xào. Năm phút sau gã bưng một đĩa thịt bò xào cải to tổ bó ra đặt lên

bàn hai tay xoa tí vào nhau, cười khà khà:

– Ngộ ủng hộ cái cách mạng đĩa thịt bò xào cải ngon nhất.

Ba Choát gấp một miếng đút vô miệng nhai ngon lành. Bọn lâu la ăn uống như điên, xong xuôi chúng hỏi nhau:

– Bây giờ mình đi đâu?

– Lên chùa thăm các thầy.

18.

ÚT NGỒI XUỐNG GHẾ. ANH HẦU BÀN đến bên cạnh lễ phép đưa cái thực đơn. Út không cần xem thực đơn. Nàng gọi liền:

- Một tô bún bò xào!
- Cô uống gì ạ?
- Chai bia-lây (nước ngọt Bireley's)!

Út ngồi soi mặt vào gương ở tường, sửa lại mấy sợi tóc lòa xòa trên trán. Nàng thấy đám con trai ngồi ở bàn gần đó nhìn nàng. Út giả vờ như không hay biết. Nàng cúi xuống mở bóp lấy một mảnh giấy phấn lau mặt.

Bỗng một đứa con gái khoảng mười bốn, mười lăm đến cạnh nàng:

– Xổ sổ mới, mời cô mua một tấm!

Út ngẩng lên, đứa con gái nhìn sững nàng, miệng há ra:

– Chị... chị... có phải là ... cô...

Út biết con nhỏ đó, nhưng hoàn cảnh này nàng không thể bừa bãi. Nàng bình thản cầm tập vé số của đứa bé, chọn:

– Mười đồng một tấm hả?

– Dạ xin cô thêm mỗi tấm một đồng.

Đứa con gái nhìn nàng dăm dăm, nhưng nó không dám hỏi tiếp vì không thấy Út có phản ứng gì khi nó gọi hỏi. Út lấy năm tấm vé số đưa ra:

– Năm tấm đây nhé, mua là mua vậy thôi chớ hy vọng gì!

– Dạ em may mắn lắm, họ mua của em trúng hoài.

Út đưa ba tờ giấy hai chục:

– Cho em luôn khỏi thối lại.

Đứa con gái nghĩ mình không thể nhầm lẫn. Đúng khuôn mặt đó, lời nói đó, chỉ khác bộ quần áo sang trọng. Đúng là chị Út, con bà Sáu Họ đã bỏ đi mất tích mấy tháng trời nay. Có lẽ bây

giờ họ sang rồi họ không muốn nhận lỗi xóm.

Cầm tiền rồi, đứa con gái còn lụng khụng đứng lại gọi chuyện:

– Em trông cô quen quá!

Út cười:

– Vậy hả, em gặp tôi ở đâu phải không?

– Dạ! Trước cô có ở Cầu Muối?

Út làm ra vẻ ngỡ ngác:

– Cầu Muối ở tỉnh nào vậy?

Đứa con gái đành mỉm cười:

– Thưa cô tôi nhầm, tôi nghĩ cô là người ở đây.

– Có, trước tôi có ở Sài Gòn, nhưng

mới đi Huê Kỳ ba năm về nên cũng quên mất nhiều.

– Dạ tôi nhầm cô với một người quen. Xin lỗi cô.

– Không hề gì!

Đứa con gái quay đi, nó phân vân về Út. Không lẽ lại có người giống người vậy sao? Nó nghĩ mình không thể nhầm lẫn. Đúng là con Út Cầu Muối mà gần một năm trước đây còn chạy rong bán vé số. Đáng người nó có thể nhầm được, chứ tiếng nói làm sao mà nhầm.

Đứa con gái chạy ra ngoài kêu một con bạn:

– Ê mấy, tao gặp một người này lạ lắm.

– Gì vậy đây?

Đứa con gái kéo bạn ra đứng nấp vào một xó cột, chỉ cho bạn thấy Út:

– Mấy có thấy cô kia hồi nào chưa?

Con bé lắc đầu, đứa con gái nói:

– Mấy cố nhớ lại coi?

Đôi lông mày nó hơi nhíu lại:

– Hình như... hình như mình đã gặp ở đâu rồi.

– Còn hình như gì nữa. Chị Út con bác Sáu Họ đó.

– Vậy hả, sao bảnh quá vậy? Để tao đến hỏi thăm, mời chỉ mua vé số.

– Vô ích mấy ơi, người ta sang rồi, người ta đâu còn muốn nhận bà con.

– Coi chừng mấy lần.

– Sức mấy mà lần, đúng nó đó. Có một hồi lối xóm nói là nó đi theo một thằng cha thọt chân rồi mất tiêu luôn. Đến bây giờ lại xuất hiện giàu sang.

Út loáng thoáng nghe thấy hai cô gái nói chuyện về mình, nhưng nàng lờ đi. Nàng không còn muốn nhận quen thuộc với một ai hết, hay ho gì nghề nghiệp nàng đang làm, chỉ thêm lười thôi.

Út trả tiền ra khỏi quán giữa sự ngấm ngấm của hai cô gái. Út về đến nhà lăn ra ngủ. Chị Ba vào phòng nàng đánh thức dậy tiếp khách, Út cau có:

– Không khách khứa gì hết, buồn ngủ muốn chết nè.

Chị Ba đỡ dành:

– Chịu khó đi em, khách này cỡ bự
chớ không phải hạng tầm thường đâu.
Hôm nay em ngủ đêm.

Út làm eo làm sách với chị Ba đã
đời, chị Ba nói cạn lời, nàng mới uốn
éo ngồi dậy:

– Thiệt nể chị hết sức vậy đó!

– Thôi mà cứng, phần nào thôi chứ!

Út vào buồng tắm, nàng vẩy chị Ba
vào:

– Chị vô đây!

– Chi vậy?

– Kỳ lưng cho em!

Chị Ba lắc đầu:

– Mà thiệt quá xá rồi Út ạ, tao hầu
mây còn hơn hầu bà nội tao.

Út cởi quần áo, xối nước lên người.

– Ê, coi chừng ướt hết tao.

Út cười khanh khách, xoa xà bông
lên người. Nàng ngồi lên một cái ghế
thấp:

– Kỳ đi chị!

Chị Ba vừa tắm rửa cho Út vừa tán
tĩnh:

– Hồi nay em đẹp quá, con gái cứ
có hơi đàn ông vào là tươi tỉnh liền, chị
phải lên giá em.

– Tôi có được chia không?

– Dĩ nhiên, mấy hỏi thiệt kỳ, mấy
coi tao ăn ở ra sao, không có tiền thì

thôi, khi có thì chia đều. Nói cho mày biết mày có tương lai lắm, tao mới làm một cái nhà đẹp lắm.

– Ăn nhằm gì đến tôi.

– Ngu, tao sẽ đưa mày về đó, ở đó tao chỉ tiếp toàn khách sang, những ông lớn thôi.

Chị Ba say sưa với dự tính của mình:

– Tao sẽ làm đủ hết, có bàn đèn thuốc phiện, có sòng bài, gái thơm, tao đang đi kiếm mấy con môi. Nghĩa là khứa đến đó chơi bởi khi ra khỏi nhà phải chi ít ra là mười xấp.

– Dĩ thần vậy sao?

– Tao tổ chức như bên Hồng Kông “nhất dạ đế vương” lận.

– Chị sang Hồng Kông hồi nào mà biết vậy?

– Người ta nói vậy, có thằng cha làm lớn lắm bỏ một triệu ra hùn với tao. Mấy yên trí, kiểm tặc hết đường vô đó bắt ai, bắt xếp của chúng nó à!

Chị Ba cười đắc chí:

– Nhà tao mua được rồi, một biệt thự thiệt sang ở xa Sài gòn.

Chị Ba lấy chiếc khăn bông trắng tinh lau người Út:

– Dù có làm trên đó tao vẫn giữ cơ sở này!

– Để làm chi vậy?

– Bắt mối, dụ khị những thằng có tiền.

– Chị định đưa mấy người lên đó?

– Mấy và con Thúy thôi, con Thúy tao sẽ đưa đi mỹ viện ủi da bụng, còn mấy cũng phải giữ gìn, đừng tham lam quá rồi hư hết trơn. Nhất là đừng mết thằng nào nó làm một bụng là đời mây “tàn theo khúc nhạc chơi vơi”.

Út cười khanh khách:

– Còn lâu chị ơi, sức mấy bây giờ thằng nào tán nổi tôi. Tôi đâu có ngu như hồi trước nữa.

– Ấy là tao dặn chừng mây. Đời này chó đẻ lắm, chỉ có chị em mình biết thương xót nhau, chó mấy thằng đàn ông tin không nổi.

Trời đã tối, chị Ba đưa Út ra phòng, chị không quên xúc nước hoa đất tiền cho nàng:

– Phải thơm tho sạch sẽ như vậy mới câu được khứa lằm địa.

Chị bật đèn lên:

– Có lẽ chả sắp tới rồi, lát chị biểu nó mang cơm lên cho em ăn. Nhớ ăn no nhé.

Chị Ba khép cửa phòng lại xuống nhà.

Bữa cơm Út ăn hôm nay thấy ngon miệng lạ, con nhỏ người làm mang lên một ly sâm Cao Ly:

– Bà chủ biểu cô uống cái này để giữ sức.

Út nhìn vào cái ly:

– Nước gì vậy?

– Sâu, quý lắm đó. Uống cái này vô làm việc không biết mệt, hôm nay cô phải thức đêm phải không?

Út dòm con nhỏ:

– Xuống nhà đi mây, leo mép hoài!

Con nhỏ nhìn Út cười:

– Bà chủ cứng cô nhất đó!

Con nhỏ quay ra. Út nhìn ly nước sâu rồi uống cạn.

Út nằm lơ mơ, nàng nghĩ đến thân phận mình, nàng sẽ ra sao? Thỉnh thoảng Út lại hốt hoảng nghĩ đến điều đó. Nghĩ xong rồi nàng lại quên ngay, khi hàng nắm tiền ném vào sòng tứ sắc. Khi hết tiền, Út lại lo lắng, sau mấy tháng trời làm dĩ, nàng vẫn trắng tay, nàng chỉ hơn con Út thuở bán vé số bộ

quần áo... Út vẫn chưa lo gì được cho riêng mình, chưa có dịp nào cho mẹ một đồng.

Út nghĩ đến gia đình, mẹ và các anh, nhưng nàng bất lực. Sòng tứ sắc thường xuyên ở nhà này luôn luôn bóc lột nàng.. Út lại tự nhủ để dịp khác.

Út bỗng nghe tiếng chân người đi ngoài hành lang. Âm thanh đó đối với nàng quá quen thuộc, quen đến độ nàng phân biệt nổi người đàn ông đến với mình béo hay gầy. Nàng bình tĩnh, nàng không còn hốt hoảng như những ngày đầu tiên khi nàng nghe tiếng chân đàn ông đi về phía phòng mình.

Tiếng chân dừng lại ở trước cửa, tiếng chị Ba:

– Mời thầy vô, em ở trông.

Con chốt cửa xoay nửa vòng, người đàn ông da ngăm đen hiện ra ở cửa, hần cao lớn dềnh dàng, lăm lì tiến vào. Chị Ba đi sau, sẵn đón:

– Thưa thầy em Lan đó, cô Lan là hoa khôi ở nhà này. Được tin thầy đến em nó đã phải dọn mình suốt một tuần nay để đón tiếp thầy...

Người đàn ông ngấm nghĩa Út, quay lại hỏi chị Ba:

– Thiệt vậy hả?

– Dạ, em đâu dám nói láo với thầy!

Chị Ba ngồi xuống bên Út:

– Em “đại diện” cho chị đó. Em phải khéo léo, thầy mà bất mãn điều gì là chết cả đám.

Út cười:

– Rồi, chị yên trí đi.

Gã khoát tay cho chị Ba:

– Chị ra ngoài đi, xong rồi!

Trước khi lui ra, chị Ba còn nói:

– Thấy dùng Whistky để em mang lên.

Gã đàn ông cởi nút áo:

– Thôi khỏi. Nhấp nháy năm mười phút thôi mà.

Chị Ba khựng lại:

– Thấy không ngủ đêm ở đây?

Gã đàn ông ngần ngại:

– Để tính sau!

Chị Ba chèo kéo:

– Thầy ở lại đêm đi, ở cho khỏe!

Gã đàn ông mỉm cười:

– Ở đêm mà khỏe cái nỗi gì?

Chị Ba đành xuống nhà, gã đàn ông cởi áo mặc lên chiếc đinh trên tường. Gã hát hàm ra hiệu cho Út:

– Còn chờ gì nữa?

Tự nhiên Út thấy ngán gã đàn ông này, nàng cởi dần từng nút khuy. Bộ quần áo lụa hồng của nàng gom thành một đồng ném dưới chân giường.

Gã đàn ông nằm xuống cạnh nàng, gã nói thật tự nhiên, sau khi nhìn ngắm thân thể nàng:

– Em coi được lắm, nếu em biết sử dụng kèn nũa thì tuyệt hảo!

Út rùng mình, nàng không ngờ gã đàn ông này lại đưa ra trường hợp quái ác. Nàng từng nghe đến lối chơi bởi quái gỡ của bọn đàn ông, mà bọn chị em đồng nghiệp của nàng phải cắn răng chịu đựng. Những trường hợp đó chỉ có bọn điểm già đói mới làm. Còn nàng dẫu sao cũng là một thứ có hạng, nàng không thể hành động bẩn thỉu như vậy. Với những khúc khác có lẽ nàng đã nổi nóng, co chân đạp xuống giường.

Bàn tay thô bạo của gã đàn ông không dễ yên, Út khó chịu, gã ngóc đầu dậy hỏi:

– Sao?

Út đành xuống nước năn nỉ:

– Em xin thầy, em không quen làm việc đó.

– Không quen rồi cũng quen!

– Xin thầy, em không làm được.

Út xô gã đàn ông ra. Gã chứng hững ngời ngó Út, cười nhạt:

– Chị của cô có dạy bảo cô đối đãi với tôi ra sao không?

Út run lên, nàng biết mình lỡ tay:

– Xin lỗi thầy. Thầy làm gì em cũng được, nhưng việc đó xin thầy tha cho.

Gã đàn ông cương quyết:

– Tôi chỉ khoái vậy thôi, không làm được thì thôi.

Gã đàn ông đi ra, Út lo lắng gọi giật lại:

– Anh!

Nhưng gã đã kéo sập cửa lại. Gã xuống nhà mặt hầm hầm. Chị Ba lo lắng, nhưng vẫn phải tươi cười hỏi:

– Sao anh?

Gã đàn ông lảng lạng đến ghế Salon ngồi, rút thuốc ra hút:

– Tôi đi về!

Chị Ba vội hỏi:

– Sao anh lại về?

– Không chịu được đàn em của chị, nó hỗn quá!

– Vậy hả?

Gã đàn ông sửa lại quần áo:

– Tôi khó tính lắm, tôi không thể chịu được những con điểm mất dạy.

Chị Ba vội nín lại:

– Anh, nếu em nó có điều gì sơ xuất mong anh bỏ qua cho, nó trẻ người non dạ chưa hiểu chuyện đâu. Tôi xin thay mặt nó, xin lỗi anh, mình còn làm ăn lâu dài với nhau.

Gã đàn ông cười khẩy:

– Tôi không làm ăn gì hết.

Chị Ba toát mồ hôi, chị cố gắng nín nín:

– Tôi thật không còn biết nói sao, nhưng sự đã rồi, để tôi kêu nó xuống. Tôi đánh nó trước mặt cho anh coi. Tôi

không hề binh em út. Khách tới là quý rồi, đằng này anh đã dời bước tới đây.

Chị Ba kêu lớn:

– Lan, mây xuống đây biểu.

Gã đàn ông chặn lại:

– Thôi khỏi, tôi về!

Gã quay lưng ra cửa, chị Ba níu kéo thế nào gã cũng không chịu ở lại. Chị Ba dẫm chân bành bạch than trời than đất:

– Vậy là con Lan giết tôi rồi!

Chị xông xộc chạy lên lầu, đập tung cửa phòng Út:

– Út!

Út ngẩng lên, nước mắt chan hòa.

Chị Ba vào nhào như một cơn lốc. Chị ta túm lấy Út và tới tấp vào mặt:

– Trời ơi là trời, mây giết tao rồi!

Út không còn kịp cãi, nàng chỉ đỡ gạt. Nàng bị chị Ba xé tan nát. Đánh Út đã tay chị đứng dựa lưng vào tường thở hổn hển. Chị chỉ mặt Út:

– Mày giết tao, thiệt mày đã giết tao, tùy từng thằng mây làm eo làm sách, chớ bộ thằng nào mây cũng leo lên đầu nó được sao.

Út đã lấy lại bình tĩnh, nàng bị một trận đòn phủ đầu, nhưng nàng không còn ngán nữa. Nàng cũng đáo để như ai:

– Tôi nhường chị, tôi chưa đập lại chị đó. Chị cần nó chứ tôi thì cần gì.

Chị Ba chứng hững, chị không ngờ em út của mình lại dám trở mặt với mình. Chị la lên:

– Mà nói sao, mày chửi lại tao.

Út xốc lại quần áo:

– Xí, chị có phải bà nội tôi đâu.

Chị Ba nhào lại:

– A con này giỏi!

Út gạt bắn chị ta vào góc tường, nàng giơ tay lên hăm:

– Chị mà kiếm chuyện nữa tôi không để chị yên đâu.

Chị Ba lom côm bò dậy, chị ta léo nhéo nói, nhưng đã xuống nước nhiều:

– Mà xử với tao vậy hả Út?

– Chị tử tế thì tôi tử tế, mà chị xử ức với tôi tôi đ... cần. Vợ chồng chị giết được tôi thì giết đi.

Út biết không bao giờ chị Ba dám làm to chuyện, nghề chị ta là nghề lậu. Chị càng đỡ tới cò bót bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu, Út được thể làm già:

– Tôi không công nợ chị gì hết, tôi thôi đó, tôi không làm. Chị coi hù được những đứa mới chớ sức mấy chị hù nổi tôi bây giờ.

Chị Ba ức ói máu, chị run lên vì giận:

– Tao không dè tao nuôi ong tay áo!

– Hứ! Sức mấy. Vợ chồng con cái nhà chị ăn trên xương máu người ta.

– Thiệt con này không còn xài được nữa.

– Khởi nói. Tôi đi liền bây giờ.

Chị Ba hăm hăm:

– Thứ ăn ở bạc tình bạc nghĩa đó không thọ đâu. Tao ăn ở có Trời có Phật.

– Thôi đẹp đi!

Út thu dọn đồ đạc, chị Ba hăm hăm đi ra khỏi cửa:

– Rồi mấy biết tay tao!

Út ngừng tay, chột nàng nghĩ đến sự trả thù của chị ta. Rất có thể chị ta nhờ đến ma cô làm thịt nàng khi nàng bước ra khỏi cửa.

Nàng điểm mặt những thằng ma

cô trong xóm này. Thằng chúa trùm từng say mê nàng, nhưng hẳn chưa làm gì được. Út chột mỉm cười... Nàng thu dọn đồ đạc thật nhanh.

Út sửa soạn lại cho đàn ông. Nàng bình tĩnh bước xuống cầu thang. Chị Ba ngồi hăm hăm ở ghế. Út lờ đi như không thấy.

Chị Ba càng tức, chị chỉ mặt Út:

– Mày không ra khỏi xóm này được đâu.

Út vén màn cửa đi ra ngoài không thềm nói một câu.

Nàng tự tin.

Quả như dự đoán của Út, nàng thấy nhiều bóng người chạy vội vào đường hẻm. Tiếng giày cao gót của Út gõ cồm

cộp trên nền xi măng. Nàng biết mình không thể đi trót lọt ra ngoài lộ được,

Nàng đứng lại dựa lưng vào tường, nàng chờ đợi bọn quái đến gần. Nhận ra một tên vẫn thường đưa mỗi nàng lên tiếng gọi:

– Năm Xịa, Út đây. Tôi muốn gặp anh Bảy?

Gã tiến lại gần:

– Chi vậy?

Út vẫn giữ bình tĩnh:

– Anh nói dùm Út muốn gặp anh, Út đang lâm nguy muốn nhờ anh giúp.

Năm Xịa cười nhạt, hẳn biết đàn anh mình chủ mưu vụ này, tại sao nàng lại kêu cứu đến Bảy:

– Không có ảnh ở đây. Ảnh đi rồi!

Nói xong hấn từ tiến lại. Út run lên, chắc chắn hấn không giết nàng, hấn có thể rạch nát mặt nàng. Nàng nhìn trước nhìn sau đều có bóng người thấp thoáng. Phen này mình không thể thoát được. Út muốn la lên nhưng không thể la được.

– Ê, Năm Xịa!

Hấn đứng dừng lại khi nghe tiếng gọi đằng sau lưng. Một bóng người cao lớn dềnh dàng hiện ra. Hấn là anh Bảy. Anh Bảy bước tới, đẩy Năm Xịa ra sau lưng, tiến đến trước mặt Út... Nàng thất thần, đôi mắt nàng mở trừng trừng nhìn gã đàn ông tên Bảy như một con thỏ bị răn thôi miên.

Anh Bảy đứng trước mặt Út, đưa

tay nâng cằm nàng lên nhìn vào mặt nàng. Anh thò tay vào túi quần Út rút lên kinh hãi... Ánh lửa xòa lên bắp búng. Anh Bảy soi cái bật lửa trước mặt nàng:

– Khuôn mặt xinh đẹp như vậy chỉ đáng giá một xấp thôi sao?

Út liều lĩnh, nàng ôm chầm lấy anh Bảy:

– Anh ơi anh cứu em với, người ta tính giết em.

Mùi nước hoa thơm dịu từ người nàng tỏa ra làm anh Bảy ngây ngất. Anh ta nhẹ xiết vòng tay trên vai Út:

– Ai muốn giết em?

Út biết anh Bảy không đang tâm rạch nát mặt nàng. Nàng phải dùng

đến lợi khí nước mắt, nàng khóc tẩm
tức trên ngực anh Bảy nói bằng giọng
đau đớn:

– Con mẹ Ba thuê anh giết em phải
không? Anh giết đi, em đứng nguyên
cho anh làm thịt đó.

Anh Bảy ngần ngại một lát rồi nói
thẳng:

– Không giết, nhưng rạch nát mặt
em thôi.

Út sợ run lên, rồi nói cứng:

– Anh cầm tiền của người ta rồi
sao anh không làm đi?

Út nghe tiếng cười nhạt:

– Đừng trách anh!

Hắn gỡ tay Út ra, nàng bàng hoàng

khi thấy gã rút con dao bấm. Hấn nhìn thẳng vào mặt nàng, con dao cầm ngang. Út nhìn con dao trùng trùng.

Bổng hấn bẻ đôi con dao, ném xuống đất. Tiếng động khô khan. Hấn quay lại nói với đàn em:

– Xong rồi!

Hấn móc tiền trong túi đưa cho thằng đàn em đứng gần nhất:

– Tụi bay cầm tiền đi nhậu!

Năm phút sau con hẻm vắng hoe, chỉ còn anh Bảy và Út. Gió từ phía ngoài lộ ủa vào trong se se lạnh. Anh Bảy choàng một tay qua vai Út:

– Anh không quen đâm chém đàn bà. Thường thường anh chỉ nhận tiền để làm thịt đàn ông.

Út như một kẻ mất hồn đi theo anh Bảy. Nàng không tự chủ được mình, cất tiếng hỏi:

– Mình đi đâu?

– Về nhà anh, sáng mai em đang hoàng ra đi...

Út theo anh Bảy vào sâu trong một con hẻm. Căn nhà của anh ta ở tuốt trong cùng. Anh ta đẩy cửa vào nhà, bật ngọn điện độc nhất. Anh ta chỉ cái ghế:

– Ngồi xuống đi kể cho anh nghe đầu đuôi câu chuyện tại sao em lại bỏ đi.

Út đã lấy lại bình tĩnh, nàng thông thả kể, nàng không quên thêm bớt cho câu chuyện thêm bi thảm. Sau cùng

nàng ngước lên, nhìn thẳng vào mặt anh Bảy:

– Thà em ngủ với anh còn hơn ngủ với thằng đó.

Sắc mặt anh Bảy lăm lì không biến đổi:

– Em ở lại đây một đêm, sáng mai cứ việc đàn hoàng ra đi, anh bảo đảm cho em.

Út đứng dậy ra khép cửa, nàng cỏi phăng ảo:

– Em đền ơn anh đó!

Bảy cũng đứng dậy, anh nhìn sững thân thể nàng.

Út nhấn ngón tay vào công tắc điện, căn phòng tối mò. Vòng tay anh

Bảy choàng ngang thân thể Út nâng
bồng nàng lên, lưng Út chạm xuống
mặt nệm, giọng anh Bảy xúc động:

– Nếu em không có chuyện rắc rối
thì đâu có đêm nay.

Út mỉm cười trong bóng tối. Nàng
ứ hự, nũng nịu...

19.

ÚT PHẢI CẦM BÁN NỐT NHỮNG MÓN ĐỒ cuối cùng của mình để trả tiền khách sạn. Nàng không thể chơi đông dài được nữa. Nàng phải kiếm tiền để sống. Út không thể về nhà, nàng không muốn trở về với hai bàn tay trắng. Sau mấy tháng làm điểm tiền bạc vào như nước nhưng đồng tiền không đậu. Út thường nghe người ta nói đồng tiền kiếm được

bằng nghề mặt hàng đó, cũng như tiền được bạc, của phù du.

Út ngồi trước gương, xoa nhẹ bàn tay lên má mình . Không còn cách gì khác, mình phải kiếm tiền. Út lấy phấn sáp trang điểm thật rục rỡ, xúc nước hoa mùi trầm thơm hắc. Nàng mặc chiếc áo dài kim tuyến ra đứng trước gương soi bóng mình. Út tự thấy mình đẹp, chẳng lẽ nàng không kiếm nổi một khứa lăm địa tối nay.

Út đóng cửa phòng, xuống nhà. Gã bồi khách sạn nhìn nàng ngạc nhiên vì sự rục rỡ của nàng đêm nay. Gã cười đều:

– Thưa cô đi chơi?

Út gật đầu. Gã nói xa gần để dò ý:

– Ở khách sạn này nhiều người sang trọng lắm.

Út không nói gì, đi thẳng xuống nhà. Nàng đi dọc theo đường Nguyễn An Ninh rồi lên Saigon. Ban đêm, Saigon tấp nập người đi dạo, không khí se se lạnh. Út thấy nhiều người mặc áo len.

Út thường nghe chị em đồng nghiệp nói muốn bắt khứa riêng thì phải đứng phát phơ ngoài đường, hoặc vào một quán giải khát nào đó ngồi bắt tình.

Nghĩ vậy Út liền đẩy cửa vào một quán ăn có máy điều hòa không khí mát rượi. Quán đông khách, chỉ còn mỗi một bàn trống bên cạnh máy quay đĩa. Út kéo ghế ngồi kê một ly cà phê sữa.

Những thanh niên ngồi trong quán quay lại nhìn nàng kể cả mấy người ngoại quốc, Út liếc nhanh xuống quần áo mình. Nàng nghĩ, rất có thể họ không cho nàng là gái kiếm tiền, vì bộ quần áo sang trọng.

Út soi mặt vào tấm gương dát ở cột hàng, mở xắc tay ra lấy hộp phấn xoa lại lên mặt mình, tô lại môi son. Út để ý đến mấy người Mỹ, những tên này có lẽ lắm tiền, nhưng nàng lại không biết một câu tiếng Mỹ nào để bắt tình.

Út lấy một điều thuốc Salem, gắn lên môi bật quẹt hút phì phèo. Út yên trí mình đã làm đầy đủ lệ bộ của một con điếm chuyên nghiệp. Nàng yên trí rằng sẽ có người để ý đến nàng.

Út ngồi khá lâu, nàng không thấy

một ai sang bàn mình như nàng dự tính. Ly cà phê sữa đã nguội tanh nguội ngắt. Một số khách vào quán thấy không có bàn trống liền trở ra.

Út bắt đầu thất vọng. Có lẽ nàng lại phải đi lang thang ngoài đường kiếm khứa, đứng tựa lưng ở một cột đèn nào đó nháy nhó với người qua đường. Út không ngờ đời mình lại có lúc kẹt như bây giờ. Ngày mai nàng không còn một xu dính túi, rồi tiền ăn, tiền phòng. Bất giác Út thở dài...

Nhiều khách hàng đã sửa soạn ra về. Bổng tấm cửa kính ra vào mở.

Một người thanh niên đi vào. Không thấy bàn trống, hắn nhìn về phía bàn Út. Hắn đi thẳng đến lịch sự nói:

– Xin lỗi cô, ở đây có ai ngồi không?

Út ngẩng lên lắc đầu. Gã thanh niên kéo ghế ngồi trước mặt nàng tự nhiên. Hấn rút thuốc lá ra hút, búng tay kêu cái tách gọi người hầu bàn:

– Cho mấy cái “giọt tông” nghe nhạc, một ly cà phê đen.

Hấn bấm nút ở cái máy, bỏ miếng sắt tròn vào khe hở, tiếng nhạc bốc lên. Út lặng lẽ quan sát từng động tác của hấn. Hấn còn trẻ, người to lớn, hấn mặc chiếc áo polo màu huyết dụ dài tay. Mặt hấn lạnh như tiền khi ngồi nghe nhạc.

Hấn coi như không có Út ngồi trước mặt. Hấn xúc đường vào ly khuấy đều. Chợt hấn ngẩng lên, bắt gặp Út đang quan sát hấn. Út mỉm cười. Mặt hấn vẫn lạnh lùng, ngồi uống cà phê và hút thuốc lá.

Út rút điều thuốc cuối cùng của mình gắn lên môi. Nàng lại nhớ đến cái kinh nghiệm bắt khứa của mấy con diêm thập thành mà nàng đã được nghe nói qua. Nàng lấy vể mặt tươi tỉnh, chỉ vào điều thuốc lá của mình:

– Xin ông vui lòng cho mỗi lửa?

Gã thanh niên nhìn nàng một giây, gã lặng lẽ rút bật lửa ra mỗi thuốc cho nàng. Gã vẫn không nói một câu, Út không hiểu trong đầu hẳn đang nghĩ gì?

Đôi mắt hẳn nhìn nàng lặng lẽ, mặt hẳn khó dăm dăm.

Trong đầu Út bỗng có ý nghĩ thẳng cha này là con nhà giàu và có tính khinh người. Nàng từng thấy những thẳng đàn ông đến xóm chơi bởi, chúng

nham nhỏ, ham hố đều giả. Có lẽ gã này không phải là hạng người chơi bời, hẳn có tâm sự gì buồn nên vào đây ngồi. Chẳng hạn hẳn thất tình.

Ý nghĩ đó làm Út chú ý đến gã thanh niên hơn, gã khá đẹp trai, lịch sự. Một người như vậy mà thất tình sao? Út nhất định chài bằng được gã này, nàng chưa hề chịu thua ai. Không lẽ nàng bỏ cuộc vì sự lảm lì của hắn. Nhưng nàng phải làm cách nào thật kín đáo, nàng không thể níu kéo ở nơi lịch sự này. Nàng muốn buông lời tán tỉnh, nhưng nàng lại sợ những lời nói của mình vụng về, rất có thể hắn cười mình. Mặc cảm đó làm Út e ngại.

Út hồi hộp khi nàng để chạm chân mình vào chân gã ở dưới gầm bàn. Gã thanh niên lơ đãng như không biết, gã

lặng lẽ hút thuốc lá.

Út bạo dạn hơn, hần vẫn mặc kệ. Út chưa hề thấy gã đàn ông nào lại “gan góc” như gã này.

Gã thanh niên hút hết điếu thuốc lá, hần lặng lẽ dập tắt điếu thuốc vào cái gạt tàn bằng sành. Một sợi khói mỏng bay lên, gã múc một muỗng cà phê đổ lên. Sợi khói tắt ngấm.

Gã thanh niên ngồi chống tay vào cằm, lặng lẽ nhìn nàng:

– Cô muốn gì?

Út không ngờ gã lại hỏi một câu đột ngột như vậy.

Út bối rối, nàng không biết phải trả lời làm sao. Út đành rút chân lại, nàng lí nhí nói:

– Xin lỗi ông!

Mặt gã đàn ông vẫn lạnh lùng:

– Không có gì!

Út nghĩ mình không nên ngồi đây nữa, nàng đành chịu thua gã thanh niên lì lợm này. Cái mặc cảm hèn kém sống dậy trong đầu óc Út, có lẽ mình rẻ tiền quá chăng? Tâm trạng Út thật bối rối, nàng thù ghét gã đàn ông này. Nàng muốn ra ngay khỏi quán để khỏi nhìn cái vẻ mặt khinh người của hắn,

Út cầm mảnh giấy tính tiền lên, nàng nhìn vào đó chẳng hiểu gì cả, vì giá tiền in bằng máy, cả một dãy số cả chữ nữa.

Bỗng gã thanh niên giật lấy mảnh giấy trên tay nàng sang phía của mình:

– Tôi trả cho!

Út ngạc nhiên, nàng mở to mắt nhìn gã, thật tình nàng không hiểu nổi tâm trạng gã. Trên đôi môi khô héo của gã thoáng nở nụ cười:

– Hình như cô muốn nói chuyện gì với tôi, ở đây không tiện, lát ra ngoài kia.

Tiếng nói của gã cũng lạnh lùng như gương mặt hắc. Út ngồi yên một lát, nàng nói:

– Bây giờ chẳng còn chuyện gì nói hết.

Bỗng Út thấy hai cẳng chân của gã thanh niên kẹp lấy chân nàng ở dưới bàn:

– Tôi biết cô muốn gì rồi, nhưng cứ hỏi lại vậy thôi. Tối hôm nay tôi rảnh tôi không muốn về nhà.

Lời nói của hắn dịu dàng hơn, và ánh mắt của hắn nhìn nàng với vẻ thiện cảm hơn:

– Tôi biết cô không phải vũ nữ, không phải một người chán đời, cô tới đây có mục đích.

Gã nói xong quay nhìn sang mấy cô gái ngồi đón khứa ở bàn bên kia. Hắn mỉm cười bí mật. Gã búng tay gọi bồi trả tiền. Hắn không lấy lại tiền thối. Hắn cầm tay Út:

– Mình ra ngoài!

Út thầm phục gã thanh niên này sành chuyện đời. Nàng lú lú đi theo

gã ra ngoài, nàng biết gã này cao tay ấ. Gã không phải như hạng đàn ông thường đến xóm nàng chơi bời.

Ra khỏi cửa gã thanh niên ngửa mặt nhìn trời đêm:

– Đêm nay trời hơi lạnh.

Út không còn giận gã nữa. Gã thân mật choàng tay qua vai Út đi bộ dọc theo đường Tự Do. Út nhìn thấy một vài cô gái ăn mặc diêm dúa đứng ở góc cây. Những gã xích lô ngồi ngay trên xe mắt láo liên nhìn những người đàn ông đi một mình.

Bỗng gã thanh niên nói:

– Em còn trẻ đẹp như vậy mà việc gì phải đi bắt khứa ở những nơi này. Chỗ này chỉ dành cho những gái hết thời.

Út im lặng nàng mặc nhiên coi gã thanh niên đã biết mình làm nghề gì. Gã nói chuyện vu vơ:

– Đi coi hát bóng phim dở quá nên anh ra, anh cũng muốn tìm một người bạn gái nào đó để đi chơi suốt đêm cho đỡ buồn.

Gã nhìn xuống mặt Út, gã hỏi:

– Em có nhà riêng?

Út đã quen với ngôn ngữ của gã này, nàng bạo dạn hơn:

– Không có nhà riêng, chỉ có phòng ở khách sạn.

– Vậy càng tiện.

Út nghe rõ tiếng gót giày mình và giày gã gõ trên vỉa hè, gã nói:

– Mình đi ăn gì rồi về.

– Tùy anh!

– Đi ăn bánh cuốn ở Phan Đình Phùng. Anh có xe, anh ra lấy xe đi một vòng.

Út theo gã thanh niên đi trở lại phía nhà gửi xe... Gã lái xe đưa thẳng nàng đến chỗ bán bánh cuốn ở Phan Đình Phùng.

Khi trả tiền, Út nhìn thấy gã có một xấp giấy năm trăm, nàng yên trí.

Gã thanh niên đạp máy xe:

– Khách sạn của em ở đâu?

Út chỉ, gã lái xe về thẳng đó. Tên bồi phòng thấy Út mang thêm một người đàn ông vào thì làm khó:

– Ê, không được mang thêm người vào phòng đầu nghen, bộ không coi điều lệ sao?

Gã thanh niên vừa bước chân lên thang lầu liền quay xuống:

– Khách sạn này cũng có điều lệ sao?

– Khách sạn nào mà không có?

– Đưa coi!

Gã bồi phòng mở ngăn kéo lấy ra một tấm giấy bọc ni-lông đưa cho gã thanh niên. Gã cầm tờ điều lệ xé đôi ném xuống đất trước sự ngạc nhiên của Út.

Gã bồi phòng ngạc nhiên:

– Tại sao anh lại xé?

Gã thanh niên thản nhiên móc túi lấy tờ giấy năm trăm căng ra trước mặt gã bồi phòng:

– Tôi mua điều lệ của các anh giá này được không?

Gã bồi phòng cười một cách trơ trẽn, cầm lấy tờ giấy bạc nhét vào túi:

– Mời thầy lên lầu, nếu cần gì cứ gọi em.

Gã thanh niên mỉm cười dìu Út lên cầu thang. Gã nói với nàng:

– Đồng tiền đi trước đồng tiền khôn.

Út đưa gã thanh niên lên phòng. Nàng thấy gã này ăn xài bánh quá nên có mặc cảm, mặc cảm với mình và với căn phòng xuềnh xoàng.

Nàng cất tiếng nói để phá tan bầu không khí nặng nề giữa hai người:

– Anh cho nó nhiều tiền quá, một trăm bạc cũng đủ.

– Ăn nhằm gì!

Gã thanh niên vừa nói vừa đi ra mở tung cửa sổ, gã ngược nhìn màn đêm ngoài khung cửa:

– Đêm thật đẹp, mở ra cho thoáng em nhé!

– Tùy anh đó!

Gã thanh niên đứng tựa khung cửa nhìn trời nhìn đất một lát rồi quay vào. Út đã thay xong quần áo. Nàng tắt ngọn đèn giữa phòng, bật đèn ngủ lên.

Gã thanh niên để nguyên quần áo,

nằm dài trên giường. Út nằm cạnh. Vẻ mặt gã thanh niên trở nên thâm trầm, gã gắn thuốc lá lên môi, móc túi tìm bật lửa. Út bỗng chộp lấy cái bật lửa:

– Để em bật cho!

Út cầm chiếc bật lửa trên tay, nàng ngẫm nghĩ. Nàng không thể không nhớ đến cái bật lửa của Hội Thọt, nó y hệt cái này. Cuộc đời nàng bắt đầu từ cái bật lửa, khi nàng biết cái bật lửa không cần dùng đến tim mà vẫn cháy được thì đã muộn.

Bất giác Út thở dài.

Gã thanh niên ngó nàng, lấy lại cái bật lửa trên tay nàng đặt lên bàn đêm:

– Em nghĩ gì vậy?

– Cái bật lửa.

– Sao?

– Đờ em bắt đầu bằng cái bật lửa “ga” y hết cái này.

Gã thanh niên ngồi dậy cởi quần áo vắt lên thành ghế. Gã tắt nốt ngọn đèn đêm:

– Ý kiến em hay đó, anh có thể nằm nghe chuyện đời của em suốt đêm.

– Em chỉ là một cô gái giang hồ!

– Biết, anh biết mà!

Gã thanh niên ôm nàng trong vòng tay, vuốt ve vỗ về nàng:

– Kể cho anh nghe nhé!

– Để làm gì vậy?

– Để biết!

Út cười nhẹ, nàng dẫu mặt vào ngực gã. Gã thanh niên đưa đẩy câu chuyện, và Út không thể không trả lời hẳn. Gã lại với lấy cái bật lửa, mỗi thêm một điều thuốc nữa:

– Nguy hiểm thật, chỉ vì một cái bật lửa nguyên tử.

Gã cười, tung tung cái bật lửa trong tay, gã nói tiếp:

– Có lẽ anh phải bắt chước cha này, vậy mới đáng mặt bịp chứ!

Út cúi nhẹ vào ngực gã:

– Anh ngạo em phải không?

Gã vuốt ve trên tấm vai trần nuột nà của nàng:

– Đâu có. Anh phải bịp để có một người yêu.

– Bộ anh không có người yêu sao?

Gã lắc đầu:

– Anh rất cô đơn.

– Chắc tại anh khó tính quá đó!

Gã thanh niên cười nhẹ. Ứt tiếp:

– Nếu anh có bịp người ta thì lấy người ta ghen, đừng có đem bán người ta tội nghiệp lắm.

– Em nhân đức quá nhỉ!

– Không, em thương cái thân em.

Ứt cảm thấy vòng tay gã thanh niên khép chặt hơn.

Gã thì thảo bên tai nàng những lời của tình yêu, có lẽ không phải cho nàng, cho một hình bóng con gái nào

đó qua sự hưởng thụ xác thịt với nàng.

Sự cuồng nhiệt tận hưởng làm Út xót xa, nàng vẫn chỉ là một con điểm để bất cứ người đàn ông nào đó đến để tìm quên. Hơn lúc nào hết, Út thấy chán nản đến tột độ. Nàng nằm giấu mặt xuống gối.

Út nghe ngoài hành lang có tiếng chân di chuyển của cặp nào đó. Tiếng mở khóa phòng, tiếng nói và tiếng cười. Phía dưới đường có tiếng động cơ xe hơi chạy vội vàng.

Gã thanh niên xoay mặt nàng lại, nhìn vào khuôn mặt phủ đầy bóng tối của nàng. Hắn nói khi hôn nàng:

– Em như một khúc gỗ!

Út im lặng. Nàng xô nhẹ vào vai gã, nhóm dậy, ra ghế. Gã thanh niên nằm lại một mình hút thuốc lá. Út không lạ gì cảnh đó, sau mỗi cuộc giao hoan những người đàn ông vẫn thường hút thuốc lá.

Nàng cho rằng họ muốn hưởng thụ đến tận cùng khoái cảm, muốn kéo dài thêm cái giây phút còn rơi rớt lại.

Đốm lửa đỏ lập loè trong bóng tối.

Một lát sau, gã thanh niên dụi tắt thuốc trở dậy ra cửa sổ đứng nhìn xuống đường. Thốt nhiên Út nghĩ mình chỉ là hạng gái chơi bời, hơi sức đâu mình nghĩ đến vấn đề tình cảm lặt vặt đó.

Nghĩ vậy tâm hồn Út thấy yên. Nàng hình dung đến sáng ngày mai khi

trở dậy, gã thanh niên sẽ để dưới gối nàng một nắm tiền, hôn lên trán nàng và hẳn sẽ ra đi, như tất cả những người đàn ông khác đã đến với nàng.

Hình ảnh gã thanh niên in đậm nét trên khung cửa.

Gã quay trở vào, đến bên Út:

– Thôi lên ngủ em, ngồi đây chi vậy?

Út đứng dậy mặc cho gã thanh niên diu nàng vào giường. Nàng nói nhỏ:

– Sao anh không ngủ đi?

– Anh không ngủ được!

– Em cũng vậy.

Cả hai nằm im lặng. Út không hiểu đêm nay tại sao mình lại buồn, nàng

chán nản đến tột độ. Nàng quay đầu nhìn ra khung cửa sổ, ánh đèn đường sáng làm khung trời ngoài cửa sổ cũng ánh lên.

Út nhìn khung cửa sổ, nhìn căn phòng, nhìn người đàn ông nằm cạnh mình. Lâu lắm Út mới có dịp nghĩ về thân phận mình, đến khúc quanh kỳ lạ của đời mình. Trong đầu Út lơ mờ hiện ra hình ảnh xóm Cầu Muối, con kinh nước đen ngòm chảy qua.

Út đã sinh ra ở đó, sống ở đó... Và rồi cuộc đời nàng sẽ ra sao? Nàng ở ngay Saigon mà cả năm nay nàng không về qua đó.

– Em nghĩ gì vậy?

Gã thanh niên lên tiếng hỏi. Út trở lại thực tế, nàng mỉm cười:

– Không hiểu sao đêm nay em buồn quá.

– Anh cũng vậy!

Nói xong gã thở dài, gã vòng tay ôm Út:

– Em định sống thế này hoài sao?

Út buồn bã:

– Anh bảo em làm gì, em không có nghề nghiệp nào hết. Em không thể trở lại bán vé số như ngày xưa.

– Em sẽ theo đuổi nghề này hoài sao?

– Cũng đành, xả láng cuộc đời một phen rồi muốn đi đến đâu thì đi.

Gã thanh niên im lặng một hồi lâu, rồi nói huych toẹt:

– Đã không làm điểm thì thôi. Đã bán tròn nuôi miệng thì làm cho bánh một phen.

Út hỏi một cách ngây thơ:

– Làm thế nào bánh được?

– Thiếu gì cách, em bổ lẻ như vậy thì chẳng ăn cái giải gì hết. Huê Kỳ bắt đầu sang nhiều đó, tụi đó thiếu gì đô-la, một người con gái như em đáng tiền lắm.

– Em không biết tiếng Mỹ!

– Đi học!

– Anh dạy em nghe!

– Nếu em trả lương anh.

Út cười, nàng rúc đầu vào ngực gã:

– Tiếng Huê Kỳ nói: “Em yêu anh”
sao hả anh?

– “Ai lô du”!

Út nhắc lại:

– “Ai lô du”!

Gã thanh niên ghé tai nàng nói:

– Anh sẽ dạy em dăm câu làm ăn,
ráng mà thuộc; đó là chìa khóa mở tủ
đô-la.

Út vui vẻ. Đêm im lặng trôi ngoài
cửa sổ. Trời sáng, gã thanh niên trở dậy.
Út hỏi:

– Anh về hả?

Gã thanh niên gật đầu:

– Anh phải về đi làm!

– Tối nay anh có đến nữa không?

– Sức mấy anh đến hoài...

Út nhìn gã túm tím cười:

– Em không lấy tiền đâu!

Nàng xòe hai ngàn bạc gã thanh niên vừa đưa cho nàng:

– Em đủ tiền trả tiền phòng và tiền ăn trong một tuần. Anh sẽ dạy em tiếng Huê Kỳ.

Gã thanh niên mỉm cười quay ra:

– Để coi, nhưng tối cứ chờ anh đến chín giờ.

Chiếc cửa ra vào khép lại. Út nghe tiếng bước chân của hắn đi ngoài hành lang, xuống cầu thang. Nàng nằm vật

mình xuống giường tự nhủ: “Mình ngủ một giấc cho lại sức”.

20.

ĐỨA BÉ KHÓC NGẪN NGẶT, nó uốn cong người trên tay bà nội. Bà Sáu Họ dỡ suốt từ tối đến giờ mà nó cũng không nín. Nhưng bà kiên nhẫn, không nỡ phát vào mông đứa bé. Bà xốc nó lên, ép đầu nó ngả vào chiếc vai còm của bà, vuốt ve, vỗ nhẹ nhẹ vào lưng nó:

– Đừng khóc nữa con, má sắp về kia.

Hình như đứa bé gào thét mãi cũng mệt, nó nằm trên vai bà nhưng vẫn tí tỉ khóc. Bà Sáu Họ đu đưa thân mình hy vọng đứa bé sẽ ngủ một giấc, bà nói nhỏ:

– Tội nghiệp cháu tôi, mày đói đây mà!

Bà Sáu Họ nhìn con kinh bắt đầu sẫm màu. Bà nghe đâu đó có tiếng muỗi reo, tiếng nói chuyện bên hàng xóm, tiếng đĩa bát va chạm nhau.

Trời đã tối, người ta đang ăn cơm chiều. Bà Sáu Họ quay nhìn vào nhà mình, căn nhà tối om om; bà muốn thắp ngọn đèn nhưng không thể rời được đứa cháu. Nó sẽ khóc ré lên khi bà đặt nó xuống giường để làm một việc gì. Cơm nước bà cũng chưa nấu được.

Bà Sáu Họ nóng ruột, không hiểu tại sao tới giờ này mà con vợ thằng Tư Tuyển chưa về. Chắc nó kẹt đường kẹt sá đâu đó vì vụ biểu tình.

Bất giác bà Sáu Họ thở dài, biểu tình hoài làm ăn gì nổi. Hồi trưa con vợ thằng Tuyển có nói thức ăn thức uống bắt đầu lên giá, và nó thở dài thườn thượt. Nó than phiền vì tiền lương của chồng gửi về không đủ xài. Nó nói:

– Má à, nếu anh làm xong giá thú và khai sinh cho con, anh sẽ lãnh thêm phụ cấp gia đình thì có thể dư dả được đó má.

Bà Sáu Họ gắt lên:

– Sao mày không biên thơ hối nó làm lè lẹ lên!

Vợ Tư Tuyển cãi lại:

– Má tưởng làm dễ lắm sao, ít gì mình cũng phải bỏ ra dăm ba ngàn gọi là tiền chè nước chớ bộ người ta làm khơi khơi cho mình sao.

Vợ Tư Tuyển chép miệng:

– Tội nghiệp ảnh đi lính cực nhọc mà lãnh được đồng tiền lương nào cũng giữ bo bo để gửi về. Nhiều khi ảnh đưa tiền cho con, con lại đưa cho ảnh mấy trăm cà phê cà pháo.

Vợ Tư Tuyển nói bằng giọng xót xa khiến bà Sáu Họ cũng cảm động. Bà mừng cho con trai đã lấy được một con vợ đàn ông, biết lo cho gia đình nhà chồng đến nơi đến chốn.

Bây giờ thì bà Sáu Họ chỉ còn biết

hy vọng vào vợ chồng thằng Tuyển.

Những đứa con của bà mất tích dần vì nhiều lý do khác nhau. Con Út bỏ nhà đi biệt tích, mới đây bà nghe nói nó khá lắm, bà không dám hy vọng nó sẽ về giúp đỡ bà. Bà cho rằng nó giận mẹ, quyết chí đi lấy chồng giàu. Bà Sáu Họ khóc lóc chán rồi nghĩ rằng thôi cũng mừng cho nó. Lâu dần bà cũng quên đi, thỉnh thoảng nhớ tới bà nói với con dâu:

– Chắc con Út bây giờ khá lắm!

Người con dâu lặng yên. Nàng quá hiểu chuyện đời.

Nàng cho rằng khi người ta giàu có người ta dễ quên kẻ ruột thịt. Nàng không biết mặt cô em chồng nhưng nàng từng nghe lối xóm tán tụng con

Út đẹp lắm. Với sắc đẹp sẵn có, người con gái dễ nhảy lên bà nọ bà kia lắm. Út là đứa con nhà nghèo, nếu lấy chồng giàu chắc chắn nó sẽ giấu chồng về hoàn cảnh gia đình mình. Và đó là lý do nó không buồn bước chân về thăm mẹ. Bà Sáu Họ cũng chung ý nghĩ như con dâu, nên bà không nuôi hy vọng nữa.

Còn thằng Ba Choát, bà không hiểu tại sao vợ chồng bà lại đặt tên nó là Ba Choát. Cái tên thật xứng với người. Gần ba mươi tuổi đầu mà cứ lông bông lang bang, chỉ chuyên đi lường gạt, ăn trộm ăn cắp, vào tù ra khám.

Thỉnh thoảng nó tạt qua về nhà rồi lại đi biến biệt. Trong những ngày gần đây nó nói nó ở chùa mấy ông sư thương nó lắm. Bà Sáu Họ chỉ biết có thế. Đám

con bà Sáu Họ lớn lên như một đám cỏ hoang, bà mệt mỏi quá không còn hơi sức đâu để ý đến đời sống của các con, trời sinh trời dưỡng.

Chợt bà Sáu Họ nghe tiếng chân lội bì bõm ở vũng lội dẫn vào nhà bà. Bà đoán là con dâu đã về nhưng bà không lên tiếng hỏi. Cô con dâu lên tiếng trước:

– Má à!

Đứa bé chợt nghe tiếng mẹ khóc ré lên, bà Sáu Họ quay vào:

– Này Tư mày cho con bú đi!

Chị Tư Tuyển đặt cái thúng xuống sàn nhà chạy lại đỡ lấy con, nàng nói:

– Má đốt dùm cái đèn!

Ngọn đèn dầu được thắp sáng, xua đuổi bóng tối trong căn nhà nghèo nàn. Chị Tư Tuyền ngồi xuống chiếc võng vạch vú ra cho con bú. Đưa bé chớp lấy vú mẹ bú lấy bú để, chị Tư Tuyền đu đưa chiếc võng, gió từ dưới con kinh thoảng lên mang theo mùi bùn tanh nồng.

Chị Tư Tuyền quá mệt nhọc, chị muốn ngủ thiếp đi nhưng những con muỗi đói vo ve trong căn nhà hẹp không để cho chị yên, chị vừa đuổi muỗi cho mình vừa đuổi muỗi cho con. Chị vuốt ve đứa bé:

– Tội nghiệp con trai má. Con đói lắm phải không?

Chị Tư Tuyền chợt nhớ đến chồng, từ khi nàng về đây ở với mẹ chồng nàng yên phận. Hàng ngày nàng chạy hàng

vật lấy tiền thêm thắt vào số tiền lương chồng gửi về quá eo hẹp.

Bà Sáu Họ lúi húi nhóm bếp, ngọn lửa bùng lên, ánh lửa hắt lên mặt bà ánh sáng yếu ớt, làm những vết nhăn trên mặt bà sâu hơn. Bà nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. Bà đã quá quen thuộc với khung cảnh này. Từ khi có thêm con dâu và đứa cháu nội bà đỡ cô đơn. Bà tưởng tượng đến đứa con trai của mình, không biết bây giờ nó ở chân trời góc biển nào. Bỗng bà lên tiếng hỏi con dâu:

– Tư, mấy có nhận được thư của chồng mấy không?

– Một tháng nay không nhận được thư ảnh má à! À hình như tiểu đoàn ảnh về Sài Gòn rồi má.

Bà Sáu Họ hỏi dồn:

– Vậy hả, sao mày biết?

– Con đoán chừng vậy thôi, con thấy lính biệt động quân về đông lắm, về đàn áp biểu tình mà.

Chị Tư Tuyển ngừng lời một lát, nói tiếp:

– Hồi chiều con có thấy mà tới gần không được, lính gác quá trời, lúc đó lựu đạn cay ném vung vãi cũng chẳng ai muốn tới làm chi .

Bà Sáu Họ chột hỏi:

– Ở ngoài Sài Gòn loạn vậy sao?

Chị Tư Tuyển thở dài:

– Hết buôn hết bán má à. Không chừng mai mốt còn đình công bãi thị.

– Vậy là làm sao đây?

– Chợ không họp nữa... Mấy hôm nay vật giá lên vùn vụt, buôn bán khó quá. Con phải mua ít khô cá để trữ ngộ lữ... Ngày mai phải mua thêm ít gạo nữa.

Bà Sáu Họ hài lòng vì con dâu biết lo xa:

– Mấy lo vậy cũng phải.

Chợt nhớ đến câu chuyện còn bỏ dở, bà Sáu Họ hỏi con dâu:

– Thằng chồng mày về nó ở đâu?

– Ai biết được, chắc tiểu đoàn ảnh về hậu cứ.

Bà Sáu Họ chép miệng:

– Tội nghiệp nó cực nhọc. Nó về Sài gòn thì trước sau gì cũng sẽ về thăm nhà...

Bà Sáu Họ hy vọng hơn:

– Ủa, có thể nó mang tiền về. Tao sẽ bông thẳng cu ra chợ mua cho nó một bộ quần áo mới, một đôi dép da.

Bà Sáu Họ say sưa với dự tính của mình. Như chợt nhớ ra bà nói:

– Mua cho nó cái chai bú sữa bò nữa. Cứ phải pha sữa vào ly đổ cho nó ra ngoài hết trơn...

Bà gơ bàn tay xương xẩu của mình lên:

– Hồi nầy tay tao run quá trời. Tao đổ sữa cho nó không được. Mua một ly sữa lạt nhách ngoài quán về, thì tao đổ

mất ra ngoài hơn phân nửa, nó đói nó khóc hoài.

Ngỡ con dâu chưa đồng ý với mình, bà hỏi:

– Tao nói vậy phải không mấy? Mấy mua ít hộp sữa để ở nhà tao pha cho nó...

Đứa bé bú no nê, rời vú mẹ ngheo đầu sang một bên ngủ say sữa. Chị Tư Tuyền xốc con lên, đi nhẹ ra giường đặt con xuống, buông mùng, quạt muỗi. Chị nói:

– Sữa đâu có dễ mua hả má. Họ bán chợ đen đến ba chục đồng một hộp, khó khăn lắm má ơi!

Bà Sáu Họ lắc đầu:

– Thiệt không thời đại nào lại như hồi này, cái gì cũng chợ đen chợ đỏ.

Chị Tư Tuyển đến bên mẹ chồng coi nồi cơm rồi lại đứng dậy:

– Má coi cơm, con ra dọn chén đĩa.

Nàng lấy trên giỏ xuống một miếng khô cá:

– Má nướng miếng khô này ăn thử coi có được không.

Mùi cá nướng thơm làm bà Sáu Họ nuốt nước miếng. Bà hồi hả gấp miếng cá ra khỏi bếp lửa, để vào lòng bàn tay thổi phù phù. Cô con dâu lấy lại mang ra ngoài đầu nhà kê miếng khô lên cục đá lấy búa đập chan chát. Nàng xé nhỏ miếng cá bày lên đĩa. Bà mẹ chồng không thể nhịn được nữa, bà lên tiếng:

– Mày đưa tao một miếng ăn thử coi!

Cô con dâu bưng luôn đĩa cá đến bên mẹ, bà lấy một miếng cho vào miệng nhai nhóp nhép, bà hít nước ngọt:

– Ngon lắm, cá này là cá chi vậy Tư?

– Cá song má à!

– Ủa, tao cũng đoán chừng vậy!

Chị Tư Tuyển chợt nghe thấy tiếng chân của ai đi ngoài hẻm đang hướng về phía nhà mình. Chị nói với mẹ chồng:

– Có ai vô nhà má à?

Bà Sáu Họ ngừng nhai, bà nói nhỏ:

– Hay là... chồng mày về?

Chị Tư Tuyền im lặng nghe ngóng, tiếng bước chân đã ngừng lại trước nhà, một người đàn ông bước vào. Ba Choát. Hai người đàn bà không nói gì. Ba Choát lên tiếng:

– Có cơm cho tôi ăn không?

Chị Tư Tuyền lảng lạng dọn cơm ra chiếc divan, bê cái đèn dầu đặt lên bàn gần đó, Ba Choát sà vào liền, bốc khô nướng nhai ngon lành:

– Lâu nay ở chùa ăn chay hoài ngán quá!

Hắn tự ý đơm cơm đầy một chén, húp canh bằng cái muỗng xùm xụp. Đến lúc nầy bà Sáu Họ mới lên tiếng:

– Mầy đi đâu cả tháng bây giờ mới vác mặt về ăn uống. Nhà tao đâu có

chứa cái hạng người như mây, không chịu làm ăn gì hết trơn...

Ba Choát hứ một tiếng:

– Tôi ăn tôi trả tiền chớ bộ. Tôi có ăn không của má đâu?

– Mầy trả tiền hồi nào?

– Hôm trước tôi đưa cho má ba trăm bạc tôi ăn có hai chén cơm, bây giờ tôi mới về má đã kiếm chuyện rồi.

Bà Sáu Họ đơm cơm đưa cho con dâu:

– Mầy ăn đi để lấy sữa cho con bú!

Bà cũng đơm một chén cho mình. Hai người chưa ăn hết một chén cơm, Ba Choát đã vét nổi quèn quẹt:

– Sao nấu ít cơm vậy?

Chị Tư Tuyển nhỏ nhẹ nói:

– Tôi đâu có biết chú về.

– Từ lần sau chị cứ nấu thêm ra một chút.

Bà Sáu Họ nói ngang:

– Không thừa cơm cho mấy!

Ba Choát hứ một tiếng, buông chén đứng dậy:

– Má tưởng tôi cần ăn cơm ở cái nhà nầy lắm hả. Chẳng qua tôi nghĩ đến tình gia đình nên về đó thôi.

– Tao không cần cái mặt mày!

Ba Choát móc trong túi ra một nắm tiền:

– Tôi thiếu gì tiền, về tính cho má

một vài trăm chơi, vậy mà má tiếc mấy chén cơm, má chửi bới tôi. Vậy thì thôi tôi không thèm cho má xu nào nữa...

Bà Sáu Họ nhìn năm tiền, bà đoán chừng cũng đến năm bảy ngàn bạc chớ cũng không ít. Bà không biết nó lấy tiền ở đâu, nhưng chắc chắn không phải đồng tiền lương thiện. Dầu biết vậy, nhìn số tiền quá nhiều, bà Sáu Họ không thể dằn lòng ham muốn. Bà lên tiếng hỏi:

– Tiền ở đâu mà nhiều quá vậy?

Ba Choát dứt tiền vào túi, vênh mặt lên:

– Má hỏi chi vậy?

– Tao đoán chừng mấy lại ăn cắp ăn trộm ở đâu!

Ba Choát lườm mẹ, nói dối:

– Má muốn nghĩ sao thì nghĩ, nhưng đồng tiền nào cũng thơm hết trơn hà. Má khi rẻ tôi thì từ nay má đừng coi tôi là ai.

Hắn nhìn thẳng vào mặt mẹ:

– Nói cho má biết, tôi trúng áp phe, người ta tín nhiệm tôi, giao tôi một công tác quan trọng. Rồi má coi, lật đợ được đọc tài quân phiệt tôi bảnh như trời...

Ba Choát nói mà mặt cứ vênh vào lên. Hắn vỗ ngực:

– Ở nhà má khi rẻ tôi, coi tôi không có ki-lô nào, chớ các thầy coi tôi là đạo hữu. Không tin tôi sao tôi có thể chỉ huy được bao nhiêu người, tôi hô lên một tiếng là...

Hắn nhún vai:

– Thôi, nói với má làm gì, má đâu hiểu nổi. Tôi đi đây.

Dứt lời hắn quay ra cửa. Bà Sáu Họ kê, hắn không trở lại. Mâm cơm sạch bách, bà Sáu Họ và con dâu đặt chén xuống.

– Mày biết nó làm cái quỷ cái quái gì không Tư?

– Ai mà biết được, à có lẽ ảnh đi theo mấy người biểu tình.

– Biểu tình mà có tiền sao?

– Má không thấy hồi năm ngoái ảnh có tiền à, cũng biểu tình đó, Công giáo Phật giáo đâm chém nhau đổ máu ra má quên rồi sao?

Bà Sáu Họ gặt gù:

– Ủa mấy nói có lý!

Ba Choát đi ra khỏi nhà với sự bực bội, hăn cần nhần:

– Đm. khi rẻ thằng nầy, thằng nầy đ... cần, rồi sẽ biết tay thằng nầy.

Bọn đàn em Ba Choát đã chờ hăn ở quán cà phê, thằng nào cũng có vẻ nôn nóng. Thấy Ba Choát ra, mặt buồn rười rượi, chúng nó hỏi:

– Có chuyện gì đó anh Ba?

Ba Choát ngồi xuống ghế với bao thuốc lá Pall Mall để trên bàn, hăn gắp một điếu thuốc lên môi, một thằng đàn em tự động bật quẹt. Ba Choát hơi đầu điếu thuốc vào ngọn lửa, nhả một nạm khói:

– Chuyện gia đình tao, chúng bây hỏi làm chi?

Ba Choát nhìn khắp lượt đàn em:

– Không thiếu thằng nào phải không?

– Dạ, tới lĩnh tiền mà thiếu sao được đại ca.

Ba Choát nhìn thẳng vào mặt tên vừa nói:

– Chưa đâu!

Bọn đàn em sững người:

– Sao lại chưa? Anh là đầu nậu của tụi này, anh lãnh hết rồi mà!

Ba Choát chỉ vào ngực mình:

– Đúng, người ta tín nhiệm tao,

người ta giao tiền cho tao. Nhưng nếu chúng mày không làm đủ bốn phần, chúng mày lãnh tiền rồi chạy làng tao sẽ nói sao với người ta?

Một thằng mặt mũi bướng bỉnh:

– Như vậy anh không tin tụi tôi!

Ba Choát đập mạnh tay một cái cụp xuống bàn:

– Sức mấy tao tin tụi bây!

– Không tin thì làm ăn sao được.

Ba Choát gật gù:

– Có tiền thiếu gì thằng chịu làm. Điều kiện của tao cũng biết điều lắm, tao giang hồ lâu quá rồi mà...

Không chờ cho bọn đàn em vặn hỏi, Ba Choát nói ngay vào đề:

– Tao đặt cọc tui bây một phần ba tiền trước, sống mà về được thì lãnh nốt. Rất đẹp phải không tui bây?

Bọn đàn em yên lặng. Một lát mới có thằng lên tiếng:

– Một nửa tiền trước!

– Một phần ba!

Bọn quái nhìn nhau dò hỏi, chúng nó gật đầu:

– Đồng ý!

Ba Choát nhếch mép cười, hắn nhẩm đếm lại từng đầu người:

– Chấn chòi sáu mạng!

Ba Choát móc tiền trong túi ra, hắn thè lưỡi nhấp nước bọt vào ngón tay, hắn đếm những tờ giấy trăm nghe sột

soạt. Những đôi mắt của bọn quái đàn em sáng lên, hau háu nhìn vào xấp tiền trong tay Ba Choát. Đếm tiền xong, hẩn lại nhếch mép cười. Hẩn nhìn vào mặt từng thằng, xĩa ra từng hai trăm một:

– Mỗi đứa cầm tạm hai bò!

Bọn đàn em giật lấy tiền trên tay Ba Choát:

– Hai bò mà làm quái gì được!

– Xong công tác 10 giờ sáng mai tới chỗ hẹn lấy nốt.

– Biết có sống mà về lấy tiền không?

Ba Choát đứng dậy:

– Nếu không về được là bởi tại số mạng. Nhưng tao tin rằng trời đánh không chết tụi bay.

Bọn quái nhóc tì cười khoái trá. Ba Choát chỉ vào ngực mình:

– Chính tao sẽ chỉ huy tụi hay, tao làm luôn tụi bây coi. Không có gì nguy hiểm hết. Nếu tụi bây ngán thì đưa lại tiền đây!

Một thằng vỗ ngực:

– Thằng này chưa hề biết ngán cái gì hết, nói là làm.

Ba Choát tin tưởng:

– Xong rồi, mình đã từng làm ăn với nhau nhiều lần. Lần này nữa.

Ba Choát bỏ lửng câu nói. Hắn đưa tay ra một cách hết sức đàn anh cho bọn quái bắt tay mình:

– Sáng mai đúng sáu giờ gặp nhau. Ăn sáng xong thì mình đi. Chúng bây cứ yên trí, đã sắp đặt đầu vào đó rồi.

Nhìn bọn đàn em tản mác đi, tự nhiên Ba Choát thấy buồn. Hắn nhớ lại dĩ vãng mình hồi mấy năm về trước, hắn cũng như bọn quái nầy, cũng cầm những đồng tiền chia của một tên đàn anh nào đó để làm bất cứ chuyện gì. Bao nhiêu lần vào sinh ra tử, bây giờ hắn đã già kinh nghiệm.

Ba Choát biết bọn đàn em kia đêm nay sẽ không ngủ được. Chúng sẽ đi tìm gái, tìm những điều thuốc cần sa để cười, để quên niềm lo lắng, để thấy đời không còn nghĩa lý gì... Như Ba Choát đã làm cách đây mấy năm.

Tự nhiên Ba Choát thấy lo lắng vu

vợ. Cái tâm trạng hồi mấy năm về trước trở lại với hắn. Hắn bực mình đá một chiếc lon không ở vệ đường lăn long lóc, lắng nghe âm thanh đó rồi mỉm cười:

– Tại sao mình không tìm một con mái đêm nay. Một con mái cho đời đỡ sầu!

Ba Choát thọc tay vào túi, xấp giấy trăm dày cộm còn nguyên ở đó.

* * *

Ba Choát ngồi dậy, hắn nhận ra ả làng chơi nằm tênh hênh bên cạnh. Hắn nhìn ả mà thấy chán mửa. Hắn không còn thiết gì nữa. Vậy mà một xấp một đêm.

Bây giờ trời đã sáng rõ, lớp sơn phấn trên mặt ả đêm qua đã trôi hết, da ả tái ngắt như một cái xác không còn sinh khí. Ba Choát thấy người mệt mỗi một cách lạ thường, mệt mỗi đến độ không còn muốn cử động chân tay, đầu hấn rỗng tuếch. Ba Choát che tay lên miệng ngáp. Cô ả giang hồ ngủ mê mệt. Ba Choát bực mình giơ tay phát đến đét vào mông ả một phát, làm ả giật bắn người. ả mở bừng mắt, đôi mắt ngái ngủ đỏ ngầu. ả bỗng nhoén miệng cười:

– Để người ta ngủ nào, phá hoại...

– Dậy trả tiền này.

Ả giang hồ nằm xuống, giấu mặt vào gối:

– Ra đưa tiền cho chị Bảy được rồi.

Ba Choát ngao ngán bò xuống khỏi giường, hắn không muốn nhìn vào cái mặt phèn phẹt của ả nữa. Người hắn mệt mỏi lạ kỳ. Hắn vặn xương sống kêu răng rắc, làm vài cử động thể thao để người đỡ mỏi.

Gã trở ra nhà ngoài trả tiền rồi chuẩn thẳng. Lòng gã tiếc một ngàn bạc hùi hụi. Gã đi đến nơi hẹn, bọn quái nhóc tí đã đến đủ mặt. Nhìn thấy Ba Choát bọn chúng hỏi:

– Đêm qua đại ca du hí ở đâu?

Ba Choát kéo ghế ngồi:

– Đm. ngủ với điểm. Tao hết mẹ nó xiu quách rồi.

Ba Choát kêu một ly sô-đa hai bột gà, kêu thêm ly cà phê nữa. Hắn cần nhả hoài về vụ ngủ với điểm.

Bọn quái nhóc hỏi:

- Máy giờ bắt đầu hả đại ca?
- Chờ chút xíu để chợ đông mình mới dễ hành động, vả lại để cho tao thở đã...

Bọn quái lỏi tì ăn uống ào ào, chúng bàn tán đến kế hoạch sắp thực hiện. Một lát sau có kẻ lạ mặt xách đến một cái giỏ trao cho Ba Choát. Hắn trao xong rồi đi ngay. Ba Choát mở ra xem. Hắn đưa luôn dưới gầm bàn cho mỗi tên một cây pháo đại, thẳng thì chai dầu hôi:

- Như những lần trước nhé tụi bây!
- Xong rồi, em thông thạo mà đại ca!

– Mười giờ đúng tao gặp tụi bây tại đây.

– Đại ca không đi sao?

– Có chứ, tao phải làm gương cho tụi bây.

– Hay lắm, nhưng cố chạy cho thoát về trả tiền tụi này.

– Tụi bây yên trí, chưa chắc chợ hôm nay đã dám họp. Ngày hôm qua truyền đơn thả tùm lum kêu gọi đình công bãi thị rồi, nếu họ còn ngoan cố mình mới phải hành động. Chợ Vườn Chuối teo rồi, còn chợ Thái Bình thôi...

Bọn nhóc tì lại nói chuyện về lựu đạn cay, đến vụ bàn thờ Phật xuống đường. Một thằng khoe thành tích:

– Chiều hôm qua có một thằng đi xe gắn máy qua bàn thờ Phật mà không chịu xuống xe, bọn này túm lại đánh cho một trận mê tơi.

– Nó có sao không?

– Ngất ngư thôi!

– Mày có ăn giải gì không?

Thằng quái lỏi rút túi ra một cái đồng hồ đeo tay.

Bọn kia cúi đầu vào xem:

– Vầy mà cũng lấy. Tưởng thứ Rô Lếch, Long Din, cái này mại chỉ được cao lắm là năm choạc!

Thằng quái có chiếc đồng hồ ngắn ngơ:

– Bộ thứ này thường lắm sao?

– Hạng hét vút mẹ nó đi!

Thằng quái đeo vào tay mình:

– Vất sao được, tao đeo để coi giờ.

– Mày biết chữ không?

Thằng quái lỏm nổi hung:

– Đ... cần biết chữ, tao mang để lấy le với gái.

Bọn quái cười phá lên:

– Đm. “thằng nhỏ” chưa mở mắt mà đòi le gái.

Bọn quái đang đấu láo thì chợt ba chiếc xích lô máy dừng lại trước quán. Ba Choát trả tiền ăn uống cho cả bọn:

– Thôi đi tụi bây, xe đến rồi kia!

Chúng nó ào đứng dậy giành nhau

lên xe. Ba Choát lên sau cùng. Chiếc xe hẵn dẫn đầu, hẵn ngoài cổ lại nói với người tài xế xích lô máy:

– Lát đến đón tụi này nghe. Các anh đứng ở đầu đường Bùi Viện.

Chiếc xe dẫn đầu thận trọng tránh những con đường có nhiều cảnh sát gác. Một chiếc xe hơi của Mỹ bị đốt chiều hôm qua còn nằm chổng trơ ở giữa đường. Phía chùa Kỳ Viên vẫn còn hai chiếc bàn thờ Phật ngoài đường, khói nhang nghi ngút. Một thân cây bị đổ nằm ngang đường ngăn cách vùng của nhà chùa và cảnh sát. Trước cửa chùa, một tốp thanh niên đứng gác bàn thờ, trên đầu họ đội chiếc bao ni-lông sẵn sàng kéo chụp xuống để chống khói lựu đạn cay. Ở góc đường Cao Thắng – Phan Đình Phùng một chiếc xe Jeep

của cảnh sát vẫn đứng trông chừng từ đêm hôm qua.

Ba chiếc xích-lô máy đã vượt qua được khúc đường hiểm nghèo. Ba Choát thở phào, hắn không ngờ lại qua mặt cảnh sát một cách dễ dàng như vậy. Tới trước rạp Khải Hoàn cả bọn xuống xe. Đã bấy kỹ kế hoạch nên bọn Ba Choát tự động tản ra, ai làm phận sự nấy. Chúng nó lẩn vào phía trong chợ Thái Bình một cách dễ dàng Trong túi quần Ba Choát thủ sẵn chai dầu hôi. Hắn đi thẳng vào khu hàng thịt. Sau lưng Ba Choát, hai thằng quái lỗi miệng ngậm thuốc lá phì phèo, trong túi đứa nào cũng có một cây pháo cối.

Ba Choát tới trước một cửa hàng thịt, hắn nhìn thẳng vào mặt người đàn bà:

– Chị nhận được truyền đơn kêu gọi đình công bãi thị chưa?

Người đàn bà biến sắc:

– Truyền đơn nào?

– Chị ngoan cố, chị theo phe độc tài quân phiệt!

Người đàn bà nhìn trước nhìn sau, bà ta ở trong thế kẹt nên đối đáp yếu ớt:

– Tôi không ở phe nào hết, tôi buôn bán...

– Đã có lệnh không buôn bán nữa.

Bà hàng thịt càng thêm hốt hoảng:

– Tất cả mọi người ở đây đều dọn bàn, đâu có phải mình tôi.

Bỗng một người đàn bà đến trước quầy hàng. Bà hàng thịt như vợ được cứu tinh:

– Mời bà mua hàng dùm em!

Ba Choát mặt hầm hầm quay lại:

– Hôm nay đình công bãi thị, không mua bán gì hết!

Người đàn bà toan mua hàng nhìn sững Ba Choát, chị ta còn thấy hai thằng nữa tiến lại, nên hốt hoảng rảo bước đi. Ba Choát cười gằn, nói với chị hàng thịt:

– Chị thấy chưa, tôi báo trước cho chị biết, tôi bắt chị phải dẹp hàng ngay.

Bà chủ hàng thịt nhìn thót thịt còn ê hê:

– Tôi nghiệp tôi, còn bao nhiêu thịt...

Giọng Ba Choát đánh lại:

– Không cần biết, đổ đi!

Bị va chạm quyền lợi, chị đàn bà không còn biết ngán:

– Các người lấy quyền gì mà bắt người ta dẹp hàng?

Ba Choát trợn mắt:

– Quyền gì hả? Tôi sẽ đổ thịt đi giùm chị!

Dứt lời Ba Choát dốc luôn chai dầu hôi lên phản thịt.

– Bớ người ta!

Nhanh như cắt hai thằng quái lỗi

châm hai quả pháo đùng vào đầu điều thuốc lá. Ba Choát hô:

– Chạy tụi bây ơi!

Hai tiếng pháo nổ vang làm khắp chợ nhốn nháo, liên tiếp hàng chục quả pháo nữa nổ ở trong chợ. Tiếng la ó vang dội:

– Lựu đạn, lựu đạn!

Bọn Ba Choát chạy thực mạng, đập đổ lung tung hàng hóa. Bỗng có tiếng la:

– Bớ người ta, bắt lấy nó!

Ba Choát xô dạt người để chạy, hấn thở hồng hộc.

Bỗng một cây đòn gánh từ con đường ngang phang ra trúng ngay vai hấn, Ba Choát la lên:

– Ồi chết tôi rồi!

Người đuổi theo mỗi lúc một đông, Ba Choát nhin đau. Hắn cùng đường rồi, hắn chạy bừa bãi, thêm một cái ghế nữa vào lưng, nhưng hắn đã chạy ra được cửa chợ, miệng khô ran. Phía đằng sau tiếng la vang:

– Đánh chết nó đi, thằng đó!...

Ba Choát thở hồng hộc, chệnh choạng. Một cái ngáng chân, hắn ngã sấp mặt xuống vỉa hè. Đòn gánh, guốc, ghế phang như mưa bắc lên người hắn, hắn co rúm người lại và mê đi.

21.

ÚT NGỒI NGỮA NGƯỜI
TRÊN CHIẾC ghế bành, bàn
chân đặt trên đùi một chị đàn bà ngồi
dưới đất. Chị ta cắm cúi mài dũa những
móng chân đều như san hô của nàng.
Chị ngừng tay thận trọng ngắm nghía
rồi tẩm Acetone vào một miếng bông
gòn lau chùi cẩn thận:

– Thưa bà Giám đốc, bà tính sơn
móng chân màu gì?

– Tùy chị, chị thấy màu gì đẹp?

– Dạ thưa bà, người sang trọng như bà nên dùng màu nhã nhặn quý phái, phơn phớt hồng thôi!

Để bênh vực cho lập luận của mình, chị sửa móng chân nói thêm:

– Bà Đại tá Thuận cũng xài màu đó.

Út nói băng quơ:

– Hôm vừa rồi tôi thấy bà Thiếu tướng sơn màu đẹp lắm!

– Màu hồng bạc phải không thưa bà?

– Hình như vậy.

Chị sửa móng chân dè bủ:

– Nói xin lỗi bà, bà cứ cho phép em nói thiệt...

– Ủ, chị cứ nói!

– Bà Thiếu tướng là người không biết ăn mặc, bà có trát vàng mặc vào người cũng vậy thôi. Người sang trọng như bà Giám đốc đây chỉ cần ăn mặc thật đơn sơ nhã nhặn là đủ nổi bật trong đám đông. Em xin hứa danh dự em sẽ làm cố vấn sắc đẹp cho bà Giám đốc, dù bà không trả lương cho em. Được hầu hạ một người sắc nước hương trời như bà Giám đốc em lấy làm thỏa mãn lắm rồi...

Chợt có tiếng mèo kêu meo meo ở cửa. Út mở choàng mắt:

– Lucky, Lucky “cam hia”!

Con mèo vàng lông xù kêu lên mấy tiếng nho nhỏ nhảy tót lên lòng Út. Chị sửa móng chân nịnh thêm một câu:

– Bà Giám đốc có con mèo quý quá, nó biết nghe cả tiếng Huê Kỳ!

Út nựng nịu con mèo, nàng đặt nó lên lòng:

– Sít đao pờ li!

Con mèo ngồi trên lòng nàng, rúc đầu vào ngực nàng, nó gù gù. Út chột nhảnh mặt:

– Con lạnh hả, má tắt máy lạnh nhé!

Nàng dùng chân kia khều nhẹ vào người chị sửa móng chân:

– Chị ra mở cửa tắt máy lạnh dùm.

Chị sửa móng chân trước khi đứng dậy, cẩn thận lột chiếc khăn bông trắng tinh dưới sàn để Út đặt chân lên. Chị ta ra tắt máy lạnh, mở tung mấy cánh cửa kính. Gió ngoài vườn thoang thoảng mát dịu.

Út vuốt ve, nựng nịu con mèo, nàng cù nhẹ vào bụng nó làm con vật cong người lại gặm vào ngón tay nàng. Chợt nàng trợn mắt lên:

– Trời đất ơi, mấy có bọ chết sao?

Nàng cắn nhả:

– Thế này thì tệ thật!

Chị sửa móng chân vội vàng đỡ lấy con mèo:

– Bà Giám đốc để em bắt bọ chết cho nó.

Út tức giận, nàng giữ con mèo lại:

– Chị đi kêu con nhỏ người làm lên đây cho tôi.

Chị sửa móng chân vôi vàng chạy ra ngoài, một lát sau con bé người làm đi theo chị sửa móng chân vào phòng. Vừa thấy mặt con bé Út nổi giận liền:

– Lại đây tao biểu, lại đây.

Con bé người làm đi tới, nàng vung tay tát bốp vào mặt nó:

– Khốn nạn, có mỗi việc săn sóc con mèo của tao mấy làm cũng không xong.

Con bé lãnh đủ một tát tay bốp rát, nó lùi lại. Chị sửa móng chân vôi chạy lại giữ lấy tay Út:

– Xin bà Giám đốc đừng giận...

Chị ta nhìn xuống móng tay Út:

– Bà giận đánh nó hư móng tay rồi.
Để em sửa lại.

Út đáo để, xa xả mắng con bé người
làm:

– Mấy chỉ có mỗi việc săn sóc con
mèo cũng không xong. Tao đã biểu
mấy phải bắt hết bọ chét cho nó, khi
nó ăn sữa xong mấy phải lấy bông gòn
lau mồm nó hiểu chưa?

– Dạ...

– Từ giờ đến tối tao còn thấy con
bọ chét nào ở người nó thì mấy khó
sống với tao.

– Dạ...

Chị sửa móng tay góp lời:

– Mấy bé con mèo đi, còn đứng đây làm chi, bà chủ đang giận.

Con bé vội vàng ôm lấy con mèo biến ra cửa. Út vẫn chưa đã giận. Nàng lăm bầm nói một thôi một hồi:

– Thiệt người làm không đứa nào sướng như ở nhà này. Chúng nó có phải làm gì đâu, chơi suốt ngày mà vẫn làm biếng...

Út lại nói về con mèo:

– Hôm nay là ngày sinh nhật con Lucky, tôi có mời một số người đến, rồi tới người ta bỗng bế nó, bỏ chét dính vào người ta thì thiệt đẹp mặt tôi. Chị biết những người đến mừng cho Lucky là hạng người nào không? Toàn ông to

bà lớn... Tôi phải thay mặt chồng tôi tiếp đãi vì ông đi công tác xa...

Chị sửa móng tay dạ ngắt câu Út đều đều... Út xem lại móng chân móng tay mình, nàng hài lòng:

– Thôi được rồi đó chị!

Út chỉ cái xác tay để trên bàn:

– Chị mang cái xác đến đây tôi trả tiền cho.

Chị sửa móng tay vội vàng mang xác lại. Út mở xác lấy tờ giấy hai trăm đưa cho chị ta. Chị ta từ chối:

– Thưa bà Giám đốc, được sửa sắc đẹp cho bà là hân hạnh cho em rồi, em còn phải nhờ vả bà Giám đốc nhiều.

Út ngó chị sửa móng tay:

– Chị chê ít hả? Thôi đây cầm lấy năm trăm.

Chị sửa móng tay đẩy tiền lại:

– Dạ không phải, thiệt tình em kính trọng bà Giám đốc.

Chị ta cười e ấp:

– Chả nói giấu gì bà Giám đốc, em muốn nhờ vả bà Giám đốc từ lâu mà chưa dám mở miệng đấy ạ!

– Chuyện gì vậy?

– Nếu bà Giám đốc cho phép em xin thưa!

– Chị cứ nói!

– Dạ cảm ơn bà Giám đốc có lòng tốt. Số là em có một người bà con nghèo khổ quá muốn nhờ bà Giám đốc giúp đỡ.

– Tôi làm gì được?

– Xin bà Giám đốc bảo đảm cho để xin ông Giám đốc cho một sở làm.

Út nói duỗi ra:

– Tôi biết sao mà bảo đảm, ngộ lỡ họ là VC thì sao. Mà chức vụ của chồng tôi đâu có cho phép dùng nhân viên người Việt. Vệ sĩ của ảnh toàn là người Huê Kỳ...

Chị sửa móng tay năn nỉ:

– Em xin bà Giám đốc mở lượng hải hà, em xin lấy tánh mạng bảo đảm cho tư cách của cha này.

Út chột hỏi:

– Đàn ông à?

– Dạ, con người thiệt khôn ngoan hiền lành, chỉ phải mỗi cái trời bắt có tật.

– Anh ta làm được cái gì?

– Bà Giám đốc sai bất cứ cái gì ảnh cũng làm, ảnh có biết nói tiếng Huê Kỳ, biết lái xe hơi...

– Tôi có tài xế rồi.

Chị sửa móng tay năm nă nỉ:

– Xin bà Giám đốc thương xót dùm ảnh một vợ hai, ba đứa con, làm không đủ sống... Người Việt với nhau....

Chị sửa móng tay năm nă nỉ ỉ ôi, Út giơ tay che miệng ngáp:

– Tôi buồn ngủ quá, bây giờ tôi chưa thể nhận lời được, tôi còn phải

hỏi lại ý kiến chồng tôi. Muốn thêm một người đối với tôi không ăn nhằm gì, nhưng chồng tôi kỹ lắm, anh phải gọi đi An ninh điều tra.

Chị sửa móng tay vợ thừa:

– Em đã nói em xin lấy tính mạng bảo đảm tư cách cha này mà, người đàn ông hoàng lắm.

Chị ta cười hì hì:

– Được bà Giám đốc cho một hy vọng như vậy là em tin tưởng lắm rồi, em xin về để bà Giám đốc đi nghỉ.

Chị ta quay ra, Út vo viên tờ giấy năm trăm ném theo:

– Chị cầm lấy!

Chị sửa móng tay cúi xuống nhặt tiền, rạp người xuống chào:

– Cảm ơn bà Giám đốc.

Còn lại mình Út trong phòng, nàng đứng dậy đi vào phòng riêng. Buổi sáng thật tĩnh mịch, khi nằm xuống giường, nàng lại không thấy buồn ngủ nữa. Chiếc hình của Nelson và nàng chụp chung để ở chiếc bàn đêm ngay đầu giường. Nelson hơn nàng đến gần ba chục tuổi. Hắn say mê nàng đến điên cuồng. Út không biết chức vụ thật của chồng, nhưng có lẽ hắn làm lớn lắm. Một mình hắn được chính phủ cấp cho nguyên chiếc biệt thự rộng thênh thang này, kẻ hầu, người hạ nườm nượp. Từ ngày Út về sống với hắn ở đây nàng thật sung sướng. Tiền bạc tiêu như nước, ngày nào cũng có ông này bà kia đến

xin xỏ điều này điều nọ. Từ khi có Út họ xin xỏ trực tiếp với Út. Út nói lại với chồng, và nàng được đền ơn xứng đáng.

Út không thể ngờ đời mình lại có giây phút này, sự may mắn đến với nàng như chuyện thần thoại, chuyện cổ tích. Nelson nhiều lần ôm lấy chân nàng:

– Anh yêu em, thiếu em anh không thể sống được. Em đừng bỏ đi nữa. Anh đang làm thủ tục ly dị vợ anh bên Huê Kỳ.

Út đã bỏ đi một lần, khi biết Nelson có vợ. Chẳng phải nàng yêu thương gì hẳn ta, nàng sợ rắc rối rồi bị ở tù.

Út thấy Nelson quá say mê nàng, nàng làm tình làm tội hẳn, nàng khóc lóc bỏ ăn bỏ uống:

– Em không thể sống thế này được, anh lường gạt em, anh có vợ rồi, em chỉ là gái qua đêm của anh...

– Không, em sẽ là vợ chính thức của anh!

– Anh bỏ vợ sao?

– Đúng, tháng sau anh sẽ về Huế Kỳ ly dị, anh chỉ đi một tuần thôi.

Và Nelson đã đi, hăn đi được ba ngày rồi. Út nằm gối đầu trên cánh tay mình mỉm cười. Cửa kính đóng kín, máy điều hòa không khí chạy vừa đủ mát. Vẫn có những buổi sáng, như buổi sáng nay, nàng chợt nhớ đến dĩ vãng của mình, con Út nghèo khó suốt ngày chạy rong bán từng tấm vé số xin thêm một đồng lẻ.

Út nhớ đến chàng, chàng bây giờ ở đâu, người đàn ông đẹp trai đã sống với nàng bảy đêm, dạy nàng những câu tiếng Anh vỡ lòng... Buổi sáng ngày thứ bảy chàng đã âm thầm ra đi. Khi Út tỉnh dậy nàng thấy bên cạnh mình chàng để lại mấy ngàn bạc, một mảnh giấy nhỏ: “Giúp em ít tiền, chúc em sung sướng”. Mảnh giấy không ký tên, suốt bảy ngày sống cạnh chàng, Út không biết tên thật của chàng. Hỏi chàng, chàng gạt đi:

- Quan trọng gì mà tên với tuổi.
- Biết đâu sau này em không có dịp trả ơn anh.

Chàng mỉm cười, nhìn thẳng vào mặt nàng:

– Ghê nhỉ, nhưng anh không nhận đâu, em sẽ lấy Mỹ chứ gì, biết đâu chả vớ được chú Mỹ bánh, nhiều kẻ sẽ quì dưới chân em xin ân huệ, nhưng trong số người đó không có anh.

Chàng dí tay vào mũi nàng nói nửa đùa nửa thật:

– Anh vẫn coi em là một con đười, một gái kiếm tiền.

Út không giận chàng, chàng vẫn có lỗi nói đốp chát đó. Nàng tự cho mình là kẻ hiểu chàng. Nàng cười và ngả mình vào trong vòng tay chàng.

Sau đó Út lại đi lang thang mỗi đêm với hy vọng gặp lại chàng ở một quán nào đó. Nhưng chàng bất vô âm tín. Út không bao giờ còn nghĩ mình sẽ trở lại một ổ điểm nào khác, mặc dầu có

vài người dụ dỗ nàng. Gã xích lô quen thuộc đưa nàng hằng đêm, một lần đề nghị:

– Cô bắt khứa lẻ như vậy không ăn cái giải gì. Cô phải bắt một khứa nào cho đông bạc.

Út chán nản:

– Đông bạc thượng số là năm xấp một đêm chứ mấy, qua đêm nó quăng tiền cho mình rồi lại bỏ đi như những thằng khác, tụi Mèo có tiếng là kẹo.

– Phải làm gái bao mới khá!

Gã xích lô máy chở nàng đi đến gần giờ giới nghiêm. Tới đầu đường Tự Do, hắn thấy một người Mỹ cao lớn, từ trên Queen Bee đi xuống. Gã xích lô vội ghé xe vào lề đường:

– Cô ngồi đây, tôi ra bắt thằng này cho.

Trong khi gã xích lô chặn gã Huê Kỳ già lại thì Út xuống xe. Nàng lượn qua mặt hần cười tình, nàng đứng dựa gốc cây hút thuốc lá Salem phì phèo. Gã Mỹ già đứng mặc cả với gã xích lô một hồi. Gã xích lô chợt gọi rồi rút:

– Cô, cô lại đây!

Út thủng thẳng đi tới, mỉm cười đưa ra bắt tay gã Mỹ:

– Gút nai!

Gã chào lại bằng tiếng Việt, giọng còn hơi cứng:

– Chào người đẹp Saigon.

Út bỗng cười giòn:

– Ông biết nói tiếng Việt?

– Biết, nhưng ít thôi.

Hắn chỉ chiếc xe hơi Huê Kỳ bóng loáng ở đầu đường:

– Xe của tôi, mời người đẹp lên...

Gã Mỹ già không quên dúm vào tay gã xích lô mấy trăm bạc. Út giờ tay vẫy khi lên xe:

– Mai gặp lại nghe bồ!

Gã già Mỹ đưa Út về một biệt thự thật sang trọng.

Gần sáng gã hỏi nàng:

– Em ở lại đây với tôi không?

– Bao lâu?

– Tùy em!

Út hôn vào trán hấn:

– Một tuần lễ!

Nelson gật đầu. Nhưng qua một tuần lễ, Út không ra khỏi biệt thự đó. Nelson đã yêu nàng... Hấn không ngần ngại giới thiệu nàng là vợ với mọi người. Cuộc đời nàng bắt đầu sung sướng từ đó.

Út thấy đói, có lẽ trưa rồi. Nàng nhìn đồng hồ, đã hơn mười hai giờ. Út bấm chuông gọi bồi. Chị người làm chạy lên. Út hất hàm hỏi:

– Có cơm chưa.

– Dạ thưa cô xong rồi, em nghĩ là cô ngủ nên...

– Dọn cơm cho tôi ăn!

Út uể oải đứng dậy, chị người làm nói tiếp:

– Có cô giáo ngồi chờ cô ngoài nhà...

– Lâu chưa?

– Từ lúc mười giờ.

Út vội vàng ra khỏi phòng, nàng lịch sự chào cô giáo:

– Xin lỗi cô nhé. Hôm nay người tôi hơi mệt nên vào phòng nằm nghỉ, quên bằng mất cô đến dạy học.

Cô giáo khoảng hai mươi tuổi, nàng hàng ngày đến dạy Út học Anh Văn. Tính nết cô ta đầm thắm nên Út rất mến. Cô giáo còn là sinh viên. Cô ta nói với nàng:

– Tôi còn đi học, nhà nghèo nên phải kiếm tiền thêm.

Út quý mến cô ta nên trả tiền lương hậu lại quà cáp luôn luôn. Nhưng cô ta rất ít khi nhận. Cô ta không như những kẻ đến nhà này.

Út đề nghị với cô giáo:

– Hôm nay muộn rồi, cô giáo cho tôi nghỉ một buổi và mời cô giáo ở lại đây ăn cơm với tôi, tối này dự sinh nhật của Lucky.

Cô giáo ngó Út thắc mắc:

– Lucky là ai đấy ạ?

Út mỉm cười:

– Con mèo lông xù của tôi.

Cô giáo bật cười:

– Ăn sinh nhật cả con mèo nữa sao?

Con mèo Lucky kêu meo meo từ dưới nhà chạy lên, nhảy tót lên lòng Út. Nàng vuốt ve nó:

– Nó khôn như người ấy cô ạ. Tôi thương nó như con, nó được một năm rồi.

Cô giáo nhìn con mèo, nàng thầm nghĩ sao họ có thể rỏm đến như vậy được. Nàng từ chối:

– Tối hôm nay tôi bận nhiều chuyện, rất tiếc không thể đến được. Và lại lại tôi không hợp với không khí đông đảo...

Út cố mời mọc:

– Có gì là đông đảo đâu, tôi chỉ mời mấy người thân, mấy ông đồng lý, Giám đốc bên phía người mình thôi mà.

Cô giáo tò mò hỏi:

– Người ta nhận lời chưa ạ?

– Họ nhận lời hết rồi, ăn uống ở nhà ấy mà.

Cô giáo muốn cười lớn, nhưng không thể cười được.

Nàng đứng dậy:

– Để hôm khác tôi sẽ đến dạy bà, bây giờ xin phép bà tôi phải ra thư viện.

Út tiến cô giáo ra cửa, nàng chột giũ tay cô giáo lại:

– Cô cần mượn tiền trước không?

– Cám ơn bà, cứ để cuối tháng tôi lấy một thể.

Cô giáo ra khỏi nhà, nàng tủm tỉm cười nghĩ đến thái độ vừa rởm vừa “phú quý sinh lễ nghĩa” của bà chủ mình. Nàng nghĩ đến người yêu của mình, kể cho anh ấy nghe chuyện này chắc là cười bằng thích. Nghĩ đến chàng, nàng thấy mát cả lòng. Chàng thật là người hoàn toàn, kiêu kỳ nhưng không phách lối.

Bữa tiệc sinh nhật con Lucky được tổ chức vào buổi tối, thân mật, nhưng không kém phần long trọng.

Út vui vẻ ôm con mèo ra tận cửa đón khách, nàng vui vẻ nhận những món quà tặng. Nàng vào nhà, đặt con mèo trên một chiếc gối nhung ngay bên

cạnh chỗ ngồi của mình. Bữa tiệc diễn ra trong không khí vui vẻ. Câu chuyện xoay chiều ra công việc buôn bán, đổi chác đô-la. Út hỏi một bà bạn:

– Chị cần đổi bao nhiêu?

Bà ta hờm hĩnh:

– Chị có bao nhiêu tôi đổi hết...

Một bà khác nói xen vào:

– Ê, đâu có được. Còn để tụi này chứ!

Út cười thật tươi:

– Yên trí mà, tôi hết thì còn nhà tôi...

Út lại nói về những vụ mua bán đồ Mỹ trong PX:

– Cứ tới nhà tôi rồi chờ đi, bao nhiêu tủ lạnh, máy điều hòa không khí cũng có.

Bà Thiếu tá nói:

– Dễ mà, chỉ mua là khó chứ chờ đi dễ ợt, nhưng bà chị phải hạ giá hơn người ta thì mới có thể bao thầu được.

– Chị chờ bằng xe T.N. hay xe gì?

– Xe nhà binh thiếu gì, nói cho chị biết tôi bảo đảm còn có xe hộ tống nữa. Bố phú-lít cũng không dám đụng đến.

Út cười, nàng ngó bà bạn:

– Chị đừng tưởng tôi không lo được vụ đó đâu, nhưng tôi nhiều việc quá nên không có thì giờ rảnh... Thôi được tôi giao cho chị.

Bà Thiếu tá mặt mũi hớn hở:

– Thiệt nhé chị... Chị đã nhận lời...

Út gật đầu, bà Thiếu tá mở liền cái xắc tay:

– Em ký ngay cho bà chị cái “xếch” một triệu để xài chơi.

Út ngăn lại:

– Khoan, hôm nay ngày vui mà. Chuyện buôn bán mình xếp lại đã.

Bà Thiếu tá cố nài nỉ:

– Em biết bà chị không thiếu gì tiền, nhưng cứ cầm cho em tin tưởng...

Út cười dòn:

– Nếu chị không tin được lời hứa của tôi thì mình buôn bán với nhau sao được.

Bà Thiều tá vội vàng nói:

– Ấy chết, em chân thành đề nghị với bà chị, bà chị lại nói dối...

Út ra bàn đặt ly rượu:

– Thôi bây giờ chúng ta ra đánh bài. Bà Thiều tá cứ yên chí, chuyện đó cũng xong rồi.

Nàng ngó ra phía đàn ông, các ông đang tranh luận ráo riết về một vấn đề nào đó. Út đi tới:

– Các ông nói chuyện gì mà hăng say quá vậy,?

Một ông trán hói cười tươi:

– Chúng tôi đang nói về chuyện tranh cử, anh Hoàng kỳ nầy ra nữa.

Út vui vẻ:

– Thế ạ, bây giờ tôi mới biết đấy!

Người đàn ông tên Hoàng lịch sự:

– Tôi ra kỳ này mong bà chị giúp cho một phiếu.

– Một phiếu của tôi thì ăn thua gì?

– Cứ được nửa phiếu của bà chị cũng là quý lắm rồi.

Gã nhìn nàng:

– Tôi còn phải nhờ bà chị nhiều, phải nói trắng ra rằng nếu không được sự giúp đỡ của người Mỹ thì...

Gã bỏ lửng câu nói, cười lớn:

– Đất nước chúng ta đau thương quá rồi, tôi cũng muốn trong dịp này ra tranh cử để họa may có giúp nước được gì không? Mình là người trí thức

không thể khoanh tay ngồi nhìn được.

Chỉ một lát sau ông ta trở nên hùng biện:

– Chúng ta phải có tự do dân chủ, chiến tranh phải chấm dứt ở đất nước đau thương này. Cũng vì vậy mà tôi đã từng vào tù ra khám. Nếu tôi đắc cử, tôi nguyện đem hết tâm lực giúp dân giúp nước.

Một lát sau ông ta nói đến sự thối nát của xã hội hiện tại, sự bất công v.v...

Một ông khác hỏi:

– Khi ra tranh cử, anh đã có hậu thuẫn nào chưa?

Ông nghị tương lai đưa một ngón tay lên môi suy nghĩ:

– Bí mật, nhưng ở đây anh em thân tình cả, tôi có thể tiết lộ được.

Ông ta yên lặng nhìn mọi người:

– Thời buổi này không có hậu thuẫn thì ông nội tôi cũng không dám ứng cử. Xong hết rồi, Phật giáo, Công giáo, Lao động. Vậy là đủ quá rồi.

Ông ta lần lượt kể đến sự tiếp xúc của mình với các vị lãnh đạo tôn giáo. Câu chuyện càng lúc càng sôi nổi. Cuối cùng tất cả câu chuyện được kết thúc bằng một canh bạc thâu đêm. Một bà gior tay che miệng ngáp, đứng dậy:

– Thôi tôi về đây, cháy túi. Mất mẹ nó mấy cái đầu quân dịch.

Út vào ngủ sau khi tiễn chiếc xe hơi cuối cùng ra cửa.

Nàng thiếp đi tới chiều mới tỉnh dậy. Nàng bấm chuông gọi người làm, con bé ở chạy vào:

– Có gì cho tao ăn không?

– Dạ vẫn để phần cơm bà chủ, à thưa bà có chị sửa móng tay ngồi chờ bà ở ngoài, chị ta có đưa một người đàn ông tới.

Út ngồi dậy, nhú mắt:

– Chị ta có nói là đến việc gì không?

– Dạ không thấy nói!

Út vào phòng tắm riêng rửa mặt trang điểm qua loa. Khi Út vừa ra đến cửa phòng, nàng sững người khi thấy gã đàn ông không phải ai xa lạ, mà chính là Hội Thọt. Sau mấy năm không

gặp lại hấn, Út thấy hấn vẫn vậy, diêm dúa một cách quê mùa. Bộ quần áo giặt ủi trắng lôm lổp, tóc chải bi-dăng-tin bóng lưỡng. Hội Thọt cũng sống người luống cuống, mồ hôi hấn toát ra xâm xấp trên trán.

Út lấy lại bình tĩnh, ra ghế sa-lông ngồi:

– Hai người ngồi xuống đi!

Chị sửa móng tay đơn đả:

– Thưa bà Giám đốc, được bà Giám đốc nhận lời, em đưa người của em lại.

Út hất hàm về phía Hội Thọt hỏi:

– Chú này đây phải không?

– Dạ! Bà Giám đốc cố giúp em cháu, nó nghèo quá, vợ con đùm đê.

Dạ thưa bà Giám đốc em xin bảo đảm, chú em đây là người lương thiện đảng hoàng, thực thà lắm, một là một hai là hai, em mà nói sai em xin chịu tội với bà Giám đốc.

– Chị bảo đảm phải không? Chị có chắc chắn anh này là người lương thiện không?

Hội Thọt toát mồ hôi hột. Hấn thấy da thịt mình như bỏng rát vì cái nhìn của người thiếu phụ. Hấn không quên được tội lỗi hấn đã gây ra cho nàng. Nàng sẽ xử trí với mình ra sao?

Chị sửa móng tay vẫn xoén xoét tâng bốc Hội Thọt. Út vừa nghe vừa gật gù. Nàng hỏi:

– Hấn làm được nghề gì?

– Dạ chú nó có bằng lái xe hơi!

– Ở nhà tôi có ba tài xế rồi, người nào cũng lành lặn chứ không què quặt như chú này,

Chị sửa móng tay năn nỉ:

– Xin bà Giám đốc thương cho hoàn cảnh hần, cùng người Việt mình cả.

Út cười lớn:

– Để xem đã, tôi chỉ ngán chú này lại giở thói đưa gái cho chồng tôi hoặc quyến rũ con sen nhà tôi đem bán thì hỏng to.

Hội Thọt giật mình, mặt đỏ lên. Út kiểm chuyện trả thù mình chẳng. Chị sửa móng tay vội vàng chống chế:

– Thưa bà Giám đốc làm gì có chuyện đó, chú em tôi thật thà như đếm. Bà Giám đốc đừng quan tâm đến vấn đề lương lậu. Bà trả chú nó bao nhiêu cũng được miễn là chú nó được hân hạnh hầu hạ bà Giám đốc.

Út gật gù:

– Anh ta hầu hạ tôi thì hầu hạ gì được?

– Thưa bà Giám đốc bà sai làm bất cứ cái gì cũng được.

Út mở hộp lấy một điều thuốc lá gắn lên môi, ngoắc Hội Thọt lại:

– Anh có bật lửa không?

Hội Thọt vội đứng dậy chạy lại bật lửa. Út giằng lấy cái bật lửa, nàng xem đi xem lại, mỉm cười hỏi Hội Thọt:

– Cái quạt máy này có phải quạt máy nguyên tử không?

Mặt Hội Thọt đỏ lên, Út hỏi gặng:

– Phải không? Kìa, tôi hỏi sao không trả lời?

Chị sửa móng tay thúc giục:

– Chú cầm à, bà Giám đốc hỏi kìa.

Hội Thọt lắp bắp trả lời:

– Dạ không... hộp quạt ga.

Út cười, nhả một nạm khói:

– Vậy mà tôi cứ ngỡ là hộp quạt nguyên tử chứ.

Hội Thọt tập tễnh về ghế mình. Út nói:

– Nếu tôi mượn chú, tôi phải gửi

chú sang Huê Kỳ lắp cái chân khác, cái chân thọt của chú tôi thấy xốn con mắt quá!

Hội Thọt nín khe, chịu đựng. Hấn lo lắng không biết nàng sẽ làm gì mình. Chị sửa móng tay cứ luôn miệng tán tụng Hội Thọt. Út bực mình:

– Thôi, chị nói ít chứ, vậy là đủ rồi. Chị biểu ảnh đưa giấy tờ cho tôi coi.

Hội Thọt đành phải đưa ra. Út xem thẻ căn cước rồi giữ lấy:

– Tôi nhận lời, chiều đến làm!

Chị sửa móng tay cảm ơn rồi rút, Hội Thọt bần thần. Hấn xin lại cái thẻ căn cước. Út lắc đầu:

– Không được, tôi phải gởi sổ thẻ căn cước của anh đi điều tra đã. Lỡ anh

là VC vô đây ám sát vợ chồng tôi thì sao!

Chị sửa móng tay một lần nữa lại ra lời bảo đảm.

Út gạt đi:

– Tôi không cần chị bảo đảm, tờ lý lịch của cảnh sát giá trị hơn lời chị nhiều.

Út ra bàn ăn. Nàng đang định đuổi hai người ra khỏi nhà, bỗng gọi giật lại:

– Này, anh kia trở lại tôi biểu.

Chị sửa móng tay toan quay lại, Út xua tay:

– Chị xong rồi, về đi, để anh này lại cho tôi hỏi.

Chị sửa móng tay dạ một tiếng, chị không quên nhả nhủ Hội Thọt:

– Chú phải trả lời bà Giám đốc đảng hoàng nhé.

Chờ cho trong phòng không còn ai, ngoài Út và Hội Thọt, nàng ngẩng lên:

– Anh còn nhớ tôi chứ?

Hội Thọt chấp hai tay lại vái:

– Mong bà Giám đốc tha thứ cho.

Út đứng dậy, khoanh tay trước ngực đi đi lại lại.

Nàng bồng ngửa mặt cười giòn:

– Quả đất tròn, tôi không ngờ lại gặp anh ở đây. Nếu anh không nhớ tôi, tôi nhắc lại con Út bán vé số đây. Đứa

con gái đại khờ bị anh quyến rũ vào nghề điểm đàn đây.

Nàng ngồi phịch xuống ghế sa-lông, đưa cái thẻ căn cước của Hội Thọt ra:

– Bây giờ anh ở trong tay tôi, tôi có thể bỏ tù anh rục xương.

Út chỉ cái điện thoại:

– Chỉ một cú điện thoại, sẽ có người đến còng tay anh liền, đồ lưu manh!

Hội Thọt nhìn trước nhìn sau không thấy ai, sụp xuống lạy:

– Xin lạy bà trăm lạy, bà tha thứ tội lỗi cho em, em biết tội rồi.

Út cười ho sặc sụa, nàng nhổ một bãi nước bọt xuống đất, mặt đanh lại:

– Anh chỉ là một thằng hèn.

– Dạ, em thân hèn hạ!

Út bỗng nhìn bãi nước bọt của mình:

– Anh muốn tôi tha tội cho anh không?

– Xin bà mở lượng khoan hồng!

Út chỉ bãi nước bọt:

– Liếm đi!

Hội Thọt ngẩng lên:

– Bà nở lòng nào!

Út vẫn kênh kiệu, nàng ra chiếc bàn nhỏ nhắc cái điện thoại màu đỏ lên:

– Tùy anh, có liếm hay không, tôi không bắt buộc.

Hội Thọt cuống lên:

– Lạy bà, em xin chuộc lại tội lỗi bằng cách liếm nước miếng của bà.

Út đặt ống điện thoại xuống. Nàng trở lại ghế ngồi chống tay vào cằm nhìn Hội Thọt một cách độc ác:

– Liếm đi!

Hội Thọt cúi xuống, hẩn thè lưỡi ra, liếm bãi nước bọt trên gạch bông. Út rót một ly nước lạnh, đưa cho Hội Thọt:

– Nuốt đi rồi uống ly nước này,

Hội Thọt không làm sao được đành nuốt xuống bụng, chiêu một ngụm nước. Út giằng lấy cái ly không liệng ra ngoài cửa sổ:

– Đáng lẽ tao bắt mày ăn cút tao mới phải.

Út bấm chuông kêu con bé người làm lên:

– Đưa anh này ra ngoài.

Nàng nói, đưa trả lại Hội Thọt chiếc thẻ căn cước:

– Muốn làm thì chiều đến!

Hội Thọt tập tễnh ra khỏi nhà. Út cười ngất, chưa bao giờ nàng cười to như vậy.

Út bắt đầu thấy đời sống của mình buồn bã, nàng không còn việc gì để làm, ngoài công việc trang điểm phấn son. Nàng có những món nữ trang quý giá nhất, những bộ quần áo đẹp đẽ nhất. Bây giờ thì nàng đã là vợ chính

thức của Nelson, một Nelson quyền thế. Nàng giao thiệp với những bà lớn, những nhân vật tiếng tăm, giàu có. Nói tóm lại, nàng không thiếu thốn một thứ gì.

Nelson rất ít khi có mặt ở nhà, căn biệt thự này trở nên một trung tâm giải trí cho những kẻ dư ăn dư mặc. Riết rồi Út cũng chán, nàng không còn muốn nghe những lời tâng bốc mình để cầu lợi. Nhiều khi Út đóng cửa không muốn tiếp một ai. Nàng nằm lì suốt ngày trong phòng có gắn máy điều hòa không khí.

Nelson thấy nàng không còn vui chơi nữa thì lại càng chiều chuộng nàng. Hứa hứa hẹn:

– Mùa xuân năm nay công việc của anh rảnh rang anh sẽ đưa em đi du lịch vòng quanh thế giới.

Rồi Nelson lại nói đến cái nông trại của hắn ở Mỹ. Út nghe đến những điều hứa hẹn ấy một cách lơ là. Bây giờ nàng không còn thiết gì, nàng thấy tâm hồn mình hoàn toàn trống rỗng. Nàng chỉ cảm động ở lòng tốt của Nelson đối với nàng, còn nàng tuyệt nhiên không hề yêu hắn. Hàng đêm nàng nằm đó để mặc Nelson hưởng thụ mình.

Những lúc đó nàng thường nhớ lại những kỷ niệm xa xưa. Khu Cầu Muối, con kinh nước đen chảy xuôi, căn nhà lá lụp xụp, người mẹ. Ừ lâu lắm nàng không gặp lại mẹ. Bây giờ không biết người ra sao?

Thỉnh thoảng Út nghĩ đến mẹ, nàng hẹn lần hẹn lửa thế nào nàng cũng giúp đỡ mẹ. Không biết gia đình nàng còn ở nơi đó không?

Út thấy tâm hồn không yên khi chưa giúp đỡ được gì cho gia đình. Út chợt nghĩ đến Hội Thọt, chỉ có hấn là biết gia đình nàng... Út mỉm cười, hấn có thể làm được việc này cho nàng.

Út trở dậy. Nàng ra ngoài phòng ăn dùng bữa điểm tâm thường lệ. Nàng sai con bé người làm kêu Hội Thọt lên. Hội Thọt vẫn diêm dúa như hồi nào. Hấn đã vào làm ở nhà này được một tháng trời nay. Việc làm độc nhất của hấn là mở cửa xe hơi và ôm áo mưa, che dù cho Út mỗi khi nàng đi đâu. Hấn tỏ ra là một kẻ làm công mẫn cán, trung thành. Hấn luôn luôn được ở cạnh bà

chủ nên hẳn bắt đầu nói nửa úp nửa mở với anh tài xế:

– Tôi với bà chủ vốn có sự liên lạc mật thiết từ thuở hàn vi.

Nhưng anh tài xế không tin, anh ta đố kỵ:

– Chẳng qua bà chủ thấy anh què quặt nên thương hại cho anh hầu hạ bả, chớ anh sức mảy mà liên lạc mật thiết.

Hội Thọt cũng biết rằng mình không nên khai tất cả sự thực của Út ra, vì trước sau gì cũng đến tai nàng, bất lợi cho hẳn, hẳn nói tránh đi:

– Liên lạc mật thiết đây là nói về tình bà con xa gần vậy thôi.

Gã tài xế vừa cười vừa gật gù:

– Vậy chớ, nhà anh không nói rõ ra, úp úp mở mở cứ làm như là...

Vì Hội Thọt thường được bà chủ sai bảo, nên người làm bắt đầu nhờ vả hẳn chuyện nọ chuyện kia.

Đôi khi cũng có kết quả. Hội Thọt càng huyênh hoang.

Đang ngồi đầu lảo với con bé người làm mới, nghe thấy bà chủ gọi mình, Hội Thọt vội vàng đứng dậy:

– Chết cha, ngồi chơi nhé em, lát anh xuống. Hình như sáng nay bà đi đâu.

Hội Thọt tập tễnh chạy lên nhà. Út đã ăn sáng xong, đang uống ly sữa tươi. Nàng gắn điều thuốc Jasmine lên môi. Hội Thọt tự động móc hộp quẹt

ra, đánh diêm. Từ khi thấy Út nhắc đến hộp quẹt máy, Hội Thọt biết ý, hẳn không muốn nàng nhớ đến câu chuyện cũ ấy nữa. Nàng còn nhớ đến, rất có thể có hại cho “tương lai” hẳn.

Út nhả một nạm khói thơm ngát:

– Anh ngồi chơi đi. Tôi muốn nhờ anh một việc này.

– Dạ bà chủ cứ dạy!

Út vào đề ngay:

– Anh còn nhớ nhà tôi ở chỗ bến Vân Đồn không?

– Dạ thưa bà chủ, em không nhớ rõ, nhưng nơi đó em có nhiều người quen, em có thể hỏi thăm.

– Anh có thể giúp tôi chuyện này.

Anh tìm bằng được má tôi. Nếu tìm thấy anh cho tôi biết ngay, tôi cần giúp đỡ bà.

Hội Thọt toét miệng cười:

– Dạ thưa bà chủ, em đã tính thưa với bà chủ chuyện đó từ lâu, nhưng thấy bà chủ bận nhiều công chuyện quá nên em chưa dám nói. Dù sao cụ nhà cũng là mẹ ruột của bà chủ. Mình phận làm con phải có bốn phận.

Út quắc mắt lên:

– Tôi không khiến anh dạy tôi hiểu thảo, anh tìm được mẹ tôi, tôi thưởng công cho anh vậy thôi.

Hội Thọt biết Út chưa nguôi cơn giận với mình. Hắn cười hèn:

– Dạ thưa bà chủ, em chỉ bày vẽ lời hơn thiệt.

Út mở bóp, ném ra một ngàn bạc:

– Đây tiền xe của anh, khi nào tôi nhận được tin của má tôi, tôi sẽ nhờ anh một việc khác.

Hội Thọt lễ phép cầm tiền:

– Dạ bà chủ cứ tin em, em sẽ hết lòng hết dạ.

Út xua tay:

– Thôi anh đi đi!

Hội Thọt cúi thấp đầu chào Út, đi giật lùi ra cửa. Vừa ra đến cửa, Hội Thọt xốc lại quần áo, làm ra vẻ quan trọng. Mặt hấn lăm lè, không ngó ngang gì đến cô người làm mà hấn nói chuyện

hồi nãy. Hấn ngồi xuống một cái ghế
đầu hút thuốc lá liên miên. Chị bồi hỏi:

– Có chuyện gì đó anh Hội?

Hội Thọt chắc lưỡi, lắc đầu:

– Khó quá, bà Giám đốc giao cho
tôi việc này thiệt là đưa tôi vào kẹt...

Hấn thở dài thườn thượt:

– Chết còn sướng hơn...

Anh tài xế nóng ruột hỏi dồn

– Mà chuyện chi vậy?

Hội Thọt ngán ngẩm lắc đầu:

– Bây giờ tôi chưa thể nói được...

Hội Thọt than vắn thở dài một hồi.
Út bất chợt xuống nhà, nàng thấy Hội
Thọt còn ngồi đó thì la lên:

– Cái anh này sao chưa đi?

Hội Thọt giật bắn người:

– Dạ! dạ...

Hắn làm bộ lảng xảng. Út chỉ xuống qua một chút rồi lên ngay. Hội Thọt vội nói:

– Dạ em đi ngay bây giờ!

Hắn chạy theo Út gãi đầu gãi tai:

– Giờ này xe cộ đông quá, kêu xe chắc khó...

– Chú muốn gì?

Hội Thọt lại gãi tai bên phải:

– Nếu có thể, nhân tiện anh tài xế về nhà, bà cho em đi nhờ xe, chắc sáng nay bà chủ cũng không đi đâu.

Út nhú mắt gật đầu. Hội Thọt năn nỉ thêm:

– Bà chủ nói cho một tiếng với tài xế!

Út quay lại gọi vào trong nhà bếp:

– Anh tài, tôi cho anh về nghỉ bữa trưa nay mang xe đi rửa. Nhân tiện anh đưa chú này đi công chuyện cho tôi.

Anh tài xế dạ một tiếng thật to.

Út dặn anh tài xế xong lên nhà. Hội Thọt tập tễnh ra xe, mở cửa sau leo lên. Gã tài xế la lên:

– Lên phía trên ngồi mầy!

Hội Thọt vất chân chữ ngũ, ngồi rung đùi:

– Nếu mày muốn ăn đạn với tao thì tao sẽ lên với mày!

Gã tài xế trợn mắt lên:

– Mày nói cái gì ghê quá vậy?

– Tao đã nói công tác của tao mật, nguy hiểm, đừng hỏi nhiều.

Hội Thọt chồm lên lưng ghế trên ghé tai gã tài xế:

– Mày chịu khó hầu hạ tao đi, có tiền!

– Thế hả?

Hội Thọt hù tiếp:

– Mật đó, tao sẽ cho mày hay sau, nhớ kín miệng không thì chết cả chùm.

Gã tài xế vừa lái xe ra cổng vừa cắn nhả:

– Tiền tao cũng không ham, tao chết rồi bỏ vợ bỏ con cho ai nuôi.

Hội Thọt ngồi vắt vẻo hút thuốc lá. Hắn quay cửa kính xe lên cho máy lạnh chạy:

– Bộ tao không có vợ có con sao? Mày chỉ đi đưa rước tao, còn tao hành động, tao chết còn lẹ hơn mày nữa kia.

Gã tài xế tò mò:

– Bây giờ không có ai, mày có thể bật mí cho tao nghe chút đỉnh không?

Hội Thọt ra chiều dăm chiêu, một lát hắn mới thùng thảng nói:

– Thật ra vụ này không phải của bà chủ. Ông chủ giao cho bà để bà nhờ tao. Tao phải điều tra một tổ chức của Việt Cộng ở Đô Thành, vì bà chủ biết

tao đông tay chân ở Sài gòn lắm. Thành công cú này tao bộ hơi nhiều bạc.

Gã tài xế dựng tóc gáy:

– Ý da, thôi mấy ời vậy không có tao. Nó đặt lát–tích vào đít tao thì thấy mẹ. Mấy kéo tao vào vụ này chi vậy?

– Tao thương mấy, tao muốn mấy có ít tiền xài chơi.

– Thôi mấy ời, tao không ham.

Hội Thọt thở một hơi thuốc lá:

– Muộn rồi!

– Muộn sao được, tao không ăn tiền thì thôi chớ gì?

– Tao đã trót bật mí cho mấy rồi, bây giờ mấy thôi ngang xương ai tha

cho mây. CIA nó sẽ kê súng vào đầu bắn mây cái đùng.

Gã tài xế càng sợ, mồ hôi hắt toát ra:

– Chết tao rồi, câu chuyện đó chỉ có tao với mây biết, mây tha cho tao.

– Tao nói muộn rồi. Xong công tác là tao phải về trình ở Trung ương, nó sẽ gán máy nói thật vào quai hàm tao, nói gì với ai là tao tự động khai ra ráo trối. Tao khai tên mây, nó biết mây ly khai, nó sợ mây phản, nó cho người ám sát mây.

Gã tài xế run lên:

– Thiệt mây giết tao.

Hội Thọt cười mũi:

– Tốt nhất là giờ nào rảnh xe máy cứ đưa tao đi. Lâu lâu tao đưa mấy ít tiền xài chơi.

Gã tài xế tuyệt vọng:

– Đành vậy chớ biết sao. Nhưng này, mấy nói thiệt hay giỡn tao đó?

Hội Thọt mặt tỉnh bơ:

– Chuyện chết người chớ bộ, tao đâu có giỡn mặt tử thần hả mấy.

Gã tài xế lo lắng:

– Bây giờ mấy đi đâu?

– Chợ Cũ!

Xe vòng ra Chợ Cũ, Hội Thọt ra hiệu cho xe dừng lại:

– Mấy xuống mở cửa xe cho tao!

Gã tài xế bất mãn:

– Mấy cha tao rồi!

– Không cha mẹ gì hết, bây giờ tao là xếp mấy rồi. Mấy cứ làm như tài xế riêng của tao sẽ ít nguy hiểm hơn. Mấy lên mặt ngang hàng với tao thì rất có thể VC không tha mấy. Tao thương mấy mà mấy không biết gì hết.

Gã tài xế vốn nhát gan, nghe Hội Thọt nói có lý, đành xuống mở cửa xe. Hội Thọt bước xuống:

– Vậy mới được!

Người ở nhà trước cửa thấy chiếc xe đậu trước cửa thì ngó ra, khi thấy Hội Thọt bước xuống, một người đàn bà hỏi:

– Ai như chú Hội!

Hội Thọt xuống xe nói lớn:

– Anh cứ về nhé. Tôi sẽ về bằng Taxi.

Hội Thọt sửa lại quần áo, đi vào nhà. Người trong nhà vội chạy ra đón:

– Chú Hội, sao lâu quá không thấy chú đến chơi!

– Tôi mắc nhiều công chuyện quá chị ạ, anh có nhà không?

– Để tôi đi kêu.

Hội Thọt tự động ngồi xuống một cái ghế, hẩn nhìn quanh:

– Hồi này chị buôn bán khá không?

– Thường thôi chú a, chồng tôi thất nghiệp hoài ...

Người đàn bà nhìn Hội Thọt dò xét:

– Chú chắc hẳn khá lắm?

Hội Thọt cười:

– Khá cũng không hơn ai, vì công việc tôi nặng nhọc lắm chị à!

– Thôi đi chú, tôi thấy chú đi xe Huê Kỳ đến đây mà!

Hội Thọt nhũn nhặn:

– Xe của sở cấp cho tôi...

Người đàn bà tự nhiên kiềng nể Hội Thọt:

– Chắc hẳn chú làm lớn lắm nên được sở cấp xe?

Hội Thọt lại cười bí mật. Người đàn

bà hạ thấp giọng:

– Nếu chú thấy có việc gì giúp cho anh làm.

Hội Thọt dăm chiêu:

– Để xem đã, người ta tôi còn giúp nữa là ảnh. Tôi còn phải gặp ảnh để coi xem ảnh làm được việc gì rồi mới sắp đặt chớ!

Chị đàn bà mặt hí hửng, gọi con um sùm, bắt đi kêu bố. Chị ta lại hỏi Hội Thọt:

– Chú uống gì để tôi lấy?

– Uýt-ky!

Chị đàn bà giật thót người nhưng vẫn phải làm tỉnh. Cả cửa hàng của chị ta có ba chai Uýt-ky. Chị nghĩ mình

cứ đãi đằng chú ấy đằng hoàng, may ra chú ấy có giúp đỡ gia đình này được gì chăng?

Hội Thọt ngồi uống Whisky tỉnh. Một lát người chồng trở về, anh ta là một người đàn ông mập, da mặt sần sùi đỏ au. Anh ta vui vẻ bắt tay Hội Thọt:

– Trời ơi chú Hội, một năm trời nay tôi không gặp chú. Hồi nãy tôi ngồi ngoài quán thấy chủ ngôi xe Huê Kỳ đi qua ngỡ là không phải nên không kêu.

Hội Thọt cười tươi:

– Anh đâu có dè thằng Hội Thọt lại có ngày ngồi xe Huê Kỳ, có tài xế riêng phải không?

Người đàn ông cười ha hả:

– Tôi biết chú là người xoay trở giỏi lắm. Ê chú đến đây có chuyện gì không?

Hội Thọt ra điều bí mật:

– Câu chuyện dài lắm. Dĩ nhiên có việc phải nhờ anh.

Người đàn ông hỏi luôn:

– Có ra bạc không?

– Tại sao không?

Hội Thọt nhìn trước nhìn sau:

– Có lẽ mình nên ra quán nói chuyện. Câu chuyện này không thể hở ra ngoài được.

Người đàn ông đứng dậy:

– Xong rồi, mình đi liền.

Hội Thọt cũng đứng dậy:

– Chị có thể đổi giùm tôi cái “xéc” không?

– Chi vậy chú?

– Tôi không mang tiền mặt, đi ăn với anh...

Gã đàn ông xua tay:

– Khỏi khỏi tôi có tiền đây!

Hội Thọt đập nút chai Uýt-ky lại, cặp vào nách:

– Mang theo chai này mình sẽ đỡ tiền rượu.

Hội Thọt quay lại người đàn bà:

– Tôi sẽ trả tiền chai rượu chị sau.

– Được mà chú!

Hai người đi ra khỏi cửa. Hội Thọt tập tễnh:

- Tiếc quá, tôi lại cho xe về nhà...
- Không sao, quán gần mà.

Hai người vào nhà hàng Đô Thành. Hội Thọt nhìn liếc qua thực đơn:

- Mình kêu đồ nhậu thôi nghe anh.
- Ủa!

Người đàn ông nhìn Hội Thọt:

- Chú có thể cho tôi biết suốt một năm trời nay chú đi đâu không?

Hội Thọt bí mật:

- Anh phải kín miệng, chỗ anh là người thân thiết tôi mới nói. Suốt một năm trời qua tôi đi huấn luyện.

Người đàn ông nhồm lên:

– Hả, huấn luyện cái gì?

Hội Thọt nói khẽ:

– Tôi thú thật với anh tôi là CIA.

– Hả, chú là CIA?

Hội Thọt xuyt:

– Xin anh, anh kín miệng cho, tai vách mạch rừng – hần càng làm ra vẻ quan trọng – Anh nói hở ra là VC ám sát tôi liền. Anh nhớ hồi VC đặt lát-tích ở tòa đại sứ Mỹ không? Chính tôi điều tra đó, bao nhiêu bộ phận đầu não của đặc công VC tôi tóm hết trơn rồi...

– Vậy hả?

Người đàn ông bàng hoàng, nhìn vào mắt Hội Thọt. Rất có thể thằng này làm CIA thật. Hội Thọt nói:

– Công việc điều tra vẫn còn tiếp tục.

– Xong rồi mà!

– Xong trên hình thức thôi, chúng nó còn nhiều dây mơ rễ má...

Hội Thọt nhìn thẳng vào mặt gã đàn ông:

– Tôi phải nhờ anh giúp một tay.

– Tôi đâu có được huấn luyện mà giúp cái chi được.

– Ấy, anh đâu biết bí mật của nghề điệp viên quốc tế, ai cũng có thể trở thành điệp viên trong từng giai đoạn được hết.

Người đàn ông nghe Hội Thọt nói trôi chảy nên bắt đầu cảm phục:

– Vậy sao?

Hội Thọt gật đầu:

– Tôi đang tổ chức một đoàn phản gián của CIA ở Cầu Muối. Tôi tính giao cho anh làm xếp sòng. Ở đó anh có nhiều tay em.

Người đàn ông gật gù:

– Thằng này chịu chơi mà, chú đừng ngại. Mà công việc gì đó.

Hội Thọt ghé tai người đàn ông nói nhỏ một hồi. Anh ta có vẻ hiểu chuyện, khi mắt nhú lại, khi gật gù, khi mím chặt môi. Khi Hội Thọt dứt lời, người đàn ông nói:

– Chiều mai tôi có thể trả lời chú. Gia đình đó tôi biết, tôi đâu có dè.

Hội Thọt xoa hai tay vào nhau tỏ vẻ hài lòng:

– Chiều ngày mai, chắc chắn nhé, để tôi về báo cáo với cấp trên.

Gã đàn ông chặc chặc lưỡi:

– Tao đâu có dè, thằng Ba Choát trước là đàn em tao, nó chết rồi.

– Sao, Ba Choát chết rồi?

Gã đàn ông gật đầu:

– Tao nghe đâu nó phá chợ nên người ta đập ngất ngư, lết được về nhà nằm mấy hôm ho ra máu rồi đi đoong luôn.

Hội Thọt không mấy quan tâm đến cái chết của Ba Choát. Hắn chỉ hỏi qua loa, ăn uống lấy lệ rồi từ giả.

Hội Thọt về nhà Út, nàng ngủ chưa dậy, hăn lại được dịp ba hoa với kẻ ăn người làm. Hăn nói riêng với gã tài xế:

– Công việc tiến triển lắm, trưa mai mấy lại phải đưa tao đi. Mấy phải đóng kịch thật khéo người ta mới không nghi ngờ mấy, mấy đỡ nguy hiểm phần nào. Tao biểu sao mấy phải làm vậy. Ráng sống mà lãnh tiền.

Gã tài xế lo lắng. Vừa lúc ấy Út trở dậy, nàng cho kêu Hội Thọt. Hội Thọt được thể lấy le:

– Rồi, bà kêu tao, cha sao khó quá vậy...

Hội Thọt tập tễnh lên nhà. Út ngồi ở ghế Salon:

– Anh Hội giúp tôi việc đó chưa?

Hội Thọt gãi đầu gãi tai:

– Dạ, dạ em mất cả buổi trưa hôm nay đi tìm nhà.

– Thấy không?

– Dạ khu nhà đó giải tỏa rồi nhưng bà chủ yên trí em đã cho người đi tìm, chắc chắn trưa mai có thể trả lời dứt khoát cho bà chủ.

Út lo lắng:

– Không biết má tôi còn ở nơi đó không?

– Nếu không ở đó chắc cũng quanh quẩn thôi.

Út nói nhỏ:

– Cám ơn anh, anh cố giúp tôi.

– Em xin hết lòng hết dạ.

Hội Thọt gãi đầu gãi tai:

– Trưa nay em đi kiếm hết hơi không thấy nên bắt buộc phải nhờ bọn lâu la đi, thú thiệt với bà chủ một ngàn đồng tiền xe bà chủ đưa, em đã cho chúng nó nhậu nhẹt hết trơn rồi.

Út ngẩng lên nhìn Hội Thọt, nàng suy nghĩ một lát rồi nói:

– Anh cố gắng, tôi không để anh thiệt thòi đâu.

Hội Thọt toét miệng cười:

– Dạ, đối với giới giang hồ muốn mua chuộc chúng nó mình chỉ còn cách tung tiền ra...

– Tôi hiểu!

– Em đã mạn phép bà chủ hứa ầu với chúng nó...

Út trợn mắt:

– Anh hứa gì?

– Dạ, hứa nếu tìm được cụ nhà em sẽ bao chúng nó một cuộc ăn nhậu lớn.

– Được, miễn là anh đưa được má tôi đến đây.

– Dạ dạ, chiều mai chắc chắn chúng nó tìm thấy rồi.

– Anh muốn lấy tiền phải không?

Hội Thọt gãi đầu:

– Dạ em trót hứa rồi, nếu tìm thấy em phải trà nước cho chúng nó liền.

Út đứng dậy vào, buông lấy tiền.

Nàng trao cho Hội Thọt mười ngàn:

– Được việc, tôi không tiếc tiền.

Trước khi xuống nhà, Hội Thọt không quên kể công:

– Em sẽ có gắng hết mình. Nếu không được việc, em đâu dám nhận công lao của bà chủ.

Út dặn với:

– Tối nay tôi đi coi hát, anh dặn tài xế lau chùi xe cẩn thận nhé!

– Dạ!

Hội Thọt đi xuống nhà mặt mũi hí hửng. Hắn kêu gã tài xế ra một chỗ, nhét một ngàn đồng vào tay:

– Cầm lấy, tiền trà nước tao cho đấy.

Gã tài xế sững sờ:

– Mấy cho tao?

– Súc mấy, đây là tiền quỹ “noa” của tổ chức, tao lấy tạm.

Sau khi đưa tiền cho gã tài xế. Hội Thọt kéo tuột hần ra đường:

– Mình đi uống cà phê để bàn đại sự. Bà chủ sáu giờ chiều mới đi kia mà.

* * *

Út ra hiệu cho xe đậu lại ở góc đường Nguyễn Huệ. Hội Thọt vội vàng nhảy xuống xe vòng ra lối sau mở cửa, hần giương cái dù lên, Út gạt đi:

– Đêm mát khỏi cần che dù.

– Thưa bà chủ đi đâu ạ?

– Tôi coi hát, các anh ở ngoài này chờ, mười một giờ rưỡi đón tôi.

Hội Thọt nhanh nhẩu:

– Thưa bà chủ để em vô lấy vé!

Út lưỡng lự:

– Thôi khỏi cần.

Nàng quay lưng lững thững đi vào rạp Rex. Nhìn đám người đông đảo chen lấn nhau ở chỗ bán vé, nàng lại hối hận đã không nhờ Hội Thọt mua vé. Nàng toan quay ra thì một bàn tay giữ vai nàng lại. Út sững sờ ngẩng lên, một thanh niên cao lớn hiện ra trước mặt nàng:

– Không mua được vé à?

Út bỗng nhoẻn miệng cười, người thanh niên đó đối với nàng không có gì xa lạ. Chính là người đã dạy võ lòng nàng những câu tiếng Anh:

– Anh, lâu quá mới gặp anh!

Gã thanh niên có nụ cười thật tươi. Sau hai năm xa cách, hẳn không đổi khác mấy. Vẫn bộ quần áo giản dị nhưng sang trọng.

– Tôi cũng đi coi hát, nhưng đông quá nên ngại.

Út đề nghị ngay:

– Hay mình đi chơi, lâu quá mới gặp nhau. Em muốn có thì giờ nói chuyện nhiều.

– Xong rồi!

Hắn kéo tay Út ra khỏi rạp hát bóng, Út đi nép người vào hắn:

- Hồi này anh khá chứ!
- Không hơn gì hồi hai năm trước.
- Anh có bà xã chưa?

Gã đàn ông lắc đầu:

– Đã nói không có gì thay đổi mà, chắc em thay đổi nhiều...

Út gật đầu:

- Dạ, em đã có chồng.
- Mừng cho em!
- Một người chồng Huê Kỳ!
- Đúng như anh đã nghĩ. Chắc em sung sướng và hài lòng...

– Sung sướng thì có, nhưng hài lòng thì chưa chắc.

– Sao vậy?

– Vì hoàn cảnh nên phải lấy chồng ngoại quốc.

Gã thanh niên tủm tỉm cười:

– Cửa khốn người khó, yên phận đi. Sao hôm nay lại đi một mình?

– Chồng đi công tác.

– À ra vậy?

Hắn kéo Út vào Givral, Út lưỡng lự, hắn nói tiếp:

– Em sợ chỗ này à?

Út lắc đầu, nàng bước vào theo gã thanh niên. Hắn chọn đúng cái bàn mà

hồi hai năm trước nàng và hắn đã ngồi. Hắn rất tự nhiên nắm lấy bàn tay nuột nà của nàng:

– Em nhớ gì?

Út nhìn sâu vào mắt hắn:

– Em nhớ hồi hai năm trước mình gặp nhau ở đây.

Sau câu nói, Út thấy lòng mình bỗng nhiên xao xuyến.

Nàng nhẹ lắc đầu nói tiếp:

– Em cố ý tìm anh nhưng không gặp.

– Tìm chi vậy?

Út không ngần ngại thú thật:

– Em không thể quên được anh.

Gã mỉm cười:

– Sao lãng mạn quá vậy?

Út thấy tức giận vì những lời nói nhảm nhảm của gã này:

– Nghe anh nói bực bỏ xừ...

Gã thanh niên cười thành tiếng, bóp tay nàng.

– Quả thật em thay đổi nhiều.

Út nhìn quanh quán, vẫn khung cảnh đó không có gì thay đổi. Người thanh niên ngồi hút thuốc lá luôn miệng. Hắn nhìn nàng, thở khói thuốc vào mặt nàng, mỉm cười:

– Chắc lâu lắm em không đến đây?

Út gật đầu:

– Vâng, dạ lâu rồi. Từ khi lấy chồng có hai lần em tới!

– Đi ăn với chồng?

– Không, đi tìm anh!

Gã cười lớn:

– Tìm anh chi vậy?

– Nhiều khi em chợt nhớ đến anh, nhớ đến những ngày chúng ta sống với nhau.

– Em lãng mạn, nhưng thôi chuyện đó gác lại. Bây giờ em gặp anh rồi đó, em muốn gì?

– Đi chơi với anh! Đi chơi suốt đêm.

– Suốt đêm, – gã lẩm bẩm, rồi ngược lên hỏi nàng – Em không phải về nhà sao?

– Không, chồng em không có ở nhà!

– Em muốn ngoại tình?

Út mỉm cười, gật đầu. Gã thanh niên lại nắm lấy bàn tay Út:

– Được anh chịu em!

Gã bỏ tờ giấy hai trăm lên mặt bàn:

– Mình đi!

Hắn đưa nàng ra khỏi quán, Út nói:

– Em có xe hơi.

– Cho xe về đi. Đi với anh thì không có xe hơi, mình đi xe gắn máy.

– Dạ!

Út ra chỗ để xe, nàng không thấy xe hơi của mình đâu.

– Thôi kệ nó mình cứ đi.

Gã ra chỗ gọi xe lấy chiếc Lambretta, đạp nổ máy. Út tự động ngồi phía sau ôm eo gã thanh niên, xe chạy về mạn Chợ Lớn. Út ghé miệng vào tai gã thanh niên hỏi:

– Nhà anh ở đâu?

– Sắp tới rồi! À quên em ăn gì chưa?

– Ăn rồi anh ạ. Còn anh?

– Anh về nhà ăn.

Chiếc xe queo vào một ngõ hẻm, đứng lại ở một căn nhà nhỏ nhắn khá lịch sự. Gã tắt máy xe, mở cửa và lái xe thẳng vào trong nhà. Hắn bật đèn, Út thấy sự trang trí trong căn phòng tuy đơn sơ nhưng lịch sự. Tiếng gã thanh niên vang lên trong căn phòng vắng vẻ:

– Em ngồi chơi đi.

Hắn ra đặt một đĩa nhạc vào máy, tiếng nhạc nhẹ êm ấm áp tràn lan trong căn phòng. Út ngồi dựa đầu vào ghế Salon:

– Anh ở có một mình?

Gã đang mở tủ lạnh lấy thịt nguội và bánh mì xếp lên một cái khay nhỏ:

– Thì anh vẫn ở một mình từ trước tới nay.

– Em cứ ngỡ anh nói dối.

Gã bưng cái khay đặt lên bàn, ngồi đối diện Út:

– Anh cần gì phải nói dối em!

Lời nói đó như có vẻ khinh thường nàng. Út hơi bất mãn, nhưng nàng

không thể nói ra điều đó. Nàng biết tính chàng vốn ngang ngang bướng. Bướng nhưng rất dễ thương.

Gã mời nàng:

– Em ăn với anh không?

Út uể oải với một miếng bánh mì đưa lên miệng cắn:

– Anh ở một mình, không buồn sao?

– Đôi khi cũng thấy buồn, thấy cô đơn, nhưng quen đi...

– Anh nhất định không lấy vợ?

– Chưa tìm thấy người lý tưởng!

Út để miếng bánh mì xuống mặt bàn, đứng dậy đi quanh căn phòng:

– Căn phòng của anh đẹp thật!

Út trở lại ghế ngồi, người thanh niên đã ăn uống xong. Gã thu dọn cái khay:

– Anh thường ăn uống kiểu này!

– Tại anh không chịu lấy vợ.

Gã cười nhạt không trả lời, đi ra thay một đĩa nhạc

– Chắc hẳn nhà em sang lắm?

Út gật đầu:

– Vâng, nhưng em đâu có sung sướng gì!

– Chồng em ghét bỏ em?

– Không, trái lại, anh rất yêu thương em. Em sung sướng, đầy đủ, nhưng chỉ là vật chất.

– Em muốn nói đến tinh thần?

– Dạ, dù sao em vẫn muốn có một người yêu Việt Nam, mặc dầu ở đất nước này không đãi ngộ những hạng người như em, một trong những con mẹ Mẽo...

Hình như gã đã chịu nghe chuyện của nàng. Nhìn hẩn, Út thấy một sự kiêu kỳ như lúc nào cũng toát ra ở con người, ở đôi mắt nhìn, ở thái độ nói chuyện.

Út nhìn đồng hồ:

– Khuya rồi!

– Em cần về?

Út lắc đầu:

– Không, em sẽ ở lại với anh đêm nay.

– Được. Nhưng nói trước, ở đây không có tiện nghi cho một người đàn bà đâu.

– Cần gì điều đó!

Gã đứng dậy, đưa tay ra đón Út. Nàng ngã vào vòng tay gã. Gã hôn lên trán nàng:

– Anh thương xót em, anh không thể làm gì hơn được.

Út run rẩy trong vòng tay gã, nàng rung động thật sự như thuở đầu tiên nàng ngã đầu trên vai người tình. Mùi nước hoa ở người gã tỏa ra, nồng nàn hơi đàn ông. Nàng vòng tay ôm lấy tấm lưng rộng của gã, nói nhỏ:

– Gặp anh, đến với anh, em thấy sung sướng. Căn nhà anh nhỏ bé nhưng

ấm cúng. Em muốn ở mãi nơi đây, với một người chồng như anh.

Gã vuốt ve nàng:

– Đừng lãng mạn chứ.

Hắn dìu nàng đi qua phòng khách, lên cầu thang. Hắn bật đèn, một căn phòng xinh xắn hiện ra trước mắt nàng:

– Phòng của anh?

– Không là phòng của anh thì của ai, hỏi vợ vẫn.

Út cười ngu ngơ, lúc này nàng như một kẻ sống ở trên mây. Nàng bàng hoàng đón nhận nụ hôn của gã. Út thấy mình thật nhỏ bé.

Gã đưa Út đến giường, đặt nàng nằm xuống. Tiếng nói của gã thật trầm ấm:

– Em sẽ ở đây một đêm. Sáng mai anh phải đi làm thật sớm, em cứ việc ngủ, muốn lúc nào về thì về...

Út gật đầu:

– Anh làm gì, ở đâu?

– Cần gì biết điều đó?

– Sao không cần, em cần anh!

– Vậy hả, nhưng anh không thể đoán chắc với em điều gì được.

– Không cần, chỉ một lời hứa là đủ.

Gã thanh niên nhìn thẳng vào mắt nàng:

– Em suy nghĩ kỹ chưa?

– Em không cần phải suy nghĩ, em sinh ra không phải đã là vợ Mỹ ngay.

Anh biết em sinh ra ở đâu không? Ở một nơi bản cùng nhất trong thành phố này.

Những giọt nước mắt của nàng chảy ra. Đã lâu lắm rồi, bây giờ nàng mới khóc. Nàng run rẩy trong tay một người đàn ông mà cho đến bây giờ nàng vẫn chưa biết tên. Người đàn ông đối với nàng thật tha thiết nhưng thật xa lạ. Ứt cảm thấy mình cô đơn ngay chính trong sự vuốt ve thân thiết đó.

Gã lau nước mắt cho nàng, những giọt nước mắt xót xa thành thật:

– Thôi đừng khóc nữa. Không phải mình em lâm vào hoàn cảnh đó, nhiều người con gái Việt Nam còn khổ hơn em nữa kia. Bây giờ với em thì đã đầy đủ quá rồi.

– Em không ham không thích, em chán quá rồi, em có thể bỏ hết, bỏ để về sống với một người chồng Việt Nam như anh...

Gã hôn nàng rồi ngồi dậy. Gã lại hút một điếu thuốc lá, rồi ra cửa sổ nhìn xống lòng con hẻm nhỏ. Gã phân vân về lời nói của nàng. Từ bao nhiêu năm nay tình yêu của gã như đã chết hẳn trong lòng. Tất cả thiện chí cho một tình yêu đã mất đi, mất đi một cách tàn nhẫn. Gã thở dài nghĩ đến người yêu thuở xa xưa. Nàng đã có chồng, chắc hẳn đã có những đứa con.

Gã thanh niên búng mẩu thuốc xuống lòng hẻm. Điếu thuốc quay lộn trong không khí, tắt xèo ở một vũng nước. Đêm mát rượi vây quanh gã.

Gã trở lại giường, bật ngọn đèn ngủ lên. Ánh sáng xanh mát dịu. Gã nằm khoanh tay nhìn lên trần nhà, Út nằm bên cạnh. Hình như gã đang bận suy nghĩ điều gì nên không ngó ngang tới nàng. Gã lại hút một điếu thuốc lá nữa. Ánh lửa hừng đỏ soi rõ từng góc cạnh của khuôn mặt.

Út nằm áp đầu vào ngực gã, nàng cũng không nói gì, nàng lắng nghe hơi thở của gã. Gã để nàng gối đầu lên tay. Út gỡ điếu thuốc lá trên môi gã, dụi tắt vào cái gạt tàn:

– Anh hút nhiều quá rồi!

Nàng âu yếm như một người vợ săn sóc chồng. Gã mỉm cười hôn nàng:

– Em ao ước gì?

– Sống với anh, em sẽ bỏ tiền ra sửa sang nhà cửa.

Gã lắc đầu:

– Anh không cần, căn nhà này đối với người Việt mình là đã tiện nghi lắm rồi..

– Em gửi trong nhà băng được nhiều tiền lắm. Nữ trang của em cũng đáng giá bạc triệu.

– Anh cũng không cần, tuy không giàu có hơn ai nhưng cuộc sống của anh cũng khá phong lưu. Anh có nghề nghiệp, có công ăn việc làm trong tay, anh sẽ không đói.

Út hôn lên ngực gã:

– Anh khó tính quá, anh không cần gì hết. Anh không biết chứ, có bao

nhieu là kẻ đến nhờ vả em, thiếu gì những ông to bà lớn...

Gã thanh niên cười thành tiếng:

– Anh không là những ông to bà lớn, anh không cần đến những thứ họ nhờ vả, anh là một người dân, chỉ có thế thôi.

Út bực mình:

– Anh bướng bở xù, vậy anh muốn gì?

– Không muốn gì hết!

– Kể cả em?

Gã thản nhiên gật đầu:

– Dĩ nhiên!

Út ngồi nhòm dậy, bực mình:

– Vậy anh đưa em về nhà này làm gì?

– Như anh đã đưa những người đàn bà con gái khác.

Út la lên, túm lấy ngực áo hấn:

– Anh là đồ sở Khanh!

Gã gỡ tay nàng ra, ấn nàng nằm xuống cạnh mình:

– Đừng làm dữ chó. Tử tế thì được ngủ ở đây, mà không tử tế anh tổng cổ ra khỏi nhà liền. Em có thể bắt nạt được thằng chồng Huê Kỳ của em chứ còn anh thì sức mấy.

Út bật khóc, nàng có cảm tưởng mình bị bạc đãi, bị khinh rẻ, nàng vẫn không hơn gì thân phận một con điếm dưới mắt chàng, Út nức nở:

– Anh ác quá, anh không còn chút lương tâm gì nữa.

Gã ôm lấy Út, vuốt ve nàng:

– Thiếu gì đàn ông, mê anh làm quái gì. Đối với đàn bà con gái, anh không được nhã nhặn lắm đâu. Nếu chịu đựng được thì ở đây mà không thì em đừng bao giờ đến nữa.

Út vẫn nức nở:

– Thà anh đánh, anh chửi em, chứ đừng khinh rẻ em. Em biết anh coi em không hơn gì một con điếm bẩn thỉu. Em không làm gì nên tội hết.

Gã thanh niên vuốt ve trên lưng nàng, thịt da nàng mát mẻ:

– Anh bắt công với em, nhưng sao em lại yêu anh vậy?

– Anh không giống những thằng đến quì dưới chân em, anh không hèn.

Gã mỉm cười trong bóng tối. Ngọn đèn đêm đã tắt. Út sung sướng, sự sung sướng thật hiếm hoi từ khi về sống với anh Mỹ già... Út nghe rõ tiếng đồng hồ kêu tí tách ở chiếc bàn đêm. Nàng dấu mặt vào vai gã thanh niên, hỏi nhỏ:

– Anh tên gì hả anh?

– Hử?

Gã không trả lời, Út cũng không hỏi nữa, nàng khép mắt lại, đôi môi chờ đón, mùi nước hoa từ người nàng tỏa ra thơm dịu, trộn lẫn mùi da thịt đàn ông nồng nàn.

Gã ngồi dậy, vỗ đến đét vào mông nàng:

– Thôi ngủ đi, mai anh phải đi làm sớm.

Gã nằm xuống trở lại, quay lưng lại phía nàng, Út mở mắt nhìn trần trần lên khoảng trần nhà tối đen. Sau phút ái ân nàng thấy tâm hồn mình thật trống rỗng.

Nàng nhìn sang bên cạnh, khoảng lưng của gã thanh niên thật to lớn, rắn rỏi. Gã bắt đầu ngáy. Út bực bội vì thái độ của gã, thái độ bất cần, kiêu ngạo sau khi đã hưởng thụ. Không một cái vuốt ve, không một lời... Út dí ngón tay vào lưng gã:

– Đồ bạc bẽo.

Gã thanh niên không hay biết, gã âm ừ, nằm co rút người lại như con tôm. Út thấy tủi thân, trong sự giận hờn đó

nàng lại càng yêu hấn hơn. Nàng thốn thức khóc áp mặt vào lưng gã gọi:

– Anh ơi, sao anh không thềm ngó ngang gì đến em.

Gã thanh niên cần nhần, gã ngoái tay lại đẩy nàng ra.

Một lát sau Út lại ôm lấy vai gã. Lần này gã thẳng chân đạp nàng xuống khỏi giường:

– Phá hoại!

Út sờ soạng trên sàn, nàng nằm áp mặt xuống nền gạch đá hoa. Nước mắt nàng thấm ướt ở đó. Chưa bao giờ Út thấy mình đau khổ như lúc này. Đêm yên lặng chỉ còn mình nàng thức và tiếng đồng hồ tích tắc càng làm nàng cô đơn hơn. Út mệt mỏi quá, nàng thiếp đi.

Nàng bỗng nghe hồi chuông reo. Gã thanh niên ngồi dậy trên giường, vươn vai ngáp. Gã xuống khỏi giường tới chỗ nàng nằm, đứng nhìn nàng chặc chặc lưỡi. Gã cúi xuống bế xốc nàng đặt lên giường, miệng lẩm bẩm:

– Tội nghiệp!

Gã phủ tấm mền lên người nàng, hôn lên trán nàng rồi đi vào buồng tắm. Út nghe thấy tiếng súc miệng, tiếng bàn chải đánh răng xoẹt xoẹt, tiếng máy dao cạo râu điện.

Căn phòng mờ mờ bóng tối, Út hé mắt nhìn gã đang mặc quần áo. Gã lại đến bên giường, ngồi xuống cạnh và nhìn vào mặt nàng. Những ngón tay vuốt ve trên má trên môi nàng.

Gã châm một liều thuốc lá, nhìn nàng lần cuối cùng trước khi đi xuống nhà. Út không thể ngủ được nữa, nàng mở bừng mắt ngồi bó gối trên giường. Nàng nghe tiếng máy xe Lambretta của hân nỏ dưới đường. Út không còn thấy tủi thân nữa, nàng lại cảm hờn vì thái độ dửng dưng của gã thanh niên. Tung mền xuống khỏi giường: nàng lẩm bẩm:

– Cứ tưởng bánh lẩm, đây không thềm đâu.

Út vào buồng tắm rửa soạn sơ sài, nàng mặc quần áo ra khỏi nhà. Lúc đó trời chưa rõ mặt người, Út thất thểu đi trên lề đường...

22.

ÚT THẤY NGƯỜI MÌNH BÀI HOẢI, mệt mỏi và đầu vầng vất khó chịu. Nàng trở dậy, nhưng không xuống khỏi giường. Út nhìn đồng hồ, đã mười giờ sáng rồi, mọi khi vào giờ này nàng đã ăn điểm tâm hoặc lên phố đi mua hàng lật vặt để quên thời gian.

Sau hôm ở nhà gã đàn ông về, Út buồn bã, nàng không thiết làm ăn gì

nữa. Suốt ngày nàng ở trong giường. Cho tới hôm nay thì nàng ngã bệnh hẳn. Út kéo chăn lên che tới tận cổ, nằm im lặng ở giường không biết bao lâu.

Nàng bấm chuông gọi Hội Thọt lên

Một lát sau nàng nghe tiếng chân tập tễnh ngoài cửa phòng, Hội Thọt không dám đẩy cửa vào. Út lên tiếng:

– Cú vào!

Hội Thọt hiện ra ở cửa, Út nhìn từ đầu đến chân hắn. Hắn hôm nay diện một bộ vét-tông trắng, giày trắng nhưng cà-vạt đỏ. Hắn diêm dúa một cách quê mùa. Út nghĩ bụng không hiểu một con người như thế kia mà sao hồi trước mình mê được kẻ cũng lạ. Út giơ một ngón tay ngoắc lại:

– Lại đây biểu!

Hội Thọt tập tễnh bước lại đứng trước giường Út:

– Dạ thưa bà chủ?

Út nhìn từ đầu đến chân hẳn:

– Anh đi đâu mà diện thế?

– Dạ thưa bà chủ em đi lo công việc cho bà chủ.

– Đến đâu rồi?

– Dạ thưa đã tìm được nhà cụ.

– Sao anh không đưa má tôi đến.

Hội Thọt gãi đầu gãi tai:

– Thưa bà chủ thông cảm, em đã nói cạn nước miếng mà cụ không chịu lại. Cụ nói cụ chưa từng bước chân

đến nơi sang trọng bao giờ nên cụ ngại
ngùng...

Út bực mình:

– Tôi có ăn thịt bả đâu mà bả không
đến?

– Dạ em đã trình bày hết lời hơn lẽ
thiệt. Cụ thương bà chủ lắm. Cụ nói bà
chủ bây giờ là một đấng phu nhân cụ
cần phải giữ thể diện cho bà chủ.

Út thở dài:

– Má tôi kỳ quá, thôi để tôi đến vậy!

Hội Thọt cười:

– Em cũng nói vậy, nhưng cụ lại
nói bà chủ đừng quan tâm đến chuyện
đó. Nếu bà chủ nghĩ đến gia đình thì
giúp đỡ cụ, gia đình vẫn không khá giả
gì hơn trước.

Út gật đầu:

– Tôi biết.

Nàng ngẩng lên:

– Nhưng làm sao tôi tin được anh?

Hội Thọt thở dài:

– Bà chủ đã sai bảo em mà không tin em thì làm sao em có thể lo tròn công việc bà chủ giao phó được,

Út im lặng suy nghĩ:

– Tôi muốn có bằng chứng, ít ra má tôi phải có thư từ cho tôi, tôi mới có thể bỏ tiền ra giúp đỡ chứ.

Hội Thọt biết muốn bịp Út không phải chuyện dễ. Nhưng với khối óc chuyên môn nghĩ đến chuyện bất lương, hắn đã lo sẵn điều đó:

– Dạ. Em biết bà chủ không mấy tin em, vì em có lỗi nhiều với bà chủ. Để chuộc lại lỗi lầm đó, em chỉ còn tận tâm, dù em có phải tốn kém...

Út bực mình đập tay xuống giường:

– Tôi không cần anh tốn kém. Tôi không nhờ vả anh gì hết, anh làm việc đắc lực anh sẽ được thưởng, hiểu không?

– Dạ dạ!

– Anh nói với má tôi, muốn tôi giúp đỡ thì phải viết thư cho tôi, gửi hình cho tôi. Ít ra phải có bằng chứng gì tôi mới tin chớ.

– Dạ dạ!

– Anh đi ra!

Nhưng Hội Thọt chưa chịu ra ngay.

– Hình như bà chủ bệnh?

Út gật đầu:

– Mấy ngày hôm nay người tôi khó chịu quá!

– Nghe tiếng nói của bà chủ em biết liền, để chiều về em thuê một thằng cha tắm quất, giác hơi cho bà chủ.

Út ngần ngại một lát rồi gật đầu.

Hội Thọt ra khỏi phòng, hẩn lại xuống nhà dưới kêu gã tài xế:

– Mấy lấy xe đưa tao đi có việc gấp.

– Anh nói với bà chủ chưa?

– Trời ơi, mấy hình thức quá tao chịu hết nổi rồi. Mấy không biết vì công

tác đặc biệt, tao được quyền sử dụng xe này à? Mấy đưa tao đến “địa điểm” rồi về liền, công tác mật tao không thể để mấy nhúng tay vô được.

Gã tài xế đành lấy xe đưa Hội Thọt đi. Hội Thọt ngồi bắt chân chữ ngũ ở ghế sau. Hắn quay kiếng xe lên, ra lệnh cho gã tài xế mở máy điều hòa không khí.

Hội Thọt cắn cái đót vào miệng, gắp điếu thuốc lá Pall Mall rồi châm lửa. Hắn ngồi bật lửa trên nệm. Chiếc xe chạy qua những đường phố ồn ào, Hội Thọt làm mặt nghiêm.

Gã tài xế nhìn vào kính chiếu hậu bực mình chửi thề:

– Đm. đời tao mà phải đi hầu một thằng chủ như mấy thì mệt rệp rồi.

– Ở đời này có số cả mấy ơi. Tao vốn dĩ bánh thì ném tao vào hoàn cảnh nào cũng bánh hết trơn, còn cái số trâu ngựa thì ở đâu cũng trâu ngựa.

Gã tài xế bị Hội Thọt móc một câu tức anh ách. Gã chỉ còn biết chửi lại:

– Này đm. đừng lổi! Phần nào thôi chó, mấy chửi cha tao hoài, tao không để mấy yên đâu.

Hội Thọt cười hăng hắc:

– Hôm nay tao thấy mấy bạo mồm bạo miệng lắm. Dễ thường mấy muốn ám sát tao, ám sát nhân viên của CIA.

– Mấy nói gì kỳ vậy?

Hội Thọt thủng thẳng nói:

– Tao hiểu ý rằng, chỉ có Việt cộng

mới ám sát CIA thôi, chớ dân ngu khu đen đâu có ai đại gì làm chuyện đó.

Gã tài xế không ngờ Hội Thọt lại gài mình vào cái tội động trời vậy. Gã xuống nước:

– Trời, mấy thiệt, tao nói vậy mà...

Hội Thọt gật gù:

– Tao biết, tao biết...

– Mấy biết mà mấy lại gài tao ác ôn vậy sao?

– Tao thương cho thân phận trâu ngựa của mấy nên tao mở mắt cho mấy.

– Mở mắt gì mà kỳ vậy?

– Ấy, đời vậy đó. Với cái khối óc ngu đần của mấy tao có nói văn chương nghĩa lý mấy cũng đâu có hiểu. Tao thông

thạo tâm lý quần chúng nên phải cho
mấy một bài học bình dân, mấy sẽ nhớ
đời. Từ lần sau mấy không còn dám lép
nhép cái miệng thối nữa.

Gã tài xế hậm hực nhưng đành
phải nín khe. Gã cố tình nói một câu
cho đỡ bực:

– Bây giờ xếp đi đâu?

– À, xuống Phú Thọ. Tao biểu
ngừng là ngừng liền rồi lẹ làng ra mở
cửa xe cho tao theo đúng lễ nghi quân
cách.

Gã tài xế vẫn sùng sùng:

– Bộ mấy không có tay sao?

– Thằng nầy kỳ thiệt, mấy chống
đối tao hoài. Chắc tao hết thông cảm
nổi mấy rồi. Cứ cái thái độ đó chắc có

lần tao chết oan vì mây quá, Việt Cộng nó tinh lắm qua một vài thái độ của mây là nó biết liền...

– Thôi đi cha! Hù con hoài, bây giờ cha muốn con làm gì vậy?

– Tới nơi mở cửa xe cho tao. Khi tao bước xuống khỏi xe mây còn phải cúi đầu chào: “Thưa ông chủ, ông chủ có cần em chờ không?”

Gã tài xế gật đầu lia lịa:

– Xong rồi, xong rồi. Mây dạy tao hoài, nếu tao không kệt thì còn lâu.

Hội Thọt cười nhếch mép:

– Chịu khó ngoan ngoãn đi, có thưởng.

– Mẹ, mây thí cho tao một ngàn

bạc mà mấy hành hạ tao còn hơn con chó.

– Đừng than thở, tao đã biểu mỗi người có một phần số. Biết đâu mấy lại không sung sướng hơn tao, may mắn hơn tao. Cái thân tao một trăm phần trăm là ăn đạn VC, còn mấy thứ tép riu chỉ có lãnh mười phần trăm thôi con ạ. Nếu mấy muốn ngang hàng tao thì tao nhường...

Gã tài xế đành nín khe. Xe tới Phú Thọ, Hội Thọt ra hiệu cho xe đậu lại. Gã tài xế nhanh nhẩu ra mở cửa xe, Hội Thọt bước xuống, hấn vô ý bước cái chân thọt xuống trước, mất thăng bằng ngã khụy xuống. Gã tài xế vội vàng đỡ Hội Thọt. Người ở căn nhà cũng vội chạy ra:

– Có sao không?

Hội Thọt vội đứng ngay lại, xốc quần áo:

– Không sao?

Gã tài xế cúi đầu:

– Thưa xếp, xếp có cần em chờ xe không?

Hội Thọt vênh mặt lên:

– Khỏi cần, cho anh về nghỉ. Mang xe đi rửa, hiểu?

– Dạ!

Hội Thọt làm bánh, rút tờ giấy một trăm ra đưa cho gã tài xế:

– Cho anh một bò uống cà phê.

– Dạ cảm ơn ông chủ.

– Thôi về đi, lát khỏi đón ghen.

Gã tài xế lái xe đi. Hội Thọt quay lại người đàn bà đang đứng chờ hăn:

– Chào chị, con cháu Hương có nhà không?

– Dạ, cháu nó vẫn có ý chờ chú. Thiệt gia đình tôi đội ơn chú thiệt nhiều, chú cố gắng giúp cho cháu...

Hội Thọt làm như không để ý gì đến lời nài nỉ đó.

Hăn nói về hăn:

– Đối với người làm tôi vẫn vậy. Mình có rộng rãi với chúng, chúng mới phục mình. Không phải riêng thằng tài xế này mà đối với tất cả mọi người...

Người đàn bà dạ đều đều, mời Hội Thọt vào nhà, kê một cái ghế:

– Mời chú ngồi tạm. Nhà nghèo quá, từ ngày nhà tôi mất đi, mẹ con tôi sống thiệt khổ.

Người đàn bà toan vào trong nhà kêu con gái ra, Hội Thọt chặn lại:

– Khoan, chuyện này không thể cho cháu biết được, nó có thể buồn...

Người đàn bà hiểu Hội Thọt muốn nói gì:

– Vâng chú đã giúp cháu thì giúp cho trót. Chú có thể nói với ông xếp bớt với chút nào được không?

Hội Thọt nhìn lên bàn thờ, ở đó có bày cái ảnh một người đàn ông mặc áo nhà binh:

– Tôi với anh Chín là chỗ bạn cũ, anh đã hy sinh vì nước, không lẽ thấy

cánh chị và cháu túng thiếu tôi không giúp. Chị hiểu cho, tôi không bao giờ ăn của chị một cắc bạc, phiền là mấy thằng xếp nó đâu có biết đến cái thâm tình giữa tôi và anh Chín. Chúng nó chỉ cần tiền, đó là tôi phải nói nhiều, lắm nó mới chịu hai chục ngàn, tôi còn phải đưa chúng đi ăn đi nhậu...

Người đàn bà chớp chớp mắt:

– Cám ơn chú, thiệt tình hôm nay tôi mới chạy được có mười ngàn đồng.

Hội Thọt làm ra bộ ngấm nghĩ:

– Thôi cũng được. Tôi sẽ cho chị vay chỗ thiếu.

Người đàn bà mừng rỡ:

– Trời ơi, thiệt tôi không biết lấy gì tạ ơn chú.

– Ôn huệ gì chị, với anh Chín tôi mới tận tình chớ người khác tôi xin thừa là không dám. Tôi phải đứng ra bảo đảm. Ôi đủ thứ, nào là an ninh điều tra, tôi lãnh đủ, làm sở Mỹ mà chị, đâu phải cứ khơi khơi...

– Dạ tôi hiểu.

Hội Thọt nhìn vào trong nhà:

– Cháu Hương đâu?

Người đàn bà nhanh nhẩu:

– Dạ để tôi vào kêu cháu.

Một lát sau cô con gái đi ra cúi đầu chào Hội Thọt.

Hội Thọt ngắm nghía nàng, người con gái đang tuổi dậy thì đẹp mặn mà, da trắng môi hồng. Nàng ra vẻ e lệ, Hội Thọt mỉm cười:

– Lại đây cháu, mới ngày nào mấy bé xúu bây giờ đã...

Người đàn bà có vẻ hài lòng vì con:

– Ấy, có vài đám đánh tiếng rồi đó, nhưng cháu nó chưa chịu. Nó thấy tôi cực khổ nuôi các em quá nên tính đi làm một thời gian.

Hội Thọt lên giọng cha chú:

– Tôi cũng mừng cho chị. Con gái thời nay ít đứa được như cháu.

Hội Thọt chỉ cái ghế:

– Cháu ngồi chơi, chú cần phải hỏi cháu một vài câu chuyện.

Cô gái còn e lệ nói:

– Cháu đứng cũng được.

Bà mẹ la con gái:

– Chú biểu mấy ngồi thì ngồi đi, con nhỏ nầy kỳ quá thôi. Chú là bạn của bố mấy chứ ai xa lạ mà mấy e lệ.

Cô gái rón rén ngồi xuống một cái ghế kê gần Hội Thọt. Hội Thọt nhìn ngắm cô gái, hần hỏi:

– Cháu học đến đâu rồi?

– Thừa chú Đệ nhị!

– Tốt, tiếng Anh cháu khá không?

– Cháu học đến lớp mười Hội Việt Mỹ.

– Khá lắm!

Hội Thọt bắt đầu ba hoa với bà mẹ Hương:

– Trình độ Anh văn của cháu như vậy khá lắm. Nhiều đứa vào làm ở sở tôi chỉ biết nói vài ba câu tiếng Mỹ bồi mà cũng kiếm được khá tiền đấy. Với học lực của cháu, tôi có thể thừa với ông xếp cất nhắc cháu lên, ít ra lương cũng phải được ba chục ngàn một tháng. Tôi đã hứa với chị thì thế nào cũng lo liệu được cho cháu...

– Dạ cảm ơn chú, trăm sự nhờ chú chỉ dạy. Bố nó chết, trong nhà thiếu người đàn ông dạy bảo tôi lo lắm, chú có lòng thương gia đình tôi, tôi giao nó cho chú...

Hội Thọt nhũn nhận:

– Nói chi đến chuyện đó, hồi trước tôi với chồng chị là chỗ thân tình. Bây giờ anh chết không lẽ thấy hoàn cảnh chị tôi làm ngơ sao?

Hội Thọt quay lại cô gái:

– Giấy tờ cần thiết cháu đủ không?

Cô gái chớp chớp mắt:

– Dạ cháu đã lo liệu, cháu có làm thêm một cái đơn bằng tiếng Mỹ chú coi dùm, còn lỗi chú sửa cho cháu.

Nàng chạy vào nhà mang ra một xấp giấy, nàng kiểm từng thứ. Nàng đưa cho Hội Thọt lá đơn. Hội Thọt nhìn vào đó như nhìn vào tường. Nhưng hắn vẫn làm bảnh:

– Tạm được, văn chương của cháu còn học trò nên chưa được sắc bén lắm.

Hương ngậy thơ hỏi:

– Vậy phải làm lại hả chú?

– Thôi khỏi.

Bà mẹ cũng lo lắng:

– Nếu phải làm lại chú làm ơn thảo giùm. Dẫu sao chú cũng từng trải, kinh nghiệm. Hương, con vô lấy giấy bút ra.

Hội Thọt xua tay:

– Khỏi, khỏi mà chị. Hì hì. Tôi với chỗ ông xếp thân tình nhau, đơn từ chỉ là hình thức.

Hội Thọt vội xếp mở giấy má, cuộn tròn lại cặp bên nách:

– Công việc làm ăn của cháu càng sớm càng tốt. Ngay chiều nay tôi sẽ đưa cháu đi thủ “tét”. Mình đi tắt mà.

Bà mẹ sốt sắng:

– Dạ, chú có lòng như vậy còn gì bằng. Hương mấy vô mặc quần áo rồi đi với chú cho sớm.

Cô gái ngơ ngác:

– Sao lại chiều nay, chiều thứ bảy mà má! Con lại trót hẹn với anh...

Bà mẹ mắng át đi:

– Làm ăn không lo làm ăn, đòi rã hòng ra. Thằng Thanh nuôi mấy được bữa nào không?

– Cả năm anh mới được về phép.

Bà mẹ sấn sổ:

– Tao biểu mấy vô thay quần áo đi với chú, không cãi. Con nít chỉ ham chơi.

Hương quay sang Hội Thọt:

– Sáng thứ hai được không chú?

Hội Thọt cau mặt:

– Một tháng mới có một kỳ thử “tét”, tùy cháu đó.

Hương đành đứng dậy đi vào nhà trong, bà mẹ quay lại Hội Thọt:

– Nó con nít ham chơi, chú đừng chấp!

– Dạ, tôi hiểu mà chị.

Một lát sau Hương trở ra, nàng đẹp mặn mà trong chiếc áo dài màu huyết dụ. Da nàng vốn trắng, màu áo càng làm nổi bật nước da nàng hơn. Hội Thọt thầm khen ngợi, hẩn đứng dậy:

– Thôi, đi cháu.

Hẩn quay sang người đàn bà:

– Nếu cháu về muộn chị đừng lo, có thể tôi sẽ mời cháu cùng đi dự tiệc với tôi trong tòa đại sứ Mỹ.

Hương chột ngắc lên:

- Thôi chú ơi, cháu ăn mặc thế này
- Không sao, chiếc áo dài Việt Nam cháu không từng nghe người Mỹ ca tụng đẹp nhất thế giới đó sao, còn mặc duýp thường quá...

Hương yên lòng đi theo Hội Thọt ra cửa. Hội Thọt vẫy taxi. Hương hỏi:

- Xe hơi của chú đâu rồi?
- Chú cho tài xế đưa đi rửa để tối nay còn tới tòa đại sứ.

Hương xuýt xoa khen:

- Chú có chiếc xe đẹp quá, chú mua bao nhiêu tiền vậy?
- Chú đâu có phải mua, sở cấp cho chú đấy chú.

Hương tự nhiên:

– Chắc chú làm lớn lắm nhỉ?

Hội Thọt lơ đi, Hương cứ hỏi mãi.
Hội Thọt phải nói:

– Chú làm sở nầy bí nật lắm. Chú chưa thể tiết lộ được.

– Thế sau nầy cháu làm đâu?

– Chú sẽ xin cháu về văn phòng chú.

Hương reo lên:

– Vậy thì sướng quá. Cháu sợ làm chung với mấy ông Mỹ, ầu một cây.

Hội Thọt bẹo má Hương.

* * *

Một phòng khách rộng thênh thang với những đồ đạc bày biện đắt tiền hiện ra trước mắt Hương. Nàng hơi e ngại, người đàn bà bỗng trở nên thân mật:

– Em cứ tự nhiên ngồi chơi đây.

Hội Thọt đưa Hương ngồi xuống chiếc ghế sa lông êm ái. Hội Thọt hỏi:

– Anh đi đâu hả chị?

– Nhà tôi mới lái xe đi có chút việc cần.

Người đàn bà vỗ tay bộp bộp, một lát sau một cô gái bung ra một khay ba ly cam vắt. Người đàn bà lịch sự mời:

– Uống đi!

Hội Thọt vào đề ngay:

– Thế nào, chị bằng lòng hột xoàn của tôi chưa?

– Trông cái mẽ thì được lắm, còn có bọt hay không thì làm sao tôi biết được.

– Em cam đoan với chị mà.

Người đàn bà cười:

– Tôi phải coi lại mới tin được.

– Dạ chị cứ coi, bây giờ xin chị cho nửa tiền trước.

Người đàn bà gật đầu:

– Không sao, dù đắt tiền mà là hột xoàn nguyên vẹn, tôi phải mua đắt hơn người ta cũng không sao.

– Dạ em bảo đảm. Em còn nhiều món hàng khác sẽ giao cho chị sau.

– Chú nên nhớ công lao tôi mài dũa không phải là để đâu.

– Dạ em hiểu.

Người đàn bà mở cái bóp lấy ra quyển chi phiếu:

– Tôi đưa chú ba chục ngàn trước, còn hai chục nhà tôi sẽ đưa cho chú tối nay nếu là hàng thiệt.

Hội Thọt đỡ lấy tấm chi phiếu gấp bỏ vào túi:

– Bây giờ em về, chị cho em gọi cháu Hương một lát!

– Được mà!

Tự nhiên Hương lo lắng. Nàng thấy sợ người đàn bà nầy:

– Chú, chú cho cháu đi cùng được không?

– Cháu cứ yên chí ở đây chơi. Công chuyện làm ăn của cháu một phần chú cũng phải nhờ đến bà Hội Đồng đây, có lẽ bà còn phải hỏi cháu một vài điều, bà đứng tên bảo đảm cho cháu mà.

Người đàn bà trở nên đơn dả:

– Con ở đây, thím còn phải hỏi con nhiều chuyện, nhất là thân thế con. Con yên chí, con sẽ có công ăn việc làm ngon lành.

Hương đành phải ngồi lại, trước khi Hội Thọt đi, hẳn còn vuốt má nàng:

– Cháu ngoan nhé, bà hỏi gì phải trả lời cho thiệt nghe!

– Dạ!

Hương ngơ ngẩn nhìn theo Hội Thọt bước ra cửa.

Một gã con trai chạy ra mở cửa, hần cười đều:

– Sao anh hay quá vậy, con gái nhà người ta ngon lành vậy mà anh mang được tới đây?

– Tao kiếm sở làm sung sướng mà ra bạc cho nó mà. Biết đâu sau này nó lại chẳng là bà chủ tao.

Hội Thọt thoáng nghĩ đến Út. Hần ra khỏi cửa, cánh cổng khép kín, hần ngoái nhìn lại một lần chót...

23.

– Nhà quê, lỗ bịch!

Chương lăm bầm khi nghe đứa con gái nheo nhéo ở máy micro. Hình như nhiều người ngồi chung bàn chàng đều có cái cảm giác nhột nhạt như chàng. Cái không khi chó đẻ nầy có thể làm người ta đỏ mặt và van vái cho bữa tiệc sớm tàn.

Chương nhìn bộ áo mình đang

mặc, bộ “vét” xám đất tiền. Chàng hồi hận sao mình lại ăn mặc sang trọng như vậy, sao chàng lại đến đây. Chương cho rằng Thành, người tổ chức bữa tiệc này cũng ngượng như chàng. Nhưng hắn không thể tốp được cái không khí thối tha này. Hắn là một người trí thức, nhưng gia đình hắn, đàn em hắn là những kẻ nhà quê. Chương vừa ngượng vừa thương cho bạn. Thành ơi tội nghiệp cho mày.

Khi Chương bước lên thang gác, bà mẹ của Thành đơn đả:

– Chào cậu, ông Thượng nhà tôi ở trên lầu.

Chương muốn phì cười vì tiếng “ông Thượng” mà bà cụ đã dành cho con mình. Đối với gia đình Thành, việc Thành trúng cử thượng nghị viện là

một vinh hạnh lớn lao. Nếu ngày xưa ở nhà quê người ta phải mỗ bò khao cả làng.

Trên lầu, người đông nghẹt, tất cả đều trịnh trọng. Trong đám người mặc “vét” , hoặc khăn đóng áo dài còn thấp thoáng những tà áo màu, những bộ duýp thời trang. Chương nhìn những thiếu nữ ấy, họ vẫn quê làm sao, bộ quần áo không thể che được sự quê mùa đó.

Cho đến bây giờ rượu đã uống, bánh đã ăn và bọn con gái con trai đang làm tình nhau trên máy micro, Chương mới dám chắc rằng mình nhận xét không lầm, không thiên vị.

Tiếng thiếu nữ nheo nhéo trong máy:

– Thế theo lời yêu cầu của quý vị, tôi xin ca bài “Bây giờ tháng mấy” để tặng riêng anh... Thành. Tôi thương anh Thành lắm!

Tiếng cười ré lên nghe chói tai. Trời không nóng lắm mà Chương thấy toát mồ hôi. Anh chàng nhạc sĩ ngồi ở kệt trong cùng mặt cứ ghệt ra, hắc hắc bầm:

– Bỏ mẹ tao, chúng nó thấy tao rồi. Nó sẽ xách cổ tao lên máy hành hạ tao.....

Hắn nói như sảng. Một gã nhà báo chửi thề nhoi nhoi:

– Đm. một miếng bánh mà bố biết nhục như vậy thì bố đấm “kẹ” vào.

Anh chàng viết văn chuyên nghiệp cười hình hích:

– Chương trình văn nghệ tạp lục
đẩy các cụ ạ!

– Thối tha ma muội.

Sau khi cô con gái hát xong bài
“Bây giờ tháng mấy” một cậu con trai
mặt búng ra sữa cà-vạt cổ cồn giành lấy
máy ca liền bài “Cô láng giềng”. Giọng
cậu ta không lấy gì làm hay ho cho lắm
lại thêm giọng: Cô nắng... giềng ôi...
Nếu cô còn ngó đến tôi...

Một người bạn ngồi cạnh Chương
ghé tai chàng:

– Tao nhột quá mây ạ, tao chuẩn
đây.

– Tao cũng rút dù luôn.

– Khoan, chờ một chút. Chờ đĩa
nào lên hát tiếp, mình chuẩn mới được.

Khi một cô khác lên ngâm thơ,
Chương đứng dậy:

– Chuồn lệ!

Chương phải khó nhọc lắm mới ra
khỏi đám đông. Vừa xuống cầu thang
thì gặp Thành. Thành ngạc nhiên:

– Sao mày về sớm vậy hả?

– Cám ơn. Ngày vui mừng của mày
tao có mặt vậy là đủ.

Thành nắm chặt tay Chương, chàng
nhìn thấy trong mắt Thành một sự
ngờng ngợng mà không thể nói ra.
Chương nghĩ thầm: Tao quý mày lắm,
nhưng nếu có dịp tao phải chửi mày,
tao chửi mày để mày đỡ đau khổ.

Chương đi vội xuống nhà, gặp bà
mẹ Thành, bà cụ lại giữ lại:

– Sao cậu về à, cậu không ở lại chia vui với ông Thượng nhà tôi.

Chương chào bà cụ, chuẩn ra khỏi nhà, khỏi cái không khí vừa tức cười vừa đáng thương hại này. Chương leo lên xe: gió mát làm chàng tỉnh táo. Buổi tối còn sớm quá, chẳng lẽ Chương lại về nhà nằm khoèo.

Nhiều khi Chương thấy cô đơn, buổi tối đi chơi về mở cửa căn nhà vắng hoe, chàng chỉ nghe thấy tiếng bước chân mình, tiếng thở của mình. Bao nhiêu năm rồi chàng đã sống như thế, sống cô đơn và chàng bằng lòng với nếp sống này.

Đêm nay tự nhiên Chương thấy buồn, chàng lo lắng khi nghĩ đến chuyện về nhà. Chàng có cảm tưởng

mình không thể chịu đựng được nữa. Chàng sẽ nổi điên lên vì cái không khí ngột ngạt ấy. Bao nhiêu lần Chương đã để vượt mất những cơ hội tình yêu. Sau một cuộc tình, Chương thấy thoải mái, chàng hài lòng mình lại được sống tự do, không một ràng buộc nào. Không một người con gái nào làm phiền chàng. Cơm hàng, cháo chợ, vợ nhà thổ. Chương mỉm cười khi nghĩ đến câu nói của bọn độc thân như chàng.

Chương nghĩ ngợi lang bang. Tại sao mình không đi “bê bối” một phen. Nghĩ đến gái, Chương quẹo xe lại phía đường Yên Đỗ. Một ổ nhên nhện hạng sang Chương thường lui tới.

Chương dừng xe lại trước một biệt thự. Cổng đóng kín mít. Chương nhìn đồng hồ, mới tám giờ, chắc chưa

đóng cửa tiệm. Mình có thể ngủ lại đây không hại gì...

Chương bóp còi xe ba lần, khung cửa nhỏ mở ra, một khuôn mặt ở đó đang quan sát Chương. Chương nói lớn:

– Tao đây chứ ai xa lạ đâu?

Tiếng mở khóa loạch xoạch, cánh cổng hé mở vừa đủ chiếc xe Lambretta của Chương vào lọt, gã con trai chải đầu tém mặc áo bỏ ngoài quần khóa cửa cẩn thận rồi tự động nhảy lên sau yên xe Chương:

– Hôm nay sao cậu đến muộn vậy?

– Tao đi nhậu!

– Đã đời không?

– Đíu ra gì hết, à này có em nào mới không?

– Cậu đến vừa gặp may, có một em mới!

– Máy ngày rồi?

– Hôm qua!

– Tốt!

Chiếc xe đậu lại trước biệt thự, gã ma cô nhẩy xuống:

– Cậu giao chìa khóa cho em, em cất xe vào ga-ra.

Trước khi bước lên thêm nhà,
Chương hỏi:

– Chị Ba có nhà không?

– Có đó, mấy ngày hôm nay chị Ba

đâu có ra khỏi nhà, chị còn phải dạy bảo kinh nghiệm cho con gà tơ...

– Nó không chịu?

Gã ma cô biết mình nói hớ, gã cười hì hì:

– Gà mới bao giờ mà không giờ chúng.

Gã lái xe đi, Chương vào nhà. Chị Ba ngồi ở ghế salon đang coi vô tuyến truyền hình, Chương tự động ngồi cạnh:

– Có gì lạ không chị?

– Có đó, nhưng chưa được thuần lắm, em mới mà.

– Không sao...

Chị Ba tắt máy:

– Khuya rồi, hay cậu để đến mai vậy?

– Không được!

– Tôi sợ nó làm phiền cậu, nếu cậu có thể ngủ đêm thì được.

– Ngủ đêm chứ sao.

Chị Ba đứng dậy.

– Cậu uống gì không?

– Mang lên phòng cho tôi.

Chương tự động lên lầu, chị Ba theo sau, vừa đi chị vừa quảng cáo món hàng. Chương cười nhạt:

– Hy vọng như chị nói...

Chị Ba đưa Chương vào phòng, một lát sau chị đưa vào một thiếu nữ

trẻ măng rồi lui ra. Chương lăm lè ngắm nhía nàng, nàng ngồi ở cuối giường. Giọng nói của Chương chợt trở nên đều giả:

– Làm ơn thoát y dùm đi người đẹp.

Thiếu nữ nhìn Chương đầy sự bất mãn, nàng cởi quần áo, liệng xuống giường rồi leo lên nằm cạnh chàng không nói một tiếng. Chương nằm im quan sát nàng, một lúc sau chàng hỏi:

– Em không ưng?

Nàng từ từ mở mắt, vẫn không ngó chàng:

– Tôi đâu dám, tôi lộn xộn bị đòn thấy mẹ. Tôi cần phải sống để ra khỏi nhà này.

– Ai cấm đâu.

Nàng cười nhạt:

– Không dễ như ông tưởng đâu.

– Không phải cô muốn làm nghề này?

Nàng bỗng cười:

– Cái chuyện bán thú này mà ông kêu là nghề à, nói để ông hiểu, tôi bị gạt vào đây.

Chương suy nghĩ một lát rồi nói:

– Thôi, cô bạn đồ vào đi.

– Tôi làm ông buồn?

Chương lắc đầu:

– Tôi đâu có trẻ con, bạn đồ vào đi rồi mình nói chuyện.

Thiếu nữ tần ngần, rồi nàng mặc đồ lại, nàng thấy thái độ thành thật của Chương nàng hơi vững dạ.

Nàng nhìn Chương lắc đầu, rơm rơm nước mắt:

– Tôi lo lắm ông ạ!

Chương ngồi xuống cạnh võ vể:

– Cô lo gì?

– Tôi không còn thiết sống nữa, tôi bị lường gạt vào đây đã một tuần lễ nay rồi, đôi khi tôi nghĩ mình liều thân chết cho rảnh nhưng tôi thương mẹ.

Chương chặn lại:

– Khoan, đêm còn dài, cô uống ly nước cam này đi rồi hãy kể.

Nàng đỡ lấy ly nước cam trong tay Chương trước khi đưa lên môi, nàng nhìn Chương:

– Nếu ông không thực tình tôi có thể chết được lắm!

– Cứ tin tôi!

– Ông giúp gì được tôi?

– Tôi hứa sẽ giúp nếu có thể giúp được!

Nàng uống cạn ly nước cam. Chương tự động tắt đèn:

– Mình nằm với nhau, cứ việc nói chuyện, tôi không ngủ với gái một đêm không chết.

Thiếu nữ không ngần ngại nằm xuống bên Chương:

– Tôi cũng chẳng còn gì để giữ gìn nữa, tôi chỉ muốn thoát khỏi nơi này, tôi ngu dại nên mới mang họa. Những đứa hại tôi chúng phải chết...

Điều thuốc lá lập lòe trên môi
Chương:

– Tôi chưa từng giúp đỡ ai hết, tôi quân tử Tầu một phen cũng chẳng thiệt hại gì.

Thiếu nữ búi lấy vai Chương:

– Anh không thiệt hại gì hết, anh cứ việc tiêu đồng tiền anh đã bỏ ra đêm nay, giữ gìn làm gì.

Chương mỉm cười:

– Muốn dứt khoát như vậy cũng được, em kể lại chuyện tại sao em lại lạc vào cái nhà này cho anh nghe đi.

Hương kể lại hết cho Chương nghe, nàng không dấu diếm một điều gì:

– Tại má em, má em túng thiếu quá nên khi thấy thằng cha thọt chân đi xe Huê Kỳ đến nói là tin ngay. Em đâu có dè nó chỉ là một thằng ma cô.

Chương vỗ về nàng:

– Tội nghiệp em, bây giờ em muốn ra khỏi nhà này nhưng em sẽ ra bằng cách nào?

– Em không thèm trốn ra, khi ra khỏi đây em sẽ thừa cảnh sát bắt cả cái ổ này, em không sợ xấu hổ như những đứa con gái khác đâu. Cứ coi em như vật hy sinh đi.

– Em can đảm lắm!

Hương ngồi dậy lật nệm lấy một tờ giấy viết sẵn:

– Đây là cái đơn của em, em tố cáo đủ hết , kể cả thằng thọt chân, em chỉ cần tờ đơn này lọt được ra ngoài.

Chương ngạc nhiên:

– Em làm cách nào mà viết đơn được?

– Anh quên là khi em đến đây em có mang theo bao nhiêu đơn từ giấy má à?

Chương gật gù:

– Em yên chí, anh cứ việc mang đến một quận cảnh sát nào đó đưa đơn cho em.

Hương nghi ngờ:

– Anh có giúp em thật tình không đó?

– Anh hứa, tin anh thì nhờ anh mà không thì thôi.

Hương mỉm cười:

– Xin lỗi anh, tại em thấy anh có vẻ thân thiện với con mẹ Tú Bà này nên em phải...

– Anh hiểu, anh hiểu!

Chàng gấp gọn lá đơn bỏ vào túi

– Ngay sáng mai anh sẽ đưa lá đơn của em đi...

Bỗng nhiên Chương nghe tiếng Hương sụt sịt khóc.

– Một đời con gái, anh hiểu chứ. em đã mất hết rồi, mấy ngày hôm nay

em muốn chết được, em nghĩ như vậy là đại, không việc gì mình phải làm vậy. Em trả thù.

– Em yên trí, bây giờ em ngủ đi.

Hương im lặng một lát:

– Em sẽ hoàn lại số tiền anh tốn đêm nay.

Chương giơ tay che miệng ngáp:

– Hai đứa mình đều là hạng quân tử Tàu cả. Một vài ngàn bạc đối với anh không nghĩa lý gì.

– Thật ra em chẳng còn gì để giữ gìn, em cũng không thể trở lại với người yêu, em hết cả rồi.

Nàng vòng tay ôm ngang vai
Chương...

Bảy giờ sáng hôm sau Chương trở dậy Hương vẫn còn ngủ. Nàng mở mắt ngồi dậy khi Chương mặc quần áo chỉnh tề:

– Anh đi ngay bây giờ?

Chương gật đầu.

Chàng nhìn Hương mỉm cười:

– Một đêm đã qua; không có chuyện gì xảy ra, anh rất mừng.

Hương bỗng bẽn lèn vì chiếc áo ngủ quá hở hang của mình:

– Em không biết nói gì hơn là rất cảm phục anh.

Chương thắt lại cái cà vạt:

– Chẳng có gì lạ cả vì anh đã từng ngủ với gái đẹp.

Chàng nhìn Hương ranh mãnh:

– Nằm cạnh em anh cố nhịn là được, để khi nào ra ngoài có nhìn thấy em anh cũng đỡ xấu hổ...

Hương ngược lên:

– Em sẽ gặp lại anh!

– Đừng lãng mạn, trở về với người yêu đi.

Chàng hôn lên trán Hương:

– Anh coi em như một người em gái.

Chương quay lưng ra cửa... Chương đi xuống nhà, chị Ba ngồi nhàn nhã dũa móng tay ở ghế salon. Chị ta lên tiếng:

– Về sớm thế hả anh, ngồi chơi uống cà phê đã.

Chương ngồi xuống móc bóp ra trả tiền. Chị Ba hỏi chàng:

- Con nhỏ được không hả anh?
- Tốt lắm.
- Nó có cần nhằn gì không?

Chương lắc đầu:

- Ngoan lắm!

Chị Ba thở phào:

- Tôi mất ngủ suốt đêm, nó là gái mới ngộ lỗ có điều gì thất thổ làm khách hàng bức mình thì mang tiếng chết. Tôi làm ăn lâu năm cần giữ tín nhiệm...

Chương nhìn thẳng vào mặt chị ta:

- Chị làm nghề này đã bao giờ bị bắt chưa?

Chị Ba lại nhìn Chương:

- Sao anh lại hỏi vậy.
- Tò mò hỏi biết chơi vậy thôi.

Chị Ba cười, co chân lên ghế:

– Súc mầy, anh thấy nhà của tôi như vậy ai nghi ngờ, những ông to ông lớn ra vô đây thường trực, mà có bắt thì cũng như cóc bỏ đĩa thôi, mình có tiền, một vài chục ngàn đấm mồm...

Chị Ba cao hứng, chị nói hết ông nọ đến ông kia, đến những thế lực che chở cho hành động chị ta. Chương nghĩ bụng nếu mình không tận tâm, không thể cứu nổi Hương ra khỏi căn nhà này, có khi còn mang họa cho nàng, rất có thể con mụ này nói thật chứ không phải nói để hù Chương.

Chương từ già chị Ba, chị ta còn nói:

– Hôm nào anh tới chơi, luôn luôn có món mới, ở đây cứ vài tháng là tôi thấy xuống xóm liền.

Chương ra garage lấy xe, vừa đi chàng nghĩ đến những người bạn có thể lực của mình, chắc chắn mình phải nhờ đến chúng nó mới phá nổi ổ nhện này.

Trước hết, Chương lái xe chạy thẳng xuống Phú Thọ tới địa chỉ nhà Hương.

24.

ÚT HỎI HỘI THỌT:

- Thế nào má tôi có được mạnh không?
- Thừa bà chủ cụ vẫn mạnh như thường!
- Công việc xây nhà đi đến đâu rồi!
- Cũng gần xong, cụ nói khi nào xong mới dám mời bà chủ đến chơi.

Trong thời gian gần đây, Út hoàn toàn tin tưởng vào Hội Thọt, hẳn đã mang về cho nàng những bằng chứng nàng đòi hỏi: một bức hình của mẹ nàng chụp chung với vợ Tuyền và đứa cháu nhỏ, bức thư của bà nhờ người viết khuyên nàng cứ yên trí, bà còn xin nàng tiền để cất cái nhà đang hoang khi đó nàng hãy về thăm. Bà nhấn mạnh: «Út à, má biết mày còn thương má, nhưng mày khoan về xóm, cả xóm đều biết mày là gái chơi bời rồi lấy Huê Kỳ, vì má thương mày khuyên mày đừng về vội, miệng thế gian thôi lắm, chúng nó đàm tiếu chuyện này nọ tội nghiệp má. Nếu muốn mẹ con gặp nhau mày cho má ít tiền xây cái nhà, má nhờ anh Hội kiếm đất. Khi đó mẹ con gặp nhau cũng không muộn. Anh Hội là người

đàng hoàng tin cần được, tiền mấy gửi về cho má nhận đủ cả ».

Út không còn gì nghi ngờ, nàng nghĩ Hội Thọt đã tu chỉnh làm ăn, nàng không còn tìm dịp hành hạ hấn nữa. Nàng chính thức cho phép Hội Thọt dùng xe hơi riêng của nàng đi miễn công chuyện.

Út nhìn Hội Thọt bằng con mắt dịu dàng:

– Anh cố gắng giúp đỡ tôi, tôi không quên anh, có lẽ tôi còn phải nhờ anh chuyện khác nữa..

– Dạ dạ bà chủ cứ sai bảo.

Hội Thọt nói lung tung một hồi về căn nhà đang xây cất, cuối cùng hấn nói:

– Thưa bà chủ nhà còn thiếu thốn nhiều thứ, bây giờ căn nhà thành hình mới thấy tiền thêm ra.

Út dễ dàng:

– Anh cần lấy thêm bao nhiêu nữa?

Hội Thọc gãi đầu gãi tai:

– Nếu có thể bà chủ cho thêm chúng hai trăm ngàn nữa.

Út trợn mắt lên:

– Gì mà dữ vậy, tôi đã đưa cho anh ba trăm rồi!

– Thưa bà chủ; năm trăm ngàn để có một căn nhà đầy đủ tiện nghi đâu có phải mắc mỏ gì.

Út thấy Hội Thọt nói cũng có lý nhưng hiện giờ nàng không sẵn tiền:

– Thôi được, nhưng bây giờ tôi không có để đưa ngay cho anh, chiều lấy nhé!

Hội Thọt thấy kế hoạch chót của mình gặp trắc trở, thâm tâm hẩn toan cuồn lẩn cuối cùng rồi đi luôn, không ngờ... Hội Thọt lụng khụng:

– Bà chủ có thể xoay đầu được không?

Út quắc mắt:

– Việc gì tôi phải xoay sở, tôi nói ngày mai! Chậm một ngày đầu có chết.

Hội Thọt năn nỉ một hồi không được, đành quay ra. Hẩn lại vẩy tay gã tài xế, bắt đi đưa đến nhà một người quen.

Hôm nay Hội Thọt lăm lì, hăn không buồn hù gã tài xế như mọi hôm nữa. Hội Thọt xuống xe khi tới trước một con hẻm. Gã tài xế hỏi:

– Có cần đón không?

Hội Thọt xua tay:

– Khởi, mai tao mới về.

Hội Thọt khập khiễng đi vào hẻm. Hăn đến trước một căn nhà mới cất xinh xắn gỗ cửa, mãi một lúc sau mới có một cô gái ra mở cửa, nàng nhoẽn miệng cười:

– Anh vô đi anh!

Hội Thọt bước vào, cánh cửa khép kín, hăn búi vai cô gái đi ra phòng khách, hăn ngồi xuống chiếc ghế salon còn thơm mùi véc-ni mới. Cô gái ngồi

sà luôn vào lòng, âu yếm vuốt ve Hội Thọt:

– Thế nào anh?

Hội Thọt ngán ngẩm lắc đầu:

– Chưa được em...

Cô gái ngồi dịch ra, giận dữ:

– Anh thiệt kỳ, hện lần hện lửa hoai, hết tin anh được.

Hội Thọt nhìn nàng tha thiết:

– Em phải hiểu cho anh, làm ăn thế nào mà chẳng có khi kẹt, nếu trôi chảy thì mình giàu có mấy hồi...

Nàng nhìn thẳng vào mặt Hội Thọt:

– Vụ anh lấy tiền xây nhà ra sao?

– Chắc chắn chiều ngày mai anh lấy nốt rồi anh vù luôn, anh không về đó nữa, sức mấy mà tìm.

Người con gái mỉm cười:

– Kế hoạch làm ăn của anh tính thì hay lắm, không biết có nước non gì không?

Hội Thọt chỉ cái nhà:

– Nhà này tiền ở đâu, tại sao không nước non?

Nàng mỉm cười:

– Lại sắp kể công đó, anh làm như anh phải đổ mồ hôi ra mới có tiền mua nổi nhà cho em ấy. Toàn là tiền lưu manh.

– Cũng phải mất công lưu manh chứ.

Người con gái thở thẽ hỏi:

– Anh chưa kể cho em nghe kế hoạch bóc tiền của mẹ chủ anh?

– Khó gì đâu, nhà mẹ nó vẫn còn ở nguyên chỗ cũ, anh tới nói láo nói lếu một hồi, xách mẹ nó đi chụp hình mang về viết thêm một cái thơ nữa, chủ anh làm sao mà nghi ngờ được. Anh cố tình giữ không cho con mẹ chủ anh về nhà cũ, mình lấy được tiền rồi “dù” biết đâu mà tìm.

Người con gái cười the thé dí ngón tay vào trán Hội Thọt:

– Anh là thứ bịp quốc tế!

Hội Thọt ôm chầm lấy nàng hôn lên cổ.

– Anh yêu em lắm nên không giấu diếm gì, vậy mà em cứ làm anh khổ hoài.

Hội Thọt bị “mái xùy”, hẳn biết điều đó nhưng hẳn không hiểu tại sao mình lại mê nàng kịch liệt như vậy? Nàng đẹp, khôn ngoan và mưu trí không kém gì hẳn, chính nàng đã giúp hẳn trong công việc lừa đảo. Mặc nhiên Hội Thọt coi nàng như một cộng sự viên đắc lực. Hội Thọt tâm sự:

– Anh tính hết cả rồi, ngày hôm nay mà lấy được hết tiền anh vù luôn, mình có nhà có cửa, anh sẽ mua thêm cái xe hơi vừa để làm ăn vừa đi chơi.

– Em thì muốn mở một cái ba nuôi em út, nghề đó kiếm ra bạc, nhất là hồi này lính Huê Kỳ đông đảo...

Hội Thọt nằm bàn tính tương lai, mãi đến chiều mới về. Trước khi về nhà Út, hắn không quên rẽ qua nhà bà già của nàng.

Bà cụ thấy Hội Thọt, tươi cười:

– Cậu đi đâu đó?

– Đi chơi, buồn buồn ghé qua thăm má!

Bà cụ ái ngại cho Hội Thọt:

– Thôi lo lấy vợ đi, con Út nhà tôi là đứa rần mắt cậu còn nghĩ đến nó làm gì. Cậu là người tốt Trời Phật không phụ cậu.

Hội Thọt làm ra vẻ buồn bã:

– Con Út nó phụ rẫy tôi đi lấy chồng Hoa Kỳ, nhưng tôi cao thượng,

tôi tha thứ cho nó. Tôi ăn ở có Trời, tôi chỉ thương má nghèo nên tôi giúp đỡ má chút đỉnh.

Bà già cảm động:

– Cám ơn cậu.

Hội Thọt móc bóp lấy tiền:

– Tôi biếu má năm trăm ăn trâu, hôm nào có tiền nhiều tôi biếu má thêm.

Bà Sáu Họ cầm tiền rơm rớm nước mắt:

– Cậu đối với tôi tốt quá, tôi không biết lấy gì tạ ơn cậu!

– Má đừng để ý đến chuyện đó.

Bà Sáu Họ như chợt nhớ ra, hỏi:

– À mấy cái hình cậu đưa bà cháu tôi đi chụp mấy hôm trước xong chưa?

– Xong rồi má à, hôm nào tôi sẽ mang lại.

– Ủa mang về tôi bày chơi.

Bà già lại ngồi kể lể gia cảnh mình cho Hội Thọt nghe như bao nhiêu lần trước. Thỉnh thoảng Hội Thọt lại hỏi thêm một chi tiết cần thiết. Bà già không ngần ngại trả lời.

Hội Thọt nói chuyện tình đời với bà Sáu Họ một lát rồi ra về. Hắn đến thẳng sông bạc ngồi đánh suốt một đêm. Vừa bước chân ra khỏi, hắn bị hai người đàn ông chặn lại:

– Xin lỗi cho xem giấy tờ!

Hội Thọt mất tinh thần, nhưng hấn trấn tĩnh được ngay, hấn nhìn thẳng vào mặt người đàn ông đối diện:

– Các ông là gì mà hỏi giấy tờ tôi?

Người đàn ông rút ở túi áo sơ-mi ra một cái thẻ ba sọc vàng đưa trước mặt hấn:

– Nhân viên công lực.

Hội Thọt nhìn trước nhìn sau miệng cười méo xệch.

– Anh em cả mình có thể ra đây uống cà phê!

Mặt hai người công an lạnh như tiền, một người móc cái còng răng cửa ra:

– Đưa tay ra!

Hội Thọt biết không thể thoát nổi, xuống nước:

– Tôi tội tình gì, anh em nên thông cảm nhau, tôi có chiếc đồng hồ Rolex đáng giá trên bốn chục ngàn.

Một cái đấm như trời giáng phóng thẳng vào miệng Hội Thọt làm hắn ngã quay lơ ra đất. Người kia xốc cổ hắn dậy còng nghiến tay hắn vào tay mình. Hàng phố tò mò đổ ra chỉ kịp nhìn thấy Hội Thọt bị lôi đi xềnh xệch, ấn lên chiếc xe hơi cảnh sát đậu bên kia đường.

Trước khi chiếc xe hơi phóng vút đi, người công an nhìn vào mặt Hội Thọt cười:

– Chào đồng nghiệp CIA, người anh em làm ăn dữ quá, mãi hôm nay

đàn em mới được diện kiến.

Hội Thọt ngồi cúi gằm mặt, mình hết thời rồi. Người công an cười khà khà:

– Con hết đường rồi con ời, tao còn phải đi vồ nốt thằng tài xế lái xe cho mày mới đủ bộ.

Một tia hy vọng chợt loé lên trong đầu Hội Thọt.

25.

CỜN MƯA KÉO DÀI TỪ
NGÀY NÀY sang ngày khác.

Đài phát thanh loan tin do ảnh hưởng trận bão rớt.

Út trang điểm xong, nàng không biết đi đâu cho hết buổi tối. Căn nhà vắng vẻ quá. Út buồn bã, cô đơn ngay chính trong sự giàu sang của mình. Gã chồng Mỹ già một tuần lễ chỉ về nhà

vài lần, hấn biết nàng buồn, hấn muốn đưa nàng đi du lịch thế giới một phen nhưng vì bận công việc hấn hẹn lần hẹn lữa. Út nhìn đồng hồ, đã 9 giờ tối, nàng quyết định phải ra khỏi nhà, nàng không thể chịu đựng nổi không khí tù túng này.

Út xuống gara, tự lái xe ra đường, Út quay cửa kính. Chiếc xe chạy dưới trời mưa từ đường nầy sang đường khác, nàng đậu xe ở đường Tự Do, vào Givral ngồi một mình. Tự nhiên Út thấy lòng mình xao xuyến, nàng nhớ đến tiếng cười, khuôn mặt của người thanh niên mà nàng đã gặp ở đây.

Út soi mặt vào ly cà phê, khuôn mặt nàng mờ mờ hiện ra trong màu cà phê đen. Út thấy buồn kinh khủng. Hình ảnh người con trai hoàn toàn chi phối

nàng. Út trả tiền, ra khỏi quán, nàng lại lái xe chạy vòng vèo qua những đường phố.

Nàng chột mím cười, tại sao mình không đến chàng, nàng nghĩ mình có quyền cảm sùng lên đầu chàng Mỹ già không thắc mắc. Nàng còn quá trẻ, nàng chỉ lấy Mỹ vì tiền và bây giờ nàng đã thỏa mãn.

Những giọt mưa rơi van vát làm mờ cửa kính xe hơi, cái gạt nước chạy qua chạy lại làm nhòa ánh đèn đường. Út rút ga cho xe vọt nhanh. Nàng cho xe leo lên lề đường, đậu lại. Nàng khoác cái áo mưa chạy nhanh vào ngõ hẻm. Căn nhà chàng đóng cửa kín mít. Chắc chàng chưa về, Út đứng dưới mái hiên rút thuốc gắp lên môi. Nàng bật lửa, ánh lửa lập lòe soi tỏ khuôn mặt mẫn

mà cửa hàng. Mưa vẫn rơi... Út ngược nhìn lên bầu trời đen kịt.

Út không biết mình đã hút đến bao nhiêu điếu thuốc lá, khuya lắm nàng mới thấy bóng gã đàn ông lái xe vào xóm. Út rời mái hiên tới trước cửa nhà anh ta. Chàng tắt máy xe nhìn sững vào mặt Út:

– Em đến từ hồi nào?

– Lâu rồi, vào nhà đi, người anh ướt hết.

Gã thanh niên thân mật giắt tay Út vào trước cửa. Hắn mở cửa lái xe vào nhà. Út đi theo, đèn bật sáng.

Út thấy khoan khoái, nàng cởi áo mưa ném lên một chiếc ghế gần đó, nàng ngả lưng nằm xuống chiếc ghế salon dài.

– Em chờ anh một lát, anh vào thay quần áo.

Một lát sau gã trở ra trong bộ quần áo pi-da-ma màu xanh nước biển, hần ngồi xuống cạnh Út:

– Mưa gió như vậy em đến anh làm gì?

Út cười hóm hỉnh:

– Nhớ anh!

– Lãng mạn.

– Anh có bao giờ nhớ đến em không?

Gã thanh niên lắc đầu:

– Không!

Út cười xòa:

– Anh thật bạc tình.

– Anh tình nghĩa với em hồi nào, ngủ với nhau một đêm mà tình nghĩa à?

Út bịt miệng gã lại:

– Thôi đi, anh ăn nói kỳ cục bỏ xừ.

Gã thanh niên đỡ nàng dậy, hôn lên cổ nàng.

– Em cấm sừng chồng em hoài coi sao tiện.

– Cấm sừng Huê Kỳ đâu có tội tình gì.

Gã thanh niên mỉm cười:

– Em đừng hy vọng vào anh, bởi vì không bao giờ anh nghĩ đến chuyện lấy em.

– Em biết chứ, nhưng hy vọng vẫn cứ hy vọng. Em sợ những ngày sắp tới, thằng chồng Mỹ của em già rồi mà em thì còn quá trẻ, năm nay em mới 23 tuổi.

Gã thanh niên im lặng, hần đứng dậy ra mở nhạc. Tiếng saxo buồn tỏa trong căn phòng khách ấm cúng.

– Em không bằng lòng với cuộc sống hiện tại của em sao?

Út lắc đầu:

– Đầu tiên thì ham thật, nhưng càng sống càng thấy chán. Ngày xưa khi em còn là con bán vé số nghèo đói nhìn những ông to bà lớn em thấy họ cao sang quá sau này em quá rõ bộ mặt họ.

– Em thấy sao?

– Tâm thường!

– Tùy người chớ em!

– Em muốn nói đến những người vác mặt đến nhà em, em đã thấy những bà cao sang ngủ với bạn của chồng em, ở chính ngay nhà em.

– Biết đâu không phải vì yêu?

Út lắc đầu:

– Họ ngủ vì một quyền lợi nào đó, tranh một vụ thầu cơm thừa của nhà binh Mỹ, một bãi rác.

Gã thanh niên nhìn nàng.

– Em cũng ngủ với Mỹ vậy?

Út nhìn thẳng vào mặt gã thanh niên:

– Em là một con điếm, em kiếm tiền bằng cách ấy là lẽ dĩ nhiên.

Ngoài trời mưa vẫn rơi, gió tạt nước mưa qua cửa, gã thanh niên ra đóng cửa:

– Đêm nay em ngủ ở đây hay về?

– Dĩ nhiên ở lại đây với anh...

Gã thanh niên đỡ Út ngồi dậy:

– Mình lên lầu, xe hơi của em để ngoài đường phải không?

Út gật đầu, gã thanh niên tiếp:

– Ngày mai em ra em sẽ thấy bao nhiêu đèn xe bị gỡ hết.

– Không ăn thua gì, nó có lấy luôn chiếc xe cũng được.

Đưa Út lên lầu, gã thanh niên ném cho nàng bộ pi-da-ma đàn ông.

– Em mặc thử bộ quần áo này, từ lần sau còn muốn đến đây thì mang quần áo đến.

– Một chiếc va-li.

– Ở thử một hai ngày thì được, ở đến ngày thứ ba anh sẽ tổng cổ em đi.

Út cười giòn, ôm lấy gã thanh niên:

– Anh cứ làm như có giá lắm!

– Dĩ nhiên.

Đêm khuya dần, ngọn đèn độc nhất đã tắt. Út nằm bên cạnh gã thanh niên, nàng áp đầu lên ngực chàng, nàng sờ soạng trên bộ vai mạnh khỏe của chàng:

– Mỗi lần đến với anh, em không muốn về nữa.

– Em phải về, chồng em sẽ kiện anh.

– Sức mấy!

Nàng cười rúc rích:

– Anh biết trước sau gì em cũng bỏ chồng. Em chán nản quá rồi, em muốn trở về và bây giờ, em trở về rất kịp, em đã có một số tiền lớn đủ để sống phong lưu.

Gã thanh niên đẩy nàng ra:

– Em đừng dụ khị anh, anh không ham những đồng tiền đó đâu.

– Không về với anh, em cũng không thể sống mãi với anh Mỹ già được, em đã sửa soạn đầy đủ cả.

– Em sửa soạn những gì?

– Xây một căn nhà cho má em, rồi sẽ biếu bà một số tiền để dưỡng già, tội nghiệp bà khổ sở suốt đời.

Út kể câu chuyện giúp đỡ gia đình ra sao cho gã thanh niên nghe. Gã thanh niên ngồi dậy:

– Đúng như em nói vậy?

– Dạ đúng!

– Em tin được thằng thọt chân?

Út gật đầu:

– Đây đủ bằng chứng của má em mà.

Gã thanh niên thở dài:

– Em dễ tin thật, em giàu có nên không coi đồng tiền ra gì hết.

Gã thanh niên nằm xuống, hẩn hút một điếu thuốc lá. Ứt gỡ điếu thuốc trên môi gã dụi tắt vào cái gạt tàn:

– Anh hút thuốc nhiều quá!

Nàng kéo cái mền mỏng đắp cho gã, nàng thì thầm hỏi:

– Từ ngày biết anh, em chưa biết tên anh.

– Anh tên là Chương.

Chương âu yếm hôn nàng:

– Em ngủ đi, mai anh sẽ đưa em đi ăn sáng rồi đi tới nơi này với anh.

– Đi đâu? Em không muốn đi đâu hết.

Chương bất chợt hỏi Ứt:

- Gã thọt chân làm cho em tên gì?
- Tên Hội người ta thường kêu là Hội Thọt.
- Mấy ngày hôm nay có ở nhà không?
- Có lẽ hẵn bận việc xây nhà nên biến vài ba ngày.

Chương kê tay cho nàng gối đầu:

- Thôi ngủ đi!

Một lát sau Chương nghe tiếng thở đều đều của nàng. Chàng mở mắt nhìn vào bóng tối mông lung, chàng lẩm bẩm:

- Đúng rồi, không thể sai được nữa.

Chương lại hút tiếp một điếu thuốc lá nữa. Ánh lửa lập lòe soi tỏ khuôn mặt kiều diễm của nàng. Bàn tay Chương vuốt ve trên chiếc cổ nồn nà.

Út cựa mình, nàng mở bừng mắt, nàng mỉm cười, hàm răng nàng trắng đều đặn. Nàng đưa tay nhón điếu thuốc lá của chàng thả rơi xuống giường:

– Anh hút thuốc lá hoài.

Út nằm gọn trong vòng tay chàng. Ở bên ngoài trời mưa to hơn, Út nói nhỏ:

– Trời mưa hoài.

Những tiếng cười ngẩn thoát ra từ cổ Chương:

– Em cứ đến đây hoài có lần anh chết oan.

– Sức mấy!

– Chồng em bắn anh!

– Không có chuyện đó đâu, nó ngán em lắm, em có cắm lên đầu nó năm bảy cái sừng nó cũng chịu vậy thôi.

– Em cứ làm như người Mỹ ngu đàn lắm!

– Không hơn gì mấy thằng Mỹ đen, ngu bỏ mẹ.

Một lát sau Út lay vai Chương:

– Anh có vẻ không cảm tình với người Mỹ?

Chương im lặng một lúc:

– Anh biết nhiều chuyện về bọn chúng, anh không nói tất cả, nhưng người Mỹ đã đưa sang đây nhiều phần

tử vô giáo dục, em đã thấy những tội nhục của người mình làm sở Mỹ chưa, nhất là những người con gái vì sinh kế.

Chương thở dài:

– Nhưng thôi nói đến chuyện ấy làm gì .

– Hãy biết em đang cảm sùng lên đầu một thằng Mỹ, rồi trước sau em sẽ bỏ nó và nó sẽ chạy theo van lạy em như một con chó.

Út cười, tiếng cười nàng thỏa mãn.
Chương sờ tay lên bụng Út:

– Nếu em có chữa với nó thì sao?

– Em phá thai, em đã phá thai một lần.

– Vậy sao?

– Em không thể đẻ ra một thằng Mỹ con.

– Nó không tội tình gì hết.

Út im lặng một lát:

– Em biết nếu nó thành người nó sẽ khổ, là con trai chỉ có thể làm ma cô, là con gái chỉ làm điếm. Người Mỹ không thể ở đây mãi được, một ngày kia họ sẽ đi...

Út ôm chặt lấy Chương:

– Em muốn có một đứa con hoàn toàn Việt Nam, một đứa con của anh.

Chương vuốt ve Út:

– Nó lớn lên nó sẽ đi quân dịch

– Đâu phải một mình nó!

Tiếng nói của Út dứt quãng:

– Một đứa con... Nhé anh... Em đang... đang nghĩ đến nó.

Út say sưa ghì chặt người yêu.

Trời sáng dần, mưa cũng ngớt hạt. Út thiếp đi trên một giấc ngủ ngắn. Chương đã trở dậy, chàng ra cửa sổ đứng nhìn xuống lòng con hẻm. Sinh hoạt một ngày bắt đầu. Chàng quay trở vào ngồi nhìn người đàn bà nằm ngủ say sưa. Chương đắp lại cái mền cho nàng, nàng mong đợi một đứa con, một đứa con Việt Nam, giản dị quá.

Tự nhiên Chương thấy bồi hồi xúc động. Chương thương người đàn bà này, tâm hồn nàng mộc mạc, đơn sơ. Nàng không suy tư, không có những tính toán rắc rối. Điều ước muốn của

nàng cụ thể. Bất giác Chương sờ tay lên bụng mình, ở đó có một vết mổ, một vết sẹo, dấu tích của chiến tranh.

Chương bỗng thấy một bàn tay ấm áp nắm cổ tay chàng, Chương ngoảnh lại, Út mở mắt nhìn chàng:

– Dậy sớm thế anh?

Chương mỉm cười:

– Dậy đi uống cà phê với anh!

Út uể oải ngồi dậy, nàng xuống giường vào buồng tắm.

Nàng trang điểm đơn sơ, trở ra. Chương cũng vừa mặc quần áo xong. Chàng hỏi:

– Chùng mấy giờ em phải về nhà?

– Không có giờ nào cần về hết!

Hai người xuống nhà, Chương hạ cái chống xe Lambretta. Út vội cản lại:

– Đi xe hơi với em!

Chương cứ dắt xe ra cửa:

– Có đi xe này thì đi, mà ngồi không được thì thôi.

Út đành ngồi lên yên xe Lambretta. Chiếc xe phóng vút đi, Chương nói với lại:

– Mình ăn cơm tấm bì nhé!

Út reo lên:

– Phải đó, lâu lắm em không ăn cơm tấm bì.

* * *

Chương đưa Út vào quận cảnh sát, chàng nói nhỏ với người cảnh sát, anh ta ngẩng lên:

– Dạ hần còn đây... Mời ông bà ngồi chơi, trong mấy ngày nay nhiều người thừa gởi hần quá, thật khủng khiếp.

Người cảnh sát quay vào trong, Út hỏi Chương:

– Chuyện gì đó anh?

– Ngồi chờ sẽ biết!

Chàng rút một miếng thuốc gấn lên môi.

Út thấy chàng bình thản, nàng bối rối không hiểu chuyện gì. Nàng lay tay Chương:

– Nói cho, em biết đi!

Chợt Út ngẩng lên, sững người nhìn. Hội Thọt bị còng tay dẫn ra, quần áo xốc xếch. Mặt hắc xám như chàm đỏ khi thấy Út.

Chương hỏi Út:

– Phải thẳng này không?

Út bối rối:

– Phải, người làm của em đây mà!

– Em hỏi coi tiền em đưa hắc làm nhà hắc để đâu rồi?

Út chợt hiểu, mắt nàng long lanh, nàng cười nhạt:

– Hắc vẫn thế, ngựa quen đường cũ.

Hội Thọt cúi gằm mặt, hẩn suy nghĩ thật nhanh đến lời khuyên của luật sư, hẩn bình tĩnh trở lại. Người cảnh sát đẩy hẩn đứng sát vào tường rồi hỏi hai người:

- Ông bà thưa tên này?
- Dạ bà này thưa chứ không phải tôi.

Út nói với người cảnh sát:

- Xin ông vui lòng cho tôi hỏi hẩn vài điều.
- Cứ tự nhiên!

Út ngồi xuống ghế ngẩng nhìn Hội Thọt:

- Tôi không ngờ anh lưu manh như vậy, tôi muốn biết rõ số tiền tôi đưa về

nhà, anh làm gì?

Hội Thọt bình tĩnh trở trên:

– Thưa bà chủ tôi đâu biết tiền gì?

Út không ngờ hấn lại trả lời như vậy, mặt nàng nóng lên:

– Mấy... mấy nói sao?

Chương đứng lên:

– Thôi đủ rồi, em sẽ làm đơn thưa hấn, nói với hấn vô ích.

Người cảnh sát nói với Út:

– Xin lỗi bà, cãi nhau với nó ở đây vô ích, bà cứ về dứt đơn kiện nó.

Chương cũng nói:

– Phải đó, em miệng nào nói lại hấn.

– Em muốn hỏi địa chỉ của má em ở đâu?

Nàng quay sang hỏi Hội Thọt, nhưng hần lắc đầu:

– Tôi không biết gì hết!

Út tức sôi máu, người cảnh sát cản Út:

– Thôi bà ơi, thằng này ghê gớm lắm, bà không thể nói với nó bằng lời được đâu.

Ông ta đẩy Hội Thọt vào trong, trở ra nói với hai người:

– Ông bà cứ yên trí về, không phải chỉ mình ông bà mới là nạn nhân của hần ta, hàng chục người đã đem đơn kiện hần rồi. Hiện chúng tôi đang truy

tầm một tên đồng lõa lái xe cho hắn chuyên đi lường gạt.

Út lắc đầu:

– Thiệt quá lắm!

Hai người chào người cảnh sát ra về. Út nói với Chương:

– Cho nó chết luôn, em mất với nó đến gần năm trăm ngàn. Em lo quá không biết má em ở đâu.

– Được, đừng lo, thế nào em cũng tìm thấy má.

Chương không quên hỏi Út:

– Em đưa tiền cho hắn có bằng chứng gì không?

Út lắc đầu:

– Em đưa khơi khơi vậy thôi.

– Ít ra em phải nhận được thư từ gì của má em chứ?

– Có! Nhưng em bỏ đâu mất tiêu rồi. Em không hy vọng gì lấy lại tiền đã mất, em chỉ muốn bỏ tù hấn cho bỏ ghét.

Nàng chợt nhớ đến lần Hội Thọt lưng gạt mình, nàng mím môi. Hình ảnh đó hiện ra thật rõ ràng trong đầu nàng.

26.

 Æ TÀI XẾ CẨM THÙ NHÌN
HỘI THỌT:

– Mấy giết tao, tao đâu có ăn cái
giải gì mà mấy đổ ráo lên đầu tao vậy?

Hai đứa bị còng chung áp tải ra khỏi
tòa án. Mấy nạn nhân của Hội Thọt đi
theo, Hội Thọt cúi gằm mặt, hấn bực
mình:

– Cầm miệng mấy, bây giờ phận
thằng nào thằng nấy lo, mấy có quyền
chối kia mà, thằng nào khôn thì sống
dại thì chết.

Chúng bị giám thị đẩy lên xe, của
xe đóng ập lại.

Hội Thọt nhìn qua cửa lưới, hắn
không dè số nạn nhân của hắn lên đến
con số cao như vậy, gần hai chục cái
đơn thừa toàn tội tà trời.

Khi ngồi ở tòa, Hội Thọt buồn bã vì
hắn không còn hy vọng trông mong gì
vào người yêu, hắn bị “mái xùy”.

Bao nhiêu công lao lường gạt để
cho con dĩ chó hưởng hết. Nó khai ở
dự thẩm chỉ quen biết qua loa với Hội
Thọt. Nàng mặc quần áo sang trọng đi
cùng với một thanh niên đẹp trai, nàng
khai:

– Thưa ông dự thẩm, hấn hoàn toàn khai bậy, một thằng bần thiú như thế kia sức mấy mà đòi chung sống với tôi, ông dự thẩm hãy nhìn vị hôn phu của của tôi và hấn, hai người ai hơn ai. Còn căn nhà đứng tên tôi hấn muốn khai sao thì khai, động chạm đến phẩm giá của tôi tôi kiện hấn.

Hội Thọt cay đắng, hấn hiện là kẻ có tội, hấn không thể bào chữa. Ông dự thẩm chỉ mặt hấn:

– Tội trạng anh rành rành, anh ngoan cố với công lý, anh khó sống hiểu không.

Chiếc xe chuyển bánh, gã tài xế đồng lõa với Hội Thọt rên rỉ phân bua với mọi người trong xe:

– Trong đời tôi chưa bao giờ tù tội, chỉ biết làm ăn lương thiện, gặp thằng này nó bịp tôi, nó bắt tôi lái xe cho nó, nó hô nó là CIA.... Đm. tôi ngu quá.

Chiếc xe lắc lư ra khỏi tòa án. Hội Thọt vẫn ngồi gục mặt, hần chẳng buồn ngó ai, chẳng buồn đếm xỉa gì đến lời căn nhắc của gã tài xế. Hần còn đang nghĩ kế hoạch chạy tội, gần hai chục vụ kiện, tội không nhỏ.

Gã tài xế thấy Hội Thọt làm lơ, tức quá chửi âm lên:

– Đm. Hội Thọt, mày phải tính sao cho tao chứ!

Hội Thọt ngẩng lên:

– Mày muốn tính gì?

– Mày phải khai lại ở tòa án, tao oan mà!

Hội Thọt đứng đĩnh trả lời:

– Có ăn thì có chịu!

– Tao ăn hồi nào?

Hội Thọt nói xong thì lại gục đầu xuống hai tay. Một gã tù già hù gã tài xế:

– Vụ án này nặng lắm, thằng chủ mưu có thể bị tử hình còn đồng lõa khổ sai chung thân.

Gã tài xế toát mồ hôi:

– Vậy sao, tao không làm gì nên tội hết!

– Đâu biết được!

– Chết tao rồi. Đm. oan ời là oan, tao bị thằng chó đẻ này gạt, tao không biết trời trăng gì hết ráo!

Gã tù già lắc đầu:

– Không khá được con ời, con đừng có ham chạy tội, con qua mặt mấy ông tòa sao được.

– Tao oan mà!

– Ai cần biết, mấy chỉ còn cách thuyết phục thằng thọt chân nó nhận ráo cho mấy mới khá được, hai là có tiền.

– Làm chi vậy?

– Ngu bỏ mẹ, thuê chừng mười thằng thày cãi...

– Tao tiền đâu?

– Nhả tiền lương gặt được ra.

Gã tài xế chồm lên:

– Đm. tao nói tao không có chấm mút xu nào hết.

– Không tin được!

Bọn tù ngồi trong xe cười ồ. Gã tài xế nhìn quanh, hấn bật khóc:

– Trời ơi là trời, tù chung thân làm sao mà sống được. Hội Thọt ơi mấy giết tao rồi... Tao van mây, lạy mây nhận tội cho tao đi, mây ở tù tao nuôi mây.

Hội Thọt ngồi bất động. Bọn tù cùng xe được thể chọc thêm:

– Hồi nầy ở ngoài đảo lạnh lắm, mây ra đó khó sống, tao coi bộ mây hiền lành quá, bọn tù cũ chúng sẽ ăn

hiếp mây, mỗi ngày nó sẽ đánh mây một trận. Rồi thì mây sẽ chết rục xương trong tù.

Một thằng làm ra vẻ ân cần hỏi:

– Vợ mây bao nhiêu tuổi?

Gã tài xế thật tình:

– Còn nhỏ lắm, hơn hai mươi tuổi thôi à!

– Có con chưa?

– Hai đứa!

– Trai hay gái?

– Một trai một gái.

Gã tù gật gù:

– Vậy thì mây yên trí rồi.

– Sao vậy?

– Vợ mày sẽ đi khứa Mỹ đen, con gái mày cũng sẽ đi làm điếm khi lớn lên, con trai làm ma cô. Nghĩa là cả nhà mày điếm đảng. Rồi sẽ bị lính bắt, rồi ở tù như mày. Mười năm sau gia đình mày sẽ sum họp trong tù, chết rục xương trong tù luôn.

Gã tài xế khóc ré lên:

– Trời ơi mày giết cả nhà tao rồi Hội Thọt ơi!

Bọn tù cười như nắc nẻ. Gã tài xế lay Hội Thọt như thế sao:

– Mày giúp tao, tao phải nuôi vợ nuôi con.

Hội Thọt bực mình gắt:

– Thôi mây ơi, mây làm phiền tao quá. Thân thẳng nào thẳng nấy lo.

Gã tài xế uất ức chỉ còn biết ngồi tằm tức khóc. Gã hăm dọa:

– Mây mà không gỡ tội cho tao, tao ăn thua đủ với mây.

– Sức mây!

– Rồi mây coi!

Hội Thọt cười nhạt...

Chiếc xe đi vào vòng thành khám đường, tù lục đục xuống xe.

Đám tù nhân được giám thị trả lại phòng giam. Gã tài xế tuyệt vọng, gã cầm tức Hội Thọt. Gã đi phân trần tội trạng với tất cả mọi người. Gã càng lo lắng hơn khi bị bọn tù hù, dọa nạt đủ điều.

Một kẻ nói:

– Mấy nói vậy tao hay vậy, nhưng nếu quả thật mấy vô tội, mấy phải làm cách nào nói với thằng Hội Thọt khai nhẹ cho mấy hoặc tử tế hơn nó nói với dự thẩm mấy vô tội.

– Bác thấy tội này ra sao?

– Tội đại hình tù không ít đâu, thằng Hội Thọt phá biết bao nhiêu đời con gái...

Gã tài xế thở dài:

– Thiệt rầu quá, xui cùng mình.

Hội Thọt nằm ở góc phòng, hần thềm một liều thuốc nhưng không thể xin ai được. Hần suy nghĩ miên man, hần đã nghe lời luật sư chối tội hết. Ác hại nhất chính Út cũng thừa hần, nàng

nhiều tiền, nàng dùng mọi áp lực cố đẩy hắn vào vòng tù tội. Luật sư của Hội Thọt cũng phải tuyệt vọng:

- Vụ của anh khó lắm.
- Tôi đã chối hết!
- Cũng không ăn thua gì, hy vọng vậy thôi. Các nạn nhân của anh buộc chết anh, phần tòa buộc tội: phần các luật sư, mà tôi chỉ có một mình...

Hội Thọt nhìn thấy sự lo âu trong ánh mắt vị luật sư. Hội Thọt thở dài:

- Đành mặc cho số phận vậy thôi.
- Đang nằm lơ mơ chợt gã tài xế đến cạnh Hội Thọt.

Hắn ngẩng lên:

- Mấy còn muốn gì nữa?

Gã tài xế nở nụ cười, đưa cho Hội Thọt một điếu thuốc lá:

– Hút đi!

Hội Thọt giật lấy điếu thuốc gắn vào môi. Gã tài xế ngồi sà xuống môi lửa cho Hội Thọt:

– Chỗ anh em cả, mấy thương tao, thương gia đình tao.

– Mấy muốn gì?

– Mấy làm ơn đừng đổ tội cho tao, tao hứa danh dự nếu được ra tao sẽ nuôi mấy, mỗi tuần năm trăm.

Hội Thọt nhú mắt...

– Lại chuyện đó nữa, mấy nói nhiều quá, phải bình tĩnh tìm cách giải quyết chứ. Mấy có quyền đổ tội ráo cho tao kia mà.

– Đổ tội cho mấy bao nhiêu người đổ rồi, tao đâu còn chỗ nào...

Hội Thọt bực mình xô gã tài xế ra:

– Đi chỗ khác mấy!

Gã tài xế té ngời bệt ra sàn:

– Đm. Hội Thọt!

Hội Thọt quạu gọi:

– Mấy chửi tao hơi nhiều rồi đó, còn chửi nữa tao đánh thấy mẹ.

Gã tài xế không chịu nổi uất ức chồm lên đá liên Hội Thọt một phát. Hội Thọt ngã lăn kênh ra la chói lói:

– Xếp ơi nó đánh tôi.

Trưởng phòng đang ngồi uống trà vội chạy lại. Hội Thọt mồm nậm miệng cười:

– Tôi thưa xếp, thằng nầy cậy khỏe đánh tôi, tôi tạt nguyên nó ăn hiếp tôi.

Gã trưởng phòng người to như con trâu, ngực xâm đầu lâu xương bắt chéo dựng cổ gã tài xế:

– Tại sao mầy quánh nó?

– Tại nó tôi bị ở tù!

Gã trưởng phòng quắc mắt nhìn vào gã tài xế:

– Tao không cần biết chuyện đó, tao chỉ biết mầy đã đánh gã. Vì trật tự phòng giam bắt buộc tao phải trị mầy.

Gã trưởng phòng dứt lời tung một thoi vào giữa mặt gã tài xế:

– Đm. phá trật tự!

Gã tài xế ôm lấy mặt đầy máu. Gã

trưởng phòng lên một gối tiếp theo làm nạn nhân nằm gục luôn xuống sàn. Gã trưởng phòng đứng nhìn nạn nhân ra lệnh cho gã trật tự:

– Kêu xếp hốt thằng này đi!

Tiếng đập cửa sắt rầm rầm. Một lát người giám thị gác ngoài hành lang bước tới, ngó vào song cửa:

– Chi vậy tụi bây?

Gã trưởng phòng chỉ gã tài xế đang nằm rên rỉ dưới đất:

– Yêu cầu xếp nhốt giùm thằng này vào cát-sô, nó phá trật tự phòng giam.

Cửa phòng mở, hai tên tù xốc nách gã tài xế ra khỏi phòng giao cho người giám thị.

Ông ta nắm tóc gã tài xế gác đầu lên:

– Đi mây, ba gai thì chết con ạ!

Người giám thị điệu gã tài xế đi suốt dãy hành lang vắng vẻ. Phòng cát-sô ngay đầu hành lang, ông ta mở cửa tổng gã tài xế vào trong rồi khóa cửa lại:

– Cho mây kêu!

Gã tài xế ngã ngồi bệt xuống sàn xi măng hẹp, mạng nhện giăng đầy. Căn phòng tối thui, mãi một lúc sau gã mới nhìn thấy cảnh vật lơ mờ. Mùi ẩm thấp xông lên nồng nặc, gió heo hút lùa qua những khe cột bê tông xây chéo nhau. Gã ngồi gục mặt xuống hai cánh tay, thút thít khóc, chưa bao giờ gã thấy khổ sở như bây giờ. Càng nghĩ gã càng

cầm thù Hội Thọt. Gã chột nghĩ đến vợ con, đến bản án tày trời của mình, gã không còn hy vọng gặp lại vợ con. Gã nghiền chặt hàm răng nhìn vào bóng tối mung lung:

– Tao sẽ giết mấy Hội Thọt ời!

Sau ba ngày ba đêm giam phòng tối, ăn cơm lạt, gã tài xế được thả ra. Người gã xanh lợt đi không vững, gã được trả về phòng giam.

Hội Thọt lờ đi, gã tài xế nhìn Hội Thọt với đôi mắt đầy hận thù, gã nghiền răng:

– Tao liều với mày!

Suốt một ngày gã tài xế không nói với ai một câu. Gã nằm một xó gác tay lên trán nhìn lên trần phòng giam, mở

mắt chong chong. Gã mím môi, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm nói câu gì.

Hội Thọt đã quen với không khí phòng giam, hắt lại bắt đầu mở máy miệng với các bạn tù. Hắt ngồi uống trà hút thuốc lá phì phèo, bọn tù há hốc miệng nghe hắt kể chuyện. Hội Thọt chót chết cái miệng:

– Tao có tù chung thân cũng đã đòi rồi, tao đã hưởng hết hương vị cuộc đời. Bao nhiêu là gái đẹp vào tay tao... Đm. nếu tao không hay sao lương gạt được chúng nó, tao xí trai, thọt chân không có một sự đẹp để nào cả... tao hơn đời ở chỗ đó...

Một thằng đề nghị:

– Mấy kể chuyện con Út nghe đi, đi sâu vào chi tiết!

Hội Thọt vênh váo:

– Muốn nghe phải có cà phê, rùng rợn mê ly đ... chịu được, chúng mày hãy tưởng tượng «co» của «en» mê ly chịu không nổi... Da trắng như trứng gà bóc, đôi chân thon dài, lông măng mịn màng..

Có thằng hít hà. Hội Thọt, ngừng kể, bọn tù giục:

– Nói tiếp đi mày!

– Ngon lành... nhưng tao cần uống cà phê.

Tên tù già chửi nhoi:

– Đm. pha cà phê cho nó! Tao ở tù lâu quá đang thèm nghe. Giở của tao có cà phê...

Khi Hội Thọt nhắm nháp uống cà phê hần mới nhẩn nha kể tiếp:

– Tao đưa em vào phòng, nhưng vẫn làm tỉnh, em mặc bộ đồ đen, đi guốc cao gót đen, em ngồi quay lưng lại phía tao, đm. chiếc lưng eo thon ngon lành, tao đặt tay lên vai em, em run lên, tao xoay mặt em, đôi môi xinh, hồng mịn mấp máy..

Bọn tù trở mắt nhìn Hội Thọt, một góc phòng giam im phăng phắc. Thêm một vài kẻ khác vào dự cuộc. Giọng Hội Thọt trầm xuống:

– Tao muốn ngộp thở luôn...

Hần thở phào... Đầu óc bọn tù căng thẳng, dứt câu chuyện bọn tù còn thần thờ, có kẻ chịu đựng không nổi rên siết:

– Đm. tao chịu không nổi rồi.

Có kẻ linh linh đến một góc nằm
đắp chiếu kín mít. Một vài kẻ nhìn gã
tài xế hỏi Hội Thọt:

– Mày có cho thằng kia chấm mút
gì không?

Hội Thọt ném một cái nhìn khinh
bạc đến chỗ tên tài xế:

– Đm. thú cặc ké, một cái lông chân
của các em nó cũng không đụng nổi.

– Tại sao nó không đồng lõa với
mày?

– Tao làm xếp nó, đm. nó lái xe
Huê Kỳ cho tao, lâu lâu có món nào bở
tao ném cho nó một hai ngàn như ném
xương cho chó!

Bọn tù cười ré lên, có thằng nghển cổ hỏi gã tài xế:

– Phải không mấy?

Gã tài xế im lặng. Một thằng khác đề nghị Hội Thọt:

– Mấy tả lại kỹ càng cái... ấy của con nhỏ.

Hội Thọt lắc đầu bữu môi:

– Tuyệt hảo, nầy nhé...

Hội Thọt nheo mắt, hẩn cười dĩ thỏa. Hẩn phác họa bằng một đường vẽ vô hình.

– Nói ra chúng mày phát thèm, thôi thằng nào chịu khó hầu hạ tao, tao sẽ nói riêng cho nghe.

Bọn tù ồ một tiếng:

- Mấy không công bằng.
- Sức mấy mà công bằng.
- Tao sẽ đâm lưng cho mày tối nay.
- Tao ủng hộ thuốc lá!
- Tao trà.
- Tao cà phê.
- Tao bánh ngọt.

Hội Thọt cười híp mắt:

– Thôi để tối nay, tao sẽ kể cho chúng mày chuyện khác ngon lành hơn, bảy đêm với con Lan.

- Ngon lành không?
- Nữ sinh mười sáu tuổi...

Bọn tù “a” lên một tiếng. Hội Thọt

giao hẹn:

– Bây giờ tao nhất định không kể nữa, thằng nào dám lúng cho tao.

Buổi tối phòng giam đóng cửa, hơn nửa phòng giam bu lại Hội Thọt nghe kể chuyện tiểu lâm.

Gã tài xế nằm buồn bã một xó nhìn Hội Thọt bằng đôi mắt căm thù. Cạnh hắn, một thằng tù án lưu mới ngoài đảo về. Mỗi lần Hội Thọt nói đến đoạn gay cấn bọn tù cười rúc rích, gã tài xế lại chửi thề:

– Đm. thằng dóc tổ.

Gã tù án lưu phe phẩy quạt, gã bực mình gắt:

– Tao xin mây, mây ơi!

Gã tài xế quay lại:

– Nghe nó nói dóc quá tao chịu không nổi.

Gã tù án lưu chợt hỏi:.

– Nó cùng vụ với mấy hả?

Gã tài xế vắng tục:

– Đm. nó lừa gạt tao đưa tao vào vòng tù tội này chớ tao đâu có làm ăn chung với nó hồi nào.

Gã tù án lưu ngừng quạt ngáp dài:

– Buổi tối buồn quá mấy uống trà không?

– Tao đâu có trà.

Gã tù án lưu móc một bọc trà nhỏ trong túi áo đưa cho gã tài xế:

– Mấy đi đun nước, tao có trà đây, mình sẽ nói chuyện nhiều.

Gã tài xế đi đun nước, một lát sau hẳn mang ấm trà đến, gã tù án lưu chuyên ra hai cái ly nhựa:

– Mấy kể đầu đuôi câu chuyện cho tao nghe.

Gã tài xế đang cần có người để tâm sự. Gã kể lại không sót một chi tiết nào.

Gã tù án lưu nắm tay đấm xuống bàn:

– Phải tao thì thằng Hội Thọt khó sống, nó không thể ngồi ba hoa ở kia.

– Nếu mày là tao mày, sẽ làm gì?

– Đánh chết!

Gã tài xế lắc đầu:

– Khó lắm, trong ba ngày nằm cát-sô tao đã nghĩ nát óc ra, tao còn có gia đình, ở tù mà làm bậy nữa, tội tao chỉ nặng thêm...

Gã tù án lưu gật gù:

– Tao thấy cái án của mày không nặng cho lắm.

Gã tài xế như chết đuối vớ được cọc:

– Thiệt hả mày?

– Đâu có gì, mày chỉ bị buộc tội là kẻ đồng lõa, nặng lắm là năm năm tù ở.

– Thế hả vậy mà tao cứ nghe phải tù oan đến mấy chục năm.

Gã tù án lưu cười nhạt:

– Mày tù “con số” chúng nó hù mày.

Gã tài xế tươi ngay nét mặt, hẳn luôn miệng nói:

– Thật may mắn cho tao.

Một hồi kèn giới nghiêm, tất cả người đang ngồi đầu lảo đều về chỗ nằm. Gã tài xế ngủ với niềm hy vọng.

Gã tù án lưu không ngủ được hẳn nằm mở mắt chong chong nhìn lên trần phòng giam quét vôi trắng. Hẳn nghĩ đến cái án của mình, hẳn đã nằm ở đảo ngót hai mươi năm, hẳn không còn hy vọng gì trở về đất liền. Chỉ còn cách gây tội ác để được đưa về Saigon.

Hẳn đã làm chuyện đó. Và bây giờ hẳn muốn tìm một đối tượng nữa, hẳn cần ở lại khám Chí Hòa, để được ra tòa, được nhìn thấy thành phố Saigon sau lưới sắt xe bút bùng.

Gã tù án lưu nghĩ đến câu chuyện gã tài xế vừa kể.

Hắn lén nhìn Hội Thọt. Trong đầu hắn chợt nảy ra ý tưởng gây thêm tội ác, hắn nhìn Hội Thọt đăm đăm. Hắn không mấy ưa tên này, một thằng xảo, một thằng bẩn tiện. Hắn chợt mỉm cười vu vơ, hắn khép mắt lại.

Tiếng rảo bước của người giám thị vang trên nền xi măng hành lang. Trong phòng giam tiếng ngáy mệt nhọc, tiếng nói mê ú ớ.

* * *

Gã tù án lưu chửi thề:

– Đm. xạo ke không hà, nói như vậy mà cũng có thằng há hốc mồm ra nghe.

Bọn tù đang ngồi quanh Hội Thọt ngẩng lên, chúng im lặng, chúng không muốn gây với tên này, nói đúng ra chúng sợ.

Hội Thọt đang ngon trớn, bị chặn họng bắt tử, hấn nổi sùng, hấn tin tưởng rằng bọn tù sẽ bình vực hấn khi hấn bị hiếp đáp.

– Này thằng kia, mày nói gì đó?

Gã tù án lưu đứng dậy:

– Ông nội mày chửi con đó.

Hội Thọt làm bánh:

– Đánh thấy mẹ mấy bây giờ!

Hắn vừa dứt lời thì gã tù án lưu phóng người lên như con gà chọi tung liền một ngọn cước vào giữa mặt Hội Thọt làm hắn ngã bật ngửa ra sau. Khi Hội Thọt lom côm ngồi dậy, mặt hắn bê bết máu. Hội Thọt nổi nóng chửi bới tùm lum, hắn nhìn quanh, bọn tù giạt cả ra, không thằng nào đến gần. Hội Thọt la lên:

– Tụi bây để nó đánh tao thế à?

Bọn tù giương mắt lên nhìn, một vài thằng lảng ra chỗ khác. Hội Thọt đâm ra ớn, nhưng hắn không thể nhịn được nữa, hắn ra cửa đập rầm rầm:

– Xếp ơi nó đánh tôi!

Khi nghe tiếng bước chân người

giám thị đi vội ngoài lành lang, Hội Thọt quay lại:

– Tao thừa mây, mây ăn hiệp tao.

Gã tù án lưu khoanh tay trước ngực đi đi lại lại trong phòng giam cười nhạt:

– Thằng nào muốn bênh thằng thọt chân thì vô đi tao tiếp.

Hội Thọt nhìn bọn tù len lét:

– Chúng mày hèn, chúng mày biểu anh em với nhau mà không dám làm gì nó à?

Người giám thị đến, ông ta ngó vào chấn song sắt:

– Chuyện gì vậy?

Hội Thọt đưa cái mặt đầy máu ra mồm năm miệng mười:

– Thừa xếp, em thừa xếp thằng kia bỗng nhiên đánh em, em không làm gì nó.

Ông giám thị mở khóa phòng giam vào phòng, ông vẫy gã tù án lưu lại:

– Tại sao mày đánh nó?

Gã tù án lưu bình tĩnh lại gần:

– Thừa xếp tôi đánh nó đó, thằng này nó dóc tổ quá, tôi hết chịu nổi.

Ông giám thị nắm cổ gã tù án lưu đánh liên một cái cùi chỏ vào mặt. Gã ngã dập đầu vào tường:

– Mày muốn phá trật tự phòng giam? Mày không thấy đánh một thằng tội nguyên như vậy là hèn lắm sao?

Hội Thọt tưởng mình thắng thế nên đổ dầu hôi thêm:

– Thừa xếp em hiền lành, em không làm gì bậy bạ trong phòng này hết, vậy mà nó ăn hiếp em, em thừa rõ.

Mặt gã tù án lưu càng căng, ông giám thị càng tức, ông ta lại thêm một gối nữa khi gã tù án lưu đứng dậy. Gã gục xuống ho rũ rượi. Ông giám thị xoa tay, vỗ vai Hội Thọt:

– Mấy thỏa mãn chưa?

Hội Thọt khúm núm:

– Cám ơn xếp, em muốn thừa xếp nhốt cát-sô nó.

– Cát-sô hết chỗ, nó không dám làm gì mấy đâu.

Ông ta ra khỏi phòng giam, đóng cửa lại.

Gã tù án lưu đứng dậy, xoa ngực, hần lấm lì dễ sợ, thân nhiên về chỗ nằm.

Hội Thọt vẫn lép nhép chửi bới, gã trưởng phòng giam phải gắt lên:

– Mấy chửi gì mà chửi nhiều quá vậy? Nó đã nhịn rồi...

Gã tù án lưu lúc đó mới ngồi dậy phân trần:

– Chúng mày coi đó tao đã đối xử hết tình hết nghĩa nó còn chửi bới tao, xin lỗi các người anh em tôi thề đọc một câu nếu tôi không bẻ nốt cái cẳng lành của thằng nầy kiếp sau tôi không làm người.

Dứt lời gã tù án lưu nhào đến như con cá lóc, đá Hội Thọt bật ngửa ra sàn.

Hội Thọt bị hấn đè lên trên, chặn cái đầu gối lên cái chân lành bẻ kêu cái rộp. Hội Thọt chỉ la được một tiếng, nằm chết ngất trên chiếu. Cả phòng giam sừng sốt.

Gã tù án lưu đứng dậy, đá vào cái cẳng lưng lẻo của Hội Thọt:

– Xong rồi các người anh em, ngày mai tôi lại được đi chơi Saigon.

Thằng trưởng phòng sẵn đến:

– Mấy làm gì kỳ vậy?

– Đâu có gì kỳ, xin đại ca đập cửa kêu xếp đến đây, đại ca lảng cháng em bẻ cổ đại ca.

Thằng trưởng phòng nhìn gương mặt lạnh lùng của gã tù án lưu cũng đâm ớn. Gã chạy ra đập cửa:

– Xếp ơi xếp!

Người giám thị vội vã chạy đến:

– Đm. tội bây, chuyện gì nữa đó?

Gã tù án lưu ra song sắt:

– Thừa xếp em mạn phép xếp bẻ
căng thẳng Thọt rồi.

Ông xếp trở mắt nhìn gã tù án lưu,
lắc đầu:

– Mày quá xá rồi con ơi!

Ông ta mở cửa phòng giam, giơ tay
định tát gã tù án lưu. Hắn ngăn lại:

– Xếp không được đánh tôi, tôi có
tội pháp luật xử tôi.

Ông xếp hạ tay xuống, lắc đầu, ông
ta đến xem xét bệnh tình của Hội Thọt.

Mặt Hội Thọt xanh dờn, mồ hôi ra như tắm. Ông giám thị ra lệnh cho hai tên tù:

– Khiêng nó xuống bệnh xá!

Ông ta quay lại:

– Còn mấy theo tao xuống phòng điều tra.

Trước khi ra đi, gã tù án lưu còn quay lại gã tài xế:

– Mấy yên chí lớn, thằng Hội Thọt có ra khỏi tù cũng chỉ lết đi ăn mày được thôi...

27.

 HIÊN TÒA XỬ SUỐT TỪ SÁNG, nghỉ một lúc buổi trưa xử tiếp cho đến tối mới tuyên án. Hội Thọt bị ba năm tù ở, gã tài xế sáu tháng.

Út thở phào:

– Không ngờ án của nó chỉ nhẹ thế thôi.

Chương nhìn theo Hội Thọt đang được hai người giám thị khiêng ra xe:

– Nó què nốt rồi, có được tha bổng cũng chỉ đến ăn mày mà thôi.

Út cười nhạt:

– Đáng đời nó, thằng này nguy hiểm nhất ở cái mồm, đáng lý ra phải cắt lưỡi nó...

Chương nắm lấy tay Út:

– Thôi chớ em...

Hai người ra khỏi tòa án, gã tài xế đi qua mặt Út vái một cái:

– Em cảm ơn bà chủ đã thương tình gỡ tội cho em; mai mốt em về xin đến cảm ơn bà chủ.

Út mỉm cười, nàng nắm chặt tay Chương:

– Bây giờ mình đi đâu hả anh?

Chương nhìn dọc theo đường
Công Lý:

– Anh cũng không biết đi đâu nữa.
Chiều nào chúng ta cũng gặp nhau.

Út đi sát vào Chương:

– Em không muốn sống thế này
mãi, từ ngày ra đời đến nay em chưa
bao giờ được hưởng sung sướng hoàn
toàn, em chỉ sống tạm bợ. Em muốn
yên phận.

– Em còn trẻ mà!

– Còn trẻ thật đó nhưng mệt mỏi
quá rồi, em có cảm tưởng...

– Cảm tưởng gì?

– Già cỗi!

Chương mỉm cười, nắm chặt tay
Út:

– Anh cũng vậy!

Út ngược nhìn lên, nhìn vào khuôn
mặt phẳng lặng của người yêu. Nàng
vòng tay ôm ngang hông Chương:

– Em không bao giờ đi ngoại quốc,
em ở lại với anh, anh chịu không?

Chương im lặng, chàng hút một
điếu thuốc lá, ngửa mặt nhả khói lên
trời. Chàng nhìn thấy ngọn đèn điện
vàng vọt làm cho tàng lá cây sao buồn
hơn.

Út nói nhỏ:

– Anh, em muốn trở về xóm cũ,
may ra dò được tin tức của má em,

không biết tại sao chiều nay em nhớ bả quá.

Chương đưa Út băng qua đường:

– Mình sẽ đến đó!

Chương giơ tay vẫy một chiếc tắc-xi...

* * *

Căn nhà tối tăm, đầu đó có tiếng muỗi đói kêu vo ve. Mùi bùn từ dưới bờ kinh xông lên hôi thối. Bà Sáu Họ nói với người lính trẻ ngồi đối diện:

– Cứ nước rút là mùi hôi thối xông lên, bác ở đây quen rồi, có lẽ anh hơi khó chịu.

– Dạ thưa bác, đời chiến binh như tụi cháu cũng khổ sở lắm, ít khi được thông thả.

Anh quân nhân mặc bộ quần áo rằn ri, một cánh tay băng treo bằng một chiếc khăn quàng quanh cổ.

Bà Sáu Họ mắt đã mờ, bà không nhìn rõ người ngồi trước mặt mình, bà có cảm tưởng như đứa con của bà ngồi ở đó mỗi lần về thăm. Mới tháng trước nó về đây ngồi với bà suốt một buổi chiều, nó bế đứa con nựng nịu, trao cho bà mấy ngàn bạc. Bây giờ bà lo lắng, chưa biết tính mạng nó ra sao.

Buổi chiều hôm nay người bạn của Tuyền về thăm, anh ta ngập ngừng nói về trường hợp của Tuyền, hy vọng đứa con trai bà còn sống thật mạnh mẽ.

Bà Sáu Họ vẫn hy vọng sự bất trắc có xảy ra cũng không đến nỗi cướp luôn mạng sống của đứa con bà. Nghĩ đến điều đó bà run run hỏi:

– Anh biết chắc còn nhìn thấy nó chớ?

– Dạ, trước khi trái lựu đạn khói tung ra cháu còn nhìn thấy thượng sĩ ở bên kia bờ ruộng, cháu lên tiếng gọi, ngay khi đó cháu bị trúng đạn quì luôn. Khi cháu tỉnh dậy cháu thấy mình nằm ở phi trường Đông Hà, cháu không kịp hỏi tin tức gì, và kể đó cháu và một số anh em bị thương được đưa về Pleiku, kể vô đây.

Người quân nhân đã nói đi nói lại trường hợp đó với bà cụ không biết bao lần. Bà cụ nuôi hy vọng thật mỏng

manh. Khuôn mặt già nhòa bóng tối, những vết nhăn hình như sâu hơn, bà nhìn ra ngoài con kính. Bà nghĩ thật nhiều đến những đứa con của mình. Bà xúc động giọng ướn nước mắt:

– Đời bác thiệt vô phước, suốt từ ngày lấy chồng đến giờ chưa từng được hưởng một ngày sung sướng. Con cái đứa chết đứa bỏ đi, bác chỉ còn biết hy vọng vào thằng Tuyển, nếu nó có mệnh hệ nào chắc bác không sống được.

Người quân nhân an ủi:

– Bác đừng lo lắng quá, chắc không thể có chuyện gì xảy ra đâu, nếu thượng sĩ có làm sao thì đã có tin về.

Bà Sáu Họ thở dài:

– Nơi hòn tên mũi đạn nó may rủi biết sao được.

Giọng bà run run:

– Tôi chỉ biết van vái Trời Phật, suốt đời tôi ăn ở hiền lành, Trời đày đọa tôi khổ quá rồi. Bây giờ tuổi già chỉ trông nhờ vào một đứa con mà Trời cướp nốt thì tôi chết mất...

Bà Sáu Họ bật khóc. Nước mắt loang ướt gò má răn reo. Người quân nhân đến bên cạnh, đặt tay lên vai bà giọng xúc động:

– Bác đừng buồn khổ, bác cho phép cháu được coi bác như mẹ, cháu không còn một người thân nào ở miền Nam này. Bố mẹ cháu đã chết cả ở miền Bắc.

Bà Sáu Họ ngẩng lên:

– Cậu ở Bắc mạn nào vậy?

– Cháu người Hà Đông!

Đôi mắt đã mờ của bà Sáu Họ chớp nhẹ:

– Bố thằng Tuyền cũng là người Bắc đó. Tôi thấy ông nói ông là người Thái Bình, tội nghiệp ông... ông không bao giờ còn thấy lại quê hương.

Bà Sáu Họ kể lễ khúc nhôi, người quân nhân ngồi lắng nghe, anh ta thở dài:

– Bác trai mất lâu chưa?

– Mười mấy năm trời nay, từ đó gia đình này tan nát, con cái chỉ còn lại mình thằng Tuyền. Bây giờ nếu mất nốt nó tôi không còn biết bám víu vào ai...

Hình ảnh những đứa con lần lượt hiện ra trong đầu bà Sáu Họ. Bà lẩm bẩm:

– Hai đứa chết, một đứa con gái bỏ đi mất tích, còn thằng Tuyển, nó mất nốt thì thiệt ông trời xử với tôi ác độc quá..

Giọng bà Sáu Họ trở nên buồn bã. Bỗng đứa cháu nhỏ nằm ở giường tựa mình khóc. Bà Sáu Họ vội bế cháu lên, nựng:

– Muỗi đốt cháu phải không? Tội nghiệp cháu bà.

Đứa bé trai tỉnh dậy, đôi mắt nó mở lớn nhìn người quân nhân. Anh ta đưa hai tay ra, đứa bé toét miệng cười . Bà Sáu Họ cũng cười nói:

– Nó tưởng bố nó đấy!

Người quân nhân đỡ lấy đứa bé, nó cứ mở mắt nhìn người quân nhân đắm

đăm, đôi mắt tròn to đen lay láy. Người quân nhân hôn vào má:

– Chú đây cháu!

Anh ta bế đứa bé đứng rung rung, vuốt ve trên lưng nó. Đứa bé sờ soạng trên mặt anh ta, Bà Sáu Họ nói:

– Mặt bố nó đây sẹo.

– Dạ chắc có tật từ nhỏ?

– Không, khi đi lính rồi tôi mới thấy!

Người quân nhân nhớ đến Tuyền, đến khuôn mặt bị rạch nát của anh ta. Tuyền không bao giờ nói đến trường hợp bị thương đó. Khi Tuyền đổi về đơn vị thì anh em đã nhìn thấy những vết sẹo đó rồi.

Đứa bé hình như quen hơi quần áo nhà binh, nó chịu nằm yên trên vai người quân nhân. Bà Sáu Họ chợt ngóng ra con hẻm lầy lội:

– Tội nghiệp mẹ nó hôm nào cũng đi bán hàng đến mười một, mười hai giờ mới về. Tôi không dè thằng Tuyền lại có được con vợ ngoan thế. Anh chị sui của tôi cũng người Bắc đó. Ngày xưa, hồi còn ở Dầu Tiếng gia đình tôi và gia đình đảng cũng là chỗ quen biết..

Bà Sáu Họ lại kể về trường hợp Tuyền lấy vợ, bà kết luận:

– Quả đất tròn cháu ạ!

– Dạ hôm đám cưới thượng sĩ cũng có cháu dự!

– Vậy hả?

Trời tối hẳn, bà Sáu Họ vào thắp ngọn đèn. Ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn dầu soi tỏ căn nhà nhỏ, khuôn hình của một người đàn ông để trên bàn thờ úa vàng. Anh quân nhân đoán là ông Sáu Họ.

Đứa bé khóc, bà Sáu Họ đỡ lấy nó:

– Anh đưa tôi bông, nó đói rồi!

Anh quân nhân nhìn đồng hồ:

– Muộn rồi, xin phép bác cho cháu về, cháu cố hỏi thăm tin tức thượng sĩ, có gì cháu sẽ chạy lại cho bác hay liền.

Anh ta nhìn lại căn nhà nghèo nàn một lần cuối cùng rồi trở ra. Bà Sáu Họ thắp một nén nhang lên bàn thờ, bà van vái điều gì đó, bà không nhìn rõ khuôn mặt của chồng. Đứa bé đói khóc ngặt

nghèo, bà Sáu Họ phải bế nó ra đứng ở đầu cầu gỗ trên con kinh ru. Nước bắt đầu lên, một ngọn gió mát hây hây từ lòng kinh thoảng lên. Bà Sáu Họ áp đầu cháu vào vai ru nho nhỏ:

«Ấu ơ... ví dầu con cá nấu canh, bỏ tiêu cho ngọt bỏ hành cho thơm... Ấu ơ.. ví dầu cầu ván đóng đinh, cầu tre lắc lẻo gập ghềnh khó đi... ầu ơ.»

Tiếng ru của bà Sáu Họ làm đứa bé nín khóc, đôi mắt của nó mệt mỏi khép lại. Một chiếc ghe thương hồ vừa ghé bến, bà Sáu Họ nghe có tiếng nói cười vẳng lên từ dưới bến. Mấy chục năm qua rồi, cảnh nghèo nàn ở khu này vẫn không có gì thay đổi. Những căn nhà lụp sụp mọc lên nhiều hơn, chen chúc như loài rong rêu bám vào thành phố...

Anh quân nhân ra khỏi ngõ hẻm, anh còn nghe tiếng ru của bà già đuổi theo bước chân mình... Anh chợt khựng lại khi thấy một đôi thanh niên nam nữ đi vào xóm. Hai người dắt tay nhau, người con gái nói:

– Thay đổi nhiều anh ạ, nhưng em vẫn còn nhớ lối...

Nàng chợt dừng lại:

– Anh có nghe tiếng gì không? Tiếng ru con, hết như tiếng má ẵm ru em hồi nhỏ...

Anh quân nhân tiếp tục bước ra ngoài lộ, anh ta nhìn theo hai người, chầm một điệu thuốc lá, nhả khói. Sợi khói mỏng manh tan trong không khí...

